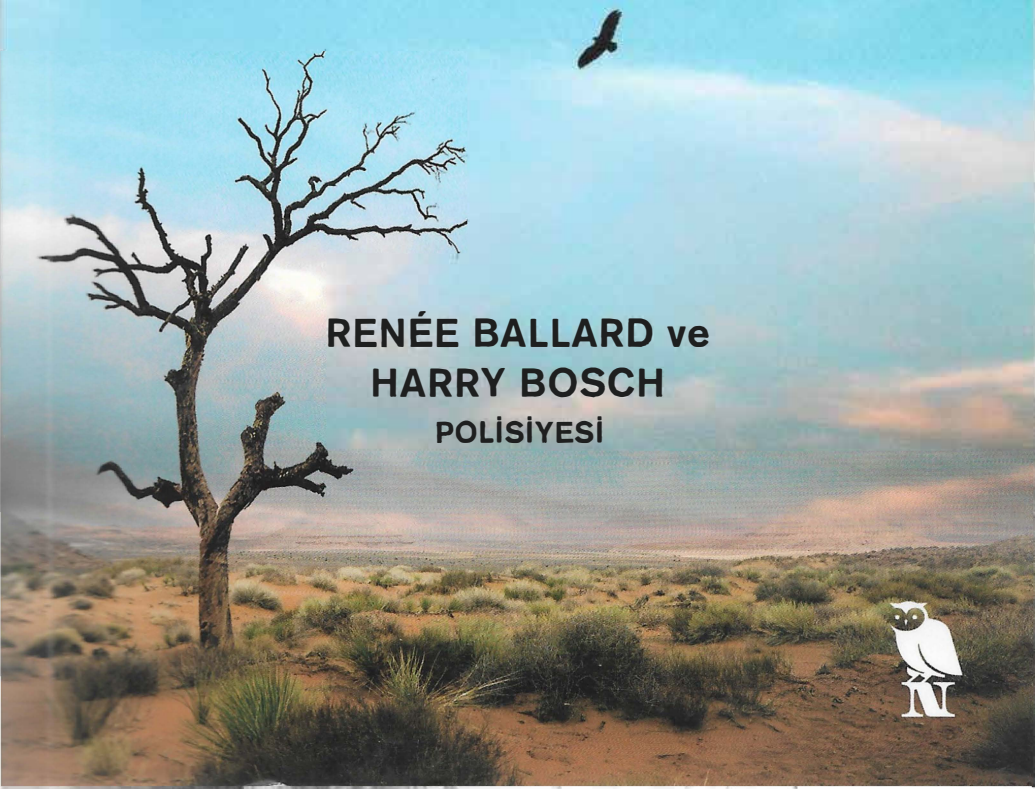
#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

MICHAEL CONNELLY

ÇÖL YILDIZI

RENÉE BALLARD ve
HARRY BOSCH
POLİSİYESİ

ÇÖL YILDIZI

NEMESİS KİTAP / Polisiye
Yayın Numarası: 737

Çöl Yıldızı Michael Connelly

Kitabın Özgün Adı: Desert Star
Çeviren: N. Bengisu Günaydın

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan
Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın
Editör: Gizem Toy
Kapak Tasarımı: Cem Özcan
Sayfa Düzeni: Pınar Şeker
Sosyal Medya: Damla Tuzcu

© Nemesis Kitap, 2023 © Michael Connelly, 2022

Bu kitap, Little, Brown and Company, New York, New York USA ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır. Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Little, Brown and Company, Hachette Book Group, Inc.'in bir bölümüdür.
Little, Brown adı ve logosu, Hachette Book Group, Inc.'in ticari markalarıdır.

ISBN: 978-625-6947-56-6
Baskı: Eylül 2023

Nemesis Kitap:
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul
Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:
Optimum Basım San. Ve Tic. Ltd. Şti
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No:51/1
34295 Küçükçekmece/İstanbul
Tel : (0212) 463 71 25
Sertifika No: 41707

MICHAEL CONNELLY

ÇÖL YILDIZI

Çeviren: N. Bengisu Günaydın

NEMESİS
KİTAP

Michael Connelly

Michael Connelly *New York Times* çoksatanlar listesinde bir numaraya yükselmiş birçok romanın yazarıdır. *Harry Bosch* serisi ile *Jack McEvoy* serisini de kapsayan kitapları dünyada altmış milyondan fazla satmıştır. Connelly gazetecilikteki başarılarından dolayı sayısız ödül kazanmış eski bir gazete muhabiri ve başrolünü Titus Welliver'ın oynadığı *Bosch* dizisinin de başyapımcısıdır. Vaktini Kaliforniya'da ve Florida'da geçirir.

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları

- *Kara Yankı*
- *Kara Buz*
- *Şair*
- *Korkuluk*
- *Örümcek Kuşu*
- *Gece Vardiyası*
- *Gecenin Kutsal Karanlığı*
- *Yangın Gecesi*
- *Karanlık Saatler*

N. Bengisu Günaydın

Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. Michael Connelly, Eva Chase gibi ünlü polisiye yazarlarının eserlerini Türkçeye kazandırdı. *Saftirik* dahil olmak üzere birçok çocuk kitabının ve çizgi romanın çevirmenliğini üstlendi. Çocuk kitabı editörlüğünün yanı sıra manga, çizgi-roman, kurgu ve kurgu dışı kitapların çeviri editörlüğünü yapmaya ve *Ursula'yı Beklerken* adlı podcast serisini yayınlamaya devam ediyor.

Harry Bosch'a daima inanan Philip Spitzer'ın anısına

BÖLÜM 1

KAYIP RUHLAR KÜTÜPHANESİ

1

BOSCH haplarını kullanıma hazır şekilde masaya dizmişti. Zil çaldığı sırada şişedeki suyu bardağına boşaltıyordu. Masada oturup çalan kapıyı duymazdan gelmeyi düşünüyordu. Kızı gelmiş olsaydı anahtarı olduğu için hayatta kapıyı çalmazdı. Üstelik kimseyi beklemiyordu. Gelen ya bir satıcı ya da komşularından biriydi, gerçi artık komşularından kimseyi tanımıyordu. Mahalle sakinleri her birkaç yılda bir değişiyordu, yaklaşık otuz yılı aşkın süredir mahalleye yeni gelenlerle tanışıp selamlaşmayı bırakmıştı. Aslında mahalledekilerin yanaşmaya korktuğu emekli huysuz polis olmak hoşuna gidiyordu.

Kapı yeniden çalındı ama bu kez birisi Bosch diye sesleniyordu. Tanıdık birinin sesiydi.

"Harry, içeride olduğunu biliyorum. Araban dışarıda."

Masanın altındaki çekmeceyi açtı. Sipariş ettiği yemeklerden kalan plastik çatal bıçaklar, peçeteler ve Çin yemeği çubuklarıyla doluydu.

Eliyle hapları çekmeceye döküp kapadı. Ardından ayağa kalkıp kapıya yöneldi.

Renée Ballard kapıda dikiliyordu. Bosch yaklaşık bir senedir onu görmemişti. En son gördüğünden bu yana çok zayıflamış görünüyordu.

Üstündeki ceketten, belinde takılı silahın toplandığı yeri görebiliyordu.

"Harry," dedi Ballard.

"Saçlarını kestirmişsin," dedi Bosch.

"Biraz oldu, evet."

"Burada ne işin var Renée?"

Ballard kaşlarını çattı, belli ki daha sevgi dolu bir karşılama bekliyordu. Fakat Bosch geçen sene olanlardan sonra nasıl böyle bir şey beklediğini anlamamıştı.

"Finbar," dedi Ballard.

"Efendim?" dedi Bosch.

"Finbar McShane'i hatırlıyor musun?"

"Ne olmuş ona?"

"Hâlâ elini kolunu sallayarak dışarıda geziyor. Bir yerlerde. Benimle bir davaya koyulmak mı yoksa orada öylece durup öfkeni bastırmaya çalışmak mı istiyorsun?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Beni içeri davet edersen anlatabilirim."

Bosch önce tereddüt etti ama sonra geri çekildi. Kolunu kaldırarak istemeye istemeye Ballard'a içeri girmesini işaret etti.

Ballard içeri girdi ve Bosch'un az önce oturduğu masanın yanında durdu.

"Müzik dinlemiyor musun?" diye sordu Ballard.

"Bugün canım istemedi," dedi Bosch. "Ne olmuş peki McShane'e?"

Ballard mevzuya girmesi gerektiğini anlayarak başıyla onayladı.

"Beni faili meçhul davaların başına geçirdiler Harry."

"Faili meçhul ve çözülememiş vakalar biriminin kapandığını duymuştum en son. Sokakta üniformalı polislerin olmasını daha önemli bulmuşlardı."

"Doğru ama işler değişti. Polis departmanı artık faili meçhul vakalar konusunda baskı altında. Jake Pearlman'ı tanıyorsun, değil mi?"

"Belediye meclis üyesi."

"Aslında senin belediyenin meclis üyesi. Kız kardeşi uzun zaman önce öldürülmüş. Fakat dava çözülememiş. Daha sonra belediyeye seçildi ve faili meçhul vakalar biriminin dağıtıldığını, çözülemeyen davalara kimsenin bakmadığını öğrendi."

"Peki sonra?"

"Ben de bu durumdan haberdar olur olmaz Şef'e bir teklifle gittim. Hırsızlık-Cinayet Birimi'nden Faili Meçhul Vakalar Birimi'ni yeniden kuracağım ve faili meçhul davalarla ilgileneceğim."

"Tek başına mı?"

"Hayır, o yüzden geldim. Onuncu kat da kabul etti: Yetkili bir memur yani ben varım ve birimin geri kalanı yedeklerden, gönüllülerden ve sözleşmelilerden oluşuyor. Bu fikir benden çıkmadı. Bu yöntemi diğer departmanlar da birkaç senedir kullanıyor. İyi bir uygulama. Aslında böyle düşünmeme neden olan senin San Fernando'da çıkardığın iş."

"Yani benim de size... ekibe ya da artık ne diyorsanız, katılmamı istiyorsun. Yedek olamam biliyorsun, fiziksel testleri geçemem. Bir kilometreyi beş dakikadan kısa sürede koşmak mı? Unut gitsin."

"Pekâlâ, istersen gönüllü olabilirsin ya da sana bir sözleşme hazırlarız. Gallagher davasıyla ilgili tüm cinayet dosyalarını çı-

kardım. Dört cinayet vakasıyla ilgili altı dava dosyası buldum ama eminim daha fazlası da vardır. Resmi olarak McShane olayı üzerinde çalışmaya dönmelisin."

Bosch kısa süre bu teklifi değerlendirdi. McShane 2013 yılında tüm Gallagher ailesini yok edip çöle gömmüştü. Fakat Bosch bunu bir türlü kanıtlayamamış, ardından da emekli olmuştu. Otuz yılı aşkın süredir cinayet davaları üzerinde çalışıyordu ve görevlendirildiği her davayı çözememişti. Hiçbir cinayet masası dedektifinin bunu başarması mümkün değildi. Ama bu davada söz konusu olan koca bir aileydi. Çözemediği için içini kemiren tek davaydı.

"Biliyorsun teşkilattan pek iyi şekilde ayrılmadım," dedi Bosch. "Onlar beni kovmadan önce ben kendi irademle çıkıp gittim. Sonra da onları dava ettim. Beni bir daha kapıdan içeri sokmazlar."

"Sen istiyorsan bu işi olmuş bil," dedi Ballard. "Buraya gelmeden önce o işi hallettim bile. Artık farklı bir teğmenle, farklı bir ekiple çalışıyoruz. Harry seninle açık konuşacağım, ekipteki çoğu kişi artık seni tanımıyor. Sen gideli uzun zaman oldu. Beş mi? Altı mı? Artık bütünüyle farklı bir departman orası."

"Onuncu kattakilerin beni hatırladığına eminim."

Polis İdari Binası'nın onuncu katı polis şefi ve bölüm amirlerinin bulunduğu kattı.

"O zaman bil bakalım ne oldu, o binada çalışmıyoruz bile," dedi Ballard. "Westchester'da yeni cinayet masası arşivliğinde çalışıyoruz. Tabii ki politikanın ve pek çok meraklı gözün dışında kalıyor."

Bu yeni bilgi Bosch'un ilgisini çekmişti.

"Altı cinayet dosyası," dedi yüksek sesle düşünerek.

"Adının yazılı olduğu boş bir masanın üstünde seni bekliyorlar," dedi Ballard.

Bosch emekli olduğunda dava dosyalarının pek çok kopyasını yanına almıştı. Önemli olduğunu düşündüğü tüm dava ve ifade dosyalarını. Emekli olduğundan beri ara ara dava üzerinde çalışıyordu ama pek bir ilerleme kaydedemediğini kabul etmesi gerekiyordu. Finbar McShane hâlâ dışarıda bir yerlerde elini kolunu sallayarak geziyordu. Bosch'un elinde somut bir delil yoktu ama hem ruhu hem içgüdüleri bu işin altında onun olduğunu söylüyordu. Katil oydu. Ballard'ın teklifini cezbedici bulmuştu.

"Yani dönüp Gallagher Ailesinin davasına bakmamı mı istiyorsun?" dedi Ballard.

"Evet, sen o davaya bak," dedi Ballard. "Ama başka davalara da bakman gerek."

"Hep bir bityeniği vardır zaten."

"Onlara neticeyi göstermem lazım. Bu birimi dağıtarak ne kadar yanlış yaptıklarını kanıtlamalıyım. Gallagher davası bizi biraz uğraştıracak. İncelenmesi gereken altı dava dosyası olmasına rağmen hiçbir DNA bulgusu ya da parmak izi yok. Bu çok çetin bir dosya ama benim için mesele değil. Fakat bu birimi aklayıp senin o altı dosya üzerinde çalışmanı mümkün kılmak için başka birkaç dava kapamam lazım. Senin için sorun olur mu?"

Bosch önce yanıt vermedi. Bundan yaklaşık bir yıl önce Ballard'ın onu nasıl yüzüstü bıraktığını düşündü. Siyasetten, bürokrasiden, kadın düşmanlığından, her şeyden bıkmış bir halde departmandan ayrılmış ve Bosch ile ortak olup özel bir dedektiflik bürosu açmaya karar vermişlerdi. Fakat sonra Ballard polis şefinin onu geri çağırdığını, kendi görev yerini seçmesine müsaade edeceklerini söylemişti. Ballard da Hırsızlık-Cinayet Birimi'ni seçmiş ve bu da ortaklıklarının sonunu getirmişti.

"Biliyorsun değil mi, ofis aramaya başlamıştım," dedi Ballard. "Hollywood Spor Tesisi'nin arkasındaki binada iki odalı güzel bir ofis bulmuştum."

"Harry bak," dedi Ballard. "Süreci çok kötü yönettiğim için özür dilerim ama senin de suçun var."

"Benim mi? Saçmalık."

"Hayır. Böylesi bir örgütlenmede değişimi içeride başlatmanın dışarıda bir şeyler yapmaktan daha etkili olduğunu söylemiştin. Ben de buna karar verdim. Seni mutlu edecekse beni suçlamaya devam et ama ben aslında bana söylediğini yaptım."

Bosch başını sağa sola salladı. Söylediklerini hatırlamıyordu ama böyle düşünüyordu. Kızı son protestoların ve polislere duyulan öfkenin ardından departmana katılmak istediğinde ona da aynısını söylemişti.

"Tamam, peki," dedi Bosch. "Kabul ediyorum. Rozet alacak mıyım?"

"Rozet de silah da yok," dedi Ballard. "Ama üzerinde altı cinayet dosyası duran bir masa seni bekliyor. Ne zaman başlayabilirsin?"

Bir anda masanın üzerinde dizdiği haplar geldi Bosch'un gözüne.

"Ne zaman başlamamı istersen," dedi.

"Güzel," dedi Ballard. "Pazartesi görüşürüz o zaman. Resepsiyonda sana bir kart verecekler sonra da bir kimlik kartı vereceğiz. Fotoğrafını çekip parmak izlerini alacaklar."

"Masam cam kenarında mı?"

Bosch soruyu sorarken tebessüm etmişti. Fakat Ballard gülmüyordu.

"Şansını zorlama istersen," dedi Ballard.

2

Ballard masasında DNA bütçe teklifi hazırladığı sırada telefonu çaldı. Arayan resepsiyondaki memurdu.

"Giriş için kendisine kart verileceğini söyleyen bir adam geldi. Heron, Her, adını söyleyemiyorum. Soyadı Bosch."

"Özür dilerim, bilgi vermeyi unuttum. Bir ziyaretçi kartı verip buraya gönderin. Artık bizimle çalışacak, o yüzden bir kimlik kartı çıkarmamız lazım sonra. Bu arada adı Hieronymus. *Anonymous** ile kafiyeli."

"Tamam, yolluyorum."

Ballard telefonu kapadı ve resepsiyondaki aksilikten rahatsız olacağını bildiğinden, arşivin ön kapısında Bosch'u karşılamak için ayağa kalktı. Gidip kapıyı açtığında Bosch iki metre geride duruyor, Ballard'ın başının üstünden arkadaki duvara bakıyordu. Ballard gülümsedi.

"Nasıl buldun?" diye sordu Ballard. "Böyle tasarlattım."

Dönüp kapının üstündeki yazıya bakabilmek için koridora adım attı.

---

* (İng) Anonim (e.n.)

Bosch başını sağa sola salladı. *Ya herkes önemlidir ya da hiç kimse* felsefesini cinayet masasına o getirmişti ama aynı zamanda kendi hayat tarzı da bunun üzerine kuruluydu. Fakat bu cümle slogan değildi ve duvara yazıldığını görmek de hiç hoşuna gitmemişti. Bu ancak hissedip içten içe doğruluğuna inanabileceğiniz bir şeydi. Reklamı yapılacak ya da öğretilebilecek bir şey değildi.

"Hadi ama, böyle bir şeye ihtiyacımız var," dedi Ballard. "Bir mottoya, kılavuza. Bu ekibe takım ruhu kazandırmak istiyorum. Günlerini göstereceğiz."

Bosch yanıt vermedi.

"Hadi, içeri girelim de yerleşmeye başla," dedi Ballard.

Kronolojik olarak ve vaka numaralarına göre düzenlenmiş cinayet dosyalarının bulunduğu rafların önündeki resepsiyon masasının etrafından dolandı. Rafların solundaki koridordan ilerleyerek, yeniden düzenlenen Çözülememiş-Faili Meçhul Vakalar Biriminin resmi çalışma alanına geçtiler. Paravanlarla bölünmüş yedi çalışma istasyonundan oluşuyordu; her iki tarafta üçer tane, en sonda da bir masa vardı.

Masalardan ikisi doluydu, soruşturmacıların başları paravanın tepesinde görünüyordu. Ballard ofisin en sonundaki masada durdu.

"Ben buradayım," dedi Ballard. "Seni de buraya alacağım."

Kendi masasıyla Bosch'a gösterdiği masanın arasında paravan vardı. Bosch masanın etrafından dolandı. Ballard kendi çalışma bölmesine girdi ve Bosch'un masasına bakabilmek için kollarını bölmenin üzerinde birleştirdi. Dava dosyalarını önceden biri büyük biri küçük olmak üzere iki yığına ayırarak masasına koymuştu.

"Büyük yığın Gallagher hakkında, anlamışsındır zaten."

"Peki bu?"

Bosch iki dosyalık küçük yığının üstündeki ilk dava dosyasının kapağını kaldırdı.

"Hedefimiz o," dedi Ballard. "Sarah Pearlman'ın dosyası. Onu gözden geçirerek başlamanı istiyorum."

"Belediye meclisi üyesinin kız kardeşi," dedi Bosch. "Bunu zaten incelemedin mi?"

"İnceledim ve hiç umut yok gibi. Ama belediye meclisi üyesine kötü haberi vermeden önce senin de bakmanı istiyorum."

Bosch başıyla onayladı.

"Bakacağım," dedi.

"Sen işe koyulmadan önce seni Lilia ve Thomas ile tanıştırayım," dedi Ballard.

Ballard çalışma alanının öteki ucuna ilerledi. Diğer iki masada ellili yaşlardaki bir adam ve kadın çalışıyordu. Ballard adama daha yakındı ve elini adamın omzuna koyarak tanıttı. İkisinde de profesyonel bir tavır vardı. Adamın ceketi sandalyesinde asılıydı. Yakasından sıkıca bağladığı bir kravat takmıştı. Koyu saçlı ve bıyıklıydı. Masa başı işleri için okuma gözlüğü takıyordu. Kadın da siyah saçlı ve esmerdi. Ballard gibi giyinmişti, takım elbise ve beyaz bluz. Yakasında bir Amerikan bayrağı rozeti vardı ve Bosch bunun kadına yabancı uyruklu olup olmadığına dair soruları saptırmak için olabileceğini düşündü.

"Bu Thomas Laffont ekibimize geçen hafta katıldı," dedi Ballard. "FBI'dan emekli, onu Lilia Aghzafi ile eşleştirdim. Okyanusu özleyip burada emekli olmaya karar vermeden önce Vegas Şehir Merkezi'nde yirmi yıl görev almış. Tom ve Lilia genetik soyağacı araştırması için adaylar bulmak üzere vakaları gözden geçiriyorlar, ki bunun çözümlenememiş davalar konusunda çok moda olduğunu duymuşsundur."

Bosch iki memurla da tokalaşıp başıyla selamladı.

"Bu Harry Bosch," dedi Ballard. "Los Angeles Polis Departmanı'ndan emekli. Kendini pek övmez, onun yerine hakkını ben vereceğim. Eski faili meçhul davalar biriminin kurucu üyelerinden biridir ve aslında tüm polis departmanındaki herkesten daha uzun yıllar cinayet masasında çalıştı."

Ballard, Bosch'un havadan sudan konuşup insanlara hallerini hatırlarını sormadaki başarısızlığını izledi. FBI'a karşı yıllardır beslediği güvensizliğini saklamakta pek iyi değildi. Ballard çok geçmeden Aghzadi ve Laffont'a ekibin "çaylak" üyesiyle ilgilenmesi gerektiğini söyleyerek Bosch'u kurtarıp masasına kadar eşlik etti.

Odanın diğer ucuna masalarına geri döndüler. Ballard yeniden ayağa kalktı, konuşurlarken Bosch onu görsün diye paravanın üzerinden eğildi.

"Vay canına," dedi Ballard. "Pornocu bıyığından kurtulduğunu şimdi fark ettim. Ben söyledikten sonra mı kestin?"

Öyle olduğuna emindi. Bosch'un evini ilk ziyaret edişinde kesmiş olsaydı kesin fark ederdi. Bosch utançla kızardı ve Aghzafi ile Laffont'un bunu duyup duymadığına bakmak için gözlerini çevirdi. Bıyığını kestiğinden emin olmak istercesine başparmağı ve işaretparmağıyla üstdudağını ovaladı.

"Beyazlıyordu," dedi Bosch.

Bosch başka bir açıklama yapmamıştı ama Ballard, Bosch ile tanışmadığı zamandan beri bıyıklarının beyazladığına emindi.

"Maddie buna sevinmiştir kesin," dedi Ballard.

"Daha görmedi," dedi Bosch.

"Bu arada nasıl?"

"Bildiğim kadarıyla iyi. Çok çalışıyor."

"Akademiden direkt Hollywood Birimi'ne atandığını duydum. Şanslı kız."

"Evet, gece vardiyasında görevli. Peki, şu soyağacı olayı nasıl işliyor?"

Ballard, Bosch'un kişisel sorulardan rahatsız olduğunu ve konuyu değiştirmek için her yolu denediğini anlamıştı.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok," dedi Ballard. "Oldukça iyi ve sağlam, bu bir bilim ama çok pahalı. Yoğunlaşacağımız kişileri seçebildiğimiz tek yer. Tüm burayı bize bağışlayan Ahmanson Vakfı'ndan bir hibe aldık, ancak bölümün dışına çıkarsak kapsamlı bir genetik incelemenin maliyeti yaklaşık on sekiz bin dolara patlıyor. O yüzden dikkatli seçimler yapmamız gerekiyor. Bunun için de Tom, Lilia ve muhtemelen yarın tanışacağın bir araştırmacı görevli. Standart DNA analizi konusunda tam yetkimiz var, onu da kullanabiliyoruz. Sadece sıraya girip beklemek kalıyor bize. Her ay kullanabileceğim, sıranın önüne geçme kartı alıyorum. Amirimden aldım. Ayrıca bize birimimizin vakalarıyla çalışmak üzere özel atanmış bir laboratuvar teknisyeni verdi."

"Ne kadar iyi."

"Öyle ama artık senin kaynaşma eğitimine dönelim. Yedeklerimizden ve gönüllülerimizden istediğim şey, bana haftada en az bir gün ayırmaları. Çoğu bundan daha fazlasını yapıyor ama pazartesiden perşembeye en az bir kişi burada olacak şekilde düzenliyorum. Ben tam zamanlı buradayım, Tom ve Lilia da pazartesileri, Paul Masser ve Colleen Hatters de salıları, Lou Rawls da çarşambaları geliyor. Şimdi sen de...perşembeleri geleceksin diyeceğim ama tek günden daha fazla geleceğine eminim. Ekipteki çoğu kişi öyle."

"Lou Rawls mı... gerçekten mi?"

"Hayır. Siyahi bile değil. Adı Ted Rawls ama on yıl polis memuru olarak görev aldıktan sonra bir takma adının olmasına şaşmamak lazım. Bazıları halen ona Lou diyor ve o da bundan keyif alıyor gibi."

Bosch başıyla onayladı.

"Yine de bilmelisin," dedi Ballard kimsenin duymayacağından emin olmak için öne eğilip sesini alçaltarak. "Rawls'u ben seçmedim."

Bosch daha iyi duymak ve gizliliklerini korumak için sandalyesini masasına yaklaştırdı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bölmedeki koltuk sayısından daha fazla başvuru aldık," dedi Ballard. "Amirim istediğim kişileri ekibe seçebileceğimi söyledi, ben de öyle yaptım ama Lou Rawls aslında Pearlman'ın seçimiydi."

"Belediye meclis üyesinin yani."

"Pearlman ve özel kalem müdürü bu konuda çok hassas. Bu ekip sadece onun kız kardeşiyle ilgili değil, politika da bundan nasibini alıyor. Belediye meclisinden daha büyük hedefleri var ve bu birim sayesinde istediklerine ulaşabilir. Rawls'u ekibe dahil edince ben de kabul etmek durumunda kaldım."

"Adını daha önce duymadım, böyle bir ismi duysam unutmazdım. Los Angeles Polis Departmanı'ndan değil o zaman?"

"Hayır, Santa Monica'dan emekli. Ama emekli olalı on beş sene olmuş, o yüzden bize pek bir katkısı yok. Elinden tutmamız gerekiyor ve işin aslı Lou Rawls, Pearlman ile Hastings'e doğrudan ihbar hattı."

"Hastings mi?"

"Nelson Hastings, Pearlman'ın özel kalem müdürü. Üçü çok sıkı fıkılar. Rawls iş hayatına atılmak için on yıldan sonra Santa Monica Polis Departmanı'ndan ayrıldı. Onun için bu, bir tür ek iş gibi."

"Ne işine girmiş? Özel dedektiflik mi?"

"Hayır, baya özel sektör. Bir sürü kargo dağıtım yeri var. UPS, FedEx gibi işte. Bildiğim kadarıyla şehrin birçok yerinde dükkânı var ve işleri hiç fena değil. Lüks bir arabası var,

Santa Monica'nın kolejler sokağında bir evi var. Bence üstelik Pearlman'ın seçim kampanyasının ana destekçilerinden biri."

Bosch başıyla onayladı. Olayı kavramıştı. Karşılıklı menfaat ilişkisi kurmuşlardı. Ballard, fısıldaşmalarının Laffont ve Aghzafi tarafından fark edildiğini anlayınca arkasına yaslanıp oturdu. Paravanın üzerinden Bosch'un gözlerini hâlâ görebiliyordu. Normal bir ses tonuyla konuşmaya devam etti.

"Yarın Paul ve Colleen ile tanışacaksın," dedi Ballard. "Çok güvenilirlerdir. Masser da nitelikli suçlarda görev almış emekli savcı yardımcısı. Bu nedenle arama emirleri, yasal sorular ve stratejiler konusunda bize yardımcı oluyor. Sorumuz olduğunda savcılık ofisini aramak zorunda kalmak yerine, onun yanımızda olması iyi bir şey."

"Onu hatırlıyorum sanırım," dedi Bosch. "Peki ya Hatteras?"

"Onun pek polislik deneyimi yok. Kurumdaki soy bilimcimiz ve 'yurttaş dedektifi' dediğimiz görevde."

"Bir amatöre mi yer verdin gerçekten?"

"Evet, öyle yaptım. Müthiş bir internet araştırmacısı, genetik araştırmaları konusunda da bize lazım olan bu. GSA için, ne olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Şey..."

"Genetik Soy Araştırması. Şüphelinin DNA'sını GEDmatch* üzerinden eşleşmesi için yüklüyorsun, birçok veritabanına ulaşılıyor ve arkana yaslanıp eşleşme için bekliyorsun. Bunu biliyorsundur. Faili meçhul vakaların çözümlenmesinde oldukça başvurulan bir yöntemdi ta ki polisler mahremiyet adına güvenlik tedbirleri alıncaya dek. Bugün kısıtlı bir kaynak haline geldi ama yine de peşine düşmeye değer."

---

* Farklı firmalardan test yaptıran insanların DNA eşleşmelerini ve akrabalık ilişkilerini test yaptırdıkları firmanın veritabanı ile sınırlı kalmadan saptamak için, ortak bir platform oluşturmak amacıyla kurulmuş ve ücretsiz olarak hizmet veren site. (ç.n.)

"Golden State Katili'ni böyle yakaladılar değil mi?"

"Kesinlikle. DNA'yı yüklüyorsun ve şansın yaver giderse akrabalarla bağlantı kurabiliyorsun. Ne bileyim ya dördüncü bir kuzen ya da kimsenin varlığından bile haberdar olmadığı bir erkek kardeş çıkıyor karşına. Bir anlamda sosyal mühendislik gibi. İnternet üzerinden iletişime geçebiliyor, aradığın isme uzanan bir dalın çıkmasını umarak bir soyağacı oluşturuyorsun."

"Bunu yapması için sivil bir vatandaşın yardımını istiyorsun."

"Kadın bu işte uzman, Harry. Sadece bir şans ver. Onu seviyorum ve sanırım bizim için çalışacak."

Ballard, Bosch bakışlarını çevirdiği sırada gözlerindeki şüpheciliği görebiliyordu.

"Ne?"

"Tüm bu iş podcast'te mi son bulacak? Yoksa dava mı açacağız?"

Ballard başını sağa sola salladı. Bosch'un böyle bir tepki vermesini bekliyordu.

"Göreceksin Harry," dedi Ballard. "Onunla çalışmak zorunda değilsin ama eninde sonunda bunu isteyeceksin. Bundan o kadar eminim ki. Anladın mı?"

"Anladım," dedi Bosch. "Pürüz çıkarmaya çalışmıyorum. Burada olduğum için mutluyum. Patron sensin ve ben asla patronun işine burnumu sokmam."

"Evet, doğru. Asla olmaz."

Bosch odaya göz gezdirdi, çalışma alanlarına baktı.

"O zaman ekibe dahil olan son kişiyim," dedi.

"Ama ilk senin katılmanı istemiştim," dedi Ballard. "Fakat kapını çalmadan önce her şeyi yoluna koymak istemiştim."

"Ve temize çıktığımdan emin olmak istedin."

"O da var tabii."

Bosch başıyla onayladı.

"Peki, kahve almak istesek kim yardımcı oluyor?" diye sordu Bosch.

"Şurada mutfak var, kahve de buzdolabı da orada," dedi Ballard. "Kapıdan çıkıp..."

"Ona yolu ben gösteririm," dedi Laffont. "Benim de ayılmaya ihtiyacım var."

"Teşekkürler Tom," dedi Ballard.

Laffont ayağa kalktı ve kahve isteyen olup olmadığını sordu. Ballard ve Aghzafi teklifi reddettiler. Bosch da Laffont'u arşiv odasına kadar takip etti.

Ballard giderlerken onları izledi, içten içe Bosch'un eski FBI ajanıyla iyi geçineceğini, işteki ilk gününde bir çatışmaya neden olmamasını umuyordu.

3

Bosch eski dosyaları, cinayet davalarını gözden geçirip daha önce aklına gelmeyen adımları düşünmeye çalışırken evinde tek başına olmaya alışıktı. Çoğunlukla sessizlik içinde yürütürdü işlerini. Şimdiyse yeniden bir ekip odasında çalışmaya, elindeki işe odaklanırken etrafındaki sesleri kendinden soyutlamaya alışmak zorundaydı.

Ballard işe yaramaz bir paravanın ardında telefon görüşmeleriyle ve siyasi taleplerle cebelleşirken, Bosch şu ana kadar başarısızlıkla sonuçlanan, bir ilerleme kaydedilmemiş Sarah Pearlman soruşturmasının ilk dosyasını açtı. Bu davaya ilişkin üç dosya vardı.

Birinci cilt yazan klasörle işe koyuldu ve içindekiler sayfasına göz attı. Tüm suç mahalli ve olay yeri inceleme fotoğraflarının üçüncü ciltte olduğu not edilmişti. Üçüncü dosyaya geçti. Dava hakkında hiçbir şey bilmiyordu: Sarah'nın parçalanmış cesedinin ailesinin Hollywood Hills'teki Maravilla Sokağı'ndaki evinde yatağında bulunduğu 11 Haziran 1994 sabahı müfettişlerin neler gördüğünü görmek için fotoğraflarla başlamak istedi.

Üçüncü cinayet dosyasında, her biri önde ve arkada iki adet 5 x 7 boyutlarda renkli fotoğraf tutturulmuş birkaç şeffaf dos-

ya vardı. Fotoğraflar, kanın mor-siyah göründüğü, beyaz tenin kaymaktaşına dönüştüğü ve kurbanın bir insandan çok her şeyi andırdığı; standart, aşırı aydınlatılmış renkli fotoğraflardı. Sarah Pearlman, bir tecavüzcü tarafından boğulup bıçaklanarak hayatı elinden vahşice alındığında henüz on altı yaşındaydı.

İlk fotoğraflarda Sarah'nın vücudu, yüzünü örtmek için açıkta kalan gövdesinin üzerine çekilmiş bir pazen gecelikle yatağa yayılmıştı. Bosch, başlangıçta geceliğin duruşundan, katilin kurbanın yüzünü görmesini engelleme çabası olduğunu düşündü. Ancak fotoğrafları karıştırdığında, geceliğin kurban öldürüldükten sonra yukarı çekildiğini fark etti. Bosch artık bunun pişmanlık göstergesi olduğuna emindi. Katil kurbanın yüzünü daha fazla görmemek için kapamıştı.

Kurbanın göğsünde ve boynunda çok sayıda bıçak yarası vardı. Kan çarşafları ve yorganı ıslatmış ve kurbanın vücudunun etrafında pıhtılaşmıştı. Boynundaki morluklardan kurbanın olay sırasında bir noktada boğulduğu da açıktı. Savaş yıllarını ve polislik yaptığı yılları hesaba katınca Bosch, yarım asırdan fazla bir süredir doğal olmayan ölüm nedenlerini araştırıyordu. İnsanların birbirine yaptığı ahlaksızlığı ve zulmü görmeye alıştığını söylemek yanlış olurdu ama bu şiddet patlamalarını sapkınlık olarak yorumlamaktan çoktan vazgeçmişti. İnsanların iyiliğine olan inancını büyük oranda kaybetmişti. Ona göre şiddet, normdan sapma değildi. Normun ta kendisiydi.

Bunun karamsar bir dünya görüşü olduğunu biliyordu ama kanın kol gezdiği iş sahasında elli yıl çalışmak onu çok ümitsiz bırakmıştı. Cinayetin karanlık çarkının yakıtının asla tükenmeyeceğini biliyordu. En azından onun hayatında. Gerçi hiçbir ademoğlunun bunu görebileceği yoktu.

Bosch kafasına iyice kazınsın diye fotoğrafları elinde evirip çevirmeye devam etti. İşe yarar tek yöntemin bu olduğunu bi-

liyordu. Kendini kızdırmanın, yalnızca fotoğraflarda gördüğü bir kurbana kopmamak üzere bağlanmanın yolu buydu. İhtiyacı olan ateşi tutuşturacaktı.

Olay mahallinin fotoğraflarından sonra olay yeri incelemenin fotoğrafları geliyordu. Kanıtların tek tek çekilmiş fotoğrafları vardı. Bunlar arasında kurbanın başucunun üstündeki duvara ve tavana sıçrayan kan görüntüleri, yere atılan yırtık iç çamaşırlarının fotoğrafları ve yorganın kenarındaki ortodontik diş teli vardı.

Olay yeri inceleme ekipleri tarafından kimliği belirlenmiş birkaç parmak izinin de fotoğrafı vardı. İzler önce toza bulanmış ardından da bantla alınmıştı. Kız yatak odasında bulunduğu için bu parmak izlerinin kurbanınkilerle eşleşeceğini biliyordu Bosch. Vakayı ilk soruşturanların düştüğü notlar da bunu doğrular yöndeydi. Fakat bir avuç izinin yarısını gösteren fotoğrafın üzerinde soru işareti vardı. Kime ait olduğu belirlenememişti. İz, pencere pervazında bulunmuştu. Üstelik pervazın üzerindeki konumuna bakılırsa pencereden içeri tırmanan birine ait olduğu aşikârdı.

1994'te yürürlükte olan kurallara göre yarım avuç izi doğrudan bir şüphelinin avucuyla karşılaştırılmadığı takdirde işe yaramazdı. Bosch o zamanlar cinayet büroda çalışıyordu ve o sırada avuç izlerinin toplandığı bir veritabanı olmadığını biliyordu. Şimdi bile yaklaşık otuz sene sonra dahi dosyada ya da veritabanında karşılaştırılacak çok az sayıda avuç izi vardı.

Bosch paravanın üzerinden Ballard'a baktı. Şehir merkezine diktiği sayısız binayla adından söz ettiren bir yerel iş adamıyla görüşmesini henüz bitirmişti. Adamdan ekibe katılmasını ve Faili Meçhul Vakalar Birimi'ni finansal olarak desteklemesini istemişti.

"Nasıl geçti?" diye sordu Bosch.

"Henüz belli değil," dedi Ballard. "Çek yazıp yazmadığını göreceğiz. Polis Vakfı bana önceki bağışçıların bir listesini verdi. Günde iki üç kişiyi aramaya çalışıyorum."

"Bu işe girerken bunu yapacağını biliyor muydun?"

"Pek sayılmaz ama önemli değil. İnsanları bize para vermeleri için kandırmak hoşuma gidiyor. Faili meçhul cinayete kurban giden birilerini tanıyan kaç kişi olduğunu görsen şaşırırsın."

"Şaşıracağımı sanmam."

"Evet, belki de haklısın. Pearlman nasıl görünüyor?"

"Hâlâ fotoğraflardayım."

"Oradan başlayacağını biliyordum. Çok kötü bir vaka."

"Evet."

"İlk izlenimlerin nasıl?"

"Henüz bir şey diyemem. Tekrar göz atmak istiyorum. Ama avuç izi kısmen belirgin. Günümüz veritabanında taratmışsındır diye tahmin ediyorum."

"Evet, ilk işim oydu. Fakat bir şey çıkmadı."

Bosch başıyla onayladı. Şaşırmamıştı. "SİP'ten bir şey çıktı mı?"

"Hiçbir şey. Eşleşme yok."

SİP, yani, Suç İzleme Programı FBI tarafından kullanılan ve azılı suçlar işleyenlerin seri vakalara karışanların verilerinin yer aldığı bir programdı. Ancak eksik bir veritabanı olduğu biliniyordu. Birçok kolluk kuvveti, SİP anketlerini doldurmak için geçen süre nedeniyle dedektiflerin davaları girmesini istemiyordu.

"Fotoğraflara bakınca bunun tek seferlik bir şey olduğuna inanmak güç."

"Katılıyorum. SİP'in yanı sıra, San Diego'dan San Francisco'ya faili meçhul dava ekiplerine de çağrı yaptım. Eşleşme ya da benzerliğe rastlanmadı. Eski dostun Rick Jackson'ı bile aradım. San Mateo'da Faili Meçhul Vakalar Birimi'nde çalışıyor. Benim için orada da araştırma yaptı ama bir şey çıkmadı."

Jackson, Bosch'un döneminden LAPD cinayet masasından emekli bir polisti.

"Rick nasıl?" diye sordu Bosch.

"Sağlı sollu davaları nihayete erdiriyormuş gibi görünüyor," dedi Ballard. "Biz de burada bunu yapacağız diye umuyorum."

"Merak etme. Biz de başaracağız."

"Dinle o zaman. Pazartesileri şefle görüşüp nasıl ilerleme kaydettiğimizi, bütçemizi vesaire anlatmak için Polis İdari Binası'na gideceğim. O gün eve geçinceye dek şehir merkezinde olurum muhtemelen. Sende her şey yolunda mı? Bir şeye ihtiyacın olursa Tom ve Lilia sana destek olabilirler."

"Ben idare ederim. Buradaki dosyaları eve götürme konusunda bilmem gereken bir kural var mı?"

"Dava dosyalarını alamazsın. Faili meçhul tüm vakaların bir arada durması gerekliliğine ters, anlıyor musun?"

"Anladım. Buralarda fotokopi makinesi var mı?"

"Dosyaların kopyasını alma Harry. Yüzbaşıyla bu konuda papaz olmak istemiyorum."

Bosch başıyla onayladı.

"Tamam mı?" diye sordu Ballard. "Çok ciddiyim."

"Anladım," dedi Bosch.

"Peki, bol şans. Yarın gelecek misin? Israr yok."

"Sanırım geleceğim."

"Güzel. O zaman görüşürüz."

"Peki."

Bosch, Ballard'ın gidişini izledi, ardından en uçtaki masalarda duran Laffont ve Aghzafi'yi kontrol etmek için baktı. Paravanlardan yalnızca başlarının ucunu görebiliyordu. İşinin başına döndü, olay yeri fotoğraflarına tekrar göz gezdirdi,

böylece görüntüler kalıcı bir şekilde hafızasına kazınacaktı. Fotoğrafları etraflıca inceledikten sonra birinci cildi aldı ve baştan göz gezdirmeye koyuldu.

Davanın asıl soruşturmacıları Dexter Kilmartin ve Philip Rossler'dı. Bosch bu isimleri duysa da adamları bizzat tanımıyordu. Şehir genelinde büyük vakalara bakan Hırsızlık-Cinayet Birimi'ne atanmışlardı. Kronolojik olarak tuttukları dava dosyalarına döndü. Hollywood Cinayet Birimi'ndeki dedektifler davayla ilk olarak 11 Haziran sabahında ilgilenmişlerdi. Ancak, Hollywood Hills'de on altı yaşındaki çocuğun cinsel saldırıya kurban gitmesinin üzerine, medyanın önemli ölçüde ilgisini çekmesi kaçınılmaz olduğundan, hızla Hırsızlık-Cinayet Masası devreye girdi.

Bosch o zamanlar Hollywood Cinayet Masası'nda çalışıyordu ama ilk çağrıda yoktu çünkü ortağı Jerry Edgar ile nöbet sırası onda değildi. Ancak davayı hayal meyal anımsıyor, Hırsızlık-Cinayet Masası'nın olaya müdahil olduğunu hatırlıyordu. Davanın sadece bir gün boyunca medyanın ilgi odağı olacağını bilmiyorlardı. Ertesi gece, futbolda harikalar yaratan vasat aktör O.J. Simpson'ın eski karısı Brentwood'daki bir tanıdığıyla birlikte öldürülmüş bulunacak ve bu, medyanın tüm ilgisini Pearlman davasından ve olaydaki diğer her şeyden uzaklaştıracaktı.

Kilmartin ve Rossler hariç. Bosch dava dosyasına bakarak atılması gereken en doğru adımların atıldığını gördü. En önemlisi de bunun bir yabancı tarafından işlenen bir cinayet olduğu kanısına vararak aceleci bir hamle yapmamışlardı. Katil, kurbanın odasının açık ya da kilitli olmayan penceresinden girmişti, bu sayede saldırganın kurbanın tanımadığı biri olduğu ortaya çıkmıştı. Ancak dedektifler yine de detaylı saha araştırması yapmalarına engel olmamıştı. Dedektifler kurbanın geçmişini kapsamlı bir şekilde araştırmış, birçok arkadaşını ve aile üyesini sorgula-

mışlardı. Sarah, Hancock Park'ta tamamı kızlardan oluşan özel bir okula gidiyordu. Yaz tatili olmasına rağmen; müfettişler, genç kızın hayatının ve sosyal yaşamının tam bir resmini çizmek için sınıf arkadaşları, mahalle arkadaşları ve öğretim üyelerini bulup onları sorguya çekmek için günlerce uğraşmışlardı. Sarah o yaz cinayetten bir hafta önce, Melrose Bulvarı'ndaki Tommy Tang's adlı bir restoranda karşılama görevlisi olarak işe başlamıştı. Bir yaz önce de bu popüler Tayland restoranında çalışmıştı. Birçok çalışan tarafından tanınıp seviliyordu. Hepsi sorgulanmıştı, hatta dedektifler işi o kadar ileri boyutlara taşımışlardı ki Sarah'nın çalıştığı günlere dair kredi kartı makbuzlarını incelemişlerdi. Birkaç müşterinin izini sürüp sorgulamışlar ancak hiçbiri şüpheli konumuna ulaşamamışlardı.

Kurbanın anne babası da soruşturmaya dahil edilmişti. Sarah'nın babası, büyük gayrimenkul işlemlerinde uzmanlaşmış bir avukattı. Dedektifler, Sarah'nın babasının birçok müvekkiliyle ve işbirlikçileriyle, hatta avukattan memnun olmayan müvekkiller de dahil olmak üzere birçok kişiyle görüşmüştü. En zorlu davalarının karşı taraflarıyla dahi görüşmüşlerdi. Yine de hiç kimse şüpheli görülmemişti.

Son olarak Sarah'nın eski erkek arkadaşı vardı. Erkek arkadaşı Bryan Richmond ile Hancock Park yakınlarındaki bir erkek okuluyla düzenledikleri toplantıda tanışmış, kısa süre beraber olduktan sonra cinayetten dört ay önce ayrılmışlardı. Etraflıca sorgulanıp soruşturma altına alınmış, sonunda aklanmıştı. Bryan ilişkiyi geride bırakıp başka biriyle görüşmeye başlamıştı.

Cinayetin işlendiği sularda Sarah'nın ebeveynleri Carmel'de golf tatilindeydiler ve Pebble Plajı civarlarında golf oynuyorlardı. Sarah iki yaş büyük abisi Jake ile evdeydi. Cinayetin işlendiği cuma gecesi, Sarah restoranda çalışmış ve akşam on sularında Maravilla'daki evine dönmüştü. Ehliyeti vardı, annesi yokken onun arabasını kullanıyordu. Jake Pearlman da kız arkadaşıyla

dışarıdaydı ve gece yarısına kadar eve dönmemişti. Geldiğinde annesinin arabası garajdaydı ve kız kardeşinin odasının kapısı kapalıydı. Kapının altından ışık görünmeyince kardeşinin uyuduğunu varsayarak onu rahatsız etmemişti.

Sarah'nın annesi sabah çocuklarını kontrol etmek için telefon etmişti. Jake, Sarah'yı henüz görmediğini söylemişti. Saat on bir sularına yaklaşırken Jake'e gidip kız kardeşini uyandırmasını ve onunla telefonda konuşmak istediğini söylemişti. Jake o sırada kız kardeşinin cani bir şekilde yatağında katledildiğini öğrenmiş ve ailenin kâbusu başlamıştı.

Bosch birinci ciltteki sorgu özetlerini incelerken not almadı. İlk soruşturma epeyce kapsamlıydı ve tamamlanmış gibiydi. Bosch ne gözden kaçan ne de peşine düşülmesi gereken bir nokta gördü. Çözümlenemeyen Faili Meçhul Vakalar Birimi'nde çalıştığı yıllarda dava dosyasını incelerken soruşturmanın ne kadar savsakça hatta tembelce yürütülmesi hep karşılaştığı bir şeydi. Sarah Pearlman'da durum böyle değildi. Bosch, Kilmartin ve Rossler'ın davayı ciddiye aldığına ve her taşın altına baktığına emindi. Dahası soruşturmayı yürüttükleri esnada kurban güçlü bir politik figürün yakını değildi ve bu durum titizliklerini daha kıymetli kılıyordu. Jake siyasete yıllar sonra atılmıştı.

İki saatlik incelemenin ardından ikinci cilde, diğer cinayet dosyasına geçti. Dosyanın resmi olarak faili meçhul ve çözümlenememiş dava olarak sınıflandırılmasından önce, her bir cildin otuzuncu, doksanıncı günlerde ve altıncı ay ile beşinci yılda bir kez güncellenerek özetlerle dolu olduğunu fark etti. Hiçbir şüpheli ya da olayla ilgili bir kişi ortaya çıkmamış ve Sarah'nın katilini tanıyıp tanımadığına dair bir tespit yapılmamıştı.

İkinci dava dosyasının arkasında, kurbanın ailesi ve yakınları tarafından yıllarca yapılan soruşturmaların ek kayıtları tutuluyordu. Bu kayıtlar, Sarah Pearlman'ın ebeveynlerinin, yedi

yıl öncesine kadar çok sayıda arama yaparak gelişmelerden haberdar olmak istediklerini gösteriyordu. Soruşturmayı daha sonra Meclis Üyesi Jake Pearlman ya da *kalem müdürü* Nelson Hastings takip etmeye başlamıştı. Bosch bu değişimi, Sarah Pearlman'ın ebeveynlerinin kızları için adaletin sağlandığını göremeden öldüğü şeklinde yorumladı.

Bosch, üçüncü ciltteki fotoğraflara geri döndü. Şeffaf dosyaları yavaşça karıştırıp, Sarah'nın yatak odasında bir kez daha gözden kaçmış bir ipucu veya kanıt olarak göze çarpabilecek herhangi bir şey arayarak incelemesini tamamladı.

Sonunda adli tıp ve teknisyenin kısmi avuç izini aktardığı baskı kartının bir fotoğrafı olan son dosyaya geldi. Birinin ona yaklaştığını hissettiğinde dava dosyasına bakıyordu. Tom Laffont masasından kalkıp yanına gelmişti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Laffont.

"Şey, evet, her şey yolunda," diye yanıtladı Bosch. "Şu dosyayı gözden geçiriyorum."

Bosch, Laffont onu incelerken garip hissetti.

"Seni büyük davanın başına getirdi değil mi?" dedi Laffont.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Bosch.

"Belediye meclisi üyesinin kız kardeşinin davası. Bu davayı çözmediğimiz sürece bu birimin uzun soluklu olacağını sanmıyorum."

"Öyle mi dersin?"

"Yani Ballard telefonda saatlerce onunla görüşüyor. Attığımız her adımı anlatıyor demek istiyorum. Her ne konuşurlarsa konuşsunlar konu hep kız kardeşine geliyor. O yüzden Ballard'ın da ne denli baskı altında olduğuna eminim."

Bosch sadece başıyla onaylamakla yetindi.

"Yapmamız gereken bir şey gözüne çarptı mı?" diye üsteledi Laffont. "Bu davayı kapamaya can atıyoruz."

"Henüz değil," dedi Bosch. "Hâlâ bakıyorum."

"Bol şans. Şansa ihtiyacın olacak."

"Bürodayken ne yapıyordun? Los Angeles saha ofisindeydin değil mi?"

"San Diego'da başladım. Yolum buraya düşmeden önce Sacramento ve Oakland'da çalıştım. Nitelikli Suçlar ekibindeydim. Yirminci yılda ayrıldım. Banka soyguncularını kovalamaktan bıkmıştım."

"Anlayabiliyorum sanırım."

"Lilia ile bugünlük mesaimiz bitti. Ekibe hoş geldin, görüşürüz."

"Görüşürüz."

Bosch, Laffont ve Aghzafi'nin eşyalarını toplayıp ofisten ayrılmalarını izledi. Biraz bekledi ve sonra fotokopi makinesi aramak için ayağa kalktı.

Bosch, arşiv odasının çıkışına giderken durdu ve koridorlardan birine yöneldi. Koridorun iki duvarı da raflarla bezeliydi ve raflar cinayet dosyalarıyla dolup taşıyordu. Bazıları canlı bazıları da solmuş mavi dosyaların içinde birkaçı da beyaz klasörlerde muhafaza ediliyordu. Koridora adım attı ve dosyaların yanından geçerken sol elinin parmaklarını dosyaların üzerinde gezdirdi. Her biri çözülmemiş bir cinayet öyküsüydü. Burası Bosch için adeta kutsal bir yerdi. Kayıp ruhlar kütüphanesi. Onun, Ballard'ın ve diğerlerinin çözemeyeceği kadar çok. Dindirilmesi gereken onca acı.

Koridorun sonuna geldiğinde dönüp bir sonraki sıraya geçti. Raflar yine benzer şekilde dosyalarla bezeliydi. Yukarıdaki bir tavan penceresi, öğleden sonra güneşini içeri buyur ederek, doğal olmayan ölüme doğal ışık saçıyordu. Bosch bir an duraksadı ve öylece durdu. Kayıp ruhlar kütüphanesinde yalnızca sessizlik hâkimdi.

4

Ballard, Pinto'yu Hillhurst'teki kreşten aldı ve tasmasını takıp evine götürdü. Beş kiloluk bir Şivava kırmasıydı ama tasmayı sertçe çekmeyi becerebiliyordu, biyolojik saati akşam yemeğinin yaklaştığını söylüyordu. Binanın ön kapısına giden merdivenlere vardığında Ballard'a bir telefon geldi, arayan Bosch'tu.

"Harry efendim?"

Arkadan müzik sesleri duyuyordu. Caz. Evde olduğunu anlamıştı.

"Selam. Neredesin?" diye sordu.

"Evimin kapısından girmek üzereyim," dedi Ballard. "Çalan ne? Çok güzel geliyor."

"*Clifford Brown with Strings*."

"Dosyaları incelemeyi bitirdin mi?"

"Bitirdim. Birkaç kere üstünden geçtim."

"Ne buldun peki?"

"Davayı soruşturan ilk ekip çok iyi iş çıkarmışlar. Oldukça iyi iş hem de. Hiçbir kusur bulamadım."

Ballard zaten Bosch'un davayı çözmesini ya da önceki soruşturmada bir eksik bulmasını beklemiyordu. Dosyaları kendisi gözden geçirmiş ve altına bakmadık taş bırakmamıştı.

"Yani denemeye değerdi," dedi Ballard. "Meclis üyesiyle bir görüşme ayarlayacağım ve ona bizim..."

"Avuç izinin olduğu fotoğrafa bakıyorum," dedi Bosch. "Yarısı çıkmış ize."

"Bakıyorum derken neyi kastediyorsun? Evdesin sanıyordum."

"Evdeyim."

"Yani sana yapmamanı söylememe rağmen dava dosyalarını kopyaladın. Harika bir ilk gün desene. Daha şimdiden..."

"Ne düşündüğümü duymak ister misin yoksa kuralları çiğnediğim için beni kovacak mısın?"

Ballard kısa süre sessiz kalıp kural ihlalini görmezden geldi.

"Peki. Ne düşünüyorsun?"

"Altı üstü fotoğraf. Asıl baskı kartı hâlâ duruyor mu, yoksa dijital ortama aktarılıp yok mu edildi?"

"Parmak izi kâğıtlarını yok etmiyorlar çünkü tüm dijital eşleşmeler mahkemeye çıkmadan önce gerçek iz kâğıtlarını kullanılarak görsel bir doğrulama ile takip ediliyor. Resmi prosedür şu an bu şekilde işliyor. Neden orijinal izi görmek istiyorsun?"

"Bilmiyorum, belki bantla izi aldıklarında ellerine..."

"DNA örneği geçmiştir."

"Evet."

"Hassiktir Harry, aslında dediğin işe yarayabilir. Acaba daha önce yapıldı mı?"

"Bunu öğrenmenin bir yolu var."

"Yarın sabah ilk iş laboratuvarla konuşacağım."

"İzi alman lazım, yirmi sekiz yıl geçmesine rağmen hâlâ duruyor mu kontrol etmelisin, prosedüre uysun ya da uymasın fark etmez."

"İzi alıp laboratuvara götüreceğim. Çok işimize yarayacak Harry. Bunu daha önce akıl edemedim ama işte bu yüzden sana ihtiyacım var. Bana umut aşılıyor bu durum, eminim ki belediye meclis üyesi Pearlman'a da umut verecek."

"Elimize net bir şey geçene kadar ben bunu ona söylemezdim, anlarsın."

"Haklısın. Bakalım önce nereye varacak bu iş. Zaten meclisten irtibatta olduğum kişi Pearlman'ın kendisi değil. Özel kalem müdürü ne bulduğumuzu öğrenmek için kıçımda dolanıyor."

Bosch, Laffont'un Ballard'ın saatlerce telefonda görüştüğü kişi hakkında yanıldığını anladı. Görüştüğü Hastings'ti. Pearlman değildi.

"Evet, Hastings," dedi. "Cinayet dosyasında adını gördüm. Belki bu onu susturur."

"Harry, teşekkür ederim," dedi Ballard. "Bu yüzden seni ekibe aldım ve sen çoktan işi kotardın."

"Henüz sayılmaz. Laboratuvarın ne diyeceğine bakalım."

"Bence şimdi istersen Gallagher davasına geçebilirsin."

"Tamam. Ona başlayacağım."

"Dur tahmin edeyim, dosyaları çoktan kopyaladın değil mi?"

"Daha değil."

"O zaman yarın Ahmanson'da görüşürüz?"

"Yarın görüşürüz."

Ballard telefonu kapadı, ardından kapıdaki şifreyi tuşladı ve binaya girdi.

Köpeği besledikten ve eşofman üstünü giydikten sonra Ballard, caddenin aşağısındaki Little Dom's restoranından peynirli spagetti siparişi verdi. Siparişi almasına daha yarım saat vardı. Ballard da bu süre zarfında dizüstü bilgisayarını mutfak masasına koyup işe koyuldu ve parmak izlerinden DNA örneklerinin ele geçirildiği bir dava bulmaya çalıştı.

Sıradan bir araştırma bir hiçe dönünce Ballard'ın hüsranı katlandı. Tezgâhtan telefonunu kaptığı gibi Darcy Troy'u aradı. Faili Meçhul Vakalar Birimi'ne atanan DNA uzmanıydı.

"Selam Ballard."

"Darcy nasılsın?"

"Sen başıma iş çıkarmadığın sürece her şey yolunda gidiyor."

"Bir şey sormam lazım."

"Gönder gelsin."

"Bir parmak ya da avuç izinden DNA elde edildiğini hiç duydun mu?"

"Adli tıp konferanslarında bunun konuşulduğunu duydum ama bunu onaylayan mahkeme kararlarından mı bahsediyorsun?"

"Hayır, aslında olay yerinden toplanan izlerden DNA'ya ulaşılıp ulaşılmadığını soruyorum."

"Parmak izleri parmaklarımızdaki yağlar sayesinde oluşuyor. Bir tür vücut sıvısı."

"Avuç izleri de aynı şekilde mi?"

"Tabii. Üstelik avuç içleri terleyen birinden söz ediyorsak daha da iyi."

"Tecavüze ya da cinayet gibi bir suç işlemek üzereyken terlemek gibi mi?"

"İşte böyle."

"LAPD'de bunu deneyen ilk kişi olmak ister misin?"

"Rotamı yeniden belirleyebilirim. Elinde ne var?"

"Elimde kayda değer bir şey olup olmadığına emin değilim henüz. Ama ekibimdeki adamlardan biri 94 senesinden kalma bir davaya bakıyor. Haneye tecavüz, tecavüz ve cinayet davası. Katilin eve girdiğinden şüphelenilen bir pencerenin pervazında yarım avuç içi izine rastlanmış."

"İzi nasıl almışlar?"

"Gri tozla üstünü kaplayıp bantla karta geçirmişler."

"Siktir, bu işimizi zorlaştırır. Toz, yağı emmiş olabilir, üstelik kullandıkları kart da işi iyice sarpa sarıyor. Ama yine de bakacağım."

"Yarın sabah ilk iş izleri aldıracağım."

"Hâlâ duruyorsa tabii."

"Durması lazım. Henüz sonuçlanmamış bir dava."

Departman, yalnızca bir vaka çözüldüğünde ya da tamamlanmış sayıldığında delil birimlerine kayıt imha emri verirdi.

"Peki, bulursan bana getir. Bunu bu ayki hızlı giriş biletin olarak dahi saymayacağım. Sırf bu yeni bir şey olduğu için yani."

"Bu reddedemeyeceğim bir teklif. Sen fikrini değiştirmeden gidiyorum."

İki kadın da güldü.

"Yarın görüşürüz Darcy."

Ballard telefonu kapadı ve saate baktı. Gidip siparişini almalıydı. Tasmayı kaptığı gibi Pinto'nun boynuna taktı ve yola koyuldu. Little Dom's iki blok ötedeydi. Restoranın çalışanları onu şahsen tanır ve her hafta gelip siparişlerini şahsen teslim aldığını bilirdi. Bu mahalleye taşındığından beri sıkça uğradığı bir yer haline gelmişti. Vardığında siparişi dumanı üstünde ve hazır halde onu bekliyordu. Üstelik Pinto için bir köpek bisküvisi de koymuşlardı.

5

Bosch evden şafak sökmeden önce çıktı çünkü gideceği yere güneş henüz tam doğmadan varmak istiyordu. 210 numaralı otoyola çıktı ve 15 numaralı otobana ulaşıp kuzeydoğuya dönünceye kadar hafif trafikle doğuya yöneldi ve Las Vegas'a giden arabaların arasına katıldı. Ancak Nevada sınırına varmadan doğrudan kuzeye, Ölüm Vadisi Yolu'na ve Mojave Çölü'ne doğru döndü. Yol, çalılıklarla ve kumla kaplı çorak bir araziye çıkıyordu. Zemindeki tuz tabakası, sabah güneşinde kar gibi beyazdı.

Tecopa'ya giden Eski İspanyol Yolu'nda, Inyo İlçesi Şerif Departmanı'na ait bir telefon kulübesinin ve güneş panelleriyle çalışan bir baz istasyonunun yanında durdu. Dodgers şapkasını takıp güneşin alnına çıktı. Sabahın yedisi olmasına rağmen telefonuna bakılırsa sıcaklık 30 dereceleri gösteriyordu. Bosch telefon kulübesinin önünden geçti ve çalılıkların içine dokuz metre kadar yürüdü. Aradığı yeri kolayca bulmuştu. Yalnız mesquite ağacı hâlâ oradaydı, mezarın nerede bulunduğunu gösteren bir tür anıt gibi birbiri üzerine yığılmış dört sıra kayayı gölgeliyordu. Kaya sütunlarından üçü zamanla parçalanmış, çöl rüzgârlarının ya da depremlerin etkisiyle yıkılmıştı.

Bosch'un nazarında burası kutsal bir yerdi. Koca bir ailenin yok olduğu bir noktaydı. Bir babanın, annenin, kızlarının ve oğullarının katledilip kumların ve kayaların altına gömüldüğü yer. Cal Eyaleti'nin jeoloji ekibi iklim değişikliğini kanıtlamak adına yakınlardaki bir tuz havuzunu araştırmasaydı asla bulunamayacaktı.

Bosch, mesquite ağacını çevreleyen kayaların ve ağacın gövdesinin etrafında bolca çiçek filizlendiğini fark etti. Her çiçeğin ortasında beyaz yapraklarla çevrili sarı bir tomurcuk vardı. Yere çok yakın duruyorlardı, muhtemelen mesquite ağacının hem suyundan hem de gölgesinden yararlanıyorlardı; Bosch'un da bildiği gibi su bulmak için kayaların, kumun ve tuzun yirmi beş metre aşağıya kök salabiliyorlardı. En zorlu şartlarda dahi ayakta durmak için yaratılmışlardı.

Bosch'un burada daha fazla vakit kaybetmeye niyeti yoktu. Ama bunun, kalkışacağı işin ilk durağı olması gerektiğine emindi. Bir kez daha uçuruma atlamadan önce bu davadaki dayanağını bulmalıydı. Duygusal bir dayanak. Ve durduğu yerin bu duygusal bağlantının kurulacağı yer olduğunu biliyordu. Medya ve çoğu kişi bunu Gallagher davası olarak biliyordu. Fakat Bosch için hiçbir zaman öyle olmamıştı. Bu davanın ehemmiyetini buna indirgeyemezdi. Onun için bu topyekûn Gallagher Ailesi dosyasıydı. Koca bir aile hunharca katledilmişti. Gecenin bir vakti evlerinden alınmış, bir sene sonra tesadüf eseri bu noktada bulunmuştu.

Çiçeklerin arasına çömelen Bosch, üst üste konulan taşlardan oluşan sütunları yeniden düzeltmeye başladı ve yeniden nizami bir şekilde denge kurarak dikkatle dizdi. Eski bir kot pantolon ve iş botlarını giymişti. Taşları yeniden sıralarken en ağırının altına parmağını sıkıştırmamaya özen gösterdi. Yaptığı şeyin doğa tarafından eninde sonunda bozulacağını biliyordu ama davayı yeniden inşa etmeye başlarken taşları da inşa etmesi gerektiğini hissetmişti.

Neredeyse bitirmek üzereydi ki arkasından bir aracın kum ve taşları ezerek asfalt yoldan çıkıp durduğunu duydu. Bosch omzunun üzerinden bakıp SUV aracın üstündeki Inyo İlçesi Şerif Departmanı yazısını gördü.

Üniformalı adam Bosch'un yanına gitmek için çalılıkları aştı.

"Harry," dedi Bosch. "Ne büyük sürpriz."

"Beto," dedi Bosch. "Ben de aynı şeyi söyleyecektim. Bir hiçliğin ortasından öylesine geçerken buraya mı uğradın?"

"Hayır, birkaç sene önce yolun kenarındaki güneş paneline güvenlik kamerası yerleştirdik. Buraya bir araba yanaştığını gördüm, içinden sen indin. Uzun zaman oldu kardeşim."

"Oldukça uzun zaman."

Sekiz sene önce cesetler çölde bulunduğunda, ihbarla ilgilenen ilk kişi Inyo İlçesi dedektifi Beto Orestes'ti. Ailenin bedenlerinin dehşet verici keşfi Orestes ve Bosch'un departmanları arasında emsali görülmemiş bir işbirliğine neden olmuştu. Gallagher ailesine karşı suçlar Los Angeles'ta işlenmişti ama cesetler Inyo İlçesi'nde bulunmuştu. LAPD davaya öncülük ederken, olay yeri soruşturması Orestes'nin önderliğinde onun departmanı tarafından yönetilmişti. Çöldeki bu noktanın neden seçildiğini anlamaya, tamamen rasgele mi yoksa muhtemelen bir şüphelinin belirlenmesine yardımcı olabilecek bir karar mı olduğu konusunda bir soruşturma daha başlatılmıştı. Dava sonuçlanmamış ama oldukça temiz çalışılmıştı. Bosch, Orestes'nin davaya olan adanmışlığından etkilenmişti.

Haftalar, aylar geçmiş, Inyo İlçesi'nin davaya ve soruşturmaya katkısı giderek azalmıştı. Orestes'nin amirleri bunu yanlışlıkla kendi yetki alanlarında bulunan bir Los Angeles davası olarak kabul ediyorlardı. Bu yüzden Orestes'e başka soruşturmalar ve sorumluluklar verilmişti. O sırada Bosch'un soruşturmadaki yetkisine son verilmiş ve emekli oluncaya dek ilgilenmesi ge-

reken başka faili meçhul vakalarda görevlendirilmişti. İki departman da geri çekilip Faili Meçhul Vakalar Birimi kapatılınca Gallagher Ailesi davası da unutulup gitmişti.

"Bir yıl kadar önce seni arayıp sorduğumda emekli olduğunu söylediler," dedi Orestes. "Şimdi de yıllar önce inşa ettiğimiz kayalık bahçede karşıma çıkıyorsun."

"Sahalara döndüm Beto," dedi Bosch. "Buradan başlamam gerektiğini düşündüm."

"Seni geri mi aldılar?"

"Gönüllülük esasıyla."

"Yapabileceğim bir şey olursa beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Biliyorum."

Bosch kalktı ve pantolonumdaki tozları silkeledi. İşi bitmişti. Orestes yere eğilip çiçeklerden birini kopardı.

"Böyle bir yerde bu kadar güzel bir şeyin hayatta kaldığına inanmak güç," dedi Orestes. "Bir de gelmiş Tanrı'nın varlığını inkâr ediyorlar. Bana sorarsan Tanrı tam burada."

Sapı parmaklarının arasında döndürdü, çiçek fırıldak gibi döndü.

"Onun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Bosch.

"Elbette," dedi Orestes. "Çöl Yıldızı diyorlar buna."

Bosch başıyla onayladı. Tanrı'nın yeryüzündeki tezahürünün bu çiçek olduğuna ikna olmasa da hoşuna gitmişti.

Araçlarına doğru yöneldiler.

"Peki ya McShane?" diye sordu Orestes. "İzi bulundu mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Bosch. "Bir daha bakmadım. Bugün bakacağım."

"'Gönüllülük esasıyla' derken ne demek istiyorsun Harry?"

"Faili Meçhul Vakalar Birimi bir memur tarafından yönetiliyor, kalanlar yarı zamanlı ve gönüllü çalışanlar."

"Biliyor musun, senin hep bu işi para için yapmadığını düşündüm."

"Evet, haklısın sanırım."

Yola çıktılar, Orestes, Bosch'un külüstür Cherokee'sini dikkatle inceledi.

"Bu şeyle yola çıkabilecek misin?" diye sordu Orestes. "Radyatör için gerekirse beş bidon suyum var."

"Yok, idare ederim," dedi Bosch. "Motor sağlam ama klima iyi çalışmıyor. O yüzden bu kadar erken geldim."

"Bana haber ver olur mu?"

"Tamam."

Orestes SUV aracına yürüdü ve omzunun üstünden selam verdi.

"Ölmeden önce bu davanın kapandığını görmek istiyorum," dedi Orestes.

"Ben de," dedi Bosch. "Ben de."

6

Ballard cinayet masası arşivine girdiğinde, Bosch'u masasında Gallagher davası üzerine çalışırken bulmayı bekliyordu. O sabah Piper Teknoloji Şirketi'ne yaptığı ziyaretten ve ardından da DNA laboratuvarına uğradığından Bosch'a bahsetmek için sabırsızlanıyordu. Ama Bosch yoktu.

Paul Masser, Lou Rawls ve Colleen Hatteras masalarındaydılar, onlara selam verdi. Rawls görev gününden bir gün önce işyerine gelmişti. Ballard üstünde olduğu davalardan birinde kayda değer bir şeye rastladığı için ya da ekibin yeni üyesi Harry Bosch ile tanışmak için geldiğini düşündü. Dava kağnı hızında ilerlediği için muhtemelen ikincisinden kaynaklandığını düşündü. Aslında resmi olarak ekibe dahil olan ilk isimdi ama hâlâ bir davayı sonlandıramamış, bir DNA eşleşmesi dahi yakalayamamıştı.

"Pazar günü mailde bahsettiğin yeni adamla tanışacağız sanıyordum," dedi Masser.

"Öyle," dedi Ballard. "Yani aslında öyleydi. Şu an nerede olduğunu bilmiyorum ama geleceğini söylemişti. Biz davalardaki son gelişmelerden bahsedelim, sonra onunla ne durumdayız bakarız."

Ballard bir saat boyunca gönüllü ekibin ellerindeki davalarda ve çalışmalarda nerede olduklarını dinledi. Ballard ekibi için bir amirden daha fazlasıydı. Ekipteki tek tam zamanlı memur olarak yalnızca onlardan sorumlu olmakla kalmıyor, günün birinde mahkemede sorgulanabilecek veya bir temyiz heyeti tarafından gözden geçirilebilecek kararlar söz konusu olduğunda, her üyeyle ortak karar veriyordu. Davalar mahkemeye çıkınca hem baş araştırmacı hem de kovuşturmanın tanığı olacaktı.

İlk önce Lou Rawls öne atıldı ve Ballard'ın kendisine üç hafta önce verdiği dosya yığınındaki vakaları hâlâ gözden geçirdiğini ve DNA analizi için izin talepleri hazırladığını hızla bildirdi. Bir önceki hafta da aynı raporu vermişti. Ballard'ın işe almak zorunda kaldığı tek kişi Rawls olduğu için, çalışmalarının son derece yavaş ilerlemesi konusundaki hayal kırıklığını ifade etmekte çekinmedi.

"Hadi ama, bunları halletmemiz lazım," dedi Ballard bu ifadenin sonunda. "Hepimiz laboratuvarın işinin ne kadar başından aşkın olduğunu biliyoruz. O yüzden davaları bir an evvel işleme koymalıyız. Polis departmanı da belediye meclisi de sonsuza dek beklemez bizi. Sonuç odaklı bir birim burası. O yüzden laboratuvar sonuçlarını bekliyoruz demek davalar üzerinde hâlâ çalışıyoruz demekten çok daha iyi."

"Sarah Pearlman konusunda biraz ilerleme kaydetseydik, sanırım hepimiz daha az baskı hissederdik," diye karşılık verdi Rawls.

"İlermeye başladık sayılır," dedi Ballard. "Bosch gelince bu konuyu konuşacağız. Başka bir şey var mı Lou?"

"Hayır, benden bu kadar," dedi Rawls.

Ballard'ın ondan rapor istemesinden rahatsız olmuş gibiydi.

"Tamam, kim söz almak ister?" dedi Ballard konuşmaya devam ederek.

"Benim kısa bir işim var," dedi Masser. "Bugün öğleden sonra Bölge Savcılığı'nda Vickie Blodget ile bir randevum var. Bildiğiniz gibi faili meçhul davalarla ilgileniyor. Ben de Robbins ve Selwyn davalarının onayını isteyeceğim. Umarım bunları bir sonraki raporunuzda yönetime ve konseye sunabilirsiniz."

Masser'ın bahsettiği davalar şüphelilerin suçlu olduğu, ancak öldükleri veya diğer suçlar için ömür boyu hapis cezası çektikleri için asla yargılanamayacakları DNA davalarıydı. Bu davalar Bölge Savcılığı Ofisi ve atanan dedektiflerin gözden geçirilmesi ve onaylanması olmadan resmi olarak çözülmüş veya kapatılmış olarak sınıflandırılamazdı. Vickie Blodget'in göreve gelmesiyle birlikte bu süreç sıradan bir hale gelmişti ama yine de uyulması gereken bir protokoldü. Bu davalar, yargılama olmaması nedeniyle "kapanan diğer davalar" olarak sınıflandırılacaktı.

Robbins davasındaki DNA eşleşmesi, Colorado'daki hapishanede başka bir cinayetten ömür boyu hapis cezası çeken bir adamı işaret ediyordu. Selwyn davasında da bir DNA eşleşmesi vardı, şüpheli hâlâ hayattaydı. Yetmiş üç yaşında ve San Quentin'deki idam hücresindeydi. Asla özgürlüğüne kavuşamayacaktı. Ballard, onu ziyaret edip itirafını almak için San Quentin'e gitmiş olsa da katil suçlamaları reddetmişti. On üç yaşındaki kurbanının vücudunda DNA'sı bulunduğu için Ballard emindi. Onun katil olduğundan şüphesi yoktu ve Bölge Savcılığı'ndan suç duyurusunda bulunmasını ancak yargılamayı ertelemesini istiyordu. Katilin ölüm hücresinden asla çıkamayacağı –en azından canlı çıkamayacağı– göz önüne alındığında, bu en etkili yoldu. Bu karar, sevdiklerinin korkunç ölümünü kırk bir yıl sonra yeniden gündeme getirmek istemeyen kurbanın ailesi tarafından da kabul edildi.

"Blodget imzayı atar atmaz ailelere bilgilendirilmesini istiyorum," dedi Ballard. "Bununla sen ilgilenebilir misin, Paul?"

"Seve seve," dedi Masser. "Dosyada iletişim bilgileri var."

İlk bakışta, bu suçların failleri gerçek adaletten kaçmış olsalar da Ballard, kurbanların sevdiklerine yapılan bu bilgilendirmelere hâlâ çok ihtiyaçları olduğunu düşünüyordu. Birçok davada ailelere yıllarca yük olan acı ve sır perdesini sonlandırmak bu birimin asli göreviydi. Ballard ekibindekilere bunun hepsinin esas sorumluluğu olduğunu ve asla işlerini hafife almamalarını söylemişti.

"Tamam," dedi Ballard konuşmaya devam ederek. "Colleen, Cortez davasında ne durumdayız?"

"Hâlâ sosyal medya üzerinde çalışıyoruz," dedi Hatteras. "Ağacı genişletiyorum, giderek yaklaşıyoruz."

Ballard başıyla onayladı. Hatteras bir soyağacı davası üzerinde çalışıyordu. 1986 yılında yaşanan bir tecavüz ve cinayet vakasıydı. Tecavüz soruşturma kitlerindeki örneklerden bir DNA bulgusu elde edilmiş fakat ne eyalet ne de ulusal veritabanlarında bir eşleşmeye rastlanmıştı. Bir sonraki adım kanıtları soyağacı veritabanına göndermek ve DNA'yı bırakan kişinin akrabalarını belirlemeye çalışmaktı. Hatteras bu sürece "ağacı sulamak" diyordu ve katilin uzak akrabası olduğuna inandığı bir kadına erişmişti, kadın Las Vegas'ta yaşıyordu. Hatteras kadına doğrudan ulaşmadan önce sosyal medyada araştırma yapıyordu ve soyağacındaki dalları genişleterek nihayetinde şüphelinin kimliğine erişecekti.

"Akrabayla ne zaman doğrudan iletişime geçmeyi planlıyorsun?" diye sordu Ballard.

"Bu haftanın sonuna doğru," dedi Hatteras. "Vegas'a bir bilet ayarla gidip tüm eksik parçaları tamamlayayım."

"Hazır olduğunda talebi ileteceğim," dedi Ballard.

Ardından toplantıyı toparlamaya geçti.

"Pekâlâ millet, hepiniz iyi iş çıkardınız," dedi Ballard. "Devam edin ve bana çalışma saatlerinizi bildirmeyi unutmayın. Çalışmanız karşılığında ödeme almasanız da patronlarımız için çalıştığımız saatleri kayıt altına almamız lazım. Bedavaya ne kadar çalıştığımızı görmeye bayılıyorlar."

"İşimiz bitti mi?" diye sordu Rawls. "Laboratuvarın Pearlman'la ilgili bulduğu yeni ipucunu öğrenmek için yeni adamın gelmesini beklememiz mi gerekiyor?"

Rawls'un sorusu, Ballard'ın şehirden dönerken Belediye Meclisi Üyesi'nin özel kalem müdürü Nelson Hastings'e verdiği son güncellemeden haberi olduğunu gösteriyordu. Telefonda Hastings'e Pearlman davasıyla ilgili yeni bir ipucu olduğunu ancak laboratuvardan sonuçlar gelinceye kadar bunu konuşmayacaklarını söylemişti. Rawls'un meclis üyesinin ofisine doğrudan ve yetkisiz bir kanal olduğunu gösterecek bir yanıt vermek istemişti. Ama bu yüzleşme için erken olduğunu ve en doğru zamanı beklemenin uygun olacağını düşündü.

"Şu anda bekleyip göreceğimiz bir aşamadayız," dedi Ballard. "Fakat yeni ekip arkadaşımızın ezber bozan düşünme yöntemi sayesinde elimizde sağlam bir genetik ipucu var. Bu sabah Piper Teknoloji baskı arşivinden, ilk günden beri şüphelinin bıraktığına inandığımız kısmi avuç içi izinin olduğu bir kart aldım. Delili laboratuvara götürdüm, bandı kaldırıp iz üzerinden DNA'ya eriştiler. Fazla bir bulgu elde edemesek de veritabanlarını sorgulayacak kadar yeterli. Umarım şansımız yaver gider."

"Vay be," dedi Masser. "Bir eşleşme çıkarsa harika olur."

Ballard'ın dikkati Masser'dan kayıp dava dosyalarının bulunduğu rafların dizildiği koridora yöneldi. Harry Bosch çalışma alanına ilerliyordu. Kot pantolonu toz içindeydi, bağcıklı iş botlarını giymişti, kot gömleği terden sırılsıklam olmuştu.

"İyi insan lafın üzerine gelir," dedi Ballard.

7

Bosch ofise ilerlerken üçünü tanımadığı dört çift göz üzerindeydi.

"Harry," dedi Ballard. "Ben de tam ekibi Pearlman davasıyla ilgili gelişmeler hakkında bilgilendiriyordum. Avuç içinden DNA aldılar, biz de bir eşleşme için bekliyoruz. Hafta sonuna kadar bir eşleşme olup olmayacağını öğrenmiş oluruz."

"Güzel haber," dedi Bosch.

Henüz tanışmadığı ekip arkadaşlarına elini kaldırarak selam verdi.

"Herkese merhaba," dedi.

"Ah, evet," dedi Ballard. "Harry Bosch ile tanıştırayım sizi."

Bosch çalışma masalarına yaklaşırken Ballard, Masser'ı, Rawls'u ve Hatteras'ı tanıtarak odada dolandı. Hatteras, Masser ve Rawls başlarıyla selam verirken Hatteras kalkıp paravan üzerinden elini uzattı.

"Avuç izini akıl etmek çok zekice," dedi.

"Ah, eminim siz de aynı şeyi düşünürdünüz," dedi Bosch.

"Belediye meclis üyesi bundan etkilenecek," dedi Rawls.

"Peki," dedi Ballard,"eşleşmeden ne çıkacağını görünceye kadar paçaları sıvamayalım."

Bosch, Ballard'ın ekibe kendi iradesiyle dahil etmediği tek kişinin Rawls olduğunu anımsadı. Usulca masasına oturdu, Ballard konuşmaya devam ederken Rawls ve Hatteras da masalarına yerleştiler.

"Anlayacağın biz de ekip toplantısı yapıyorduk Harry," dedi Ballard. "Hepimizin üzerinde çalıştığı davalar hakkında konuşmak istedim çünkü hepimiz farklı yerlerden, departmanlardan ve bürolardan geliyoruz ve bence her şeyi masaya yatırmak en iyisi. İyi bir fikrin nereden çıkacağını asla bilemezsin. Avuç içi mevzusunda olduğu gibi."

"Anladım," dedi Bosch.

Tüm gözler üzerinde olduğu için rahatsızlık duymuştu. Sanki ödevini yapmamış da tahtaya çıkmış gibi hissediyordu.

"Yani," dedi Ballard. "Henüz Gallagher davasına başlamadığını biliyorum ama daha önce yapılan soruşturmanın genel bir özetini geçip neler yapmayı planladığına dair bizi bilgilendirir misin?"

"Şey, tamam," dedi çekimser bir tavırla. "Sanırım ilk olarak bu davaya Gallagher davası demiyorum. Gallagher Ailesi davası diye adlandırıyorum çünkü anne, baba, dokuz yaşındaki kızlarının ve on üç yaşındaki oğulları olmak üzere dört kişinin katledildiği bir cinayet."

"Ne korkunç," dedi Hatteras.

"Evet, oldukça içler acısı," dedi Bosch. "Böyle bir aileyi yok etmek için belli tipte bir katil profiline sahip olması lazım."

Bosch kimsenin bir yorum yapıp yapmayacağını görmek için kısa süre bekledi.

"Gallagler ailesi Valley'de yaşıyordu, Sherman Oaks ile Van Nuys arasındaki sınırda denilebilir. Başta ortadan kaybolduklarını kendi özgür iradeleriyle çekip gitmelerine bağladılar. Komşularından ailenin evi boşalttığını gören olmamış ama gittiklerini fark ettiklerinde işlerindeki sıkıntı ve maddi sorunlardan dolayı gittiklerini düşünmüşler. Her şeylerini toplayıp gitmişler gibiymiş yani."

"Aile şirketleri mi varmış?" diye sordu Masser.

"Pek öyle denemez," dedi Bosch. "Bay Gallagher yani Stephen Gallagher endüstri müteahhidiydi. Sylmar'daki San Fernando Yolu üzerinde birkaç büyük deposu ve ekipman sahası vardı. Vinçler, hidrolik asansörler ve ağır inşaatta kullanılan her türlü ekipmanı kiralıyordu. Depolardan biri sadece iskele falan gibi şeyler için ayrılmıştı."

"Ve çok geçmeden de ölü bulundular," dedi Hatteras. "Şimdi hatırladım. Çölün ortasına gömülmüşlerdi. Bu sabah sen de o yüzden oraya gittin."

Bosch kısa süre sessizliğini koruyarak Hatteras'a baktı ve başıyla onayladı.

"Evet, bir yıl sonra cesetleri bulundu. Cal State Northridge'den bir jeolog ve öğrencileri Mojave'da iklim değişikliği çalışması yaparken çocuğun cesedini buldular. Çocuktan arta kalanları yani. Hayvanlar mezarı tahrip etmişler. Çakallar falan işte. Böylece dört kişinin cesedine ulaşıldı ve sonunda Gallagher ailesi olarak teşhis edildiler. Kimliklerini tespit etmek için diş kayıtlarını kullandılar, oğlanın küçük Stephen'ın diş telleri vardı."

"Yani bu dava San Bernardino İlçesi'ne bağlı değil miydi?" diye sordu Masser.

"Aslında olay yeri Inyo İlçesi ama soruşturma ortak yürütüldü," dedi Bosch. "O zamanlar ilk Faili Meçhul Vakalar Birimi'ndeydim. Ve dava bizim birime verilmişti çünkü bir yılın

ardından dava sonuçlanamamıştı. Ekibin başında ben vardım. Çok sıkı çalışmama rağmen bir türlü davayı nihayete kavuşturamadım. Ardından emekli oldum ve bu cinayet vakası da rafa kalktı...

"Ama şimdi döndüm ve yeniden bu işin başındayım. Bu sabah olay yerindeydim."

Bosch yeterince açıklayıcı olup olmadığını anlamak istercesine Ballard'a baktı.

"Neden olay yerine gittin?" diye sordu Ballard.

Bosch aslında Ballard'ın yanıtı bildiği bir soru sorduğunu biliyordu. Bu şekilde sık boğaz edilmekten hiç hoşlanmamıştı, yaptıklarını anlatmak ya da hesap vermek onu rahatsız etmişti.

"Oradan başlamam gerektiğini düşündüm," dedi Bosch. "İvmeyi yeniden yakalamaya çalışıyorum. Oradayken o zamanlar birlikte çalıştığım Inyo İlçesi Şerif Departmanı'ndan soruşturmacı arkadaşım çıkageldi. Onların tarafında da bir gelişme yaşanmamış."

"Bize Finbar McShane'den bahsedebilir misin?" diye sordu Ballard. "Ekibimiz ne kadar bilgi sahibi olursa o kadar iyi fikirler üretebiliriz."

"Stephen Gallagher İrlanda'da," dedi Bosch. "Dublin'de dünyaya gelmiş. Los Angeles'tan İrlanda'ya seyahate giden Amerikalı Jennifer Clarke ile tanışmış. Sonra birlikte buraya gelmişler ve evlendikten sonra da işe atılmışlar. Sonra Stephen bir noktada Finbar McShane adında İrlandalı birini işe almış. Kuzey İrlanda, Belfast'tanmış adam. Tanışıklıklarının öncesine dayanıp dayanmadığına dair bir bilgi elde edilemedi. McShane iş ortağı değilmiş ama Stephen'ın işleri idare etmesine yardımcı oluyormuş. Gallagher ailesi kayıplara karıştıktan sonra McShane işleri idare etmeye devam etmiş ve tüm ekipmanı parça parça satıp elden çıkarmaya başlamış. Uzun lafın kısası, asla gün yüzüne çıkmaması gereken cesetler bir yılın ardından bulundu. Ve bilin

bakalım ne oldu? McShane de kayıplara karıştı ve depolar bomboştu. Klasik bir bozgunculuk operasyonuydu."

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Hatteras. "Bozgunculuk derken?"

"Bir tür entrika gibi," dedi Bosch. "Ürün tedarik edip elindekiler tükeninceye kadar satıyorsun ardından işletmen batınca tüm tedarikçileri ödemelerini yapmadan kaybolup bozguna uğratıyorsun."

"*The Sopranos* dizisini izledin mi?" diye sordu Rawls. "Harika bir dizi. Bu konuyu hep işliyorlar."

"Yani şüpheliniz McShane," dedi Masser, Bosch'un anlattıklarına dönmeye çalışarak. "Ekipmanların satışından ne kadar kazandığına dair bir tahmin var mı?"

"Satışlarının izini sürebildik," dedi Bosch. "Sekiz yüz binden biraz fazlaydı."

"Sekiz yüz bin için dört hayat," dedi Rawls.

"O yaptıysa tabii," dedi Hatteras.

"Mektuptan da bahsetsene," dedi Ballard.

"LAPD'ye gönderilmiş bir mektup aldık, ondan geldiğini tahmin ediyoruz," dedi Bosch. "Suçsuz olduğunu ve haksız yere yargılanmamak için kaçtığını iddia ediyordu."

"Posta pulu var mıydı?" diye Hatteras.

"Yerel bir puldu," dedi Bosch. "Pasaportunu takibe aldık, ülkeden çıkıp Belfast'a ya da başka bir yere gittiyse pasaportu olmadan gitmiştir muhtemelen."

"Bence hâlâ buralarda," dedi Hatteras. "Öyle hissediyorum."

Bosch kadına baktı ve ardından bakışlarını Ballard'a çevirdi.

"Delilerden de bahset," dedi Ballard. "Nasıl öldürüldüler?"

"İnfaz edilmişler," dedi Bosch. "Gallagher'in deposundaki çivi tabancasıyla öldürülmüşler. Mezara suç aletiyle gömülmüşler. Mezarın da bir ekskavatörle açıldığında dair kanıtlar vardı."

"Ekskavatör de neyin nesi?" diye sordu Masser.

"İki tekerlekli, bir kamyonetin arkasında çekilebilir bir şey," dedi Bosch. "Şuralarda bir yerde fotoğrafı olacaktı. Mesele şu ki mezarlar kürekle kazılmamıştı. Mezarlar kusursuz bir şekilde ayarlanmış, hatta bir kaya kürek ya da kazmadan daha güçlü bir şeyle ortadan ikiye bölünmüştü. Mezar, asfalt yola o kadar yakındı ki, ekskavatörle oraya dönüp oldukça hızlı bir şekilde girip çıkabilirdi. Üstelik ailenin kayıplara karışmasının ardından McShane'in sattığı ilk aletlerden biri ekskavatördü. Bunu kanıtlayabiliriz."

Bosch masasında açık duran cinayet dosyalarından birini açtı ve sayfaları karıştırıp ekskavatörün fotoğrafını aradı. Dosyayı tararken bir yandan da konuşuyordu.

"Satışların izini sürebildik ve alıcı ekskavatörü incelememize müsaade etti. Lastik izlerinden birine saplanmış bir kaya parçası vardı ve mezar yerindeki kaya parçalarıyla eşleşiyordu."

"Dördü de tek mezarda mıydı?" diye sordu Rawls.

"Evet," dedi Bosch. "Hızlı olabilmek için en iyi yol. Mezar iki metreye bir buçuk metre boyutlarında bir buçuk metre derinliğindeydi. Önce anne baba gömülmüş, çocukları da üstlerindeydi. Çivi tabancası da mezarlarındaydı."

Shamrock Endüstriyel Kiralama firmasının bir broşürünü bulup herkesin merak ettiği ekskavatörü gösterdi. Paravanın üzerinden Masser'a uzattı.

"McShane'e uzanan tek bağlantımız buydu fakat tutuklama emri için yeterli değildi elbette," dedi Bosch.

"Savcılığa bununla mı gittiniz?" diye sordu Masser. "Ben olsam dava açardım."

"Gittim ama keşke sana gelseydim," dedi Bosch. "Broşürü götürdüğüm raporlama memuru daha fazlasının gerektiğini söyledi. McShane'in ekskavatörü satmasının, aileyi bunu kullanarak gömdüğünün bir delili olmadığını anlattı. Bağlantılarda boşluklar vardı. Ekipman deposu geceleri korunmuyordu. Birisi depoyu açmak için Stephen Gallagher'in anahtarlarını kullanıp o gece kullanmak için ekskavatörü almış olabilirdi."

"Bu çok zorlama," dedi Masser.

"Ben de öyle hissettim," dedi Bosch. "Ama kimseye bir şey diyemedim çünkü daha fazla kanıt toplamamı istediler... ve bulamadım. B planım da McShane'i bulup onu bir odaya tıkıp konuşturmaktı. Ama böyle bir şey olmadı ve halen kayıplarda. Olay böylece kaldı."

Bosch olayın özetini geçmeyi bitirip diğerlerinin daha fazla soru sorup öneride bulunmalarını bekledi. Biraz sessizlik yaşandı ve sonunda Hatteras, "McShane'in masum olduğunu iddia ettiği mektubun aslı halen sizde mi?" diye sordu.

"Bizde," dedi Bosch. "Şirketin antetli kâğıdına el yazısıyla yazmış."

"Yani elinde mi yoksa kanıt arşivinde mi onu sormak istedim," dedi Hatteras. "Aslını görmek isterdim."

"Elimde," dedi Bosch.

Bosch davadan fotoğrafların olduğu en kalın cinayet dosyasını açtı. Şeffaf dosyalardan birinde mektup vardı. Klasörün halkalarını açıp McShane'in mektubunun bulunduğu dosyayı çıkarıp Hatteras'a uzattı.

Hatteras kısa süre mektuba baktı ve şeffaf dosyayı iki eliyle köşelerden tuttu.

"Mektubu çıkarabilir miyim?" diye sordu.

"Neden?" diye sordu Bosch. "Bu bir delil."

"Dokunmak istiyorum," dedi Hatteras.

"O zaman da incelendi ama değil mi?" diye sordu Ballard.

"Evet," dedi Bosch. "Parmak izine rastlanmadı ama imza McShane'inkiyle eşleşti. O göndermiş."

"Yani delili dosyadan çıkarabilir," dedi Ballard. "Çoktan incelendi."

"Sanırım," dedi Bosch. "Neyse."

Bosch, Hatteras'ın dosyayı açıp belgeyi çıkarışını izledi. Ardından eldiven takmadan, iki eliyle tuttu. Dosyayı okumuyordu. Bosch, Hatteras'ın gözlerinin kapalı olduğunu fark etti.

Bosch, Ballard'a dönüp baktığında yüzünde şaşkın bir ifade vardı. İkisi de tek kelime edemezken Hatteras sessizliği bozdu.

"Bence adamımız doğruyu söylüyor," dedi.

"Anlamadım?" diye sordu Bosch.

"McShane," dedi Hatteras. "Bence masum olduğunu ama bunu kanıtlayamadığını söylerken doğruyu söylemiş."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Bosch. "Mektubu okumadın bile..."

Bosch o an ne yaptığını fark ettiği sırada henüz lafını tamamlayamadan Ballard söze girdi.

"Harry, şimdilik bunu askıya alalım," dedi. "Artık herkes kendi davasına dönse çok iyi olur, ben de Harry'ye etrafı gezdirmeyi bitiririm."

Masser broşürü Bosch'a geri verdi. Ardından Hatteras da McShane'in mektubunun şeffaf dosyasını verdi.

Ballard ayağa kalktı.

"Hadi görüşme odamızla başlayalım," dedi.

Ballard arşiv odasına uzanan koridora ilerlemeye devam etti. Bosch broşürü ve mektubu dosyanın içine koyup dosyayı kapadı ve Ballard'ın peşinden gitti.

8

Ballard, Bosch'un tepki göstereceğinden emin bir şekilde toplantı odasına adım attı ama her şey sıradan ve rutine uygun ilerliyormuşçasına hareket etti. Bosch, Ballard'ın ardından kapıyı kapadı.

"Ekibe bir medyum mu soktun?" dedi. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Bir medyumla çalışmam için mi beni buraya getirdin? Seanslar düzenleyip ölülerle konuşup Gallagher ailesini kimin katlettiğini mi soracağız?"

"Harry sakin ol," dedi Ballard. "Hatteras'a tepki göstereceğini biliyordum. Bu kadar erken baş göstermesini beklemiyordum. Ayrıca haberin olsun kendini bir medyum değil empat olarak tanımlıyor, tamam mı?"

Bosch başını sağa sola salladı.

"Her neyse," dedi. "Yine de saçma. Onu asla mahkemeye çıkaramayacağını biliyorsun. Davayı riske sokacak. Onu Gallagher davasında istemiyorum. Bu saçmalıklarla davanın adına leke sürecek."

Ballard önce yanıt vermedi. Bosch'un sakinleşip susmasını bekledi. Görüşme masasındaki sandalyelerden birini çekip oturdu.

"Otur, Harry."

Bosch gönülsüzce söyleneni yaptı.

"Bak, o ekibe girmeden önce bu empat olma meselesiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu," dedi Ballard. "Bu ekibe dahil olmasının sebebi bu değildi, yaptığı şey de bununla ilgili değil. Sana söylediğim gibi soyağacı araştırmalarını yürütüyor. Ve insan okuma yeteneği, empati deniyor sanırım, bu iş için elzem olan sosyal mühendislik kısmında bize çok fayda sağladı."

"Dediğim gibi onu Gallagher ve McShane'in içinde istemiyorum. Çünkü McShane'i yakalayacağım ve bunu yaptığımda davayı zedeleyecek hiçbir şey istemiyorum."

"Peki. Davaya dahil olmasına izin vermem."

"Tamam."

"Şimdi sakin misin?"

"Sakinim, sakinim."

"Güzel. Colleen'den uzak dur ben de onu senden uzak tutayım. Ama bu insanların da senin gibi gönüllü olduğunu unutma. Zamanlarını ve yeteneklerini bu işe harcıyorlar ve Colleen oldukça iyi iş çıkarıyor. Onu kaybetmek istemiyorum."

"Anladım. O kendi işine ben kendi işime bakacağım."

"Teşekkürler Harry. Hadi işimize dönelim."

Ballard kalktı ama Bosch halen oturuyordu.

"Bekle," dedi. "Avuç içi izinden bahsetsene. Çoktan bütün ekibe anlatmışsın gibi geliyor."

"Anlattım çünkü elimizdeki davada en önemli kozumuz," dedi Ballard. "Darcy Troy, DNA uzmanımız bulguya göz attı ve kapsamlı bir analiz için yeterli olduğunu söyledi. Çok heyecanlandı. Sanırım bir izden DNA çıkaran ilk kişi olmak istediği için sıranın önüne koydu. Yakında bir şeyler çıkar ama bana haber verinceye kadar elimizde pek bir şey yok. Ondan haber alır almaz ilk sana anlatacağım."

"Tamam."

"Gallagher Ailesi davasına nasıl yaklaşacaksın peki?"

"Cinayet dosyalarını eşeleyip, yaşadıkları yeri ve delilleri gözden geçireceğim. Bakalım bunca yıl sonra bir şeyler çıkacak mı, emin değilim. Gallagher'in McShane dışında dört çalışanı daha vardı. Muhtemelen onlarla yeniden görüşmem gerekecek. Hem şu an yetkim olduğuna göre McShane'i bulabilir miyim bakacağım. Ailesi Belfast'ta, onu ele vereceklerini sanmıyorum. Belki bir yerlerdedir, üstünden birkaç yıl geçse de ağacı silkeleyince neler düşeceğini bilemezsin."

"Yardım gerektiğinde bana haber ver. Burada sadece yönetici konumunda değilim. Davalar üzerinde de çalışmak istiyorum. Özellikle de böyle davalarda, yoksa bebek bakıcısından bir farkım olmaz."

"Bildiğim iyi oldu."

"Ciddiyim."

"Anladım."

"Güzel."

İkisi de masalarına döndüler ve sessizce çalışmaya koyuldular. Bosch Gallagher Ailesi'nin cinayet dosyalarını alıp tek tek ön sayfalarındaki etiketleri görebilecek şekilde masaya dizdi. Birinci cildin soruşturmanın akışına dair her şeyi içerdiğini biliyordu, bu dava için bir tür kutsal kitap sayılırdı. Daha önce yapılan soruşturmada atılan her adımın, yapılan her hamlenin harfiyen gün ve saat eklenerek kaydedildiği dosyaydı.

Davanın akışını yeniden gözden geçirmesi gerektiğini ve ancak bu sayede yeniden vakaya ısınabileceğini biliyordu. İlk seferde gözden kaçırdığı bir adım olup olmadığına ya da daha önce karşılaştığı detayları daha farklı yorumlayıp yorumlayamayacağına bakacaktı. Fakat odaklanmak istediği ilk şey önünde-

ki şeffaf dosyada duran Emma Gallagher'in 8'e 10 ebatlardaki fotoğrafıydı. Yıllar önce o fotoğrafı oraya davayı kim soruşturuyorsa –kendisi ya da bir başkası– dosyayı ilk açtığında kızı görsün diye koymuştu.

Bosch dokuz yaşındaki kızın fotoğrafını şeffaf dosyadan çıkardı. Okul fotoğrafıydı. Yeşil ekoseli kazağından bir Katolik okuluna gittiği anlaşılıyordu, gülümsemesine bakınca alt dişlerinden birinin henüz yeni yeni çıktığı seçiliyordu. Fotoğrafa bakınca hüzünlenmişti. Küçük kızın otopsisine girmişti, o dişin asla tamamıyla çıkma şansı bulamadığını biliyordu.

Fotoğrafı bir raptiyeyle çalışma masasını Colleen Hatteras'ınkinden ayıran paravana tutturdu. Bunu yapmak için eğildiği sırada Hatteras da paravanın üstünden ona baktı.

"Dedektif Harry?" diye seslendi.

"Bana böyle seslenmene gerek yok," dedi Bosch. "Harry demen yeterli."

"Peki, Harry. Söylediğim şeyle seni üzmek gibi bir niyetimin olmadığını bilmeni istedim."

"Merak etme, üzülmedim. Her şey yolunda."

"O zaman Finbar McShane'i bulabileceğini düşünmediğimi de söylemem lazım. Hayatta olduğunu sanmıyorum."

Bosch karşılık vermeden önce uzun süre kadına baktı.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Açıklayamıyorum," dedi Hatteras. "Sadece böyle hissediyorum ve çoğunlukla da yanılmam. Hayatta olduğuna emin misin?"

Bosch, gözlerini Ballard'ın çalışma masasına çevirdi. Oturmuş, bilgisayarının ekranına bakıyordu ama Bosch konuşmaları dinlediğine emindi. Yeniden Hatteras'a döndü.

"Kesin olarak bir şey söyleyemem," dedi Bosch. "Son teyitlere göre cinayetin üstünden üç sene sonra halen hayattaydı."

"Nasıl oldu?" diye sordu Hatteras.

"Stephen Gallagher'in bir ofis müdürü vardı. İlk ve en kadim çalışanıydı, Sheila Walsh. Cinayetten üç sene sonra birisi Chatsworth'teki evine zorla girmiş. Evindeki çalışma dosyalarını ve masasını altüst etmiş. Parmak izi bırakmış."

"Finbar McShane."

Bosch başıyla onayladı.

"O zamanlar LAPD'den emekli olup San Fernando'daki faili meçhul vakalar üzerinde çalışıyordum," dedi. "Ama eski ortağım Lucy Soto'dan bu gasp hakkında bir şeyler duymuştum. Olaya Devonshire Birimi'nin dedektifleri bakıyordu. Sheila Walsh, McShane'in ne aradığına dair hiçbir fikir olmadığını söylemiş. Ofisinden kayda değer bir şey alındığına ihtimal vermiyordu."

"Tuhaf," dedi Hatteras.

"Evet. O zaman hayattaydı yani. Şu anda yaşayıp yaşamadığı bir varsayımdan ibaret."

"İçgüdülerime güveniyorum. Onu canlı bulacağını sanmıyorum."

"Şimdi neyin peşindesin?"

"Anlayamadım?"

"Arkanda kayıp ruhlar kütüphanesi var. Altı bin faili meçhul vaka. Sana mesaj yollayıp seninle mi konuşuyorlar?"

Hatteras ne söyleyeceğini toparlayamadan Ballard araya girdi.

"Harry," dedi.

Bir tek Harry'nin adını söylemişti, sesinde çocuğunu bir şey yapmaması için uyaran bir anne tonu seziliyordu.

Bosch önce Ballard'a ardından da Hatteras'a baktı.

"Halletmem gereken işlerim var," dedi Bosch.

Ardından masasına eğilip Ballard'ın görüş açısından çıktı. Cinayet dosyalarının ilkini açıp içindekiler sayfasına göz attı.

Tanık sorguları ve ifadeleri üçüncü ciltteydi. Üçüncü dosyayı açıp Sheila Walsh ile yaptığı üç farklı sorgudan sonra yazdığı özetleri buldu.

Stephen Gallagher 2002'de ekipman kiralama şirketini kurduğunda işe aldığı ilk çalışanı Sheila Walsh'tu. Ve şirket büyürken pozisyonunu korumuştu. İşlerin nasıl ilerlediğini dosyaları göstererek açıklamış, McShane tarafından satılan ekipmanların izini sürme konusunda dava için kilit bir isim haline gelmişti.

Shamrock'ta üç çalışan daha vardı ama Walsh soruşturma için en önemlisiydi. Diğer üç çalışan da depoda ve ekipman sahasında görevli adamlardı. Walsh ise içeriden biriydi, Gallagher ve McShane ile aynı ofiste çalışıyordu.

Bosch, Walsh ile yaptığı sorguların özetlerini yeniden okudu, kadının adını, doğum tarihini ve adresini bir not kâğıdına yazdı. Ardından paravanın üzerinden Ballard'a baktı.

"Motorlu Araçlar Dairesi'ne erişimim var mı?" diye sordu.

"Şey, hayır," dedi Ballard. "Yalnızca resmi memurlara açık. Ne lazım sana?"

Bosch not defterinin sayfasını yırtıp paravanın üzerinden Ballard'a uzattı.

"Ona bir bakabilir misin?" diye sordu Bosch. "Halen burada yaşayıp yaşamadığını merak ettim."

"Tabii, bekle," dedi Ballard.

Bosch, Ballard'ın Motorlu Araçlar Dairesi'nin veritabanına girmek için klavyenin tuşlarına basıp Sheila Walsh'un adını ve doğum tarihini yazdığını duyabiliyordu.

"Güncel ehliyetinde de aynı adres var," diye bildirdi.

"Teşekkürler," dedi Bosch.

Ayağa kalkıp paravanın üzerinden eğildi.

"Onunla görüşecek misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Bosch. "Buradan başlamam lazım diye düşündüm."

"Yalnız gitmen de bir sakınca var mı?"

"Hayır. Ama bir sorum var. Eskiden ailenin evinde ve ofisinde topladığımız şeyleri yollamıştım. Hepsini buraya da yollama yetkim var mı yoksa bunu senin mi yapman gerekiyor?"

"Muhtemelen benim yapmam lazım. Onlara her şeyi ayarlamalarını söyleyip sen ya da ben gidip teslim alırsak daha hızlı ilerleriz. Buraya teslim edilmesi bir haftayı bulabilir."

"İzin verirsen gidip alırım. Hâlâ kimlik belgem yok."

"Dava numarası var bende. Talep oluşturup sabah senin gidip alacağını söylerim. Emekli polis kimliğini gösterirsin. Şimdilik sorun olmaz. Resepsiyona gidip parmak izini ve fotoğrafını vermek için randevu almalısın. Sonra kimliğini alırsın."

"Tamam. Teşekkürler. Bir sorum daha var. Buradaki soyunma odalarına erişimim var mı? Temizlenip gömleğimi değiştirmek istiyorum."

"Hâlâ arabanda yedek kıyafet mi taşıyorsun?"

"Bugün yanıma aldım. Çöle planlı gittim."

"Soyunma odasını ve duşları kullanabilirsin. Sana boş bir dolap verileceğine söz veremem ama."

"Gerçi buradakilerin hepsi polis akademisi öğrencileri değil mi? Silahım yok, cüzdanımı kim çalsın?"

Ahmanson Merkezi aslında polis memurlarının eğitildiği ek akademiydi. Saha eğitiminin büyük kısmı halen Elysian Fields'daki asıl akademide yapılıyordu. Ahmanson daha çok sınıfta işlenen dersler ve bazı durumlarda tekrar eğitimler için kullanılıyordu. Cinayet dosyaları kampüsün yalnızca küçük bir kısmını kaplıyordu.

"Cüzdanını burada bırakıp üstünü başını temizledikten sonra gelip alabilirsin," dedi Ballard.

"İdare ederim," dedi Bosch.

"Bol şans o zaman."

"Sana da."

Bosch cinayet dosyalarının bulunduğu raflar boyunca ilerleyerek kapıya yöneldi. Her sıranın sonuna yapıştırılmış 3 x 5 ebadında bir kart, dosyaların dava numarasına göre sıralanışını gösteriyordu ve bu numara her zaman suçun işlendiği yılla başlıyordu. Bu ölülerin Dewey ondalık sistemiydi.*

Bosch yürürken ellerini raflardaki kapaklara değdirdi. Hayaletlere ya da öte dünyadan seslenen ölülere inanmazdı ama yanlarından geçerken bir saygı ve empati hissine kapıldı.

* Dewey Ondalık Sistemi, kitapları konularına göre sıralamanın bir yoludur. Genellikle Amerika Birleşik Devletleri ve diğer ülkelerdeki halk kütüphanelerinde ve okullarda kullanılır. (e.n.)

9

Ballard Tom Laffont'un hazırladığı ve Hatteras ile birlikte soyağacı kullanacakları bir vaka için, Ahmanson Vakfı'na yaptığı hibe talebi için derlediği vaka özetini bitirmek üzereydi.

"Colleen, Tom burada değil, hibe başvurusunu sana iletiyorum," dedi gözlerini ekrandan ayırmadan. "Dava özetini okuyup doğru hazırlayıp hazırlamadığıma baksana."

"Gönder, okurum," dedi Hatteras.

"Bugün almam lazım. Erkenden bir yanıt alabilirsek Tom ile çalışmaya başlayabilirsin."

"Hazırım. Yolla."

Ballard dosyayı kapar kapamaz masasındaki telefon çaldı. Arayan DNA laboratuvarından Darcy Troy'du. Bir yandan e-postayı açıp hibe belgesini Hatteras'a iletirken telefonuna yanıt verdi.

"Darcy bir şeyler çıktı mı?"

"Aslında Sarah Pearlman hakkında bir iyi bir kötü haberim var."

"Dökül."

"İyi haber şu ki avuç izinden DNA elde ettik. Kötü haberse davadan davaya bir eşleşme."

Davadan davaya eşleşme, avuç izinden elde edilen DNA'nın, şüphelinin tespit edilemediği faili meçhul başka bir davayla eşleştiği anlamına geliyordu. Bu eşleşme, soy araştırmasına yöneltiyordu. Ballard hayal kırıklığına uğradığını hissetti çünkü bir sokak davası arıyordu, şehirde kapı kapı dolaşması gereken, DNA'sı emniyet güçlerinin veritabanlarında bulunan kimliği belirsiz bir kişinin peşindeydi. Bosch, McShane'in peşine düşerek belli birini arıyordu, Ballard da böyle bir davanın içine dalmak istiyordu. Gerçek dedektiflerin can atacağı türden bir soruşturmanın.

Masadan bir kalem alıp not defterine yazmaya koyuldu.

"Hiç yoktan iyidir," dedi Ballard. "Adı ve dava numarası neydi?"

Troy önce dava numarasını okudu. 2005'te işlenmiş bir cinayetti, dolayısıyla Sarah Pearlman davası ve bağlantılı olduğu düşünülen dava arasında on bir sene vardı. Kurbanın adı Laura Wilson'dı ve cinayete kurban gittiği sıralarda yirmi dört yaşındaydı.

"Elinde başka bir şey var mı?" diye sordu Ballard.

"Aslında bilim cephesinden bakacak olursak buna pek rastlanmaz," dedi Troy. "2005'ten kalma bir cinayet davasından DNA verilerine nasıl rastladıklarını düşünürsek üstelik."

"Değil mi, biraz bahseder misin?"

"Eski bir deyiş vardır bilir misin? *Dışkıya değil, salgıya bakacaksın*. DNA'yı vücut sıvılarından elde ediyoruz. Kan, ter ve sperm örnekleri genellikle. Ama bedensel atıklardan elde edemiyoruz çünkü enzimler DNA'yı yok ediyor."

"Dışkı ve idrar işinize yaramıyor yani."

"Evet, normalde öyle ama bu davada belli ki DNA bulgusunu idrardan elde etmişler. Dosyayı inceleyince tüm detayları öğrenirsin ama elimdeki birkaç nota bakılırsa olay yerindeki id-

rar bulgularını sperme rastlama umuduyla delil olarak almışlar. Adam kurbana tuvalete gitmeden önce tecavüz ettiyse üretrada sperm kalmış olabilir ve dolayısıyla da spermlere idrarda rastlamak mümkün hale gelebilir. Fakat herhangi bir sperm bulgusu kayda geçmemiş, onun yerine idrarda kana rastlamışlar."

"İdrarda kan."

"Doğru. Bulguyu hemen incelemeye almışlar fakat tam profile erişememişler. Yine de ortak profil indeks sistemi DVS'ye bakılacak kadar veriye ulaşıldı. Bir eşleşme çıkmamış ama DNA bulgusunun davamızla ilintili olduğu bilgisini edindik."

DVS ülkenin dört bir yanından toplanmış milyonlarca DNA örneğinin toplandığı ulusal bir veritabanıydı.

"İdrardaki kanın katile ait olduğunu nasıl anladılar?" diye sordu Ballard.

"O zamanlar ben burada değildim, o yüzden bunu yanıtlayamam," dedi Troy. "Buradaki notlarda da yok ama cinayet dosyasında yer aldığını umuyorum."

"Anladım. Tam bir profile erişilemediğini söyledin. Yani Pearlman davasıyla kesin bir eşleşme olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır, iki dava arasında bir eşleşme olduğu kesin. Ama mahkemeye çıkacak olursa sayıları hesaplamam gerekir, ki bu da epey bir zaman alır. Fakat temelde sıfırları azaltmam demek oluyor. Bunun on üç katrilyonda bir rastlanan bir eşleşme olduğundan bahsetmiyoruz. Daha az bir oran, fakat yine de son yüzyıldaki tüm insan nüfusunu kapsıyor."

Ballard, Troy'un sayıların ihtişamında kaybolmaya yatkın olduğunu biliyordu. Yine de kadının neden bahsettiğini anlayabilecek kadar DNA vakasıyla uğraşmıştı.

"O halde bu DNA'nın benzersiz olduğunu teyit edebilirsin."

"Daha net konuşmak gerekirse son yüz senedir dünya üzerinde başka hiç kimse bu DNA'ya sahip değildi."

"Anladım. Öğrenmek istediğim de buydu. Artık yalnızca şüpheliyi bulmak kaldı. Şimdi gidip dosyayı bulmam lazım. Hızlı olduğun için teşekkürler Darcy."

"Yardımım olduysa ne mutlu. Gelişmelerden haberdar et."

"Ederim."

Ballard telefonu bırakıp ayağa kalktı.

"Güzel bir haber var mı?" diye sordu Hatteras.

"Sayılır," dedi Ballard. "Sana başka bir dava daha çıkmış olabilir. Hibe talebini okudun mu?"

"Okuyup sana yolladım. Olmuş, gönderebilirsin bence."

"Tamam, teşekkürler. Birazdan yollarım."

Ballard dosyaların yer aldığı koridora ilerledi, 2005 yılının sırasını aradı. Aradığı yeri buldu, rafları hareket ettirip sırayı açmak için çarkı çevirdi. O5-0243 numaralı davayı buluncaya dek dava dosyalarının hepsinde elini gezdirdi. Laura Wilson'ın dosyası oldukça kabarık tek dosyaydı, Ballard bu dosyanın kolaylıkla okunabilmesi için iki klasöre bölmesi gerektiğini fark etti. Bu dosyanın yanına yanlışlıkla iliştirilmiş başka bir dosya var mı diye kontrol etti ve rafta aynı dava numarasına sahip herhangi bir dosya olmadığını gördü.

Sıradan çekilip yeniden kapadı, bu sırada Bosch'un arşivden bahsederken "kayıp ruhlar kütüphanesi" dediğini anımsadı. Öyleyse o da elinde onca kayıp ruhtan birini tutuyordu.

Ballard masasına döner dönmez önce hibe talebini yolladı, sonra da arşivden aldığı kalın dosyayı açtı. Davada DNA'nın kaynağı olağandışı olduğundan bu DNA'nın idrardan nasıl elde edilebileceğini öğrenmek için doğrudan adli tıp biriminin yolunu tuttu.

Baş dedektifin özet ifadesi her şeyi anlatıyordu. Kurban yalnız yaşadığı evinde öldürülmüştü. Olay yeri inceleme ekipleri yatak odasında bulunan tuvaletteki klozetin oturma yerinin de kaldırılmış olduğunu fark etmişlerdi. Bu da bir erkek tarafından kullanıldığına işaret ediyordu. Klozetin oturma yerini ve sifonu parmak izi bulma düşüncesiyle kontrol ederken kriminologlardan biri klozetin içindeki idrar damlalarını görmüştü. Kırmızıya çalan kahverengi idrar damlaları, idrarda kan hücrelerinin bulunabileceği ihtimalini gösteriyordu. Damlacıklar delil olarak alınmış ve muhtemel bir DNA bozulmasından çekindikleri için aynı gün DNA incelemesi yapılmıştı. Kısmi bir profile ulaşılmış ve ardından da DVS'de sorgulatılmıştı. Ne var ki bir eşleşme elde edilmemişti. Özete göre uzmanlar ileri tetkik ve tıbbi konsültasyona başvurmuşlar ve kanın böbrek ya da mesane hastalığı olan birinden hematüri –idrarda kana rastlanmasının tıbbi karşılığı– yoluyla idrara geçtiği sonucuna ulaşmışlardı.

Ballard okudukları karşısında heyecanlanmıştı, soruşturmacıların böbrek hastalığını doğrulayarak davaya boyut kazandırıp kazandırmadıklarını öğrenmek için can atıyordu. Böbrek hastalığı tedavisi gören bir şüphelinin peşine düşmüşler miydi? Masasının alt çekmecesini açtı ve iki boş klasör aldı. Asıl dava dosyasındaki tüm evrak ve şeffaf dosyaları çıkarıp iki ayrı kümeye böldü. Ayırdığı evrak yığınlarını ayrı ayrı klasörlere yerleştirdi. Sonra kalkıp dava dosyalarını okumaya koyulmadan önce kahvesini almak için mutfağa gitti.

Laura Wilson yalnız yaşayan Afro Amerikan bir kadındı. Oyunculuk yaparak geçinmeye çalışıyordu ve kirası Şikago'daki ailesi tarafından ödeniyordu. Ölümünden iki yıl önce Los Angeles'a taşınmıştı. Kendisine ve onu destekleyenlere bu işi beş yıl içinde başarıp kendi başının çaresine bakabileceğine, başaramayacağı takdirde evine döneceğine dair söz vermişti. Oyunculuk eğitimleri alıyor, film ve dizilerde küçük roller

kapabilmek için düzenli olarak seçmelere katılıyordu. Ayrıca Burbank'te yirmi kişilik bir tiyatroda faaliyet gösteren bir ekibe dahil olmuştu. Evi Tamarind Caddesi'nde, Franklin'deki *Scientology* Merkezi'nin yakınlarındaydı. Wilson da bu organizasyona katılmıştı. Eğlence sektöründe kendisine yardımcı olacak bağlantılar kuracağı umuduyla, ailesinin karşıladığı derslere girmişti.

5 Kasım 2005'te bir cumartesi sabahı *Scientology* seminerine beraber gittiği bir arkadaşı tarafından bulunmuştu. Arkadaşı dairesinin kapısını açık görüp içeri girdiğinde kurbanı yatağında ölü bulmuştu. Ölüm nedeni elle boğulma olarak tespit edilmişti, boynuna ipek bir eşarp dolanmıştı. Ceset kadın öldükten sonra parçalara ayrılmıştı.

"O ne?"

Ballard kendini okumaya öylesine kaptırmıştı ki Rawls'un yanına gelip omzunun üstünden baktığını fark etmemişti.

"Pearlman davasında elde ettiğimiz DNA bulguları 2005'ten kalma başka bir davayla bağlantılı çıktı," dedi Ballard.

"Vay canına, ilginçmiş," dedi Rawls.

Ballard klasörü kapadı ve Rawls'a bakabilmek için sandalyesini çevirdi.

"Ne oldu Lou?" diye sordu Ballard.

"Çıkıyorum," dedi Rawls. "Encini'daki dükkânımda dindirmem gereken bir fırtına var. Müşterinin teki içinde paha biçilemez bir antikanın bulunduğu kargosunu kaybettiğimizi iddia ediyormuş."

"Baya üzücüymüş. Bu hafta gelecek misin?"

"Emin değilim. Sana haber veririm."

"Tamam, neyse görüşürüz."

Rawls uzaklaşırken Ballard hemen elindeki dosyaya döndü. Zihni çoktan Laura Wilson cinayetine gömülmüştü.

10

Bosch, Sheila Walsh'un evini yıllar önce buraya geldiği ilk seferden anımsadı. Sheila kapıyı bekletmeden açtı fakat Bosch'u çıkaramadı. Bosch yaşlanmış, saçları kırlaşmıştı. Gözleri de eskisi kadar keskin değildi belki ama uzun süren bekleyişin ardından Sheila onu hatırladı fakat yine adını söyleyemedi. Sheila gülümsedi.

"Dedektif," dedi Sheila. "Ne sürpriz."

"Bayan Walsh," dedi Bosch. "Beni hatırlayacağınızı umuyordum."

"Gülünç olmayın, elbette ki hatırlıyorum. Sheila deyin lütfen. Davada bir gelişme mi oldu?"

"Konuşmak için içeri gelebilir miyim?"

"Evet, evet. Gelin lütfen."

Walsh geri adım atıp Bosch'un içeri girmesi için yol verdi. Bosch'un hatırladığı kadarıyla hiç değişmemişti. Altmışına merdiven dayadığı için gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar artmıştı ama hâlâ tek öğünle formunu koruyormuş imajı veren çekici bir kadındı. İnce vücudu, dar omuzları ve dolgun saçları hiç değiş-

memişti. Bosch'un kadının peruk taktığı yönündeki şüpheleri doğrulanmıştı.

"Kahve, su ya da herhangi bir şey ister misiniz?" diye sordu kadın.

"Hayır, teşekkürler," dedi Bosch. "Ama dilerseniz mutfakta oturabiliriz. Daha önce de orada oturmuştuk diye hatırlıyorum."

"Tabii, mutfağa geçelim."

Kadın Bosch'u ofis olarak kullanıldığı bariz olan yemek odasından doğruca mutfağa götürdü. Dört sandalyeli küçük yuvarlak bir kahvaltı masası vardı.

"Oturun," dedi Walsh. "Finbar McShane ortaya çıktı mı sonunda?"

"Şey, hayır," dedi Bosch. "Aslında size ilk sorum bu olacak. Yakınlarda ondan hiç haber aldınız mı? Herhangi bir duyum?"

"Yok, hayır. Bir şey duysaydım size haber verirdim. Ama sizi son gördüğümde emekli olacağınızı söylediğinizi hatırlıyorum."

"Evet. Emekli oldum. Fakat şimdi faili meçhul vakalar üzerinde çalışmaya başladım ve... Yeniden Gallagher Ailesi davasını soruşturuyorum. Ve tabii ki McShane'i bulmaya çalışıyorum."

"Anladım. Bana sorarsanız Belfast'a dönmüştür ya da oralarda bir yerlerdedir."

"Evet, genel kanı bu yönde ama ben pek emin değilim."

Bosch kadının ardındaki arka bahçeye açılan sürgülü kapıya baktı. Arka tarafta veranda ve küçük bir havuz vardı. Uzun ahşap saksıların içinde sebze bahçesi vardı. Geyikleri, çakalları ve diğer hayvanları dışarıda tutmak için üzerlerinde tente vardı. Ev Valley'nin kuzeybatı civarındaki Chatsworth'teydi. Bu yüzden yaban hayatı geceleri civar tepelerden buraya iniyordu. Saksıların ardından ilerideki Stony Point Park'ının kayalık çıkıntılarını seçebiliyordu.

"Cinayetten üç sene sonra evinize yapılan gaspı düşünmeden edemiyorum," dedi Bosch. "Aklımı kurcalıyor. Burada ne arıyordu ki?"

"Sen onu buluncaya kadar bunu öğrenemeyeceğiz," dedi Walsh. "Çünkü ben de en az senin kadar afallamış haldeyim. Bende ona ait hiçbir şey yoktu. Polise anlattıklarımdan fazlası yok."

Bosch, Ahmanson Merkezi'ndeki soyunma odasında duş aldıktan sonra giydiği spor ceketinin cebine uzandı. Cebinden bir kâğıdı çıkarıp açtı ve sessizliği bozmadan önce elindeki evraka göz attı. "Bu vaka raporu," dedi. "Parmak izlerinin McShane'e ait olduğu tespit edilmeden önce yazılmış. Gaspçının buzdolabından bir şey aşırdığı, antika plaklarla dolu bir kutuyu aldığı ve sonra da çantandan para ve iPhone'unu çaldığı yazıyor."

"Doğru," dedi Walsh.

"Evinizin ofisinde çalışma masasını kurcalayıp kâğıt tutucuyu –Waterford marka bir cam küre– kaldırıp mektuplarına bakmış."

"Doğru ama çalışma masası değildi. Yemek odasındaki masayı çalışma masası olarak kullanıyorum. Kâğıt tutucum yapılacaklar listemin üstündeydi, faturalarımın, mektuplarımın falan. O sıralarda internet üzerinden seyahat danışmanlığı yapmayı öğreniyordum. Shamrock battıktan sonra geçinebilmek için bir şeyler yapmalıydım. O yüzden gezi broşürleri ve evrak yığınları doluydu. Online eğitim için gerekli olan şeyler falan."

"McShane neden böyle bir şeyle ilgilensin ki?"

"Bilmiyorum. O zaman da bilmiyordum, şimdi de bilmiyorum. Ama kontrol etmeden de o evrak yığınlarının içinde ne olduğunu öğrenemezdi değil mi?"

Bosch başıyla onayladı ve vaka raporuna baktı yeniden. Davayla ilgili kafasını kurcalayan birçok sorudan biriydi. McShane neyin peşindeydi?

"Parmak izlerine yalnızca o kâğıtların üstünde rastlandı," dedi Bosch. "Onun, senin ve oğlunun parmak izleri vardı yalnızca."

"Hatırladım," dedi Walsh. "O zaman memurlara anlattığım teorimi de hatırladım."

"Ne teorisi?"

"Yani kâğıt tutucum Waterford marka cam bir küreydi. İrlanda'da yapılanlardan. O da İrlandalıydı. Belki o yüzden alıp incelemiştir."

Bosch bu varsayımı değerlendirirken başıyla onayladı.

"Doğru, bu da rapora kaydedilmiş," dedi. "Ama Waterford İrlanda'da, McShane ise İrlanda'nın kuzeyinden. Watrerford olduğunu bilseydi ya da onda manevi bir karşılığı olsaydı çalabilirdi de değil mi?"

"Yani... bilmiyorum," dedi Walsh. "Belki yalnızca o biliyordur."

"Belki... Bu arada oğlunuz nasıl?"

"İyi. Santa Clarita'ya taşındı, orada bir golf kursunda çalışıyor."

"Güzel. Eğitmen mi yoksa..."

"Yok, golf oynamayı bile bilmez. Çok sıkıcı olduğunu düşünüyor. Ama doğa sporlarını sever. Sand Kanyonu'nda çimlerin bakımından sorumlu. İyi bir iş. İşe erken gidip trafik kilit olmadan işten çıkıyor."

Bosch başıyla onaylayarak havadan sudan sohbet etmeyi sonlandırdı.

"Bayan Walsh bana zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim, özellikle de habersizce uğramamı sorun etmediğiniz için," dedi Bosch. "Ama gerçekten cinayetlerin işlendiği seneye dönüp Stephen Gallagher ile Finbar McShane arasında işle ve ofiste neler olup bittiği hakkında tekrar fikirlerinizi almak istiyorum. Sakıncası var mı? Bana biraz daha zaman ayırabilir misiniz?"

"Yardımım dokunacaksa tabii," dedi Walsh. "Ama hafızam artık eskisi gibi değildir muhtemelen."

"Sorun değil. Biraz tuhaf aslında çünkü bazen üstünden uzun zaman geçtikten sonra insanlar daha önce bahsetmedikleri şeyleri hatırlıyor ya da söylediklerini unutuyorlar. O yüzden her şeyin üstünden geçmek işe yarayabilir. Bence bu aile, özellikle de o iki çocuk bunu hak ediyor."

"Elbette ki hak ediyorlar. Yardımcı olmamın sebebi de bu. O çocuklar hiç aklımdan çıkmıyorlar. Ne korkunç."

"Teşekkür ederim. Cinayetlerin öncesine dönmek istiyorum, Gallagher ve McShane'in arasındaki iplerin gerilmeye başladığı döneme. Bana ikisinin tartıştıklarını söylediğini hatırlıyorum."

"Evet, öyle. Ama her zaman kapalı kapılar ardında kavga ederlerdi. Yani birbirlerine seslerini yükselttiklerini duyabilir ama tam olarak ne söylediklerini seçemezdik gibi."

"Ne sıklıkla tartışırlardı?"

"Açıkçası bir ara her gün tartışma çıkıyordu."

"İncelediğimiz cinayet dosyalarına göre şirketin durumu iyiydi değil mi? Gallagher ailesi ortadan kaybolmadan önce yani?"

"Gayet iyiydi. İşler çok yoğundu. Fin'in çalışan sayısını artırmak istediğini hatırlıyorum, bu da şirketin büyümesi demekti. Hatta bir depo daha açıp içini teçhizatlarla doldurma niyetindeydi. Ne kadar çok girişime el atılırsa o kadar çok iş yapılacağını söylemişti."

"Fakat Stephen büyümeden yana değildi."

"Evet, o daha çok elindekini koruma taraftarıydı. Şirketi sıfırdan var etmişti. O nedenle temkinli ilerlemek istiyordu ama Fin ise hep daha fazlasının derdine düşmüştü. Tartışırlardı ama şirket sahibi Stephen olduğu için son söz onun ağzından çıkardı. Bunların böyle bir şeye neden olabileceğini kim bilebilirdi ki?

Zavallı yavrucaklar. Yani anlaşmazlık şirket hakkındaysa neden çocukları da öldürmek istedi ki?"

Zaten çok iyi bildikleri şeyleri tekrar ediyorlardı ama davaya yeniden dahil olabilmesi için buna mecburdu. Bosch'un Walsh'u sorgulaması yarım saat daha sürdü fakat kadın bir kere bile sızlanıp şikâyet edip yorulduğunu, kısa kesmek istediğini dile getirmemişti. Ama davaya yeni bir soluk kazandıracak can alıcı bir şey de anlatmamıştı. Kadının Shamrock Endüstriyel Kiralama şirketinin son demlerini anlattığı hikâye Bosch'un son dinlediği hikâyeden pek farklı sayılmazdı. Bu da oldukça önemli bir noktaydı.

Bosch sorgusunu Gallagher ailesinin kayıplara karışmasını takip eden aylarda neler olduğunu sorarak tamamladı. Walsh ve McShane şirketin asıl sahibinin, Gallagher ailesinin dönmesini beklerken bir yandan da işletmeyi ayakta tutmaya çalışmışlardı. Walsh, McShane'in *Craigslist* sitesinde ekipmanları kiralamak yerine satışa çıkardığını bilmediğini bir kere daha söyledi. Olan bitenden haberi yoktu ta ki McShane depoları bomboş bırakıp izini kaybettirinceye dek.

"Beni de herkesi kandırdığı gibi kandırdı," dedi Walsh. "Uzun vadeli projelerde kullanıldıkları için iskelelerin, vinçlerin ve tüm ekipmanların uzun süreler ortadan kaybolmasına alışmıştık. Hepsini sattığını, ekipmanların geri dönmeyeceğini tahmin bile edemezdim."

"McShane'in ortadan kaybolduğu güne dair ne hatırlıyorsun?" diye sordu Bosch.

"Günden ziyaden birkaç gün diyelim. Bir gün işe gelmedi ve sonra arayıp hasta olduğunu söyledi. Birkaç gün muhtemelen izinli olacağını söyledi."

"Ama hasta değildi."

"Evet, birkaç gün daha geçti ama hâlâ ses seda yoktu. Derken Fin'in ona sattığı vinçte bir sıkıntı olduğunu söyleyen bir müş-

teri geldi. Fin'in ona teminat verdiğini ve vincin tamir edilmesini istediğini söyledi. Ekipmanları sattığını o anda anladım. Numarayı aradım ama çalmadı. Kullanım dışıydı. Şüphelenip banka hesaplarını kontrol ettim ve hepsinin boşaltıldığını gördüm. Her şeyi alıp kayıplara karışmış."

"Polisi aradın."

"Aile ortadan kaybolduğunda da aradığım kayıp şahıslarla ilgilenen polisi aradım, o da ilgileneceklerini söyledi. Sonra cesetler çölün ortasında bulundu ve davayı sen devraldın. Parayı nereye aktardığını öğrenebildin mi?"

Bosch başını sağa sola salladı. Soruları yanıtlayan kişi olmak hoşuna gitmemişti ama bu soruya yanıt verdi.

"Kripto paraya yatırılmış," dedi. "Bitcoin'in o zamanlar yeni zamanlarıydı ama sonrasını takip edemedik. İzi kaybettik."

"Çok yazık," dedi Walsh.

"Evet, öyle. Ben artık sizi rahat bırakayım. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Bir kâğıdınız varsa aklınıza herhangi bir şey gelmesi durumunda beni aramanız için telefon numaramı bırakacağım. Kartvizitim yok da."

"Tabii."

"Bazen bu tür konuşmalar hafızayı canlandırabiliyor."

Walsh masadan kalktı ve mutfak tezgâhının altındaki çekmeceyi açtı. Bir kalem kâğıt aldı. Bosch numarasını söyledi.

"Bu sefer onu yakalayabilecek misiniz sizce?"

"Bilmiyorum," dedi Bosch. "Öyle olacağını umuyorum. O yüzden döndüm."

"Ahlaki evrenin yayı uzundur ancak adalete doğru eğilir."

"Martin Luther King'in lafı değil mi? Dilerim, haklıdır."

Bosch evden çıkar çıkmaz Walsh kapıyı kapadı. Bosch ön basamaklarda durdu. Bosch cinayet masasındayken, günde iki

paket sigara içtiği gençlik yıllarında, birinin evinden sorguyu tamamlayıp çıktığında bir rutin belirlemişti. Bir polis dedektifinin beklenmedik ziyaretinin bir görgü tanığını ya da şüpheliyi nelere sürükleyeceğini bilemezdiniz. Ön kapıda öylece bekler ve sigarasını çıkarırdı. Sonra bir çakmakla sigarasını tüttürürdü, genelde çalışmayan bir çakmak olurdu. Sonra rüzgâra sırtını dönerdi ama aslında bir kulağı hep kapıda olurdu. Evden çıktıktan sonra arkasından konuşulanları duyma umuduyla kulak kabartırdı. Pek çok kez gergin, bazen de öfkeli insanların seslerini duyardı. Hatta bir keresinde kapının ardındakilerin, "Bizim yaptığımızı biliyor!" dediğini kendi kulaklarıyla duymuştu.

Son sigara içişinin üzerinden yıllar geçmişti. Sheila Walsh'un evinin sundurmasında dikilirken bu defa sigara paketi yerine telefonunu çıkardı. Görüşme sırasında herhangi bir mesaj gelip gelmediğini kontrol etti. Tek mesaj vardı, o da Ballard'dandı.

Haberlerim var. Müsait olunca ara.

İçeriden ses gelip gelmediğini anlamak için hafifçe döndü. Walsh'un sesini duydu. Biriyle telefon görüşmesi yaptığını açık eden tek taraflı bir diyalogdu.

"Gallagher davasıyla ilgilenen dedektif az önce buradaydı," dedi. "Birden ortaya çıktı..."

Walsh ön kapıdan uzaklaşarak evin içinde ilerlerken Bosch kadının giderek kaybolan sesinden başka bir şey duymadı.

Bosch kapının eşiğinden arabasına ilerledi. Kapının önünde beklerken zanlının tekinin itirafta bulunduğu davayı hatırlayınca gülümsedi. Sheila Walsh'un kimi aradığını, hattın diğer ucundakinin Finbar McShane olup olamayacağını merak etti.

11

Ballard, Birds restoranına Bosch'tan önce vardı. Bosch onca yolu San Fernando Vadisi'nden teperek geliyordu, trafiğin yoğun olduğu saatte olmasalar da zaman alacaktı. Ballard bira söyleyip yemek siparişi için bekledi. Laura Wilson cinayetinin dosyasının üzerinden geçiyordu, ofisten çıkmadan önce kopyasını almıştı. Kopya yasak kuralını deldiğini biliyordu ama kendi kuralını çiğnemek zorunda hissetmişti.

Kırk beş sayfalık dosyayı üçüncü okuyuşuydu. Wilson cinayeti Pearlman davasıyla bağlantılı olduğuna göre bu davaya da kendi davasıymış gibi hâkim olmalıydı. Bunun için gerekli bilgiyi edinebileceği tek kaynak dava dosyasıydı. Dosyayı ilk soruşturan memurlar oldukça titiz ve detaylı kayıt tutmuşlardı. Soruşturma bir tutuklamaya ya da suçlamaya varmasa da katettikleri yol oldukça aydınlatıcı detaylarla doluydu.

Laura Wilson oyuncu olma hayali kuran bir genç olarak şehrin dört bir yanından sayısız isimle bağlantı kurmuştu. Culver City, Hollywood ve Burbank'teki stüdyolar ve yapım şirketleri arasında bir seçmeden diğer seçmeye mekik dokumuştu. Seçtiği meslekte olası iş imkânlarından haberdar olmak için eğlen-

ce dünyasında kendine bir sosyal çevre kurması gerekmişti. Bunun yanı sıra Hollywood'daki *Scientology* merkezlerini ve etkinliklerini sık sık ziyaret ederdi. Ayrıca haftada iki gün on iki kişilik bir oyunculuk atölyesine katılıyordu. Tiyatro ekibiyle de ayda bir kez Burbank'teki tiyatroda sergiliyorlardı. Bunca aktiviteye katılırken birçok insanla ilişki kurmuştu, bu çevreden biri katil olabilirdi.

Ballard'ın da tahmin ettiği gibi, dava dosyasındaki detaylar soruşturmacıların genç kadının hayatıyla ilgili ne kadar kapsamlı bilgi edindiklerini ve çabaladıklarını gözler önüne seriyordu. Soruşturmacılar, kadının bağlantılarını Hollywood, *Scientology* ve Diğerleri şeklinde iki guruba ayırmıştı. Biri Los Angeles'ta, diğeri Şikago'da olmak üzere iki eski erkek arkadaşı sorgulanmış ve aklanmıştı. Davayı yürüten dedektifler sorgularla, kayıtların kontrolleriyle ve sabıka kaydı olan tanıdıklarla haftalarını, aylarını harcamışlardı. Nihayetinde bir şüpheli ortaya çıkmayınca dava kaçınılmaz olarak faili meçhuller arasına girmişti.

Dava dosyasındaki son veriler, sadece davanın güncelleme beklemek üzere açık kaldığını belirten yıllık durum tespiti girişleriydi.

Ballard klasörü kapadı ve masaya bıraktı. Bosch'un eve giderken okumak için bu dosyayı almak isteyeceğinden adı gibi emindi. Onu arayıp ne kadar yolu olduğunu öğrenmek için telefonunu çıkardığı sırada Nelson Hastings'ten telefon geldi.

"Merhaba Dedektif," dedi. "Sarah Pearlman davasında büyük bir gelişme elde ettiğinizi duydum. Belediye meclisi üyesiyle paylaşabileceğim herhangi bir şey çıktı mı?"

"Bunu kimden duydunuz?" diye sordu Ballard.

Ralws'ın söylediğine emindi ama yine de Hastings'in ne yanıt vereceğini görmek istedi. Ballard'ın güven matrisi dediği şeydi bu. İletişimde olduğu kişilerin detaylar, eylemler, tepkiler

ve ifadeleri bir araya gelerek Ballard'ın onlara ne denli güven duyabileceğini belirliyordu. Hastings ve belediye meclis üyesi patronu hakkında halen bilgi topluyordu.

"Bugün eve dönerken Ted Rawls ile konuşuyordum, o bahsetti," dedi Hastings. "Onun haberi olmasına rağmen bana hiçbir bilgi verilmemesine şaşırdım. Beni davadan uzak tutmaya karar verdiğini düşündüm."

"Aslında bulduğumuz şeyin büyük çaplı bir gelişme olduğunu söylemek için çok erken diye düşünüyorum, bu yüzden seni 'uzak' tuttum," dedi Ballard. "Sarah'nın ölümünü yıllar sonra geçekleşen başka bir cinayetle bağdaştırdık. Ama yeni dava halen çözümlenememiş. O yüzden bunu büyük bir gelişme olarak adlandırmak zor. Artık iki kurbanımız var."

"Bağlantıyı nasıl kurdunuz?"

"DNA."

"Sarah'nın davasında DNA örneğine rastlanmadığını sanıyordum."

"Düne kadar öyleydi ama bulduk ve yolumuz bu sayede başka bir davayla kesişti."

"Kurbanın adı neydi?"

"Laura Wilson. Sarah'dan birkaç yaş büyükmüş. Ama vakada bazı benzerlikler var. O da tecavüze uğrayıp ardından yatağında öldürülmüş."

"Anladım."

"Ama şu an sadece bu kadarını biliyoruz, o yüzden sakin olun Bay Hastings. Belediye meclis üyesi Pearlman'ın bilmesi gereken bir şey çıkarsa önce size haber vereceğim."

"Teşekkürler Dedektif."

Hastings telefonu kapadı ve Ballard kafasını kaldırdığında Bosch'un restorana girdiğini gördü. Bosch'a el sallayarak kendini gösterdi. Bosch yanına gelip köşedeki koltuğa kuruldu.

"Görüşmen nasıl geçti?" diye sordu Ballard.

"Yeni bir şey çıkmadı," dedi Bosch. "Ama başlangıç için güzel bir adımdı. Ben çıktıktan sonra birini aradı, buna biraz aklım takıldı."

"Bana öğrettiğin taktik mi, hani evin kapısında durup kapıya kulak kabartma olayı?"

"Bazen işe yarıyor. Ne var ne yok?"

"Senin ve avuç izinden eriştiğimiz DNA sayesinde şimdi başka bir davada daha eşleşme bulduk."

"Nerede? Ne zaman?"

"Burada, 2005'te. Aslında Tamarind'in hemen köşesinde."

"Ben de Tamarind'e park ettim arabamı."

"Çıktıktan sonra oraya gidip mekânı kontrol edeceğim. Dava dosyası burada. Bu gece okumak istersen alabilirsin."

"Ahmanson'dan kopya almak yasak sanıyordum."

Ballard gülümsedi.

"Sana yasak. Ben patronum. Ben kopya alabilirim."

"Anlaşıldı. Çifte standart, LAPD'de yolun epey açık."

"Sandığın kadar eğlenceli değil."

"Pekâlâ, dava hakkında başka ne biliyorsun?"

Ballard, Wilson davası dosyasını incelerken aklında kalan önemli şeyleri gözden geçirmeye başladı.

"Can alıcı nokta şu ki davalar arasında genetik bir bağlantı olmasaydı, asla ikisi arasında bir ilişki kuramazdım," dedi Ballard. "Kurbanlardan biri beyaz, diğeri siyahi. Biri ergen, diğeri yirmilerinde. Biri boğulmuş, diğeri bıçaklanmış. Biri anne babası ve abisiyle yaşadığı evde öldürülürken, öteki yalnız yaşadığı dairesinde katledilmiş."

"Ama ikisi de cinsel saldırıya uğradı ve yataklarında katledildiler," dedi Bosch. "Suç mahalline baktın mı? Diğer kurbanın da yüzünü kapamış mı?"

"Hayır, kapamamış. Sanırım Sarah Pearlman cinayetinin üstünden geçen on bir sene sonunda artık yaptıklarından utanmıyordu."

Bosch başıyla onayladı. Garson masalarına geldi, ikisi de piliç çevirme sipariş ettiler. Bosch, Ballard'ın içtiğinin aynısından alacağını söyledi. Garson siparişleri alıp mutfağa yönelirken Bosch konuşmaya devam etti.

"İki dava arasında on bir sene var," dedi. "Bu pek de mümkün görünmüyor bana."

"Biliyorum," dedi Ballard. "Henüz haberdar olmadığımız başka cinayetler de vardır kesin."

"Bu ikisinde hata yapmış."

"DNA bulgusunu bırakmış."

"Ayrıca aralarında on bir sene var ve ikisi de Los Angeles'ta meydana gelmiş."

"İkisi de Hollywood'da."

"Adam pek gezgin biri değil."

Bosch başıyla onayladı.

"Muhtemelen," dedi Bosch.

Yemeklerini bitirdikten sonra restorandan çıkıp Tamarind Caddesi'ne ilerlediler. Sağa sapıp yola çıktılar, yolun iki yanında da Capri ve Royale adındaki savaş sonrası dönemden kalma binalar vardı. Ballard, Laura Wilson'ın binasını gösterdi, apartmanın ismi Warwick'ti. Güney yönünde yarım blok ötedeydi.

Ballard ve Bosch yan yana durup binanın dışına baktılar. Modern tasarımlı, mavi ve krem rengi boyalı bir yapıydı. Havadar ve güvenli görünüyordu. Yıllar önce dehşet verici bir olayın yaşandığını çağrıştıran en ufak iz yoktu.

Ballard ikinci katın sol cephesinde kalan pencereleri gösterdi.

"Onun evi ikinci katın ön tarafındaydı," dedi Ballard. "Şu köşede."

Bosch başıyla onayladı.

"Yarın ekipteki herkesi bu işe dahil edeceğim," dedi Ballard. "Bu adamı yakalamalıyız."

Bosch yine başıyla onayladı.

"McShane'i kısa süreliğine beklemeye alsan sorun olur mu?" diye sordu Ballard.

"Hayır," dedi Bosch. "Ama yarın orada olacağım."

12

Bosch masasından başını kaldırıp Ballard'ın Sarah Pearlman ve Laura Wilson davalarına odaklanmaları için takımı harekete geçirişini izledi. Gece Birds'te Rawls hariç herkesi çağırmayı planladığını çünkü yaptıklarını Nelson Hastings'e sızdırmasını istemediğini söylemişti. Bunun yerine Rawls'a hâlâ zamana ihtiyacı varsa bugünü izinli geçirmesini söyleyecekti. Bir müfettiş olarak onun iş ahlakı hakkında bildiklerine dayanarak Ballard, Rawls'un tepkisinin bir başparmak yukarıda olan emoji olacağını ve gelmeyeceğini öngördü. Şimdiye kadar hep haklı çıkmıştı.

Ballard her araştırmacıya görev vererek, birçok taze bakış açısıyla iki kurbanın aynı katille kesiştiği noktayı bulmak konusunda yeni bir ilerleme kaydedeceklerini umuyordu. İki genç kadın yaş, ırk, finansal durum ve deneyim açısından farklı olsa da hayatlarının bir yerinde bir bağlantı vardı. Ballard, Bosch'u olay yerini incelemesiyle, diğer takım üyelerini ise aile, arkadaş ve tanıkların ifadelerini incelemekle görevlendirildi. Tom Laffont tıbbi liderliği üstlenecekti. İdrarda kan bulunması, tedavi edilen veya tedavi edilmesi gereken böbrek veya mesane hastalığının

bir işaretiydi. Davayı araştıran ilk dedektiflerin bu açıdan bakmadığını biliyordu.

"Bu aynı zamanda şüphelimizin ölmüş olabileceği anlamına da gelir," diye uyardı Laffont.

"Olabilir," dedi Ballard. "Ancak yine de kimliğini tespit etmemiz ve bu vakaları çözmemiz gerekiyor. Belediye Meclis Üyesi Pearlman'ın şehir konseyinde bizim koruyuculuğumuzu üstlenmiş durumda olduğunu hatırlatmama gerek yok sanırım. Eğer kardeşinin başına ne geldiği sorusunu yanıtlarsak bu ekibi yıllarca ayakta tutabileceğiz"

Bosch, davanın doğasındaki siyasi entrikalardan hoşlanmasa da bir ailenin cevaplara olan ihtiyacını tamamen anlıyordu. Çocukken kendi annesinin öldürülmesiyle ilgili cevapları alması otuz yıldan fazla sürmüştü. Cevaplar insanın kalbinin soğumasına sebep olmasa da çabaları bir sonuca ulaşmıştı. Bu açıdan Jake Pearlman'ın ne aradığını ve neye ihtiyacı olduğunu tamamen anlıyordu. Bunu sağlamak için politik gücünü kullanması anlaşılırdı. Eğer böyle bir gücü olsaydı Bosch da annesiyle ilgili davasında aynısını yapardı. Bunun yerine rozetinin gücünü kullanmıştı.

Ballard erken gelmişti ve her araştırmacının göreviyle ilgili fotokopileri tek tek dosyalamıştı. Toplantının sonunda bunları dağıttı ve Harry'ye de Wilson davasından adli raporların ve olay yeri fotoğraflarının kopyalarını içeren üç santim kalınlığında raporu verdi.

Bosch işe başlamadan önce Sheila Walsh ile görüşmesinden beri aklını kurcalayan bir şeyi yapmak istedi. Gecenin büyük bir bölümünde, kadının evine zorla girilmesiyle ilgili bir şeyi gözden kaçırarak Gallagher Ailesi davasını mahvettiği düşüncesiyle gözünü kırpmamıştı. Ballard tekrar istasyonunda oturduğunda Bosch ayağa kalktı ve ofisin diğer ucuna geldi.

"Sabıka kaydına bakmam gereken biri var," dedi. "Benim için bakabilir misin?"

"Wilson davasından biri mi?" diye sordu Ballard. "Şimdiden mi?"

"Hayır, Gallagher davasından."

"Harry, Wilson ve Pearlman dosyasına yoğunlaşmanı istiyorum. Geçen gece bu konuda ortak karar aldığımızı sanıyordum. Az önce bu davanın bizim için ne kadar önemli olduğunu herkese anlattım."

"Bugün başlıyorum ama bütün gece bunu düşünmekten uyuyamadım. Bu yüzden sadece biraz ilerleme kaydedip Wilson dosyasını kapadıktan sonra Gallagher davasına döndüğümde elimde neler olacak görmek istiyorum. Tamam mı?"

"Adı neydi?"

Bosch, Sheila Walsh'un evine giren kişinin bıraktığı parmak izi inceleme raporunu tutuyordu. Ballard Ulusal Suç Bilgi Merkezi'nin veritabanı sistemini açtı, Bosch sabıka kaydını öğrenmek istediği ismi okudu.

"Jonathan Boatman, doğum tarihi 1 Temmuz 1987."

Ballard ismi girdi ve veritabanında eşleşme aranırken bekledi.

"Kim bu?" diye sordu Ballard.

"Sheila Walsh'un oğlu," dedi Bosch. "Muhtemelen önceki evliliğinden dünyaya gelen oğlu, boşandıktan ya da yeniden evlendikten sonra Sheila soyadını değiştirdi."

"Daha önce çocuğun sabıka kaydına bakmadın mı?"

"Baktığımda bir şeye rastlamamıştım. Cinayet dosyasında da kayıtlı. Ama hâlâ temiz olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

"Suça karıştığını düşünmene ne sebep oldu?"

"Çünkü dün ilk defa Sheila Walsh'un evine yapılan saldırının vaka raporuna baktım. McShane'in parmak izlerine rastlanmış, dolayısıyla eve zorla girenin o olduğu varsayılmıştı. Ben o sıra emekli olunca Devonshire olayı devraldı. Olayı Lucy Soto'dan duymuştum, hatta bunu McShane'in hayatta olduğuna ve halen

oralarda dolandığına işaret olarak yorumlamıştım. Fakat dün fikrim değişti."

"Neden?"

"Vaka raporu yüzünden. Raporda buzdolabından bir şeyler yendiği, cüzdanın boşaltıldığı, bir cep telefonu ve antika plaklarla dolu bir kutunun çalındığı yazıyordu. Çok amatörce bir işti. Alelacele vurgun yapmaya çalışan birinin işi. Biraz nakit para, yiyecek ve makul bir fiyata okutabileceği bir telefonu alan amatör bir hırsız."

"Plaklar da var. Hollywood'da her sokakta plakları satın alabilecek dükkânlar var. Amoeba ve birkaç yer daha."

"Oğlanın parmak izleri ele geçirilmiş fakat dikkate alınmamıştı çünkü annesi Sheila Walsh oğlunun eve her zaman girip çıktığını söylemişti."

"Nereye varmaya çalıştığını anlıyorum. Madde bağımlıları genelde ciddi bir suç işlemeden önce ailelerinin iliğini kuruturlar çünkü aileleri tarafından yargılanmayacaklarını bilirler. İlk başta en azından."

"Doğru."

"Hırsız oğluysa McShane'in izlerinin ele geçirilmesinin altında başka bir anlam var demektir."

"Ben de onu düşünüyordum. Ayrıca dün evden çıktığında yaptığı telefon görüşmesi de var. McShane ile görüştüğünü umuyordum ama oğlunu araması daha mantıklı duruyor."

"Peki, hırsızlığı oğlunun yapabileceğinden şüpheleniyorsa neden ihbar etsin ki?"

"Belki o olduğunu çok sonra anlamıştır. Bu duruma düşen çoğu insan kızlarının ya da oğullarının böyle bir şeye kalkışabileceğine inanmaz."

Arama sonuçları Ballard'ın ekranında belirdi.

"Boatman'ın şimdi sabıka kaydı var," dedi Ballard.

Bosch ekrandakileri okuyabilmek için eğilip elini masaya koyarak destek aldı. Jonathan Boatman'ın uyuşturucu bulundurmak, alkollü araç kullanmak, yasalara ve ahlaka aykırı hareket etmekten sabıka kaydı vardı. Tutuklanmaların hepsi hırsızlık olayından ve Gallagher ailesi cinayetinden sonra olmuştu, Bosch'un adını düzenli olarak arattığı zamanlardan sonra. Boatman o zamandan beri uyuşturucu ve suç batağına batmıştı. Uyuşturucu bulundurma suçlamasıyla hapse girmekten Eyalet Sağlık Merkezi'nde altı ay süren bir rehabilitasyon programı anlaşması yaparak kıl payı kurtulmuştu. Ulusal Suç Bilgi Merkezi'nin raporunda tutuklamalar sırasında çekilen fotoğraflar konulmuş, verilere göre Jonathan Boatman içinden çıkılmaz bir durumdaydı. Fotoğraflar boyunca yüzü giderek zayıflıyordu. Son fotoğrafında cildindeki lekeler, altdudağındaki iltihaplı yara ve hepsinde önemlisi de suç ceza sisteminin içine tıkılmasına hiçbir tepki vermeyen feri sönmüş gözleri dikkat çekiyordu.

"Fotoğraflara bakılırsa Metamfetamin kullandığını tahmin ediyorum," dedi Ballard.

"Evet," dedi Bosch ekranı işaret ederek. "Tüm tutuklamalar eve girilmesinden sonra olmuş. Belki o zamanlar hâlâ davayı araştırıyor olsaydım, ona dikkat ederdim."

"Ama olmadı. Emekliydin. Kendini suçlama. Belki şimdi bizi bir şeye götürür."

"Belki."

Ama Bosch yine de bir çuval inciri berbat ettiğini ve Gallagher ailesini hayal kırıklığına uğrattığını düşündü. Emekli olmak yerine davayla ilgilenmeye devam etseydi hırsızlıkla McShane'in bir ilgisi olmadığını, kâğıt tutucuda parmak izlerine rastlanmasının başka bir anlam olduğunu anlayabilirdi.

Ballard birden Bosch'un zihnini okuyabilirmiş gibi Bosch'u daha da rahatlatmaya çalıştı.

"Lütfen unutma," dedi Ballard. "Sheila Walsh da olayı algılayamadı ve polise haber verdi. Yani yalnız değilsin."

"O bir anne," dedi Bosch. "Bense polisim. Polistim yani."

"Böyle yapmamanı söylüyorum..."

"Raporu bana yollayabilir misin? Sabıka fotoğrafları dahil."

"Yapma ama Harry. Davaları yeniden gözden geçirmemizin sebebi bu. Yeni bir gözle bakabilmek için. Daha önce göremediklerimizi görebilmek için. Şimdi üzerine çalışabileceğin yeni bir bakış açın var."

"Bana yollar mısın?"

"Evet, yolluyorum. Ama bu işe fazla kaptırma kendini. Pearlman ve Wilson davasında sana ihtiyacım var. Ciddiyim."

"Merak etme, gün sonuna kadar olay yeri ve adli tıp incelemeleriyle ilgili izlenimlerimi sana ileteceğim."

Bosch, masasına dönüp Ballard'ın e-postasını bekledi. Ulusal Suç Bilgi Merkezi'nin raporları ekranında belirince yazıcısından çıktı aldı. Boatman'ın son tutuklamasının iki yıl önce olduğunu fark etti. O zamandan bu yana suça bulaşmamış, kendini yasalar karşısında aklamış olabilirdi. Golf sahasındaki çimlere bakım yapması için görevlendirilmesi de iyileştiğinin işareti sayılabilirdi.

Bosch dosyadaki fotoğrafalar bakıp Boatman'ın yüzünü hafızasına kazıdı. Çok geçmeden Sand Canyon Golf Kulübü'nün adresini internette aradı ve telefonunun navigasyon uygulamasını açtı.

Bosch dizüstü bilgisayarını kapayıp yazıcıya gitti, ardından da arabasına ilerlemek için yola koyuldu.

"Harry, gidiyor musun?" diye sordu Ballard.

"Yazıcıya," dedi Bosch. "Sonra da arabayla gezintiye çıkacağım."

"Arabayla? Nereye gidiyorsun?"

"Merak etme, dönerim."

Yürümeye devam ederken Ballard'ın ona gözlerini diktiğini hissedebiliyordu.

Birkaç dakika sonra Cherokee'nin kemerini bağlarken Ballard'dan bir mesaj geldi. Ballard'ın canı sıkılmıştı.

Böyle çekip giderek otoritemi sarsıyorsun.

Lütfen bir daha yapma.

Boş hem pişmanlık duymuş hem de sinirlenmişti. Bir ailenin cinayetini aydınlatmak istiyordu, şu an dünyadaki en büyük önceliği buydu. Ballard'a yanıt verdi ama durumu daha da büyütüp alevlendirecek bir şey söylemekten kaçındı.

Özür dilerim. Davalara nasıl odaklandığımı biliyorsun.

Bir daha olmaz.

Ballard'dan yanıt gelip gelmeyeceğini görmek için bekledi. Yanıt gelmeyince Bosch kontağı çalıştırdı ve otoparkın çıkışına ilerledi.

Birkaç dakika sonra Bosch kuzey yönünde ilerleyen 405 otoyolunda, hafif bir sabah trafiğinin ortasındaydı. Otoyol birden tepeye tırmanmıştı, Bosch yolun sağında kalan Century City kulelerinin ve uzaktaki Santa Monica Dağları'nın nefis manzarasını görebiliyordu. Telefonunun navigasyonu Sand Kanyon Eyalet Golf Kulübü'nün elli sekiz dakika mesafede olduğunu söylüyordu. Radyoda KJazz kanalını açtı ve Shelly Berg Üçlüsünün eski Beatles şarkısı "Blackbird" yorumuna denk geldi.

Radyonun sesini açtı. Araba yolculuğu için güzel bir şarkıydı.

13

Ballard kendi kendine Bosch'a kızmamasını telkin ediyordu. Onu ekibe almakla hemen bir takım ruhunu kazanmasını beklemiyordu. DNA'sında bu yoktu. Kalktı, Bosch'un çalışma masasına gitti. Wilson davası için derlediği yığın masasında öylece bekliyordu. Gün sonuna kadar gözden geçirip raporunu iletece ğini söylemişti ama belli ki belgeleri yanında götürmemişti. Dosya yığınını alıp kendi masasına geçti. Bosch ilgilenmemiş olabilirdi ama kendisi davaya yoğunlaşmaya karar verdi.

Ekibe davaya çalışmaları konusunda görev dağılımı yaparken Ballard kendisini Laura Wilson ile ilgili sosyal medya verilerini araştırmakla sorumlu kılmıştı. Kurbanın dizüstü bilgisayarından ve telefonundan elde edilen veriler, davayla ilgilenen ilk ekip tarafından cinayet dosyasının iç kapağındaki bölmeye iliştirilen taşınabilir belleklere depolanmıştı. Ballard önceden her belleğin içindeki verilere tek tek bakmıştı, şimdi daha derin bir araştırma yapma niyetindeydi. Fakat dijital verileri kenara bırakıp önce Bosch'a verdiği dosyayı gözden geçirmeye karar verdi.

Wilson ve Pearlman davalarını birbirine bağladıktan sonra adli tıp raporlarını ve olay yeri fotoğraflarını zaten uzun uzun

incelediği için, bu yeni incelemeye farklı bir şekilde yaklaşmaya karar verdi. İster suç mahallinde bizzat bulunsun ister olay yerini fotoğraflardan incelesin, bir soruşturmacı daima merkeze, kurbanın cesedine odaklanırdı. Dosyadaki fotoğraflar en az Sarah Pearlman vakasındakiler kadar bakılamayacak derecede korkunçtu. Birçok işkenceye ve saldırıya maruz kalmış genç bir kadının cansız bedeni. Çalınan umutlar ve hayaller öylece cansız yatıyordu. Ballard bunları bir kenara bırakıp kızın odasından, evden başlamaya karar verdi.

Olay yeri fotoğrafçısı detaylı çalışmış ve cinayet işlendikten sonra kurbanın evinin içini ve dışını gösteren birçok "geniş açıdan" fotoğraf çekmişti. Dolaplardaki, çekmecelerdeki eşyaları ve duvarda asılı fotoğraf çerçeveleri dahi dosyada bulmak mümkündü. Bu sayede dedektifler cinayet mahalli hakkında gerekli bilgiye erişebiliyordu. Üstelik odasını nasıl düzenlediğine bakarak kurbanı daha iyi özümsemelerine de olanak sağlamıştı. Hayatta onun için nelerin büyük önem taşıdığına dair bir fikir edinmişlerdi.

Wilson'ın dairesinde tek yatak odası olmasına rağmen giysiler ve diğer eşyalar için yeterli depolama alanı mevcuttu. Ballard fotoğraflara ağır ağır göz gezdirdi, inceledikçe ilgisini çeken alanların sayısı artıyordu. Gömme dolaptaki giysiler, Wilson'ın gelirinin büyük bir kısmını ya da ebeveynlerinden, tanıdıklarından gelen maddi desteğin bir miktarını giydiklerine yatırdığını gösteriyordu. Kayıtlarda, o sıralarda bir erkek arkadaşı olduğuna dair en ufak iz yoktu. O zamanlar yeni yeni kullanılmaya başlanan Myspace ve Facebook hesaplarında aktifti ama Ballard önceki incelemelerinde Wilson'ın Hollywood'daki parti parti gezen kızlardan olmadığını çıkarmıştı. Beş yıllık kariyer planlaması konusunda son derece ciddi olmalıydı ki dairesinde rastladıkları çok çeşitli giysi ve ayakkabı koleksiyonu bu amaca hizmet ediyordu. Bilgisayarında kayıtlı seçmelerin videoların-

da genelde film ve dizilerdeki genç ama sofistike kadın rollerine uygun bulunduğu aşikârdı. Her seçmede rolüne uygun giyinmişti, Ballard genç kadının o kostümleri seçtiği gömme dolaba baktı.

Bu vakada iç sıkan bir şey vardı, genç kadının hayatta bir hedefi vardı ve buna erişmek için çok çalışmış, kendini hazırlamış, dolabın aynasında saatlerce dikilmiş ve rolüne uygun görünüp görünmediğine karar vermişti. Ve o korkunç saldırı gecesi tüm hayalleri çalınmıştı. Ballard bu davanın bir daha asla rafa kalkmasına müsaade etmeyeceğine dair yemin etti. Ne olursa olsun, faili meçhul vakalara baktığı sürece bu dosyayla ilgilenecekti.

Ballard o anki duygu yoğunluğuyla cinayet dosyasını alıp iletişim bilgilerinin kayıtlı olduğu sayfaya baktı. Şikago'daki babası Philip ve annesi Juanita Wilson en yakın akrabaları olarak listelenmişti. Philip New Orleans on dördüncü bölge meclis üyesi, Juanita da öğretmen olarak kısaca tasvir edilmişti. Aileyi arayarak yaralarını deşecekti belki ama bir anne babanın çocuklarının ölümünü asla unutamayacağını da biliyordu. Ballard onlara davanın artık tozlu raflarda durmadığını, üzerinde çalıştıklarını söylemek istemişti.

Numarayı tuşladı, on yedi yıl geçmesine rağmen halen aktifti. Yaşlı bir kadın telefona yanıt verdi. Laura Wilson hayatta olsaydı kırklı yaşlarda olurdu, bu da anne babasını altmışlarında ya da daha yaşlı olduğu anlamına geliyordu.

"Bayan Wilson mı?"

"Evet, LAPD'den mi arıyorsunuz?"

Ballard masasındaki telefonun LAPD olarak kayıtlı olduğunu fark etti.

"Evet, hanımefendi ben Renée Ballard. Los Angeles Polis Departmanı'nda polisim. Faili Meçhul Vakalar Birimi'nin başındayım."

"Onu yakaladınız mı? Bebeğimi öldüren adamı?"

"Hayır, hanımefendi. Henüz değil. Dosyayı yeniden açtığımızı ve yeni ipuçlarının peşinde olduğumuzu bildirmek için aradım. Haberinizin olmasını istedim."

"Ne tür yeni ipuçları?"

"Şu an bildiklerimi sizinle paylaşamam Bayan Wilson. Ama en ufak bir gelişmede, tutuklama kararında ilk sizi ve eşinizi haberdar edeceğim. Şimdilik sadece kendimi tanıtmak istedim, ben..."

"Eşim vefat etti. İki sene önce Covid sebebiyle kaybettik. Tüm bunlar yeni başladığı sıralarda."

"Başınız sağ olsun."

"Eşim artık Laura'nın yanında. Nefessiz kalarak öldü. Tıpkı kızım gibi nefesi kesildi."

Ballard bu görüşmeyi nasıl sonlandıracağını bilemedi. Laura Wilson'ın ailesine biraz umut vermek isterken ailenin bitmek bilmeyen travmasını yeniden alevlendirmişti.

"Size bir şey söyleyebilirim Bayan Wilson, şimdilik ikimizin arasında kalsın. Laura'nın davasının başka bir dosyayla ilişkilendirdik. İki davayı eşzamanlı soruşturarak bunu yapan adamı bulmayı umuyoruz."

"Başka bir dava mı? O da mı cinayet?"

"Evet, sizinkinden çok önce işlenmiş. DNA eşleşiyor."

"Yani bu adam Laura'yı öldürmeden önce bir cinayet daha mı işlemiş? Bir kızı daha mı öldürmüş? Bir uyarı metni yayınlamış mıydınız?"

"İki dava arasındaki bağlantı DNA yoluyla kuruldu, işleniş biçimleri o kadar farklı ki cinayetler işlendiği sırada bir ilişki kurulamamış. Adımı not alabileceğiniz bir şey var mı yanınızda? Aklınıza takılan bir şey ya da sormak istedikleriniz olursa diye size şahsi telefon numaramı vereceğim."

Çok beceriksizce konudan konuya atlamıştı ama Ballard görüşmeyi bu şekilde sonlandırabileceğini umuyordu. Juanita

Wilson, Ballard'ın adını ve telefon numarasını not etti. Ballard, Wilson'a aklına takılan bir şey olursa ya da soruşturmanın seyrini değiştirebilecek bir şey hatırladığı takdirde arayabileceğini söyleyerek telefonu kapadı. Ballard ahizeyi yerine koyduktan sonra Colleen Hatteras başını paravanı üzerinden çıkardı.

"Anneyle mi konuştun?" diye sordu.

"Evet," dedi Ballard.

Hatteras'ın konuşmaya kulak misafiri olmasından rahatsız olmuştu.

"Baba ölmüş mü?" diye sordu Hatteras.

"Evet," dedi Ballard. "Kızının katilinin yargılandığını göremedi."

"Covid yüzünden miymiş?"

"Evet."

Ballard, Hatteras'a bakarken bunun empati yoluyla mı yoksa mantık yürüterek mi yaptığını merak etti. Sormamanın iyi olacağında karar kıldı.

Onun yerine, "Tanık ifadeleri ne durumda?" diye sordu.

Hatteras, Laura Wilson'ın profesyonel ve sosyal hayatından tanıdıklarının ifadelerini incelemiş ve içlerinde tutarsızlık bulunan, peşine düşülmesi gereken biri olup olmadığı konusunda değerlendirme yapmıştı. Böylesi incelemenin samanlıkta iğne aramaktan bir farkı yoktu çünkü cinayetin üstünden yıllar geçtiği için sorgulananlar o zamana dair çok az şey anımsardı.

"Şimdiye dek bir şey çıkmadı," dedi Hatteras. "Ama daha bakacaklarım var."

"Tamam," dedi Ballard. "Bana haber verirsin."

"Delilleri istedin mi?"

"Evet. Özet sırasında söylemiştim. Bugün yarın burada olur. Neden sordun?"

"Eşya listesine bakabilir miyim?"

"Tabii."

Ballard listeyi cinayet dosyasının içinde kolayca buldu, kâğıdı paravanın üzerinden Hatteras'a uzattı.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Ballard.

Hatteras 2005'ten bu yana muhafaza edilen eşyaların ve delillerin yer aldığı listeyi etraflıca inceleyinceye kadar tek kelime etmedi.

"Nelerin olup olmadığına bakmak istedim," dedi Hatteras. "Kızın geceliği ve çarşafları ellerinde."

"Doğru," dedi Ballard. "Bir mahkemeye çıkabilseydik delil olarak kullanabilirdik."

"Bazen bu tür kanıtlar aracılığıyla iletişime geçebiliyorum."

"'İletişim' derken neyi kastediyorsun?"

"Bilmem, bir his gibi daha çok. Bir mesaj."

"Colleen, bu yolu deneyebileceğimizi sanmıyorum. Mahkemede zorlanmamak adına soruşturmayı sarsılamaz dayanaklara oturtmam lazım. Anlıyorsun değil mi? Medyumluk yeteneklerine başvurursak, lütfen bunu kişisel algılama, davanın saygınlığını zedeleriz."

"Biliyorum. Anlıyorum. Sadece davada tıkanmış hissettiğimiz zaman başvurabileceğimiz bir öneri olarak söylüyorum."

"Tamam, aklımda bulunduracağım. Ama bazen bu tür deliller yordamıyla iletişim kurabildiğini söyledin. Daha önce ne zaman böyle bir şey yaptın?"

"Aslında daha önce resmi olarak böyle bir şey yaptığımı söyleyemem. Ama bazen aileler yeteneklerimi duyup beni arıyorlar. Soyağacı araştırmalarına da böyle girdim. Cevap peşine düşen aileler sebebiyle."

Ballard başıyla onaylamakla yetindi. Keşke mülakat sırasında da bunu söylemiş olsaydı diye düşündü.

"İşin başına dönüyorum Colleen," dedi.

"Tabii," dedi Hatteras. "Ben de."

Hatteras paravanın arkasına geçerek gözden kaybolurken Ballard onu ekibe dahil ederek yanlış bir hamle yaptığının farkına varsa da bunu görmezden gelmeye çalıştı. Olay yerinin fotoğraflarını incelemeye devam etti. Laura Wilson'ın yatak odasındaki gömme dolabın içinde ayakkabı bölmelerinin hemen yanında çekmeceler vardı. Fotoğrafçı altı çekmeceyi de açmış, içlerini karıştırmadan fotoğraflarını çekmişti. Alttan ilk dört çekmece katlanmış kıyafetlerle, çamaşırlarla ve çoraplarla doluydu. En üstte yan yana duran küçük gözlerse çoğunlukla takılar, saç bantları ve diğer aksesuarlarla doluydu. Bu çekmecelerden biri de ıvır zıvırlarla doluydu. Fişler, kartpostallar, kibrit kutuları, bozuk paralar, kulaklık, telefon şarjları, Cadılar Bayramı'ndan kalma şekerlemeler ve daha birçok şey vardı.

Fakat çekmedeki bir şey Ballard'ın gözüne çarptı. Üzerinde turuncu harflerle "JAKE!" yazılı, beyaz yuvarlak bir rozet buldu. Rozetin kenarlarından kırmızı, beyaz, mavi çizgili iki kısa kurdele sarkıyordu.

Ballard bunu görünce duraksadı, bilgisayara gidip Google'ı açmak için harekete geçti. Jake Pearlaman'ın adını yazdı. Belediye meclisi üyesi uluslararası alanda tanınmış bir politikacı olmasa da Los Angeles'ta bulunduğu noktaya nasıl geldiğini listeleyen bir Vikipedi sayfası vardı. Sayfada 2005 yılında eyalet meclisine seçilişinin kayıtları vardı. Adaylardan birinin seçim kampanyasındaki ihlaller nedeniyle bir iddianamenin ardından istifa etmesiyle boş kalan Hollywood koltuğuna aday olmuştu. Jake Pearlman seçimi kaybetmişti ama politikada faaliyet göstermeye devam etmişti, üstünde on yılı aşkın bir süre geçmesinin ardından mecliste Hollywood belediye yönetimi için koltuğa oturmaya hak kazanmıştı.

Ballard, Pearlman'ın önceden katıldığı seçimden haberdar değildi ama rozete bakınca seçim kampanyasını anımsamıştı çünkü meclis üyesi son seçimlerde de aynı tarzda rozetler kullanmıştı.

Ballard sandalyesine yaslanıp bunu düşündü. 2005 seçimi 8 Kasım'da, Laura Wilson'ın öldürülmesinden üç gün sonra yapılmıştı. O seneki seçimler sırasında bir şekilde aldığı ya da kendisine verilen bu rozet çekmecesindeydi. Bunun bir anlamı olabilir miydi? Hem Wilson'ın hem de bu rozetin sahibi adayın kız kardeşinin on bir sene önce aynı adam tarafından öldürülmesi bir rastlantıdan ibaret miydi?

Bunun bir tesadüften fazlası olduğunu düşünmek zorundaydı ve bu rozetle elde ettiği bağlantı davaya mutlaka katkı sağlayacaktı. Bunun peşine düşüp detaylı bilgi toplamalıydı.

Harry Bosch ile de görüşmesi gerekiyordu.

14

Bosch iyi bir golf oyuncusu değildi. Büyürken karşılayabileceğinden daha fazla para gerektiren bir spordu. Bir yetişkin olarak da beş saat boyunca golf sahasında vakit geçirmek için fazla yoğun bir mesleği vardı. Üstelik halen çok para gerektiren bir spordu ve içki, sigara içeren uğraşları spor olarak adlandırmak pek ona göre değildi. Bütün bunlar bir yana, sahanın bakımından sorumluların golfçüler; elektrikli arabaları, sopaları ve purolarıyla gelmeden önce işleri erkenden hallettiklerini ve işlerinin genelde çim alanda olduğunu biliyordu.

Sand Kanyon Eyalet Kulübü'ne saat on bire varmadan kısa süre önce vardı. Parkurun bakımıyla ilgili makinelerin tutulduğu gizli depoyu buldu. Alan görevlilerinin yaşlı bir kum çamının yayılan dallarının altında uzun bir mola masası vardı. Bosch golf yapmaya uygun giyinmemişti, dolayısıyla görevliler ortalıkta kayıp bir top aramadığını kolayca anlayabilirdi. Onca kişinin içinden Boatman'ın yüzünü seçti ve selam verip elini salladı.

"Jonathan, seninle birkaç dakika görüşmem mümkün mü diyecektim," dedi.

"Acaba benimle ne hakkında konuşacaksın?" dedi Boatman. "Kimsiniz?"

"Harry Bosch. Dün annenle konuştum ve bugün uğrayacağımı sana haber vereceğini umuyordum."

"Annem mi? Bana bir bok söylemedi. Moladayım dostum. Elini kolunu sallayarak buraya gelemezsin."

Bosch çıkışı arıyormuş gibi etrafa bakındı. Ceketini aralayıp kemerine takılı rozeti gösterebilmek için böyle yapmıştı. Rozet gerçekti ama uzun yıllar boyunca dedektif ibaresi bulunan yerde artık emekli yazıyordu. Yazı uzaktaki masanın oradan pek seçilmediği için ne Boatman'ın ne de bir başkasının okuyabileceğine ihtimal veriyordu.

"Tamam," dedi. "Böyle zaman kazanacağımı düşünmüştüm. Ama kulüpteki ofise dönüp bunu ayarlayacağım."

İçeriye girdiği kapıya doğru yürümeye başladı. Tahmin ettiği gibi Boatman onu durdurdu. Mesele her neyse bundan yönetimin haberdar olmasını istemiyordu.

"Tamam, bekle, bekle," dedi.

Bosch arkasına döndü ve Boatman'ın masadan atladığını gördü. Masanın etrafından dolaşıp Bosch'un yanına geldi. Harry adamın cildinin temiz, yüzünün de sabıka kaydındaki fotoğraflardaki haline nazaran daha dolgun olduğunu fark etti. Bosch'un gözden geçirdiği gözaltı tutanaklarına göre Boatman otuz beş yaşındaydı. Kullanmayı bırakmış olsun ya da olmasın yıllar süren madde bağımlılığı hem görünüşüne hem de tavırlarına yıllar eklemişti. Seyrelmiş kahverengi saçlarıyla, çökmüş omuzlarıyla en az kırklı yaşlarda görünüyordu. Güneşin alnında çalışmasından dolayı kolları bronzlaşmış olsa da teni solgundu, gözlerinin feri sönmüştü.

"Ne istiyorsun?" diye sordu. "Yönetimi bu işe karıştırmamıza gerek yok."

"Baş başa konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu Bosch.

"Yok aslında. Ama buradan çıkalım. Bu iş boka sardı dostum. Yani ben burada çalışıyorum ve polislerin gelip başıma bela olmasını istemiyorum."

Boatman, Bosch'u etrafta dolaştırdı ve rüzgârın uçuştuğu bir gölgelik altındaki alana götürdü. Bu alanda yeni çimlerin güneşte yanmasını önleyen bir gölgelik vardı. Tahta paletler üzerinde, sahada yeniden ekime ihtiyaç duyulan herhangi bir yere taşınmaya hazır, dört ayak yüksekliğinde çim kareleri yığınları vardı.

Aniden Bosch'a döndü.

"Tamam, mesele ne?" diye sordu. "Artık tamamen temizim. İki yıl, dört ay, altı gündür madde yok."

"Temiz olup olmaman umurumda değil Jonathan," dedi Bosch. "Mesele senin uyuşturucu geçmişin değil."

"Ne o zaman, annemle ne ilgisi var?"

"Annenin evindeki hırsızlık olayını hatırlıyor musun? Dün annenle bu konuyu konuştum ve adın geçti. Gelip senin olaya dair neler hatırladığını öğrenmek istedim."

Boatman gözdağı verircesine bir tavır takındığını düşünerek iki elini de beline koydu. Bosch'tan yedi santim kadar uzundu. Boyunun ve gençliğinin bir avantaj olduğu yanılgısına düşmüştü.

"Onca yolu bunu konuşmak için mi geldin?" dedi. "Lanet olası bir telefonun çalındığı on yıllık bir hırsızlık mı?"

"Bundan altı yıl önce," dedi Bosch sakince. "Ve bir telefon hırsızlığından daha fazlasıydı."

"Her neyse. Kimin umurunda? Orada değilim. Neden çalıştığım yere gelip bana bu boktan soruları soruyorsun? Beni kovdurmaya mı çalışıyorsun aptal herif? Ne kadar yaşlı olduğun umurumda değil, kahrolası kafanı kıracağım..."

Adam tehditlerini savurmayı henüz bitirememişken Bosch, sol yumruğunu Boatman'ın çenesinin altından boğazına dayamıştı. Boatman son sözlerini yutmak zorunda kaldı ve soluklanmaya çalışarak geri çekildi. Bosch adamı sakinleştirmek için elini adamın omzuna koydu.

"Sorun yok," dedi. "Sakin ol, kendine geleceksin. Rahatla şimdi."

Boatman'ın dizlerinin bağı çözüldü ve kıç üstü yere düştü. Bosch dikkatle adama yardım ederek sırtüstü yatmasını sağladı.

"Nefes nefese kaldın, hepsi bu," dedi. "Sakin olursan geçecek."

Boatman'ın yüzü neredeyse mosmordu, çok geçmeden Bosch adamın renginin kırmızıya çaldığını, nefes alıp verişinin normale döndüğünü gördü.

"Bu kadar," dedi. "İyisin. Nefes almaya devam et."

"Siktir git," dedi Boatman.

Kelimeler ağzından kesik kesik ve tiz çıkmıştı.

"Bana tehditler savuruyordun, seni durdurmak zorundaydım," dedi Bosch.

"Öyle bir şey yap..." dedi Boatman.

Çok erken davrandığını düşünerek konuşmayı kesti. Bosch adamın yanına çömeldi, Boatman yine bir hamlede bulunacak kadar aptallaşırsa ona saldırmaya hazırdı.

Ama kalkışmadı. Boatman sakinleşti, ardından çalışma arkadaşlarından kendisinin yaşlı bir adam tarafından alt edildiğini gören olup olmadığını kontrol etti.

"Ne sikim istiyorsun benden?" diye sordu sonunda.

"Annenin evindeki soygunun arkasında sen mi varsın öğrenmek istedim."

"Neden kendi annemi soyayım ki?"

Boatman ayaklanmaya başladı ama Bosch elini adamın göğsüne koyup onu yerine oturttu.

"Olduğun yerde kal," dedi. "Anneni uyuşturucu yüzünden soydun. Metamfetamindi değil mi?"

"Sana bir şey anlatmam," dedi Boatman. "Sana bir bok söylemeyeceğim."

"Emin misin? Yani önemli değil. Zaman aşımını çoktan geçti. O zamanlar polisliğe devam etseydim her şey daha farklı olabilirdi. Ama şansın yaver gitti de paçayı sıyırdın. Artık hüküm giyemezsin. O yüzden bana anlatabilirsin."

"Dedim ya sana bir bok anlatmam."

Bakışlarını Bosch'tan kaçırıp uzaklara baktı.

"Sorun değil Jonathan," dedi Bosch. "Az önce zaten her şeyi söyledin."

"Yanılıyorsun göt herif," dedi Boatman.

"Peki, annen dün ben evden çıktıktan sonra seni arayıp ne söyledi?"

"Senin göt herifin teki olduğunu."

"Öyle mi? Çok üzüldüm."

"Evet, sevindim."

Bosch adamın yanağını okşadı.

"Şimdi uslu dur Jonathan," dedi.

Kalkarken dizleri kütürdedi. Dengesini kazanmakta güçlük çekti, bu yüzleşme yüzünden yaşadığı yorgunluğu gizlemeye çalışıyordu. Boatman'a arkasını döndü ve park yerine ilerlemeye başladı.

"Siktir git ihtiyar herif!"

Boatman yüksek sesle ama pek inandırıcı olmadan bağırdı. Bosch arkasını dönüp bakmaya tenezzül dahi etmedi. Karşılık

olarak hafifçe elini salladı ve dönüp Boatman'in görüş alanından çıktı.

Birkaç dakika sonra Boatman'ın annesini aramak için telefonuna sarılacağını biliyordu. Bosch için bunda hiçbir mahsur yoktu. Sheila Walsh'un bu davanın bitmediğini anlamasını istiyordu. Henüz pes etmemişti.

15

Ballard düşünmek için Ahmanson'dan uzaklaşmak istiyordu. Venice'teki Abbott Kinney'e gidip Butcher's Daughter'da bir tabak sipariş etti. Sağlık görevlisi eski erkek arkadaşı Garrett Single'la ayrıldığından beri, kendi başına olduğunda genellikle vejetaryen yemeyi tercih ediyordu. Single, barbekü becerileriyle gurur duyuyordu ve ilişkilerinde de rutin haline gelmişti. Son üç ayı ondan ve tüm kırmızı etlerden arınarak geçirmişti. Artık karpuz turpunu bifteğe tercih ediyor ve Butcher's Daughter'da et sipariş etmiyordu.

Yemeğini yerken bir yandan da listeyi oluşturuyordu. Derken birden listenin ilk sıralarındaki birinden telefon geldi. Nelson Hastings.

"Bugün meclis üyesine bildirebileceğim bir şey var mı diye yoklamak istedim," dedi.

"Ben de sizi arayacaktım," dedi Ballard.

"Öyle mi? Ne oldu?"

"Meclis üyesinin seçim kampanya kayıtları ne kadar geçmişe gidebilir merak ettim?"

"Yani KBK kayıtlarından bahsediyorsunuz, ilk günden beri tutuyoruz. Ne için gerekli?"

"KBK nedir?

"Kampanya Bağış Kayıtları. Yasalar uyarınca hepsinin dosyasını tutuyoruz. Ama dediğim gibi bu ne için gerekli Dedektif?"

Sesi telaşlı ve her zamankinden daha tiz çıktı. Ballard makam sahibi politikacıların yasalarla en çok ters düştükleri alanın mali işler olduğunu tahmin ediyordu. Hemen Hastings'in kaygısını savuşturmayı denedi.

"Seçim kampanyasıyla bir ilgisi yok aslında," dedi. "Görevlileri, gönüllüleri merak etmiştim. Kayıtlar ne kadar eskiye gidiyor?"

"Bazılarını saklıyoruz," dedi Hastings. "Kontrol etmem lazım. Özellikle aradığınız bir şey var mı?"

Ballard adamın sesinin her zamanki normal tonuna döndüğünü fark etti.

"Laura Wilson," dedi Ballard. "Çekmecesinde, 'JAKE!' yazılı bir seçim rozeti buldum ve meclis üyesi için gönüllü çalışanlardan olup olmadığını merak ettim. Kampanyaya bağış yapacak parası olduğunu sanmıyorum fakat ailesi Şikago'daki politik çevrede epey aktifmiş. Belki buraya geldiğinde bu işlere girmiştir diye düşündüm."

"Sarah'dan on bir sene sonra öldürüldüğünü söylemiştiniz diye hatırlıyorum," dedi Hastings. "Yani 2005 ya da 2006 gibi olması lazım. Jake altı sene öncesine kadar mecliste değildi."

"Doğru ama 2005 senesinde şu anda oturduğu koltukta bir boşluk açılınca dahil olduğu başarısız bir seçim süreci olmuş. Laura da o eyalette yaşıyordu, belki..."

"Bunlar ben göreve gelmeden önce olmuş. O yüzden elimizdeki kayıtlarda ne var bakmam lazım. Kayıtlarda adını bulursam, kampanyada yer aldıysa bu ne anlama geliyor?"

"Henüz bilmiyorum. İki kurban arasındaki bağlantıyı çözmeye çalışıyoruz. Laura, Jake adına çalıştıysa oldukça ilginç bir bağlantıya ulaşmış olacağız ve bizi nereye götüreceğine bakacağız."

"Evet, ne demek istediğinizi anlıyorum. Şöyle yapalım: Kayıtlarımızda neler olduğuna bakacağım ve mümkün olan en kısa sürede size geri döneceğim. Tamam mı?"

"Şu anda ofiste değilim, ama döndüğümde, eğer yardımcı olacaksa size onun bir fotoğrafını gönderebilirim."

"Olabilir. Ama bence meclis üyesi bilir. Kampanyaya destek olanların yüzünü asla unutmaz."

"Güzel. Bu ismi kendisiyle paylaşabilirseniz..."

"Merak etme, halledeceğim."

"Teşekkürler."

Ballard telefonu kapadı ve hemen DNA laboratuvarındaki Darcy Troy'u aradı. Tom Laffont ile uğraşıyor olmalıydı. Tom'a medikal anlamda çalışabileceği bir bakış açısı kazandırmıştı ama işe biraz hız kazandırmak istedi.

"Darcy, ben Renée. Tom Laffont'dan ses seda çıktı mı?"

"Şey, hayır. Haberdar olmam mı gerekiyordu?"

"Yok, ama seni arayabileceğini düşünmüştüm. Wilson davasında DNA aldıkları örnekleri hâlâ saklayıp saklamadıklarını biliyor musun?"

"Bakabilirim. Bölge Savcılığı'ndan yok edilmesi yönünde bir karar çıkmadıysa duruyordur. Bu da genelde dava kapandıysa olur."

"Güzel. Bir kontrol edebilir misin? Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Detaylı inceleme istiyorsun."

"Evet. Kan hakkında daha fazla bilgi gerekli. 2005 senesinde DNA bulgusu elde etmekle yetinmişler. Ben bu adamın kanı ne-

den idrara geçmiş onu öğrenmek istiyorum. Dava dosyasındaki raporlar çok genel. Böbrek hastalığı olabilir, idrar yolu enfeksiyonu da. Bunca yıl sonra seroloji bilimi sayesinde daha fazla bilgiye ulaşabiliriz diye düşünüyorum, anlıyor musun?"

"Anlıyorum, neye ulaşabileceğimize bakacağım?"

"Ne kadar sürer peki?"

"Bu benim işim değil aslında ama elimden geleni denerim. Örnek hâlâ duruyorsa tabii. Bazen DNA'yı oluşturan her şey silinebiliyor."

"Umarım şansımız yaver gider. Teşekkürler Darcy."

"Tamamdır."

Ballard telefonu kapadı ve Laffont'a işleri çoktan hızlandırdığını söylemeyi aklına kazıdı. Masada duran her şeyi toplayıp sırt çantasına yerleştirdi, adisyonun üstüne parayı bıraktı ve restorandan çıktı.

Ahmanson Merkezi'ne dönmesi yirmi dakikasını almıştı. Arabadan inerken Nelson Hastings yeniden aradı.

"Bir şey bulabildiniz mi Nelson?"

"Soruşturmaya yararı dokunabilecek bir şeye ulaşamadım. Personel kayıtları, KBK belgeleri ve bağışçı listeleri Jake Pearlman'ın altı sene önce kazandığı seçime kadar uzanıyor. Öncesindeki hiçbir şey kayıtlı değil çünkü seçimi kaybetmişti. Ofistekilere ve hatta belediye meclis üyesine Laura Wilson diye birini hatırlayıp hatırlamadıklarını da sordum ama elim boş dönüyorum."

"Uzak bir ihtimaldi zaten. Meclis üyesinin 2005 senesindeki seçim propagandasını yöneten biri var mıydı? Belki Wilson'ın gönüllü olup olmadığını o hatırlar."

Ballard soruyu yönelttiği sırada Bosch'un yeşil Cherokee'sinin park yerine geldiğini gördü.

"Sana adı ve iletişim bilgilerini ulaştıracağım," dedi Hastings. "Ama meclis üyesi seçim propagandasında görev alan biri öldürülseydi mutlaka hatırlardı diye düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse Afro-Amerikan bir gönüllü ya da destekçi de mutlaka hafızalarda kalırdı."

Ballard başıyla onayladı.

"Sanırım haklısınız," dedi. "Her şey için teşekkürler. Bana 2005'teki seçim kampanyasını yöneten kişinin adını ve numarasını e-posta yoluyla iletebilirseniz harika olur."

Ballard, Bosch'un arabasının bagajından kutular çıkardığını gördü. Kutuların üstündeki kırmızı etiketlerden delil kutuları olduğunu anladı. Bosch'a ilerlemeye başladı.

"Dedektif Ballard, size hassas bir konudan bahsedebilir miyim?" dedi Hastings telefondan.

"Tabii," dedi Ballard. "Mesele nedir?"

"Bu kadının ölümünü, belediye meclis üyesine ve seçim kampanyasına bağlıyor gibisiniz. O nedenle daha dikkatli hareket etmeniz için sizi uyarmak istedim. Meclis üyesinin böyle bir olaya dahil olma ihtimali çok gülünç ve bunun medyaya sızarsa patlayabilir, siz de farkındasınızdır. Dikkatli olun Dedektif Ballard. Elinde olan tek şey yüzlerce ve hatta binlerce baskısı olan üç kuruşluk bir seçim rozeti."

Ballard yanıt vermek için parkın orasında durdu. Bosch, Ballard'ın ona doğru yaklaştığını fark etmiş, Cherokee'sinin arkasında bekliyordu.

"Elbette ki dikkatle ve itinayla ilerliyoruz Nelson. Ayrıca sorumun meclis üyesiyle hiçbir ilgisi yok. Kendisine bunu söyleyebilirsiniz."

"Söylerim Dedektif."

Ballard, Bosch'un yanına ilerlerken Hastings telefonu kapadı. Bosch, kendisine yaklaşan Ballard'ın yüzünden olan biteni anladı.

"Ne oldu?" dedi.

"Bir şey yok," dedi Ballard. "Eyalet belediye meclis üyesinin bekçi köpeği canımı sıktı. Bakıyorum da delilleri getirmişsin."

"Evet, Wilson davasıyla ilgili bir kutu verdiler. Senin istediğini söylediler, kutuyu almamı rica ettiler. Sen de bir kutu taşıyabilir misin?"

"Tabii."

Ballard sırt çantasını omzuna astı ve Wilson soruşturmasından kalan kutuyu almak için Cherokee'nin arkasına eğildi. 24X24X24 ebatlarında bir kutuydu ve çok ağır sayılmazdı. Ballard kutuyu kaldırıp tamponun üzerine koydu ve Bosch'a baktı.

"Madde bağımlısı adamla konuştun mu?" diye sordu.

"Evet, konuştum," dedi Bosch. "Uzun süredir temizmiş ama annesinin evindeki soygundan sorumlu olduğunu kabul etti. Artık o olduğunu bildiğimiz için McShane konusundaki düşüncelerim tamamen değişti. Cinayetler ve soygun arasında kalan herhangi bir zaman diliminde o eve girip çıkmış olabilir."

"Bak Harry, bunu yapamazsın."

"Neyi?"

"Sana özellikle Wilson davasında ihtiyacım olduğunu söylediğim halde kendi takıntın haline gelen davanın peşinde koşamazsın.

"Takıntılı davam mı? Dört kişi –bütün bir aile– öldürülüp çölde bir çukura gömüldü ve bu takıntılı olduğum dava öyle mi?"

"Bak, bu çok büyük bir dava ve oldukça önemli. Fakat Wilson olayına öncelik vermek zorundasın. Seni Gallagher davası üzerinde çalışmaktan alıkoymuyorum ama şu anda Wilson vakasında olman lazım. Ayrıca sana emirler yağdıran züppenin teki gibi olmak istemiyorum. Benim için bunu yapamaz mısın?"

"Buradayım. İşe koyulmaya hazırım. Bugün Sheila Walsh'un aklını kurcalayacak. *Bosch ne yapıyor? Neler peşinde?* Wilson davası üzerinde çalışırken bunun bir süre kenarda beklemesine izin verip sonra yeniden bakacağım. Bununla işim baya uzun. Peki, ne yapmamı istiyorsun?"

"Şunları kaldıralım sonra konuşabiliriz."

"Peki."

"Güzel."

Ballard kutusunu kaldırdı ve tek eliyle iki kutu tutan Bosch diğer eliyle kapıyı açabilsin diye geri çekildi.

"Bunları çalışma ofisine bırakalım sonra baş başa konuşabileceğimiz bir yere gidelim," dedi Ballard. "Birkaç şeyde senin fikrini almak istiyorum."

"Oki*."

"Şunu söylemeyi kesmen lazım. Kimse artık bunu söylemesin."

"Ne var ki bunda?"

"Sosyal medya fenomenleri TikTok'ta kullanmaya başladığında iş zıvanadan çıktı."

"Bilmiyordum."

"Bu iyi bir şey. Onları taşıyabilecek misin?"

Ballard, Bosch'un iki kutuyu taşımakta güçlük çektiğini düşündü.

"Sorun yok," diye ısrar etti.

"Kahve ister misin?" diye sordu Ballard.

"Aklımı okudun."

"Tamam. İkinci katta, ofistekilerin henüz haberdar olmadığı bir mola alanı var. Akademinin eğitmenleri için ayrılmış bir yer ama bugün mezuniyet için herkes Elysian'da. Oraya geçelim."

"Oki."

---

* Orijinal metinde "Roger That" olarak geçiyor. (e.n.)

16

Delil kutularını ofise bıraktıktan sonra Ballard ve Bosch ikinci kattaki dinlenme odasına geçtiler. Ballard filtre kahve eşliğinde Bosch'a Wilson davasındaki gelişmeleri anlattı. Kurbanın gömme dolabındaki ıvır zıvır çekmecesinin fotoğrafını gösterdi ve ne düşündüğünü sordu. Ballard detaylardan bahsederken Bosch, Ballard'ın bakış açısını algılamaya çalıştı. Bilgiyi aktarışının olağanlığının altında soruşturmanın gidişatını yönlendirecek heyecanlı bir şeyler olduğunu biliyordu.

"Aslında ben başka bir açıklama olmadığı takdirde tesadüflere inanmam," dedi Bosch. "Üzerinde durulması lazım. Pearlman'ın..."

"Kalem müdürüne araştırmasını söyledim," dedi Ballard. "Kaybettiği seçime dair bir kayıt bulamadı. Pearlaman da bizzat Laura'yı hatırlamadığını, şimdiki çalışanların o kadar geçmişe dayanmadığını söyledi. Hastings bana Pearlman'ın 2005'teki seçim kampanyasını yürüten kişinin kim olduğunu öğrenince haber verecek, ben de peşine düşeceğim. Bunun Pearlman'ın adını duyurmak için yapılan rasgele bir girişim olduğu hissine kapıldım ama zaten başından beri pek kazanma şansının olmadığını biliyordu."

"Peki ya Wilson? Onun siyasetle ilgilendiğini ya da destek verdiğini gösteren başka bir şey çıktı mı evinden?"

"Dairesinde yoktu. Ama babası cinayet dosyasında Şikago bölge komitesi üyesi olarak kaydedilmiş. Yani siyasetle iç içe büyümüş. Buradan belki siyasete merak salmış olabilir. Evi, Pearlaman'ın aday olduğu bölgedendi."

Bosch yanıt vermedi. Kahvesinden bir yudum aldı ve bu açıdan nasıl ilerleyeceğini, diğer ihtimalleri değerlendirerek kaybedecekleri zamanın buna değip değmeyeceğini düşündü. O da Ballard gibi seçim kampanyasına ait olan rozetin ilginç bir detay olduğunu düşündü. Pearlman'ın kardeşinin öldürülmesinden on bir sene sonra seçim kampanyasının rozeti, aynı katil tarafından katledilen bir kadının evinde bulunmuştu.

Yalnızca bir rastlantı da olabilirdi. Ballard o zamanlar yüzlerce rozet dağıtıldığını söylemişti. Ama Ballard bir tesadüf olduğunu düşünmüyordu. Bosch, Ballard'ın önsezisini çok iyi anlamıştı.

"Kampanyayı yürüten kişiyle görüştüğünde belki o, bu rozetlerden ne kadar üretildiğini hatırlar," dedi Bosch. "Hem Wilson'ın babası da siyasette olduğuna göre ona kızının bu işlere karışıp karışmadığını sorabilirsin."

"Babası ölmüş," dedi Ballard. "Covid'den. Annesiyle konuştum ama o zaman daha bu olay ortaya çıkmamıştı. Yine arayıp siyaset konusunu soracağım. Ayrıca Laura'nın ölümünün hemen ardından evini kimin boşalttığını da soracağım. Çok ihtimal vermiyorum ama belki birisi eşyalarını almıştır."

Bosch başıyla onayladı. Bu hiç aklına gelmemişti. Çocuklarını kaybeden aileler genelde evlatlarından kalan her türlü hatıraya tutunurlardı.

"Güzel fikir," dedi. "Kan ve DNA'dan yeni bir haber var mı?"

"Henüz bir şey yok," dedi Ballard. "Ama öğle yemeğinden dönerken laboratuvardaki Darcy Troy'dan bir e-posta aldım.

Wilson davasından kalan bulgular ve delil örneklerinin muhafaza edildiği soğuk hava deposuna bakmış, tuvaletten elde edilen veriler halen duruyormuş ve detaylı inceleme için yetecek miktarda varmış. Yarın katilimizin sorununun ne olduğuna dair kesin bir şey söylemeyi umuyor."

"Çok iyi," dedi Bosch.

"İlk araştırma sırasında üstünde durdukları bir şey değilmiş."

"Muhtemelen DNA'yı bulduklarına şükretmişlerdir."

"Aslında onların ihmalkârlığı bizim avantajımız olur. 2005'ten bu yana teknoloji gözle görülür derecede gelişti. O zamanlar inceleyemedikleri şeyleri artık biz tespit edebiliriz."

"Bana gelişmelerden haber ver."

"Ok. Veririm. Sıçayım... bak şimdi ben de söyledim!"

Ballard kalkıp boş karton bardağını çöpe attığı sırada Bosch gülümsedi. Merdivenlerden inip ofise döndüler. Ofise ilerlerken Bosch, Ballard'ın masasına bıraktığı delil kutusunun açıldığını gördü. Coleen Hatteras kutunun başında duruyor, pembe bir geceliğe benzeyen şeyi tutuyordu. Ofiste başka kimse yoktu.

"Colleen ne yapıyorsun?" diye sordu Ballard.

"Bakmak zorundaydım," dedi Hatteras. "Hissetmek istedim."

"Öncelikle geçen konuştuğumuz onca şeyden sonra bunu yapmaman gerekirdi. İkincisi ve daha önemlisi eldiven takmalıydın."

"Eldivenle olmuyor."

"Ne?"

"Onu hissedebilmem lazım."

"Onu kutuya bırak. Derhal."

Hatteras kendisine emredileni yaptı.

"İşinin başına dön," diye emretti Ballard.

Hatteras asık suratla, Ballard'ın masasından uzaklaştı. Dönüp kendi masasına gitti.

Ballard, Bosch'a bir bakış attı. Bosch onu ilk defa bu kadar üzgün görüyordu. Bosch kendi masasına ilerledi ve Gallagher Ailesi'nin davasına ait olan kutunu üstündeki kırmızı bandı kontrol etti. Kurcalanmadıklarından emin oldu. Yerine oturdu fakat Ballard oturamayacak kadar gergindi.

"Colleen, evine gitmeni istiyorum," dedi.

"Ne?" dedi Hatteras. "Soyağacı araştırmasının tam ortasındayım."

"Umurumda değil. Bugün seni daha fazla görmek istemiyorum. Gitmen lazım, ben de olanları düşüneceğim."

"Neyi düşüneceksin?"

"Sana bu sabah bu tür yöntemlere bulaşmak istemediğimi söyledim ve sen beni dinlemedin. Biz bir ekibiz ve ben de bu ekibin başındayım ama sen doğrudan benim emrimi hiçe saydın."

"Bunun bir emir olduğunu düşünmemiştim."

"Öyleydi. O yüzden şimdi git artık."

Ballard oturduğu anda Bosch'un görüş alanından çıktı. Hatteras'ı göremiyordu ama masasının çekmecesi olduğu bir şeyi hızla kapadı ve ardından fermuar sesi duydu, muhtemelen çantasıydı. Sonra kadın Bosch'un görüş açısına girdi ve çıkışa yöneldi. Kadın ofisin diğer ucuna ilerlerken Ballard tek kelime etmedi.

Hatteras çıkışa giden koridoru yarılamıştı ki birden duraksayıp Ballard'ın yanına döndü.

"İşe yarar mı bilmem ama adam onun yakınıymış," dedi. "Katili ona çok yakın biriymiş."

"Evet, McShane davasında da aynısını söylemiştin," dedi Ballard. "Bunu tavsiye olarak dikkate alacağım."

"McShane'in yakın olduğunu söylememiştim. Bu çok bariz."

"Evine git Colleen. Yarın konuşuruz."

Hatteras çıkışa yöneldi. Gittikten sonra Ballard paravanın üzerinden Bosch'a bakabilmek için koltuğuna dik oturdu.

"Onun hakkında nasıl karar vereceğim?" diye sordu.

Bosch başını iki yana salladı. "Bilmiyorum," dedi. "Baktığı soyağacı işleri ne kadar önemli hiç bilmiyorum."

"Çok önemli," dedi Ballard.

"Başka birini alabilir misin? Lilia mesela?"

"Colleen bu işi avcunun içi gibi biliyor. Ama bu medyumluk işi büyük sorun. Senin kutunu da açmış mı?"

"Hayır, güvendeler."

"Bu işin sonu kötüye gidiyor. Her şeyin yetkisini almak çok zormuş. Ben sadece vakalarla ilgilenmek istiyorum."

"Anlıyorum."

Ballard eğilince gözden kayboldu ama çok geçmeden yeniden ayağa kalktı.

"Buradan çıkmam lazım Harry," dedi. "Valley'ye gideceğim ve bir ortağa ihtiyacım var."

Bosch ayaklandı, gitmeye hazırdı.

17

Ballard'ın aracına bindiler, Bosch nereye gittiklerini soramadan çoktan 405'inci Kuzey Yolu'na girmişti.

"Öğle yemeği sırasında bir liste yaptım, halletmem gereken bir görüşme var," dedi Ballard. "Her şey gibi durum tespiti ve şimdi de iyi bir zaman. Ofisten çıkmam gerekiyordu."

"Güzel," dedi Bosch. "Kiminle görüşeceğiz?"

"Adam Beecher adında bir adamla. Laura ile Burbank'te aynı tiyatro grubundaymışlar. O zamanlar İD'ler daha çok Harmon Harris adındaki tiyatro yönetmenini hedef almışlar çünkü kadının ölümünden bir sene önce Wilson ile adam beraberlermiş. Aralarında bir husumet olabileceğini düşünmüşler. Harris ilişkileri olmadığını, Beecher yüzünden ilişkilerinin başlamadan bittiğini söylemiş."

Ballard, Bosch'un faili meçhul vakalar birimi jargonunda İD'nin *ilk dedektifler* anlamına geldiğini bildiğini düşünmüştü.

"Beecher, cinayet gecesi Harris ile olduğunu doğrulamış," dedi Bosch."

"Doğru," dedi Ballard. "Ben de araştırmayı bırakabilirdim ama öğle yemeğinde adamların isimlerini google'da arattım ve

birkaç sene öncesinde Harmon Harris'in #MeToo olaylarına karışıp işten çıkarıldığını gördüm. *Los Angeles Times*'ın eğlence sektörünün bir bölümünde yazıyordu. Birçok kadın ve erkek Harris hakkında cinsel saldırı ve taciz ettiği yönünde şikâyet etmişler. Belli ki gerçek bir Hollywood aktörüydü çünkü 'ben masumum çünkü geyim' bahanesinin altına sığınmış."

"Öyle."

"*Times*'ın anonim kaynaklara dayandırdığı haberinde ayrıca Harris'in derslerine ve tiyatrosuna giren, kimliğini gizleyen eşcinsel oyuncuları tehdit ettiği yazıyor. Gey olduklarını cümle aleme duyurmakla tehdit ederek onlardan yararlanıyormuş."

"Yani mazeret onayının, Beecher'dan tehditle alındığını düşünüyorsun. Tiyatroyu halen Harris mi yönetiyor?"

"Hayır, ölmüş. Geçen sene trafik kazasında, ifşa olayından bir ay sonra. Bir direğe çarpmış."

"İntihar mı?"

"Büyük ihtimalle. Neyse dediğim gibi sadece listenin üzerinden geçiyorum. Birinin daha 'kapanan diğer davalar' etiketi olsun istemiyorum. Jake Pearlman'a katili bulduğumuzu ama artık bizden çok ilahi adaletin elinde olduğunu söylemek istemiyorum."

"Anlıyorum. Asıl dedektifler Wilson davasında ne bulmuşlar? Onlarla konuştun mu? Pearlman davasına bakan asıl dedektifler ölmüş."

"Wilson'ınkilere ulaşmayı denedim. Biri vefat etmiş. Diğeri bana dönmedi. Idaho'da."

Birçok emekli LAPD memuru, çalıştıkları yerden mümkün olduğunca uzak ve daha uygun fiyatlı bir yere taşınırdı. Idaho düşük suç oranları, temiz havası, muhafazakâr politik yapısı ve bana dokunmayan bin yaşasın tutumu nedeniyle Mavi Cennet

olarak biliniyordu ve epey revaçta bir yerdi. Ballard'ın Bosch'u sevmesinin bir nedeni de yıllarını adadığı şehirde kalma kararıydı.

"İki mesaj bıraktım," dedi Ballard. "Bence aramalara dönmeyen adamlardan. Davayı o çözemediyse kimse çözemez sanıyor. Nefret ediyorum bundan."

Ballard Faili Meçhul Vakalar'da ilk defa böyle bir durumla karşı karşıya gelmiyordu. Bir dedektifin egosunu, bir kurbanın ve hayattaki en kıymetlilerini kaybetmiş bir ailenin önüne koymasını anlayamıyordu. Ayrıca bunun cinsiyetle de ilgisi olduğuna inanıyordu. Bu yaşlı tekelerin çoğu kadın dedektifin kendilerinin çözüme kavuşturamadığı soruşturmayı üstlenip davayı çözmesini hazmedemiyordu. Aslında Dubose için artık çok çabalamamasının altında da kısmen bu durum yatıyordu, bunu kendi de kabul etmeliydi.

"Idaho'daki adamın adı ne?" diye sordu Bosch. "Belki tanıyorumdur."

"Dale Dubose," dedi Ballard.

"Böyle birini hatırlamıyorum. Ama dur bakalım. Etrafa soruşturacağım, onu tanıyan biri çıkarsa aramalarımıza yanıt alabilirim."

"Teşekkür ederim. Bizi ne verir bilmiyorum ama zaten asla emin olamayız. Bazen bu ihtiyar tekeler emekli olduktan sonra belgeleri falan da yanlarında götürüyorlar. Yasak ama yapıyorlar."

"Komikmiş. Dubose Hollywood'da mıydı yoksa Hırsızlık-Cinayet Birimi'nde miydi?"

"Hayır, dava Kuzeydoğu birimine aktarılmıştı. Hollywood Birimi iki cinayetle uğraştığı için herkes sahada onlarla uğraşıyordu. Teğmen de bu davayı Kuzeydoğu'ya devretmişti."

Hollywood ve Kuzeydoğu Birimleri birbirine bağlıydı. Personel uygunluğu ve vakanın büyüklüğüne göre davaların bi-

rinden, diğerine nakledildiğini görmek alışılmadık bir durum değildi.

"Anladım, o zaman Dubose'e ulaşıp ulaşamayacağımı göreceğiz," dedi Bosch. "İdrarda rastlanan kan hakkında neden bir şey yapmadıklarını sormak istiyorum."

"Onlara bu konuda anlayışlı yaklaşıyorum," dedi Ballard. "O zamanlar seroloji bilimiyle elde edilebilecek pek çok şey vardı. Los Angeles'ta böbrek hastalığı ve idrar yolu enfeksiyonu olan herkesin listesi ellerinde olsa da ne yapabilirler ki. Binlerce kişi demek bu."

"En azından sabıka geçmişlerine bakıp cinsel suçlara bulaşanları ayıklayarak binlerce kişiyi eleyebilirlerdi."

"Doğru. Ama hatırlarsan Kuzeydoğu'da görevdeydiler, şehir merkezindeki Cinayet Masasında değil. İkinci ligdeydiler."

"Önemi yok. Ben de öyleydim ve herkes aynıydı. Ne olduğunu anlamıyor musun? Wilson siyahiydi ve ipucunun peşine düşmek istemediler. Şu Mavi Cennet'teki adamın numarasını ver. Onu arayacağım."

"Ne diyeceksin peki? Sesli mesaja düşeceksin."

"Beni geri aramazsa gidip onu ziyaret edeceğimi söyleyeceğim. Bu hiç hoşuna gitmeyecektir."

"Tamam Harry. Teşekkür ederim. Bu görüşmeden sonra sana numarasını veririm."

Ballard 101 numaralı yola saptı ve Santa Monica Dağları'nın kuzey yamacına ilerleyip Studio City'den çıktı. Adam Beecher'ın ehliyetinden aldığı adrese doğru yola koyuldu. Vineland eteklerinde bir evdi.

Ballard birden bir şey fark etti.

"Kahretsin. Özür dilerim Harry," dedi Ballard. "Farklı arabalarda gitmemiz gerektiği şu an dank etti. Senin mahallene geldik sayılır, şimdi arabanı almak için Ahmanson'a dönmek zorundasın."

"Dert değil," dedi Bosch. "Bana dava hakkında bilgi versene."

"Ve Dubose konusunda seni kızdırayım yani. Şöyle yapalım mı, görüşmeden sonra seni evine bırakıp yarın da yol üstünden alayım."

"Yani... işimiz bitsin bir sonra karar verelim. Bu gece arabamın lazım olup olmadığına karar vermem gerek."

"Anladım. Ateşli bir randevu mu var?"

"Şey, hayır. Randevu demişken ben de sana itfaiyeciyle nasıl gidiyor diyecektim."

"Sağlık görevlisiydi aslında, ayrıldık."

"Ah, özür dilerim. Bilmiyordum. Umarım bu senin kararındır."

"Öyleydi."

"Uzun saatler ayrı kalıyordunuz değil mi?"

"Hayır, tam zıttı aslında. Üç gün çalışıyor, dört gün boştu. Görevde değilken tek yapmak istediği barbekü yapıp *Chicago Fire*'ın tekrarlarını izlemekti."

"Hmm," dedi Bosch.

Ballard, Bosch'a dahasını anlatabileceğini bilse de devam etmedi. Odağını davada ve Adam Beecher'le görüşmesinde tutmak istiyordu.

Sağdan sola doğru dik eğimli bir arazi üzerine inşa edilmiş evin önüne park etti. Bir taraf iki, diğer taraf tek katlıydı. Ön kapı, üst kata çıkan kıvrımlı taş ve merdivenin sonundaydı.

"Harry, çıkmak sorun olur mu?" diye sordu Ballard.

"Hiç değil," dedi Bosch. "Peki, bu adam hâlâ oyunculuk mu yapıyor?"

"Artık değil. IMDb'den araştırdım, on iki sene önce kanal 10'da birkaç rol almış. Şu anki görevi için Los Angeles'taki çeşitli dizilerde 'Mekân Bölümü' sorumlusu olduğu söyleniyor."

"Bu işte epey iyi olsa gerek. Oldukça pahalı bir semt burası, yedi haneli rakamlara ulaşır."

"Kiralık da olabilir. Girelim mi?"

Ballard kapısını açtı. Eğim o kadar keskindi ki kapı hemen kendi ağırlığıyla kapandı. Ballard yine kapıyı açmayı denedi, bu sefer ayağını kapıyı ittirmek için araya sıkıştırmıştı. Bosch da arabadan inmekte zorlanmıştı, sonra birden arabanın arkasında belirdi.

"Geldiğimizden haberi var mı?"

"Hayır," dedi Ballard. "Aniden karşısına çıkmak istedim."

Bosch onaylarcasına başını salladı.

"Umarım evdedir," dedi Ballard. "Karantina zamanı insanları evlerinde yakalamak daha kolaydı."

Ballard ön kapıya yöneldi ve Bosch'un kendisine yetişmesi için bekledi. Merdivenleri o kadar yavaş çıkmıştı ki Ballard'ın yanına vardığında nefes nefeseydi.

"İyi misin?" diye sordu Ballard.

"Daha iyi olmamıştım," dedi Bosch.

Ballard kapı zilini çaldı, kameraya alınacaklarını biliyordu. Çok geçmeden üstünde kot pantolonu ve beyaz tişört olan adam kapıyı açtı.

"Bay Breecher değil mi?" diye sordu Ballard.

"Evet, benim," dedi adam. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Ballard adama rozetini gösterdi, ardından kendini ve ortağı Bosch'u tanıttı.

"İçeri girip size birkaç soru sormak istiyoruz," dedi.

"Ne hakkında?" dedi Beecher. "Aslında şu an çalışıyorum ve yirmi dakika içinde hazır olmam gereken bir zoom görüşmesi var."

"Çok vaktinizi almayacağız beyefendi. Girebilir miyiz?"

"İyi, peki."

Adam geri çekilip ön kapıyı açtı. Bosch ve Ballard son derece derli toplu ve lüks eşyalarla bezeli bir salona girdiler. Salonda bir yemek köşesi, az ilerisinde de mutfak ve evin arkasına uzanan bir koridor vardı. Duvarlarda ahşap çerçeveli yağlı boya tablolar asılıydı, hepsi erkek bedenini tasvir ediyordu.

"Hırsızlık vakası için mi geldiniz?" diye sordu Beecher.

"Hangi hırsızlık?" diye sordu Ballard.

"Komşum Tilbrook'lardan bahsediyorum. Birkaç gece önce evlerine hırsız girdi. İki yıl aradan sonra ilk defa sinemaya gittikleri akşam evleri soyuldu. Nasıl bir mahalle burası?"

"Siz gasp olayından bahsediyorsunuz ama biz bir cinayetin peşindeyiz."

"Cinayet mi? Yok artık. Kim öldürüldü?"

"Oturmamızın bir mahsuru var mı?"

"Yok, buyurun."

Adam kanepeye işaret etti ve beş santimlik kalın kahve masasını çekti. Masada küçük bir melek figürü vardı. Yanında da oturan bir erkek melek vardı, kanatlarından biri kırılıp ayaklarının altına düşmüştü. Ballard koltuğun ortasına oturdu, Van Heusen spor ceketinin cebinden küçük bir not defteri çıkardı. Bosch, kahve masasının köşesinden siyah deri bir sandalye aldı ve Beecher'a diğer sandalyeyi bıraktı.

Ballard sorularını yöneltmeye başladı.

"Bay Beecher, 2005'teki Laura Wilson davasını yeniden açtık. Onu tanıyordunuz, değil mi?"

"Ah, Laura, evet. Tiyatroda beraberdik. Ah, Tanrım hiç aklımdan çıkmıyor. O zamanlar kimsenin tutuklanmamasına epey canım sıkılmıştı. Ailesinin neler yaşadığını tahmin dahi edemiyorum."

"O zamanlar Dedektif Dubose tarafından sorgulanmıştınız. Hatırlıyor musunuz?"

"Evet, tabii."

"Dedektif Dubose'a cinayetin işlendiği gece Harmon Harris ile olduğunuzu söylemiştiniz."

Ballard, Beecher'ın yüzünün düştüğünü, gözlerinin donuklaştığını fark etti. Belli ki Harmon Harris için Laura Wilson'a duyduğu merhameti beslemiyordu.

"Öyleydim, evet."

"Dilerseniz bu ifadeyi güncelleyebilmeniz adına size bir şans tanımak için geldik," dedi Bosch.

"Ne demek istiyorsunuz, yalan söylediğimi mi ima ediyorsunuz?"

"O gece Harris ile değilseniz size bunu düzeltebileceğinizi söylemek istiyorum Bay Beecher. Bu çözüme kavuşamamış bir cinayet. Gerçeği bilmek zorundayız."

"Düzeltecek hiçbir şey yok."

"Hâlâ tiyatroda mısınız Bay Beecher? Aktörlük yapmaya devam ediyor musunuz?"

"Çok nadir oyunculuk yapıyorum. Diğer işlerim çok yoğun."

"Ne işle uğraşıyorsunuz?"

"Los Angeles'ta yer alan yapımlara mekân konusunda destek veriyorum. Boyumdan büyük bir işe kalkıştım doğru söylemek gerekirse."

Ballard, adamın oyuncu olarak bir ivme yakalayamadığını kabul etmediğini fark etti. Başka bir iş yüzünden o yoldan saptığını iddia ediyordu.

"Harmon Harris'in öldüğünü biliyorsunuz değil mi?"

"Evet," dedi Beecher. "Çok hazindi."

"Tiyatrodaki öğrencilerine ve çalışanlarına tacizde bulunduğu iddiasının üzerinden bir ay geçmesinin hemen ardından oto-

yolda bir direğe sürmüş. *Los Angeles Times* gazetesinde haber olmuş. Bundan da haberdar mıydın?"

Beecher şiddetle başıyla onayladı. Ellerini kucağında sıkıca kenetlemişti.

"Evet, haberim vardı," dedi Beecher.

"Haberde Harris'in kendisiyle ilişkiye girmedikleri takdirde gey olduklarını piyasaya yaymakla tehdit ettiğini ifade eden üç isimsiz tanığa yer verilmişti. Siz de okumuşsunuzdur değil mi?"

"Evet."

"Siz de geysiniz değil mi? Laura Wilson'ın öldürüldüğü gece onunla olduğunuzu öne sürerek mazeret göstermişti."

"Evet, doğru ama bunun yeni soruşturmanızla ne ilgisi var?"

"Sizi mazeret için zorladı mı?"

"Hayır, böyle bir şey yok!"

"*Times* haberinin isimsiz tanıklarından biri siz misiniz?"

"Ben değildim! Artık gitmeniz gerekli. Zoom toplantım var."

Beecher kalktı fakat Ballard ve Bosch ayaklanmadı.

"Lütfen oturun Bay Beecher," dedi Ballard. "Sormamız gereken birkaç soru daha var."

"Beş dakika içinde Zoom görüşmem var," diyerek ısrar etti Beecher.

"Sorularımızı hızlıca yanıt verirseniz Zoom görüşmenize yetişirsiniz."

Beecher sandalyesinin arkasına geçti ve ellerini destek almak için sandalyeye koydu. Başını önce eğdi, sonra da öfkeyle yeniden kaldırdı.

"Gitmenizi istiyorum," dedi.

"Oturun," dedi Bosch. "Hemen."

Bosch'un eve geldiğinden beri ağzından dökülen ilk kelimeler Beecher'ı irkiltti, Bosch'a korku dolu bir ifadeyle baktı.

"Lütfen," diye ısrar Ballard.

"Uf, neyse," dedi Beecher.

Sandalyenin etrafından dolandı ve oturdu.

"Laura'nın babası geçen sene Covid'den öldü," dedi Ballard. "Kızı için adaletin tecelli ettiğini göremedi. Annesi hâlâ hayatta ve adalet bekliyor. Yardımınıza ihtiyacımız var Bay Beecher. Doğruları bilmemiz gerekli."

Beecher iki elini de kalın telli siyah saçlarından geçirdi, ön kısmında duran özenle şekil verilmiş dalgaları dağıtıyordu.

"Yanlış yerde arıyorsunuz," dedi.

Ballard biraz öne eğildi. Yalan söylediğini ne reddediyor ne kabul ediyordu. Ama Ballard adamın sözlerinden olayın farklı bir versiyonunun daha olduğunu çıkardı.

"Nasıl yani?" diye sordu Ballard.

"Harmon, Laura'yı öldürmedi," dedi Beecher. "Böyle bir şeyi hayatta yapmaz."

"O yüzden mi aklanmasına yardım ettiniz?"

"Zaten bir mazereti vardı ama söyleyemezdi."

"Neden?"

"O gece benimle değil, başka biriyleydi. Ama o kişinin adını polise veremezdi. Oldukça ünlü bir geydi ve adının çıkmasını riske atamazdı. Aksi takdirde kariyeri biterdi."

"Bu kişiyi tanıyor musunuz?"

"O zamanlar tanırdım. Pek çok kişi gibi. Harmon o gece bizim birlikte olduğumuzu söylememi istedi, hepsi bu."

"O gece aslında kiminleydi."

"Söyleyemem. Bugün de halen riskli bir durum. Hâlâ oldukça meşhur biri. Kariyerini mahvedemem."

"Bu bilgiyi gizli tutacağız. Kâğıda bile dökmeyiz."

"Olmaz. Hiçbir şey sonsuza dek sır kalmaz ama size dediğim gibi bunu yaparsam ihanet etmiş olurum. Sadece ona değil, tüm geylere."

Ballard yavaşça başıyla onayladı. İçgüdüsel olarak Beecher'ın ağzından alabilecekleri her şeyi aldıklarını hissediyordu. Yalan söylediğini kabul etmişti ama aynı zamanda Harmon Harris'in mazeretini de teyit etmişti.

"Pekâlâ, o zaman şunu sormama izin verin," dedi Ballard. "Harris ile değilseniz o diğer kişiyle olduğuna nasıl emin olabiliyorsunuz? Bu Bay film yıldızından bahsediyorum."

"Çünkü ona sordum."

"Film yıldızına mı?"

"Evet, Harmon'ın sözüyle polislere yalan söylemeyi göze alamazdım. Gidip ona sordum. O da kabul etti. Bu kadar, artık gitmeniz gerekiyor."

"O zamanlar yalan ifade verdiğin için sizi suçlayabiliriz biliyorsunuzdur."

"On yedi sonra mı? Pek sanmıyorum."

Ballard tehdidinin geri teptiğini fark etti. Beecher'dan o ismi almanın başka bir yolunu düşünememişti.

"Halen film yıldızıyla görüşüyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır, pek değil," dedi Beecher. "O kadar ünlü ki artık yanına yaklaşıp, 'Selam, beni hatırladın mı?' demek mümkün değil."

"Ona ulaşıp bizi ismini vermeden arayabileceğini söyleyebilir misiniz? Soruşturmaya devam edebilmek için bunun teyidini almam lazım."

"Hayır. İsimsiz olarak araması mümkün değil. Konuşmaya başladığınız onuncu saniyede onu tanırsınız."

Ballard başıyla onayladı ve Bosch'a baktı. Aklına takılan bir şey varsa sorması için işaretti. Fakat Bosch belli belirsiz başını iki yana sallamıştı. Sorulmamış bir şey yoktu, ekleyeceği bir şey de kalmamıştı.

"Tamam Bay Beecher, işbirliğiniz için teşekkür ederiz," dedi Ballard. "Size kartvizitimi bırakıyorum, aklınıza gelen başka bir ayrıntı olursa beni aramanızı umuyorum."

"Peki," dedi Beecher. "Fakat sizi arayacağımı sanmam."

Üçü de ayaklanıp kapıya ilerledi. Beecher kapıyı açtı ve Ballard ile Bosch'un çıkması için geri çekildi. Bosch adamın yanından geçerken Beecher sessizliği bozdu.

"Siz pek konuşkan değilsiniz sanırım?" dedi.

"Gerekmediği sürece konuşmam," dedi Bosch.

18

BOSCH, King Curtis'in 1971'de öldürülmesinden sadece birkaç ay önce Fillmore West'te kaydedilen albümünü dinliyordu. "A Whiter Shade of Pale" için müziğin sesini iki tık yükseltti ve saksofon üstadının kaydetmeye fırsat bulamadığı diğer parçaları düşündü çünkü sanatçı New York'taki dairesinin önünde çıkan bir kavgada hayatını kaybetmişti. Sanatçı erken ölümüyle herkesi üzmüştü. Parker, Coltrane, Brown, Baker... Sahneden erkenden ayrılanların listesi uzundu. Aklına Gallagher ailesini ve yitirdiklerini getirdi. Üstelik ailenin çocukları geride bir şarkı bile bırakma şansı bulamamıştı.

Dışarıdan kısa bir korna sesi geldi ve Bosch plak iğnesini kaldırıp müzik setini kapadı. Anahtarlarını aldı ve ön kapıdan çıktı. Ballard kaldırım kenarında aracındaydı, yan kapısını açmıştı. Belli ki bu sabah acelesi vardı. Bosch hızlıca arabaya oturup emniyet kemerini taktı.

"Günaydın," dedi.

"Günaydın," dedi Ballard. "Procol Harum mu dinliyordun?"

Bunu söylerken sesindeki şaşkınlık hissediliyordu ve Cahuenga'ya doğru yola çıktılar.

"Yaklaştın," dedi Bosch. "King Curtis'in yorumu."

"Babam bu şarkıyı çok severdi," dedi Ballard. "Sörf yaptıktan sonra sahilde oturup flütüyle bu şarkıyı çalardı."

"Ben ilk kez mızıka versiyonunu dinlemiştim. Vietnam'da bir adamdan. Cenaze marşı gibi gelmişti. Adam da evine dönemedi zaten."

Konuşma sona erdi, Bosch keyif kaçırdığını hissetti. Ballard not defterinden çıkardığı kâğıdı Bosch'a uzatarak onu bu hissin pençesinden kurtardı.

"Bu ne?"

"Dava listem. Göz atıp birini seç. Birden fazla olsun."

Bosch listeyi gözden geçirdi. Görüşülmesi gerekenlerin listesiydi ama çoğu zaten tamamlandığı için üzerleri çiziliydi.

"'NH'ye fotoğraf' mı?" diye sordu.

"Nelson Hastings'e Laura Wilson'ın fotoğrafını göndermem gerekiyordu," dedi Ballard. "Ama ben daha yollayamadan zaten ofisteki herkese kadını tanıyıp tanımadıklarını sormuş."

"Ben olsam yine de yollardım. Bazen bir fotoğraf insanların hafızasını uyarmada isimden daha etkilidir."

"Öyle ama şu anda ofistekilerin hiçbiri ilk seçim sırasında görevde değilmiş. Hastings'e bana kampanyayı yöneten kişinin adını vermesini hatırlatmam lazım. Fotoğrafı halen isteyip istemediğini o zaman sorarım."

"'Juanita', kurbanın annesi mi?"

"Evet, Şikago'da yaşıyor. Laura'nın eşyalarının nerede olduğunu öğrenmemiz lazım, kampanya rozetinin yerini bulmak için."

"Doğru, onunla ben konuşayım istersen hem Dale Dubose'de bende."

"Harika olur."

"Başka ne yapılacak?"

"İçeri girdiğimizde Darcy Troy'u aramak istiyorum. Yolda bana mesaj attı. Şüphelimizle ilgili paylaşması gereken bazı başlıca önemli bilgileri varmış. Araba kullanırken konuşmak istemedim çünkü senin de duyman gerekli."

"O yüzden acele ediyorsun değil mi?"

"Öyle demedim ama evet, elinde ne var öğrenmem lazım ve senin de orada olmanı istiyorum. Toplantı odasına gidip onu arayabiliriz. Juanita ile sonra görüşebilirsin. Olur mu?"

101 numaralı otoyola çıktılar, güney yönünde ilerlediler. Şehir kuleleri sis altındaydı. Westchester'a ve Ahmanson Merkezi'ne ulaşmak için üç otoyol kullanacaklardı.

"Peki," dedi Bosch. "Gece uzun uzun düşünmüşsündür. Beecher hakkındaki fikrin ne?"

"Aslında anlattıklarını teyit edememek hoşuma gitmiyor," dedi Ballard. "Ama Bay X'i ele vermeyecekti, bizim de elimizde hiçbir koz yoktu."

"Güdülerin ne diyor?"

"İçimdeki ses doğru söylediğini söylüyor. Hem sana söylemem gereken bir şey var, dün gece internetin derinlerinde gezindim. Harmon Harris'in iş tanıdıklarına, yolunun kesiştiği isimlere ve Beecher'ın bahsettiği popülerlikte kişilere baktım."

"Brad Pitt'in gey olduğunu mu söyleyeceksin?"

"Hayır, uyuyarak değerlendirebileceğim iki saatimi heba ettiğimi söyleyecektim. Hiçbir şey çıkmadı, üstünde durmaya değer biri bile. Senin içinden ne geçiyor peki?"

"Beecher'ın deyişiyle yanlış yerde arıyoruz. Durum tespiti falan, bunu yapmak zorundaydık ama bence Harmons Harris bu işin içinde değil ve Beecher güven veriyor."

"Bu konuda işimiz bitti o zaman. Devam edeceğiz."

Sekiz sularında Ahmanson Merkezi'ne vardılar, ofise ilk onlar gelmişti. Dinlenme odasına uğradıktan sonra Darcy Troy ile konuşabilmek için kahvelerini alıp toplantı odasına geçtiler ve kapıyı kapattılar.

"Sence Colleen bugün gelecek mi?" diye sordu Bosch.

"Umurumda değil, yeter ki ellerini delillerden uzak tutsun."

Ballard telefonunda aramayı yapıp sesi hoparlöre aldı. Troy çağrıya hemen yanıt verdi.

"Selam Reneé," dedi.

"Darcy," dedi Ballard. "Bize destek olduğun için çok teşekkürler. Harry Bosch da yanımda, kendisi faili meçhul davalarda benimle çalışıyor."

"Selam Harry," dedi Troy.

"Merhaba," dedi Bosch. "Tanıştığıma memnun oldum."

"Biz tanışıyoruz aslında," dedi Troy. "Seneler önce DNA laboratuvarında çalışmaya başladığım gün karşılaşmıştık."

"Ah, tamam," dedi Bosch biraz mahcup hissederek. "Yeniden karşılaştığımıza sevindim o zaman."

"Bizim için yeni haberlerin mi var?" diye sordu Ballard.

"Evet," dedi Troy. "Fakat buna sadece ön bilgi diyebilirim çünkü aslında araştırılabilecek çok şey var, ama senin hızlı ilerlemek istediğini bildiğim için elimizde olanları paylaşmak istedim. Bildiğin gibi davanın ilk soruşturması sırasında bunun pek üstüne gidilmemiş, yani on yedi sene öncesinden bahsediyorum. Yine de detaylı inceleme için yetecek kadar örnek muhafaza edilmiş."

"Şansımız yaver gitti," dedi Ballard.

"Öyle," dedi Troy. "Biz de elimizdeki bulgularla oldukça temel bir idrar sitolojisi testi yaptık ve yüksek oranda albümin ile böbrek epitel hücreye rastladık. Bu da böbreklerde, idrar yol-

larında ya da idrar kesesinde bir sorun olduğunun bariz kanıtı. Genelde de renal hücreli karnisom denilen bir hastalığına işaret eder. Dolayısıyla bu adamın böbreklerinden birinde ya da ikisinde kanser tümörü var. Ama onu muayene edemediğimiz için kesin bir şey de söyleyemem."

"Kansere yakalandığından kendisinin de haberi var mıdır?" diye sordu Ballard.

"Önünde sonunda öğrenmiştir," dedi Troy. "Ama şu an elimizdekilere dayanarak bunu bilip bilmediğine dair bir şey söyleyemeyiz."

"Ölümcül bir tümör olabilir mi?" diye sordu Ballard.

"Tedavi edilmediği takdirde evet ama erken teşhisle tedavi edilebilir. Yalnızca tek böbrekteyse tümörlü organ alınabilir. Sonuçta iki böbreğimiz var."

"Organ nakli ihtimali var mı peki?" diye sordu Bosch.

"Olabilir," dedi Troy. "Ancak çok erken teşhis konulmadığı takdirde insanlar kansere yakalandıklarında genelde organ nakli ihtimalini pek düşünmüyorlar. Organ nakli çoğunlukla böbrekler kanser haricinde bir sebepten zarar gördüğünde bir seçenek olarak düşünülüyor. Her şeyden önce bu alanda uzman olmadığımı söylemem lazım. Anlattığım çoğu şey dün gece yaptığım araştırmalara dayanıyor."

"Sana ne kadar teşekkür etsek az Darcy," dedi Ballard.

"Kız kıza birbirimize destek olmamız lazım Reneé," dedi Troy. "Sakın alınma Harry."

"Hiç alınmadım," dedi Bosch. "Bu kanserin sebebi ne olabilir peki?"

"Yani aslında içi kurtçuklarla dolu bir şişeyi açıyorsun," dedi Troy. "Dediğim gibi tanımlayamadığımız bir şüphelimiz var, hayatına ve deneyimlerine dair hiçbir şey bilmiyoruz. Genetik yatkınlık da olabilir, bir çeşit toksik maddeye maruz kalınması da.

Adamın kimliğini tanımlamaya çalışıyorsunuz, biliyorum. Uzun süre kansorejen maddelere maruz kalmış, endüstride çalışmış biri olabilir. Size pek yararı olmayacak ama elimizdeki verilere, ki pek bir şey biliyoruz denemez, göre en muhtemel olasılık bu."

"Sayende bu görüşmeden önce bilmediğimiz pek çok şey öğrendik," dedi Ballard. "Bu konuda detaylı araştırma yapabileceğini söylemiştin değil mi?"

"Biraz daha derinlemesine bir araştırma, elimizdeki örneği detaylı bir analize tabi tutabilirim," dedi Troy. "Bu adamın hastalığının ne olduğuna dair ihtimalleri daha da azaltabilirim ama biraz zaman alır tabii. Verileri yollamak için bir onkoloji laboratuvarı bulmam lazım. Birkaç telefon görüşmesi yapmam lazım ama muhtemelen USC Sağlık Merkezi'ne yollarım."

"Bizim için bunu yaparsan minnettar olurum Darcy," dedi Ballard.

"Mesele değil," dedi Troy.

Üçü de vedalaşıp telefonu kapadı. Ballard kahvesinden bir yudum alıp Bosch'a son bilgilerden sonra ne düşündüğünü sordu.

"Gelişmeler çok iyi ama olayın üstünden epey zaman geçtikten sonra elde ettik," dedi Bosch. "Dubose ve ortağı cinayetin işlendiği sırada böbrek hastası kişilerin listesini yapma şansını kaçırdılar. Bunu şimdi nasıl yapacağız, bilmiyorum. Adamı tutukladıktan sonra ancak adamın elini kolunu bağlamak için kullanabiliriz bunu. Ama bunu zaten DNA ile yapabiliriz."

"Yani adamın kimliğini belirlemek için bunu kullanamaz mıyız?"

"İşin zor kısmı da bu çünkü ne zaman tedavi olduğunu bilmiyoruz, belki hiç tedavi görmedi bile. Hatta kanser olduğunu öğrenmeden ölmüş olabilir."

Ballard başıyla onayladı.

"Peki ya sen ne düşünüyorsun?" diye karşılık verdi Bosch.

"Bunu kim olduğunu bulmak için kullanabileceğimiz bir yol olmalı diye düşünüyorum," dedi Ballard. "Diğerlerini hızlıca bilgilendirirsek belki de fikir verebilirler."

"Belki Colleen sana adamın ölüp ölmediğini söyleyebilir."

"Harry lütfen. Hiç komik değil. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Sanırım bu işin genetik kısmını Lilia'dan üstlenmesini isteyeceğim."

"Ama ekipteki en iyi kişinin Hatteras olduğunu söylemiştin."

"Öyle ama verdiğim emirleri çiğnemesini kabul edemem. Medyumluk olayını idare edebilirim ama delillere dokunmamasını söylediğimde tersini yaptı, buna çözüm bulmam gerek."

"Haklısın."

Ballard gitmek için ayağa kalktı.

"Tamam," dedi Bosch. "Juanita Wilson'ı aramam lazım. Sende numarası var mı?"

"Var," dedi Ballard. "Sana mesaj atarım."

Toplantı odasından çıkıp çalışma alanına yöneldiler. Hatteras, Masser ve Aghzafi ve Laffont masalarındaydı. Bosch birden fazla gün çalıştıklarını tahmin etmişti çünkü bu dava birimin uzun soluklu olabilmesi adına hayati bir öneme sahipti. Bosch masasına yerleşti, Ballard ona Juanita Wilson'ın numarasını verir vermez Şikago'yu aradı. Telefona hemen yanıt almıştı.

"Bayan Wilson mı?"

"Evet."

"Ben Harry Bosch. Los Angeles Polis Departmanı'ndan, Faili Meçhul Vakalar Ekibi'nden arıyorum. Dün ekip arkadaşım Reneé Ballard ile görüşmüşsünüz."

"Evet. Adamı yakaladınız mı?"

"Henüz değil Bay Wilson ama bu dava üzerinde sıkı bir şekilde çalışıyoruz. Size sormak istediğimiz birkaç soru daha var."

"Tabii, buyurun. Soruşturma devam ettiği için çok mutluyum. Pes ettiklerini düşünmüştüm."

"Hayır, hanımefendi. Pes etmedik. O kötü zamanlara dönmenin sizin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ama kızınızın vefatından sonra Los Angeles'taki dairesindeki eşyalara ne olduğunu hatırlıyor musunuz, öğrenmek istedim."

Juanita Wilson yanıt vermeden önce uzun sessizlik oldu.

"Bir düşüneyim," dedi. "Kocamla beraber cenazeyi buraya getirmek için Los Angeles'a gitmiştik. Polisler işlerini hallettikten sonra dairesine girmemize izin vermişlerdi. Eşyalarını kutulara koyduk ve buraya kargoladık. Mobilyalarının bazılarını apartmanının önüne çıkarıp sattık."

Bosch heyecanını gizlemeye çalıştı ama Juanita'nın ilk söylediği şey içine umut tohumları ekmişti.

"Şikago'ya kaç koli kargoladınız? Hatırlıyor musunuz?"

"Şey, epeyce vardı. O yüzden kargolamayı seçtik. Uçakla götürülemeyecek kadar fazlaydı."

"Şikago'ya getirdikten sonra ne yaptınız?"

"Tahmin edersiniz ki uzunca süre kutuları açıp eşyalarına bakmaya dayanamadım. Epeyce süre odasındaki dolapta bekledi̇ler. Sonra ara ara açıp bakmaya başladım, onun varlığını hissetmek için."

"Kutular hâlâ sizde mi?"

"Elbette, eşyaları öylecene atamazdım. Onlar benim kızıma ait."

"Anlıyorum Bayan Wilson, olay yeri fotoğrafçısı kızının dairesinde 'geniş açıdan fotoğraflama' dediğimiz çekim yapmış. Bunlar genelde olay yerinin değil, olay yeri haricindeki noktaların fotoğrafları oluyor. Laura'nın buzdolabı ve masasının çekmecelerindeki şeyleri çekmiş. Ve biz de çekmecesinde o zamanlar eyalet belediye seçimlerine girmek için kampanya yürüten bir adamın rozetini bulduk. Dava adına önemli bir ipucu olabileceğini düşünüyoruz."

"Neden önemli olacağını düşünüyorsunuz?"

"Aslında şu anda bundan bahsedemem ama kutulara bakıp rozeti bulursanız bana söyleyebilir misiniz diye sormak istedim. Aslında oldukça uzak bir ihtimal ama bulabilirseniz işimizi çok kolaylaştıracak. Bana bir e-posta adresi verebilirseniz size çekilen fotoğrafı iletebilirim. Bunu yapabilir misiniz?"

"Tabii, yaparım."

"Ne zaman bakabilirsiniz?"

"Telefonu kapatır kapamaz. Eğer soruşturmaya yardımcı olacaksa, hemen bakacağım." dedi. Bosch'a e-posta adresini verdi ve Bosch da not etti.

"On dakika müsaade edin ve sonra e-postanızı kontrol edin." dedi Bosch. "Fotoğrafı size göndereceğim ve rozeti daire içine alacağım böylece tam olarak ne aradığımızı bileceksiniz."

Fotoğrafı inceleyerek rozeti tarif etti.

"Fotoğrafı gönderin," dedi Juanita. "Bekliyorum."

"Bir şey daha var, Bayan Wilson," dedi Bosch. "Şanslıysak ve rozet hâlâ oradaysa, ona dokunmamanızı istiyorum. Bulursanız hemen beni arayın. Ardından size bu delili nasıl muhafaza edebileceğimizi anlatacağım. Ama şimdilik sadece onu aramanızı istiyorum ama dokunmamanız önemli, tamam mı?"

"Tamam. E-postayı gönderecek misin?"

"Evet, önce fotoğrafı taratmam gerekiyor, yani birkaç dakika sürebilir."

"Tamam."

"Teşekkür ederim."

Bosch telefonu kapadı. Juanita Wilson'ın kampanya rozetinin bulunma ihtimalinin düşük olduğunu düşündü ama kadının işbirliği yapmaya istekli oluşundan umutlandı. Pozitif enerjinin genellikle güzel sonuçlar verdiğini düşünüyordu.

19

Ballard, Colleen Hatteras ile ekipteki görevi ve sözde empatlık yeteneği hakkında konuşmak için toplantı odasına girdi. Bu Ballard'ın ilk amirliği olsa da içten içe alt üst ilişkisini kavramıştı. Övülecek bir şey varsa herkesin içinde öv, eleştiriyi yalnız kalınca yap. Hatteras'ı Bosch'un yanında eve göndermeye kalkışarak yazılı olmayan bu kuralı çiğnemişti ama şimdi sakindi ve usulünce hareket edecekti.

"Bu davalar çok önemli," dedi Ballard. "Kurbanlarla ve aileleriyle uğraşıyoruz. Üzgünüm ama davaları riske atamam. Ekipte kalacaksan bu empatlık, medyumluk işini bir kenara bırakman lazım."

"Anlamıyorum," diye karşı çıktı Hatteras. "Neden riske girsin ki?"

"Colleen hadi ama. Neden bahsettiğimi biliyorsun. Soy araştırmaları hakkında mahkemeye çıkarsak soruşturmayı yürüten kişi, ki bu durumda sen oluyorsun, bağlantılara nasıl ulaştığını şüphelinin teşhisini nasıl yaptığını anlatmak için mahkemede jüri karşısına çıkacak. Sen resmi dedektif değilsin. Daha önce kolluk kuvvetlerinde görev almadın ve herhangi kurnaz bir savunma avukatı senin güvenilirliğini çürütebilir. Senin güvenirli-

ğinin zedelenmesi davanın itibar kaybetmesi demek. Olan elçiye olacak yani."

"Yani bir şeyler hissediyorum diye güvenilir olmadığını mı söylüyorsun?"

"Savunma avukatının tekinin senin güvenirliğini zedeleyebileceğini söylüyorum. Hissettiklerin bu davayı etkilemese bile fark etmez. Avukat seni soru yağmuruna tutacak. Mesela şuna yanıt vermeni isteyecek. 'Bayan Hatteras bu davadaki kurbanla iletişime geçtiniz mi?'"

Hatteras ne diyeceğini toparlamak için bekledi.

"Hayır, geçmedim," dedi sonunda.

"Ama kendini medyum olarak nitelendiriyorsun, değil mi?" diye üsteledi Ballard.

"Hayır, böyle bir iddiam yok."

"Gerçekten mi? Ama ölülerden haberler almıyor musunuz?"

"Haber mi, hayır."

"Peki, vizyonlar desek?"

"Şey..."

"Bu davadaki kurbanın cinayet gecesi giydiği geceliğe dokununca psişik vizyonlar mı gördünüz? Jüriyle de paylaşabilir misiniz?"

Hatteras dudaklarını büzdü, gözlerinden yaşlar dökülmek üzereydi. Ballard usulca ve anlayışlı bir edayla konuşmaya çalıştı.

"Colleen başına böyle bir şey gelmesini istemiyorum. Yıllarca adaletin tecelli etmesini bekleyen bir aileye bunu yapmak istemiyorum. Onları koruduğum kadar seni de koruyorum. Bu tarafını davadan uzak tutmalısın. Harika bir soy araştırmacısısın, senden istediğim işini yapman. Anlıyor musun?"

"Sanırım."

"Gerçek bir evet ya da hayır cevabı bekliyorum Colleen."

"Evet. Evet."

"Güzel. O zaman işinin başına dönebilirsin. Ben bir görüşme yapıp geleceğim."

"Tabii."

Hatteras kalktı kapıyı çekip odadan çıktı. Ballard masaya bıraktığı dava listesine baktı. Hatteras'la konuş maddesinin üzerini çizip kalan işlere baktı. Listenin başında Jake Pearlman'ın 2005'teki kampanyasının başındakiyle konuşma görevi vardı. Nelson Hastings'i aramak için telefonunu eline aldığı sırada kapı çaldı. Ballard telefonu kapadı.

"Buyurun."

Bosch girdi ve kapıyı kapadı.

"Ona ne dedin?" diye sordu Bosch.

"Kime?" diye karşılık verdi Ballard.

"Colleen. Odadan çıkarken çok gergindi. Ağlayacak gibiydi."

"Psişik saçmalıkları son vermezse ekipten çıkarılacağını söyledim."

Bosch yapılması gerekenin bu olduğunu söylercesine onayladı.

"Patron olmak keyiflidir," dedi.

"Lanet gibi," diye yanıt verdi Ballard. "Nasıl yardımcı olabilirim Harry?"

"Şikago'ya gitmem lazım. Juanita rozeti bulmuş."

"Siktir, nerede?"

"Cinayetten sonra kocasıyla beraber gelip Laura'nın evini boşaltmışlar. Kişisel eşyalarını kutulayıp Şikago'ya kargolamışlar. O zamandan beri bir kutunun içinde duruyormuş."

"Rozete dokunmuş mu?"

"Bugün değil, hayır. Dokunmamasını söyledim. Geçmişte de dokundu mu hatırlayamıyor. Yani rozet orada, gidip almak istiyorum."

"Neden? Şikago Polis Departmanı'ndan birini yollasana."

"Bu çok zaman alır. Oradan birini yollayacaksın, sonra buraya kargolayacaklar. Rozette işe yarar bir parmak izine ya da DNA kırıntısına ulaşma şansımız bile düşük ama yine de eğer varsa mahkemede gözetim süreci ile ilgili sorunlar yaşarsınız. Şikago'da rozeti alıp buraya kargolayan polisler de davaya müdahil olacak. Ama ben gidersem yalnız benim ifadem alınacak. Davanın akışı için akıllıca bir yöntem. Ama hiçbir şeyin önemi yok gerçi çünkü Juanita Şikago polislerinin evine girip rozeti almasına izin vermeyeceğini söyledi. On dördüncü bölgede yaşıyormuş. Orada olanları hatırlıyor musun?"

"Hayır, ne olmuştu?"

"Birkaç sene önce Laquan McDonald adında bir vatandaş bir polis memuru tarafında vurulmuştu. Hatırladın mı? Sırtından on altı el ateş açılmıştı. Video sızıncaya kadar olayın üstü örtülmüş, sonra da polis hapse girmişti."

"Çürük elmalar yüzünden yine biz kötü olduk yani."

Bosch başıyla onayladı.

"Uçak seferlerini kontrol ettim. Bu gece oraya gidersem sabah Juanita'yı ziyaret edip yarın öğleden sonra dönmüş olurum."

"Bugün izin ya da seyahat belgesi alamam Harry. Talep oluştursam da haftanın sonuna doğru ancak onay çıkar."

"Biliyorum. Kendim gidiyorum. Biletimi çoktan ayırttım."

"Harry bekle. Kendi cebinden harcamanı istemiyorum..."

"Gidip rozeti alıyorum, sen de harcama makbuzu oluşturuyorsun. Onay alırsan sorun yok. Alamazsan da bu riski kendi rızamla göze alıyorum."

Ballard tek eklime etmedi. Düşünüp Bosch'un planının en doğru yol olduğuna karar kıldı.

"Gideceksem bir saat içinde havaalanında olmam lazım," dedi Bosch.

"Eve gidip eşyalarını toplayıp havaalanına geçecek vaktin yok o zaman," dedi Ballard.

"Arabamda hazır bulundurduğum bir çantam var."

"Harry, kaç yaşındasın, yetmiş mi? Yedek kıyafet çantasıyla mı dolaşıyorsun?"

"Bu hafta hazırladım. Bu görev için. Ne olur olmaz diye, görev seni nereye götürecek asla bilemezsin. O zaman anlaştık mı? Eldiven, bant ve delil torbası gerekli. Muhtemelen bir parmak izi toplama seti de gerekir."

"Sakin ol şampiyon. Her şeyi resmiyete uygun yapmam lazım."

Ballard kalkıp kapıya yöneldi. Paul Masser'a seslendi ve toplantı odasına çağırdı.

Masser yanlarına gitti, Ballard boştaki sandalyeye oturmasını söyledi. Bosch'un Şikago'ya gitmesinin gerektiğini söyledi. Sonra eski bölge savcısı yardımcısı olarak bu senaryoda yanlış ya da bürokratik bir hata olup olmadığını sordu.

"Bir düşüneyim," dedi Masser. "Yani bana sorun... yok gibi geldi. Harry birime gönüllü bir üye. Davalar konusunda, delil bulma ve toplama hakkında son derece deneyimli. Buna karşı çıkacak olurlarsa Harry'nin deneyimine ve yetkinliğine güvenebileceklerini söylerim. Yalnız mı gideceksin?"

Bosch ve Ballard birbirlerine baktılar ve ardından Ballard başıyla onayladı.

"Evet," dedi. "Tek gidiyor. İki kişiyi bu davaya veremem. Dürüst olmak gerekirse ya tutarsa diyerek girdiğimiz bir şey bu."

"O zaman sizden delilin alındığına dair resmi evrak isterdim," dedi Masser. "Videosu, tarih ve saati gösteren bir belge olmalı."

"Dert değil," dedi Bosch.

"Tamam o zaman sorun yok," dedi Masser.

"Harika," dedi Ballard. "Teşekkürler Paul."

Masser kalkıp odadan çıktı.

"Eldiven ve diğer şeyler arabamda," dedi Ballard. "Sana eşlik edeceğim."

Telefonu çaldı, ekranda Nelson Hastings'in adı belirdi.

"Önce şuna bakayım," dedi Ballard.

"Masamdayım ben," dedi Bosch. "Hemen çıkmam lazım, unutma."

"Nelson ben de seni arayacaktım."

"Belediye meclis üyesi yolda. Size sürpriz yapmak istedi."

Hastings telefonu kapadı.

"Siktir," dedi Ballard.

Jake Pearlman'ın seçimi kazanmasını ve iki dönemdir yönetimde olmasının en büyük sebebi eyaletteki pek çok kişi ve yere sürpriz ziyaretler yapma alışkanlığıydı. Bu ziyaretler medyanın fotoğraf çekebilmesi için fırsat haline geliyor ve çoğu zaman da gidilecek yere zaten davet ediliyorlardı. Ballard, Hastings'in aramalarının aslında hazırlanması için zaman kazanmasına yönelik uyarılar olduğunu biliyordu.

Ballard toplantı odasından çıktı ve ekipteki herkesi olabileceklere karşı uyardı.

20

Los Angeles Havaalanı yakınlarına metro ulaşımı sağlayabilmek için başlatılan büyük inşaat projesi yüzünden altı otopark yapısından ikisi kapalıydı. Bosch çıkıp Century Bulvarı'ndaki bir garaja park etmek ve ardından American Havayolları terminaline geri dönmek için bir servis otobüsüne binmek zorunda kaldı. Daha sonra uzun bir güvenlik kuyruğuyla karşılaştı ve kapıya vardığında uçak kapısı açılmıştı ve Bosch uçağa alınan son yolcu oldu.

Terminalde biraz boş zaman bulup, o gece için bir otel odası ayırtmak ve Şikago'daki caz kulüplerindeki performansları araştırmak için birkaç telefon görüşmesi yapmayı ummuştu.

Koltuğu ekonomi kabininin ortalarındaydı ve el bagajı için bagaj bölmesinde yer kalmamıştı. Çantasını önündeki koltuğun altına sıkıştırdı, ayaklarını koyacağı çok az yer kaldı. Sıkışık ve dar bir alanda cep telefonunu cebinden çıkarmak için koltuğunda yan dönmek zorunda kaldı. Neredeyse üç yıl boyunca uçağa binmemişti ve hiç özlemediğini fark etti.

Kızı vardiyada olduğu için uyanık olduğunu ancak henüz işbaşı yapmamış olabileceğini düşündü. Seyahati hakkında ona bilgi vermek için aramak üzereyken, bilinmeyen bir numaradan bir telefon geldi.

"Efendim."

"Oğlumu rahat bırak."

Kadın sesiydi ve Bosch kim olduğunu hemen tanıdı. Cama döndü ve kimse kulak misafiri olmasın diye sessizce konuştu.

"Bayan Walsh? Oğlunuz..."

"Onu bu işe karıştırma anladın mı? Ona dokunmuşsun! Oğluma yumruk atmışsın!"

"Çünkü hak etti. Bakın evinize girenin o olduğunu biliyorum. Ya size söyledi ya da siz kendiniz fark ettiniz ama çoktan polisi aramıştınız. McShane'in parmak izleri çıkınca da hırsızlık suçunu ona yıkıp oğlunuz aklayacağınız için sevindiniz."

"Ağzından çıkanı kulakların duymuyor."

"Hayır ne söylediğimi gayet iyi biliyorum Sheila. Şu an bir işin peşindeyim ama yakında yine görüşeceğiz. McShane'in parmak izlerinin neden orada olduğuna dair gerçeği öğrenmek istiyorum."

"Sakın bana yaklaşma, oğlumu da rahatsız edeyim deme. Avukatımla donuna kadar almak için seni mahkemeye veririm."

"Beni dinle Sheila..."

Kadın telefonu kapadı.

Bosch kadını aramayı düşündü ama vazgeçti. Oğluyla konuşması kadını çıldırtmıştı, onun da istediği, buydu zaten. Bir süre sessiz kalacak sonra avukat olsun olmasın kadının kapısına dayanacaktı.

Bosch etrafına bakındı. Uçak henüz havalanmamıştı ve telefonunu kapamasını söyleyen herhangi bir uçuş görevlisi yoktu. Hemen kızını aradı.

"Selam baba."

"Nasıl gidiyor Mads?"

Tam o sırada, tepesindeki hoparlörden uçuş görevlisi yolculara seslenip uçuş planının ve varış ayrıntılarını vermeye başladı.

"Özür dilerim, bekle," dedi Bosch.

Pilot Şikago O'Hare'e akşam 8 sularında iniş yapmayı planladıkları dört saatlik bir uçuş olacağını söyledi. İki saatlik bir zaman farkı olacaktı.

"Tamam," dedi Bosch. "Kusuruma bakma."

"Sen uçakta mısın?" diye sordu kızı.

"Evet, Şikago'ya gidiyorum. Kalkmak üzereyiz hatta."

"Şikago'da ne var?"

"Bir dava peşindeyim. Faili Meçhul Vakalar Birimi'ne Renée Ballard tarafından işe alındım."

"Neden söylemedin?"

"Bu hafta başladım sayılır. Önce bir nasıl olduğuna bakacak sonra sana haber verecektim."

"Baba bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Keşke bunu kabul etmeden önce bana haber verseydin."

"Evet, sorun yok. Benim işim bu Mads. Sen de biliyorsun."

"Seni hemen Şikago'daki bir davaya yolladı demek."

"Aslında kuryelik yapıyorum. Bir delili almaya gidiyorum. Bir geceliğine uzakta olacağım ama nasıl olduğunu sormak için aramak istedim."

"Reneé de yanında mı?"

"Hayır, tek gidiyorum. Delili alıp döneceğim. Tehlikeli bir durum yok yani. Silah bile almadım."

"Tek başına bu işlere kalkışmaman lazım. Neden Şikago polisi delili sana yollamadı?"

"Uzun hikâye ama büyütecek bir şey yok Maddie. Hemen gidip döneceğim. Daha önceden planlayabilseydim kalmama

bile gerek kalmazdı. Beni dert etme. Sen nasılsın? ÖKB ne durumda?"

Maddie yakınlarda Hollywood, Özel Koruma Birimi'ne atanmıştı. Bu birim sorunlu bölgelerde devriyeleri artırıp belirli suç vakalarının hedefe alan yöntemlerle olası suç noktalarına saldırma stratejileri geliştiriyordu. Genç memurlar arasında büyük ilgi gören bir birimdi çünkü sürekli üniformalı görev almanız beklenmiyordu. Sivil kıyafet uygulamasının yanı kılık değiştirip pusuya yatma operasyonlarına katılıyorlardı. Bosch kızının polis akademisinden mezun olduğu sene içinde bu göreve atanmasından da gurur duyduğunu biliyordu.

"Her şey yolunda," dedi Maddie. "Bütün hafta Melrose'da kılık değiştirip bekledim. Arabalı kapkaççı sorunu var. Ama şu ana kadar bir şey çıkmadı."

"Güzel. Tek misin yoksa başka siviller de var mı?"

"Ben ve birkaç destek ekip."

Bosch kızının tek olmasına sevinmişti. Destek ekipleri yalnızca Maddie'ye odaklanabilecekti.

Uçak sallanmaya kapıdan uzaklaşmaya başladı.

"Sanırım kapamam lazım, uçuşa geçiyoruz."

"Tamam baba. Dikkatli ol ve dönünce bana haber ver."

"Sen de. Herifleri ele geçirince bana mesaj at."

"Atarım."

Konuşmayı sonlandırdılar.

Bosch hemen birini daha aradı, Idaho Coeur d'Alene'de yaşayan eski dedektif Dale Dubose'un numarasını hızla tuşladı. Telefonuna yanıt alamayacağını biliyordu o yüzden uçak kalkarken konuşmak zorunda kalmayacağını düşündü. Los Angeles Havaalanı'ndan kalkan tüm uçakların tam olarak havalanabilmesi en az on beş dakika alıyordu.

Beklediği gibi arama sesli mesaja düştü. Bosch mesaj bırakırken kimsenin kulak misafiri olmaması için bir eliyle ağzını ve telefonu kapattı.

"Dale Dubose. Ben Los Angeles Faili Meçhul Vakalar Birimi'nden Harry Bosch. Laura Wilson davası hakkında konuşmamız lazım. Ya aramalarıma yanıt vereceksin ya da kapına dayanacağım. Sana bir gün daha veriyorum, yoksa görüşmeye geleceğim. Üstelik telefonda halledilebilecek bir görüşme için uçağa binmek zorunda kalırsam tepem atar."

Bosch iki defa kendi telefon numarasını tekrarladıktan sonra telefonu kapadı. Ses tonundan Dubose'e telefonlarını açmayarak bu işten sıyrılamayacağını anlattığını umuyordu.

Ardından telefonunu kapayıp cebine koydu.

Uçak on beş dakika sonra havadaydı ve uçağın havada doğu yönüne manevra yaptığı sırada Bosch pencereden buz gibi ve karanlık duran Pasifik'e baktı.

21

Ballard danışmadan haber alır almaz Belediye Meclis Üyesi Jake Pearlman'ı karşılamak için cinayet dosyalarının bulunduğu arşivin girişine çıktı. Koridordan iki erkek, iki kadın olmak üzere dört kişinin yanı sıra bir kameraman ve iki muhabir geldi. Ballard, Pearlman ile henüz yüz yüze tanışmamıştı, genelde telefon, Zoom ya da Nelson Hastings aracılığıyla iletişim kuruyorlardı.

"Dedektif Ballard değil mi?" dedi Pearlman yaklaşırken.

Elini uzattı ve tokalaştılar. Pearlman kıvırcık saçlıydı. Sinek kaydı tıraşı olmuştu. Tokalaşırken elini sağlam bir şekilde tutmuştu. Ballard'ın tahmin ettiğinden daha uzun ve formdaydı. Zoom görüşmelerinden yola çıkarak adamın kısa ve tıknaz olacağını düşünmüştü. Muhtemelen sabit kameralardan kullandığı için ve açı yüzünden böyle bir izlenime kapılmıştı. Seçim kampanyasındaki standart kılığıyla gelmişti, kot pantolon, siyah spor ayakkabı ve kollarını gelişigüzel şekilde kıvırdığı beyaz bir gömlek.

"Ahmanson Merkezi'ne ve cinayet masası arşivine hoş geldiniz," dedi Ballard. "Ziyaretiniz için teşekkürler."

"Burayı görmem gerekiyordu," dedi Pearlman "Ve sizinle nihayet yüz yüze tanışmalıydım."

Pearlman ekibini tanıttı. Ballard zaten Hastings'i tanıyordu. Pearlman'dan biraz kısaydı ve kahverengi saçları üç numara tıraşlıydı. Yürüyüşünde, duruşunda askeri bir hava vardı. Kadınlarsa Pearlman'ın siyasi danışmanı Rita Ford ve politika danışmanı Susan Aguilar'dı. Kadınlar otuzlarının ortalarında ve alımlı duruyorlardı. Oldukça ölçülü ve resmi takım elbiseler giymişlerdi. Ballard politika ve siyasetin aynı şey olabileceğini ya da en azından danışmanlık açısından örtüşebileceğini düşündü ama bu soruyu sormadı.

"Dilerseniz size burada neler yaptığımızı gösterebilirim," dedi Ballard.

"Tabii ki," dedi Pearlman. "Sarah'nın davasındaki son gelişmeleri de dinlemek istiyorum. İlerleme kaydettiğinizi duymak bile benim için ne kadar önemli tahmin dahi edemezsiniz."

"Etrafı gösterdikten sonra sizinle oturup konuşmaktan memnuniyet duyarım."

"O zaman buyurun lütfen."

Arşive girdiler ve Ballard grubu cinayet dosyalarının olduğu raflar arasında usulca dolaştırdı ve herkesin çok iyi bildiği can sıkıcı istatistikleri ve gerçekleri anlattı. Çünkü Faili Meçhul Vakalar Birimi'nin yeniden faaliyete geçmesine neden olan polis departmanı üzerindeki baskıları olmuştu.

Sonunda ofise geldiler ve Ballard ekipteki dedektiflerin uzmanlıklarını açıklayarak hepsini tek tek tanıttı. Bosch'un boş yerini gösterip en deneyimli dedektiflerden birinin sahada olduğunu söyledi, araştırma sahasını Şikago'ya kadar genişlettiğinden bahsetmemişti.

Herkesi tanıttıktan sonra Hastings'in Ted Rawls'un sandalyesinin arkasından geldiğini ve ellerini hafifçe Rawls'un omuzlarına koyduğunu fark etti. Ayrıca Rawls'un Hasting'ten birkaç dakika sonra ofise girmesi Ballard'ın zaten haberdar olduğu

şeyi doğrular nitelikteydi. Rawls, Hastings ile ve dolayısıyla da Pearlman ile yakın ilişki içindeydi. Muhtemelen kendisine haber verildiğinde Rawls'a da haber uçurulmuştu ve hatta ilk onun telefonu çalmıştı.

Pearlman kameramanın çekebilmesi için dedektiflere birkaç soru yöneltti. Ardından Pearlman işe koyulmaları gerektiğini söyledi.

"Bay Pearlman'ın programı epey yoğun," dedi. "Kendisi Dedektif Ballard ile son gelişmeleri konuşmak için birkaç dakika yalnız kalmak istiyor."

Ballard, Bosch'un sandalyesini kendi masasına çekip Pearlman'ı yanına davet etti. Hastings de birkaç adım ötedeydi. O sırada Ford ve Aguilar da Hatteras'ın ekipte genetik soyağacı araştırmacısı olarak ne işle meşgul olduğuna dair bir sohbete girişmişlerdi.

Ballard, Hatteras'ın medyumluk yeteneklerinden bahsedebileceğinden çekinse de dikkatini Pearlman'a yapacağı açıklamaya yoğunlaştırdı.

"Soruşturmanın nasıl ilerlediğinden bahsetmeden önce birkaç soru sormak istiyorum," dedi Ballard. "2005'teki seçim kampanyasında Laura Wilson adında bir kadının görev alıp almadığını hatırlamıyorsunuz değil mi?"

"Evet, Nelson'a da söyledim," dedi Pearlman. "Ne böyle bir ismi ne de o zamanlar bize destek veren Afro-Amerikan bir kadın olduğunu hatırlıyorum. Artık Siyahi vatandaşlardan büyük destek görüyorum ama ilk seçimde politikamız çok da detaylı çalışılmış değildi."

Ballard, Laura Wilson'ın cinayet dosyasını açtı. Arkasında kadının özgeçmişinin bulunduğu 8'e 10 boyutlarında bir vesikalık fotoğraf çıkardı. Fotoğrafı Pearlaman'a uzattı.

"İşte Laura Wilson," dedi.

Pearlman fotoğrafı aldı, Ballard adamın tepkisinin nasıl olacağını ölçerek baktı. Adamın gözlerinde kadını tanıdığına dair bir pırıltı yoktu, Pearlman başını yavaşça sağa sola salladı.

"Çok üzücü," dedi Pearlman. "Çok güzel bir kadınmış ama hayır, onu tanımıyorum."

"O zamanki seçim kampanyanızı kim yönetiyordu?" diye sordu Ballard.

Hastings masaya yaklaşıp fısıltıyla söze girdi.

"Senin bize son gelişmeleri vereceğini sanıyordum," dedi. "Bay Pearlman'ın bir saat içinde Belediye Binası'na dönmesi lazım, soru cevap yapmanın sırası değil."

"Özür dilerim," dedi Ballard. "Son sorum buydu, sonra toparlayacaktım."

"Gelişmelerden bahsedelim artık," diye üsteledi Hastings.

"Sorun değil Nelson," dedi Pearlman. "İlk seçim sırasında tam bir kampanya çalışması yürüttük diyemem ama süreci arkadaşımız Sandy Kramer yönetmişti."

"Kramer artık sizinle çalışmıyor mu?" diye sordu Ballard.

"Hayır, uzun zaman önce politikayı bıraktı," dedi Pearlman. "Nelson'ın eski Rolodex sistemine bakmasını isteyeceğim. Artık bu davayı nihayete erdirip kız kardeşim ve ailem için adaletin tecelli etmesine ne kadar yakınsınız?"

Ballard, Pearlman'a gelişmeleri tümüyle anlatmadı ama şu anda gündemlerindeki en önemli davanın bu olduğuna ikna edecek kadar bilgi verdi.

"Sonucunu beklediğimiz birçok araştırma sürüyor, umuyorum ki yakında şüphelinin kimliğini belirleyebileceğiz," diye konuşmasını tamamladı.

Bunu söyler söylemez politik bir söz verdiğini ve bu sözü tutmadığı takdirde bedelini ağır ödeyeceğini fark etti.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Pearlman. "Haberi almak için can atıyorum. Senelerdir bu anı bekliyorum."

Hastings yanlarına geldi ve gitme vaktinin geldiğini tek elini Pearlman'ın omzuna koyarak haber verdi. Pearlman ise hiç aldırış etmeden bir soru daha sordu.

"Peki ya rozet," dedi Pearlman. "Sadece bir tesadüf mü? Çünkü bence epey tuhaf bir rastlantı."

"Aslında henüz araştırıyoruz," dedi Ballard. "Rozete ulaştık, bizi nereye götüreceğine bakacağız. Sahadaki dedektif arkadaşım şu an rozetin peşinde."

"Harika," dedi Pearlman. "Bana da haber verin. Bu arada bir şeye ihtiyacınız var mı? Sizin için yapabileceğim bir şey olursa haber verin."

"Çok teşekkür ederiz Bay Pearlman," dedi Ballard. "Burada çalışmaya başladığımızdan beri güvenli bir depolama yöntemi gerektiğini fark ettim. Eski davalara ait delil ve eşyaları buraya taşıyoruz fakat herhangi bir güvenlik önlemimiz yok. Depolama için ikinci toplantı odasını kullanıyoruz. Evet, burası polislerin bulunduğu bir merkez ama yine de pek çok ekibin verilerini güvenle saklayabileceği bir deposu olur."

Pearlman daha yanıtlayamadan Hastings bu kez sözlü olarak uyarmak için eğildi.

"Jake, artık gitmemiz lazım," dedi.

Pearlman kalkınca Ballard da ayaklandı.

"Kasa gibi bir şey mi gerekli?" diye sordu Pearlman.

"Evet, bir kasa işimiz görür," dedi Ballard.

Pearlman, Hastings'e döndü.

"Nelly bunu unutma," dedi. "Buraya kasa almamız lazım."

"Unutmam," dedi Hastings.

Pearlman, Ballard'a dönüp elini uzattı. Tokalaştıkları sırada kameraman görüntüyü ellerine odakladı.

"Emekleriniz için çok teşekkürler Dedektif," dedi Pearlman. "Yaptığınız benim için çok kıymetli ama her şeyden önemlisi bu şehir ve toplum için de büyük anlam taşıyor. Kurban verdiğimiz isimleri asla unutamayız."

"Evet, efendim," dedi Ballard görev bilinciyle.

Ekibe kapıya kadar eşlik etti ve masasına döndü, herkesin etrafında toplanıp bu ağır misafirlerin ziyareti hakkında sorular sormasını bekledi. Fakat yalnızca Colleen Hatteras paravanın tepesinden başını uzattı.

"Nasıl geçti?" diye sordu.

"İyiydi sanırım," dedi Ballard. "Kız kardeşinin davasını artık sonuca kavuşturmamız lazım ancak o zaman nefes alabileceğiz."

"Çözeceğiz."

"Soyağacı araştırmalarından bir şey çıktı mı?"

"Genetik bir eşleşme buldum. Bilinmeyen şüphelimizin uzaktan kuzenine ulaştım. Bugün kendisiyle iletişime geçeceğim ama elimize daha iyi bir bilgi geçer diye umuyorum. Şüpheliye daha da yaklaşırız belki."

"Güzel. Bana da haber ver."

Hatteras gözden kayboldu ve Ballard da işinin başına döndü. Ne Hastings'in ne de Pearlman'ın ekibindeki herhangi birinin Sandy Kramer'in iletişim bilgilerini hızla ulaştıracağını düşünüyordu. O yüzden kendi araştırmaya başladı. Sandy'nin Alexander gibi bir ismin kısaltması olabileceğini düşündü. Tahmin ettiği gibi motorlu araçlar kaydından da bir şey çıkmadı. Bir sürü Alexander Kramer vardı, içlerinden birini seçmesi mümkün değildi. Sandy, Sandor ya da Sundeep adında da birkaç kayıt vardı.

Ardından Century City Caddesi'ndeki smokin mağazalarını Google'da arattı. Tek tek aramaya başladı. İnternette karşılaştığı yerlerin hepsini aradı ama Kramer adında bir satış görevlisine ulaşamadı. Ardından Century City yakınlarındaki Beverly Hills üzerinde olanları aramaya koyuldu.

Üçüncü aramada Beverly Çıkmazı'nda Tux by Lux adlı mağazada aradığını buldu. Alexander Kramer adında bir satış sorumlusunun çalıştığını ama izinli olduğu için ertesi sabah on gibi işbaşı yapacağını öğrendi. Ballard Beverly Hills'te smokin satmak için Sandy'den daha resmi bir isme sahip olmak gerektiğini düşündü.

Ballard telefonu kapadı. Ertesi sabah Kramer'in işe geldiği saatlerde Beverly Hills'te olmalıydı.

22

Bosch sabahın parlak ışığının altında hafif akşamdan kalma bir kafayla gözlerini kısıp Güney Keeler ve 43 numaralı Güney Yolu üzerindeki sarı tuğlalı evin kapı numarasını arıyordu. Geceyi geçirdiği göl kenarındaki DoubleTree otelinden epey uzaktaydı. Los Angeles'tan daha da uzakta. Küçük evlerin, tek katlı depo ve imalat tesislerinin bulunduğu bir mahallede Uber'in arka koltuğunda oturuyordu.

"Burası olması lazım," dedi şoför.

"Ben kapı numarası görmüyorum," dedi Bosch.

"Evet, ama adres burası olmalı. Navigasyonuma göre burası, sizi getirebileceğim en doğru adres burası beyefendi."

"Tamam, iniyorum. Dönüşümü bekleyebilir misin? Yarım saat bile oyalanmadan dönerim sonra da O'Hare'deki Amerikan garına gideceğim. Beklediğin zamanı telafi ederim. Uçağı kaçırmak istemiyorum."

"Yok, buralarda beklemem."

"Emin misin? Yarım saat beklersen 50 dolar veririm. Sonra da havaalanına geçeceğiz üstüne onu da veririm."

Bosch, dikiz aynasından şoförün gözlerine baktı. Adam teklifi değerlendiriyordu. Uber uygulamasında adının Irfan olduğu yazıyordu. Bosch adamın bu mahallede beklemekten neden çekindiğini anlayamamıştı. Orta halli bir mahalleydi ve tehlikeye işaret eden hiçbir şey görünmüyordu. Ne bir grafiti ne de köşe başlarında bekleyen çete üyeleri vardı.

"80 yapalım Irfan," dedi Bosch. "Nakit."

Şoför aynadan Bosch'a baktı.

"100 olsun," dedi. "Bir de beş yıldız verirsin."

Bosch başıyla onayladı.

"Anlaştık," dedi. "Filmlerdeki gibi yarısını şimdi kalan yarısını da sonra ödememi ister misin?"

"Hayır ama arabaya döner dönmez ödersin," dedi Irfan. "Nakit olacak yoksa seni burada bırakırım, sen de başka araba bulmak için şansını zorlarsın. Kimse buralara gelmez, uçağını kaçırırsın."

"Tamam. Zaten sadece yirmilikler var."

Irfan espriyi anlamış gibi durmuyordu. Bosch kapıyı hızla çarpıp çıktı, sırt çantasını alacakken birden duraksadı.

"Irfan buralarda ne var ki hiç araba uğramıyor?" diye sordu.

"Silahlar havada uçuşuyor," dedi Irfan.

Bosch büyük şehirlerdeki pek çok mahallenin bu dertten mustarip olduğunu düşünerek üstünde çok durmadı.

Evin dış cephesi, bahçesi ve çalılıklar temiz ve tertipliydi. Sarı tuğla sanki burası soğuğa ve sıcağa karşı dayanıklı bir kaleymiş hissi yaratıyordu.

Zaten Bosch'u bekleyen Juanita Wilson hemen kapıyı açtı. Yaşlı bir kadındı, Bosch'a belli belirsiz tebessüm etti.

"Bayan Wilson değil mi?" diye sordu Bosch. "Ben Harry Bosch. Telefonda konuşmuştuk."

"Benim, Juanita," dedi. "Lütfen içeri girin."

Bosch içeri girdi ve kadınla nazikçe tokalaştı. Juanita çok zayıftı ve bunu kamufle eden bol bir elbise giymişti. Saçlarını kırmızı, siyah, yeşil çizgili türban tarzı bir şalla örtmüştü. Bosch yine de Laura Wilson'ın fotoğraftaki haline benzetmişti. Gözleri aynıydı.

Bosch kadına destek olduğu ve bu kadar kısa sürede kendisini kabul ettiği için teşekkür etti. Los Angeles'a ne kadar çabuk dönerse rozeti o kadar hızlı DNA ve parmak izi araştırmasına sokabilecekti. Sırf bu yüzden öğleden sonra Los Angeles'a dönebileceği ilk uçağı ayırtmıştı.

"Yani biraz acelem var diyebiliriz," dedi. "Rozeti hemen götürüp teknisyenlerimize bir an önce inceletmek istiyorum."

"Anladım," dedi Juanita.

Kadın, Bosch'u küçük evin içinde dolaştırıp bir zamanlar kızının yatak odası olan yere götürdü. Küçük bir oda olmasına rağmen perdeleri açık pencereden hoş bir güneş ışığı sızıyordu.

Bosch odanın bir kısmının Laura'nın bıraktığı şekilde durduğunu, diğer yarısının da ev ofis olarak kullanıldığını gözlemledi. Bir portatif masa, sandalye ve bir sürü belge arasına karışmış posta yığınları öylece duruyordu.

"Laura Los Angeles'a gittikten sonra eşim burayı bu hale getirmişti..." dedi Juanita. "Ama hayallerinden vazgeçer ya da eve dönmek, bizi ziyaret etmek isterse diye odasını bozmadık. Ama sonra... öylece kaldı işte."

Bosch başını sallayarak anladığını gösterdi. Yatağın üstünde gördüğü ayakkabı kutusunu gösterdi.

"Rozet bu kutuda mıydı?" diye sordu.

"Evet, bundaydı," dedi Juanita. "Üstte birkaç kıyafet ve sanırım o sıralarda hazırlandığı senaryolar vardı. Onları çekince rozetin ayakkabı kutusunun ortasında olduğunu gördüm."

Bosch telefonunu çıkarıp kamerayı açtı.

"Bayan Wilson rozete dokunmadan bana gösterebilir misiniz?" diye sordu.

Kadın kutuya yaklaşıp kutunun kapağını açıp içini gösterirken Bosch kamerayla takip etti. Büyük kutunun içinde bir ayakkabı kutusu olduğunu gördü. Kapağı koparılmıştı. Bosch kutunun içindekilerin olay yeri fotoğraflarında Laura Wilson'ın çekmecesinde gördüğü şeyler olduğunu fark etti. Telefonunu indirip üstünde "JAKE!" yazan seçim rozetine kamerayı yaklaştırdı.

"Telefonumu size versem ben rozeti alırken beni çeker misiniz Bayan Wilson?" diye sordu Bosch.

"Nasıl isterseniz," dedi Juanita. "Kamera işlerinden pek anlamam ama."

"Sorun değil. Delil kayıtlara geçsin istiyorum sadece."

"Delil?"

"Kanıtı kim ne zaman almış gibi. Teslim alındıktan sonra da polis kontrolünde olacak."

"Anladım."

Bosch telefonunu kadına verdi ve kadın da Bosch'u çantasından plastik eldiven ve delil torbası çıkarırken kayda aldı. Daha sonra Bosch kutuya yaklaştı ve kampanya rozetini ayakkabı kutusunun içinden tutup çıkardı. Rozeti delil torbasına koyup torbayı kilitledikten sonra spor ceketinin iç cebine yerleştirdi.

Telefona uzanıp tarihi ve saati söyledikten sonra kaydı durdurdu. Juanita'nın gerekli yerleri çekip çekmediğine bakmak için videoyu başa sardı.

"İşimizi görür," dedi. "Teşekkür ederim."

"Yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye sordu Juanita.

Bosch çekindi. Sırt çantasında bir DNA bir de parmak izi toplama ekipmanı vardı. Ballard onu Ahmanson Merkezi'nden uğurlarken setleri eline tutuşturmuştu. Yönetmeliğe göre

Juanita'nın DNA bulgularını ve parmak izlerini alması gerekiyordu, böylece rozette çıkabilecek bulguların ona ait olmadığı doğrulanacaktı. Fakat Bosch bu hassas siyahi kadını kırmamak, kendi kızının cinayet soruşturmasında kurban durumuna düşmüş hissetmemesi adına tereddüt etti. Yönetmelikleri çiğnemeye karar verdi.

"Rozete dokunmadığınızı söylediniz değil mi?" diye sordu.

"Hayır, orada olduğunu gördüm ve bana söylediğiniz gibi yanına bile yaklaşmadım," dedi Juanita. "Bir sorun mu var?"

"Yok, sorun yok. Her şey yolunda. Artık sizi rahat bıraksam iyi olur."

"Bundan sonra ne olacak?"

"Los Angeles'a döneceğim ve dediğim gibi bunu bugün adli tıbba götüreceğim. Şansımız yaver giderse kızınıza ait olmayan bir parmak izine ulaşıp incelemeye alacağız ve rozete kimin dokunduğunu, hatta kızınıza kim tarafından verildiğini göreceğiz. Dedektif Ballard ya da ben sizi arayıp gelişmelerden haberdar ederiz."

"Tamam. Çünkü daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum anladınız mı?"

"Zor olduğunu biliyorum. Çok ama çok beklediniz ve inanın ne yaşadığınızı biliyorum."

"Hayır, anlamıyorsunuz. Zamanım tükeniyor Dedektif Bosch. Kanserim. Ölümcül bir kansere yakalandım ve gerçeği öğrenmek istiyorum...sonum gelmeden önce."

Bosch kadının yaşlı olduğunu düşünerek yanıldığını fark etti. Kadın hastaydı. Kanser tedavisinin tatsız sonuçlarından kelliğini kamufle etmek için başına şal takmıştı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı.

"Pes etmiştim, ölüme hazırdım," dedi Juanita. "Ama sonra dedektif hanım arayıp içimdeki umudu yeşertti. Sizden bir yanıt alıncaya dek hayata tutunacağım, Dedektif Bosch."

"Anlıyorum Elimizi çabuk tutacağız. Size bunun sözünü verebilirim."

"Duymak istediğim buydu. Teşekkür ederim."

Bosch başıyla onayladı. Juanita Bosch'a ön kapıya kadar eşlik etti. Tokalaşıp vedalaştılar. Bosch ön basamaktan sokakta onu bekleyen bir araç göremedi.

"Siktir," diye fısıldadı. "Sana yıldız falan yok Irfan."

Merdivenlerden indi ve Uber uygulamasını açmak için telefonunu çıkarıp araç çağırmayı denedi. Görüş açısına Irfan'ın yaklaşan arabası girdi. Sürücü penceresi açıktı.

"Depoyu doldurmaya gittim," diye seslendi

Bosch arka koltuğa oturdu. Beş tane yirmilik uzattı şoföre.

"Bir dakika burada dur," dedi.

Irfan kendisine söyleneni yaptı. Bosch kulaklıklarını takıp bir gece önce telefonuna indirdiği şarkıyı açtı. Nevy Pier yakınlarındaki Winter's Jazz Kulübü'nde Pharez Whitted gurubunu dinlemeye gitmişti. O geceki repertuar Miles Davis'e adanmıştı, Bosch o kadar keyif almıştı ki programın sonlarına kadar mekânda kalmıştı. Ama Whitted'ın kendi parçalarını merak etmiş ve otel odasına döner dönmez üç albümlerini indirmişti. Laura Wilson'ın büyüdüğü eve bakarken "The Tree of Life" adlı parça çalıyordu.

Laura'nın bu sarı tuğla evde hayata başlayışını ve Los Angeles'a gidişini düşündü. Sahip olduğu ve hayalini kurduğu her şey elinden alınmıştı. Bosch sinirlendi. İçinde eski, aşina olduğu bir alevin harlandığını hissetti.

"Tamam Irfan," dedi Bosch sonunda. "Beni havaalanına götür."

23

Tux By Lux mağazası Wilshire'ın güneyinde Beverly Sokağı'ndaydı. Yani Beverly Hills'in ekonomik sayılabilecek bölgesindeydi. Oscar törenlerine ve *Vanity Fair*'in parti sonrası kutlamalarına katılan müşterilere hitap eden, Rodeo Çıkmazı'nda yalnızca randevuyla çalışan mağazaların aksine, çok fazla ürün teslim eden bir işletme gibi görünüyordu.

Ballard sürücü koltuğuna kuruldu, Go Get Em Tiger'dan aldığı kahvesini yudumlarken Tux By Lux'ın cam kapısının açılmasını bekledi. Saat 09.50'yi gösteriyordu.

Telefonu çaldı, arayan Bosch'tu. Telefonu açtı ama gözlerini kapıdan bir an olsun ayırmadı.

"Yoklamak istedim," dedi Bosch "Seçim rozetini aldım ve havaalanında uçağın kalkışını bekliyorum."

"Harika," dedi Ballard. "Juanita nasıldı?"

"Çok yardımcı oldu ama hasta. Ölmek üzere."

"Ne?"

"Ölümcül bir kansere yakalanmış. Ne kadar daha yaşayabilir bilmiyorum ama çok vakti yok gibi. Seni germek istemem ama

senden umut aldığı için dayandığını söyledi. Artık birilerinin cezalandırıldığını görmek istiyor."

"Harika, hiç gerilmedim. Ne kanseriymiş?"

"Sormadım. Sonunda seni bitiren türden."

"Tanrım. Yapabileceğimiz tek şey elimizden geleni yapmak. Umarım bir dava açarız ve o da bunu görecek kadar yaşar."

"Arabada mısın? Trafik sesi duyuyorum."

Ballard olanları anlattı ve anlatırken kırk yaşlarında bir adamın smokin mağazasının cam kapısına geldiğini, alttan kilidi açtığını ve içeri girdiğini gördü.

"Mağazayı yeni açıyor," dedi. "Müşterilerden önce içeri girmeliyim."

"Kapatacağım," dedi Bosch. "Ama Ahmanson'a geri döndüğünde, rozet hakkında adli tıptan bilgi alabilir misin? Belki hemen bir parmak izi aracı gönderebilirler, yani zaman kaybı mıydı değil miydi anlamış oluruz."

"Hallederim"

"İyi şanslar."

Telefonu kapadılar ve Ballard arabadan indi. Bosch'un parmak izi alınması konusundaki isteğine "ok" demediğine sevinmişti.

Ballard, içinde iki fotoğraf bulunan bir dosyayla mağazaya girdi. Sağ taraftaki duvarda smokin rafları, sol tarafta ise yerden tavana kadar uzanan beyaz gömlek rafları sıralanmıştı. Arkada aynalı bir prova alanı ve önde kasa vardı. Kasanın iki yanında, birinde papyonların, diğerinde ise çeşitli kol düğmelerinin bulunduğu iki cam tezgâh uzanıyordu.

Ballard'ın kilidi açıp mağazaya girerken gördüğü adam ortalıkta görünmüyordu.

"Merhaba?" diye yüksek sesle seslendi.

"Merhaba?" diye bir ses geri geldi. "Hemen geliyorum."

Ballard cam tezgâha doğru yürüdü ve kol düğmelerine baktı. Zevkli ve zarif olanlardan, kötü ve rüküş olanlara kadar çeşit çeşitti.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ballard döndü ve dükkânın kilidini açarken gördüğü adamı gördü. Kemerinden rozetini çıkardı ve adama uzattı.

"Renée Ballard, LAPD'den. Sandy Kramer'a bakıyordum."

Adam ellerini kaldırdı.

"Beni yakaladınız!"

Sonra kollarını indirdi ve kelepçe takmak için bileklerini birleştirdi. Ballard yapmacık bir şekilde gülümsedi. Zekice davrandığını sanarak bu şekilde tepki veren ilk kişi değildi.

"Size bir cinayet soruşturmasıyla ilgili birkaç soru sormam gerekiyor," dedi.

"Ah, kahretsin, çok özür dilerim," dedi Kramer. "Böyle sulu sulu davranmamalıydım. Kim öldü?"

"Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı? Müşteri geldiğinde burada olmamayı tercih ederim."

"Arka tarafta bir dinlenme odamız var. Biraz küçük."

"Çok iyi olur."

"On bire kadar randevum yok. Kapıya bir işaret koyup kilitleyebilirim. Görüşmemiz kadar sürer?"

"Çok uzun sürmez."

"Tamam, o zaman geçebiliriz."

Tezgâhın arkasına geçti, not yazmak için bir bloknot çıkardı ve üzerine "10.45'te BURADAYIM" yazdı. Kırtasiye malzemelerinin bulunduğu sepetten aldığı bir parça bantla ön cama yapıştırdı. Sonra uzanıp kapıyı kilitledi.

"Buyurun gidelim," dedi.

Giyinme kabini bölümündeki bir perdenin etrafından dolanarak yarı depo yarı dinlenme odası olan bir alana girdiler. İki sandalyeli bir masa vardı ve Kramer birini Ballard'a uzattı. Ballard sandalyeyi çekip oturdu. Kramer de oturdu.

"Başlayalım, ne cinayeti?" diye sordu.

"Ona geleceğiz," dedi Ballard. "Önce şuradan başlayalım, Jake Pearlman ile en son ne zaman görüştünüz?"

"Aman Tanrım, Jake öldü mü?"

Şaşkınlığı Ballard'a samimi geldi. Soruşturmanın Pearlman ya da ekibinden başka biri tarafından haber verilip verilmediğini öğrenmek istemişti.

"Hayır, ölmedi," dedi. "Onunla en son ne zaman konuştuğunuzu hatırlıyor musunuz?"

"Şey, uzun zaman oldu," dedi Kramer. "Onu seçimi kazandığında aramıştım. Sanırım dört yıl önce falan?"

"Altı yıl önce seçildi."

"Vay canına, zaman akıp gidiyor. Ne zamansa işte onu arayıp tebrik ettim. Hatırladığım kadarıyla, ona smokin giyeceği bir sürü davete gideceğini söyledim ve burada indirim teklif ettim. Ama hepsi bu kadardı. Teklifimi kabul edip gelmedi."

"Peki ya Nelson Hastings? Son zamanlarda onunla konuştun mu?"

"Hastings mi? Konusunu dahi açmayalım. Onunla konuşmak için bir nedenim yok. En son ne zaman konuştuğumu hatırlamıyorum."

"Ama onu tanıyorsun?"

"Tanıyordum diyelim. Aynı okula gidiyorduk. Hollywood Lisesi- gerçekten sarhoş olduğumuz günler*."

* Lise anlamına gelen "high" kelimesi geçiyor. Kelime sarhoş anlamına da geliyor ve ikinci kez kullanımında bunu vurgulayarak espri yapıyor. (e.n.)

Kendi yaptığı espriye güldü. Ama gergin bir gülüştü. Ballard Hastings'ten bahsederken kullandığı tonun düşmanlık içerdiğini sezdi.

"Hastings ile bir sorununuz mu vardı?" diye sordu Ballard.

"Onun benimle bir derdi vardı demek daha doğru olur. Jake'i kendisi yönetmek istiyordu, sonunda beni oyun dışı bıraktı. Ben pek hırslı biri değilim zaten. Jake'in her şeyi ondan soruluyor artık, ben de buralardayım işte."

Ballard başıyla onayladı.

"2005'e dönelim," dedi. "O zamanlar seçim kampanyasını sen yürütüyordun değil mi?"

"Evet, bendim," dedi Kramer. "Ama seçim kampanyası demek ne kadar doğru emin değilim. Öyle deyince çok kapsamlı ve planlı bir şey geliyor akla fakat bizim yaptığımızın bununla alakası yoktu."

"Küçük çaplı bir organizasyon muydu?"

"Jake Hollywood Lisesi'nde sınıf başkanlığına oynuyormuş gibi falandı. Yani aslında seçim kampanyası zor bela yürüdü. Ne yaptığımız bilmiyorduk ve kaçınılmaz olduğu gibi başarısızlıkla sonuçlandı. Fakat Jake siyaseti bırakmadı, yeniden yapılanarak döndü ve koltuğa oturdu. Ben bu işleri bırakalı çok oldu anlayacağınız. Şimdi kimin öldüğünü ve benden ne istediğiniz söylerseniz. Endişelendim."

"Laura Wilson hayatını kaybetti. Cinayete kurban gitti. Bu ismi bir yerden hatırlıyor musunuz?"

"Laura Wilson… Sanmıyorum. Bir düşüneyim."

"Tabii."

Kramer ismi hatırlamaya çalışıyor gibiydi ama çok geçmeden sessizliğini bozdu.

"Kampanyayla bir ilgisi olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum," dedi Ballard. "Gönüllüleri tanıyor muydunuz?"

"O zamanlar herkesi tanırdım, evet. Onları ben bir araya getirirdim. Ama çok kalabalık değildik ve aralarında Laura Wilson diye biri olduğunu hatırlamıyorum."

"Bir şey göstereceğim."

Ballard masadaki dosyayı açtı ve Laura Wilson'ın 8x10 boyutlarındaki vesikalık fotoğrafını gösterdi. Kramer fotoğrafa dokunmadan eğilip bakmak için hamle yaptı.

"Hayır, bu kadını tanımıyorum," dedi Kramer.

"Gönüllülerden biri olma ihtimali var mı?" diye üsteledi Ballard.

"Siyahi bir kız olsaydı hatırlardım. Hiç böyle bir gönüllümüz yoktu."

"Emin misin?"

Kramer fotoğrafı işaret etti.

"Kampanyamızda böyle biri yoktu. Gönüllüleri ben seçiyordum. Bizden değil."

"Tamam," dedi Ballard. "Şu fotoğrafa bakın."

Laura'nın çekmecesinin 8x10 ebatlarındaki fotoğrafını masanın köşesinden alıp Kramer'a uzattı.

"Buradaki seçim rozetini görüyor musunuz?" diye sordu.

"Evet, şurada," dedi Kramer. "Çok güzel."

"Bunları siz mi yaptırdınız?"

"Tabii. Çok lükstü, özgürlük sembolü olan kurdeleleri takılıydı. Jake ile fazla masraf çıktığı için tartıştığımızı hatırlıyorum ama kurdeleleri beğenmişti. Çünkü rozeti ön plana çıkıyorlardı."

"Kimlerde rozet vardı?"

"Ofiste ziyaretçiler için bulundururduk. Ama eyaletteki evleri kapı kapı dolaşıyorduk aynı zamanda. Herkese değil tabii, yalnızca Jake'i destekleyenlere rozet dağıtıyorduk."

"Kaç rozet yaptırdığınızı hatırlıyor musunuz?"

"Sanırım bin tane falandı ama hepsini dağıtmamıştık. Seçimden sonra bile birkaç torba kaldığını hatırlıyorum. Çöpe atıldı hepsi. Hatta Nelson ile son görüşmem de rozetlerin nerede olduğunu sormak için aradığındaydı çünkü Jake o sırada bir daha seçimlere girecekti. Rozetleri çöpe attığımı söyleyince telefonu yüzüme kapamıştı. Nelly ne harika biridir ama."

"2005'te seçim kampanyası süresince Franklin Kasabası civarında kapı kapı dolaşıldığını hatırlıyor musunuz? Daha da spesifik olmak gerekirse Tamarind Caddesi dolaylarında?"

"Bölgedeyse kesinlikle gidilmiştir. Her gece sokaklardaydık. Tüm ekip ve ulaşabildiğimiz bütün gönüllüler. Sunset Bulvarı'ndaki restoranda buluşurduk... Adını hatırlayamıyorum. Çok köklü bir yer gibiydi ama pandemide temelli kapattılar."

"Greenblatt's restoranı."

"Doğru, Greenblatt's. Çok yazık oldu. Orayı çok severdim. Üst katta bir salonları vardı, her akşam sekiz gibi orada toplanırdık. Sandviç ve bira sipariş edip kampanya bütçesine saydırırdık. Sonra da kargaşa olmaması için mahalleleri bölüşürdük. Rozetleri ve broşürleri bölüşüp kapı kapı dolaşmak için dağılırdık. Örgütlenmiştik anlayacağın. İşin aslı bir seçim kampanyası nasıl yürütülür hiçbir fikrim yoktu. Ama yine de çok zevkliydi."

"Tamarind Sokağı kimdeydi?"

"Ah Tanrım, bunu hatırlamam mümkün değil. Tek söyleyebileceğim her mahalleyi en az iki kere ziyaret etmeye çalıştığımız. Elimde hiçbir kayıt yok ve kimin nereye ya da hangi sokağa gittiğini hatırlayamıyorum, üzerinden epey geçti. Seçim kampanyasında görev alan birinin bu kadını öldürdüğünü mü söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Hayır, öyle bir şey demiyorum. Sadece daha önce peşine düşülmemiş bir işi tamamlamaya çalışıyorum. Bu fotoğraf kadının dairesinden. Seçimden önceki cumartesi günü öldürülmüş ve bu rozet çekmecesindeymiş. Bundan yola çıkarak seçim kampanyasında görev alan birinin bir noktada kadının kapısını çaldığını çıkarıyorum. Sonunda bir şey çıkmasa da bu işin peşine düşüp bizi nereye götüreceğini takip etmeliyim."

"Anladım. Keşke daha fazla yardım edebilseydim."

Ballard fotoğrafları yeniden dosyaya koyup kapadı.

"Sanırım Jake ve Hastings ile önceden konuştunuz," dedi Kramer.

"Evet, görüştük," dedi Ballard. "İkisini de dün gördüm. Hastings'ten hoşlanmıyorsunuz değil mi?"

"Çok mu belli?"

"Evet. Ama bir zamanlar hepiniz yakındınız sanırım?"

"Öyleydik evet. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmez derdik. Ama Nelson, Jake ile aramızda girip bizi uzaklaştırdı. Kampanya zamanı başladı ve kaybettikten sonra da ben suçlandım. Suçlayan Jake değil, Nelson'du. Bu tepemi attırdı çünkü o sadece şofördü. Görüşleri yazan o değildi, medyadaki reklam stratejilerini yürüten de o değildi. Araba kullanmaktan başka bir şey yaptığı yoktu ve sonra da tüm suçu bana attı, kaybetmemizin sebebinin ben olduğumu söyledi."

Ballard donakaldı. Düşüncelerini belli etmemeye çalışsa da Hastings'e 2005'teki seçimi ve Laura Wilson'ın çekmecesindeki rozetten bahsettiğinde, Hastings o seçimin Pearlman'ın ekibine girmesinden çok önce olduğunu söylemişti.

"Bekle bir dakika," dedi Ballard. "Hastings 2005'teki seçim kampanyasında Pearlman'ın şoförü müydü? O zaman da etrafındaydı yani?"

"Evet, öyleydi," dedi Kramer. "Afganistan'dan yeni dönmüştü ve ordudan ayrılmıştı. Jake de bir şoföre ihtiyacı olduğunu söylemişti. Ona ödeme yapmıyorduk. Gönüllü olarak çalışıyordu."

"O da kapı kapı dolaşıp rozet dağıtıyor muydu?"

"Hepimiz yapıyorduk. Jake bile. Dört koldan çalışmalıydık."

Ballard'ın kanı kaynamaya başlamıştı. Hastings'in ifadesinde bir tutarsızlık, hatta düpedüz bir yalan yakalamıştı. Soruşturmanın bütünüyle farklı bir yön kazandığını hissetti.

"Gitmeden bir şey daha sormak istiyorum," dedi. "Lisedeyken Jake'in kız kardeşiyle tanışıyor muydunuz?"

"Tabii," dedi Kramer. "Hepimiz Sarah'yı tanırdık. Çok korkunçtu, çok."

"Öldürüldüğü sıralarda siz de aileyle yakın mıydınız?"

"Evet, ben de yanlarındaydım. Jake arkadaşımdı. Ama ne diyebilirsiniz ki? Kâbus gibiydi."

"Taziye için başka hangi arkadaşları destek oldu?"

"Ben vardım. Nelly de destek oldu. Bir de grubumuzdan Rawls adında sonradan polis olan bir adam daha."

"Rawls da yediğinizin içittiğinizin ayrı gitmediği arkadaşlarınızdan mıydı?"

"Öyleydi. Yani elimizden geleni yapmaya çalıştık ama biz de nasıl yardımcı olacağımız tam bilemiyorduk. Daha çocuktuk."

"Anlıyorum. Polis o zaman hepinizle görüştü mü?"

"Sanırım. Benimle konuştukları kesin. Sarah ile bir kez çıkmıştık ama çok uzun zaman önceydi. Yine de beni de üçüncü dereceden şüpheliler listesine almışlardı. Bu iki dava birbiriyle ilişkili mi? Sarah ile rozetin sahibi kız yani?"

"Bilmiyoruz. Muhtemelen tatsız bir tesadüf. Ben de merak edip peşine düştüm. Yine de Jake için büyük önem taşıyor."

"Hep önemli kalacağına eminim. Sarah muhteşem biriydi. Akıllı ve güzeldi, dolu dolu bir hayatı vardı. Birisi neden bunları ondan çaldı asla anlayamıyorum."

Ballard başıyla onayladı.

"Müşteriniz gelmek üzere," dedi. "Size hazırlanmanız için zaman vereyim. Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim Bay Kramer. Bana bir iyilik yapar mısınız?"

"Tabii," dedi Kramer. "Ne gerekiyorsa?"

"Bu görüşmenin aramızda kalması lazım. Sorun olur mu?"

"Hiç mesele değil Dedektif."

Ballard, Kramer'a telefon numarasını verip bilmesi gereken bir şey olursa arayabileceğini söyledi. Ballard arabasına dönünce nefes nefeseydi. Kontağı çevirip klimayı açtı. Kendini toparladıktan sonra yapılacaklar listesini almak için yolcu koltuğuna uzandı. Nefes alıp verişini kontrol etmeye çalışırken listeyi inceledi. Kâğıttaki nota odaklandı.

Hastings-LW'nin fotoğrafını yolla

Henüz göndermediğini fark etti. Zihninde koca bir soru işareti belirdi.

Gösterge panelindeki saate bakıp hesaplayınca Harry'nin hâlâ uçakta olduğunu fark etti. Onunla konuşabilmesi için birkaç saat daha beklemesi gerekiyordu. O zamana kadar halletmesi gereken çok şey vardı.

Arabasını vitese takıp kaldırımdan uzaklaştı.

24

Bosch, Howthorne alışveriş merkezinin kuzey otoparkına girdi, Ballard'ın aracını hemen tanıdı. Bomboş alışveriş merkezinin asfalt zeminindeki tek araçtı. Ballard'ın yanına sürdü, Ballard ile arabadan inmeden konuşabilecekleri şekilde arabayı park etti. LAPD jargonuna göre arabaların konumundan dolayı buna "69 toplantısı" deniyordu.

Bosch'un camı zaten açıktı çünkü antika Cherokee'sinin kliması arabanın içindeki havayı pek değiştirmiyordu. Bosch yanına varır varmaz Ballard da camını açtı.

"Harry, uçuş nasıldı?"

"İyiydi. Güzel parçalar dinledim. 69 nereden çıktı?"

"Ahmanson'da konuşmak istemedim. Rawls bugün ofiste ve kendisi Hastings ile Pearlman'a bilgi sızdırıyor. Aslında bu hafta epey ofise uğradı belli ki Hastings attığımız her adımı öğrenmek istiyor."

"Neden peki? Hastings istediğinde seni arayamaz mı?"

"Evet, arayabilir. Ama bu davayı ne kadar yakından takip ettiğini gizlemeye çalışıyor çünkü aradığımız adam Hastings."

"Nasıl yani? Katil o mu?"

"Rozetimin üstüne yemin ederim ki o Harry. DNA örneğini alırsak eşleşecek."

"Nasıl ulaştın bu bilgiye anlatsana."

Ballard o sabah Sandy Kramer ile yaptığı görüşmenin özetini geçti. Smokin satıcısı adama sorduğu son sorunun Hastings'in yalanını nasıl ortaya çıkardığını açıkladı. Laura Wilson cinayeti işlendiğinde Jake Pearlman ekibinde olmadığını söylemişti.

"Başından beri Pearlman'ın etrafındaymış," dedi Ballard. "Ufak tefek bir yalan da değil üstelik. Beni kendisinden uzaklaştırmak için söylediği çok büyük bir yalan."

"Tamam, anladım," dedi Bosch. "Şüphe uyandırıcı ama buradan çıkıp kelepçe takamazsın adama. Elinde başka bir şey var mı?"

"Var. Kramer ile görüştükten sonra Hastings ile bu dava hakkında yaptığım görüşmeleri gözden geçirdim. Ulak görevindeydi. Arayıp gelişmeleri öğrenmek istiyordu, güya bunu Pearlman adına yapıyordu. Ama artık adım adım ona yaklaştığımızı fark etti."

"Bu onu hâlâ suçlu yapmaz."

"Şuna bak."

Bosch'a not kâğıdı uzattı. Bosch kâğıda bakınca bunun Ballard'ın dava için oluşturduğu yapılacaklar listesi olduğunu fark etti.

"Bu senin listen," dedi. "Bakmıştım listene."

"Biliyorum," dedi Ballard. "Ama ben Hastings'e Laura Wilson'ın fotoğrafını hiç yollamadım. Listede üstünü de çizmedim."

"Ne demek bu yani?"

"Bak, bu hafta Wilson hakkında görüşmek için Hastings'i iki kere aradım. İlk konuşmayı kaç kez zihnimde canlandırdım. Laura Wilson adında birini tanıyıp tanımadığını ve kampanyada görev alan görevlilerden ya da bağışçılardan biri olup olmadığını kontrol etmesini istedim. Tüm personele sormasını istedim,

Pearlman da dahil. %95 eminim ki Laura'nın siyahi olduğundan bahsetmedim. Fotoğrafı taratıp ona yollayacaktım. Ama göndermedim, unuttum."

"Peki."

"Bir sonraki konuşmamızda hiçbir kayda ulaşamadığını ve Jake dahil kimsenin Laura Wilson adında birinin gönüllü olduğunu hatırlamadığını söyledi. Sonra bunu vurgulamak için Jake'in Afro-Amerikan bir gönüllü ya da çalışan olması halinde asla unutmayacağını söyledi."

"Laura'nın siyahi olduğunu söylemediğinden emin misin?"

"Kesinlikle. Dün Jake birime geldiğinde de aynı şeyi söyledi. Kampanyada Afro-Amerikan bir kadın olsaydı kesinlikle hatırlayacağını."

Bosch başıyla onayladı. Havaalanına doğru yola çıkmadan önce Ballard ona Pearlman'ın ofise sürpriz bir ziyaret yapacağını söylemişti.

"Hastings kadının siyahi olduğunu kendi başına öğrenmiş olamaz mı?"

"Her şey mümkün," dedi Ballard. "Ama ona ben söylemedim. Eminim."

"Konudan bağımsız, ziyaret nasıldı?"

"Ekibiyle birlikte geldi ve otuz dakika kadar kaldı. Onlara etrafı gösterdim, video kaydı aldılar ve Pearlman'a beş dakika ayaküstü Laura'yı sordum. Üstelik Hastings sürekli araya girip Jake'in yoğun bir programı olduğunu ve gitmeleri gerektiğini söyleyip durdu. Soruşturmayı baltalamaya çalıştığına bir delil daha. Pearlman'a soru sormamı istemediği belliydi."

Bosch sesindeki telaşa bakarak Ballard'ın adrenalin dolu olduğunu anlayabiliyordu. O da aynı şekilde hissetmeye başlamıştı.

"Ne düşünüyorsun Harry?" diye sordu Ballard. "Nasıl bir hamle yapacağız?"

"Çok açık. DNA örneği alacağız," dedi Bosch. "Senin de aklından bu geçiyor değil mi? DNA'lar eşleşirse oyun biter ve kelepçeler devreye girer."

Ballard başıyla onayladı.

"Bunu el altından yapacağız," dedi. "Gizlice veri toplayacağız. Kimsenin bilmemesi lazım. Rawls her şeyi Hastings'e yetiştiriyor. Hem ne kadar çok kişi haberdar olursa her şey o kadar ters gider. O yüzden seninle gözlerden uzak bir yerde görüşmek istedim."

"Anladım," dedi Bosch.

Bosch yeniden söze girinceye kadar ikisi de uzun süre sessiz kaldılar.

"Ben yaparım," dedi Bosch.

"Neyi yaparsın?" diye sordu Ballard.

"Hastings'in peşine düşüp DNA örneğini alırım."

"Tek başına mı?"

"Sen yapamazsın. Senin ekibe liderlik etmen gerekiyor, ayrıca Hastings seni tanıyor. Beni daha görmedi. Ziyaret sırasında ofiste değildim. Onu takip edip DNA'sını alacağım. Eşleşme olursa ona bir oyun oynayacağız. Son gelişmeleri anlatmak için ofise çağırıp Wilson'ı tanımadığını ve evine hiç gitmediğini söylediğinde kayıt altına alacağız."

"Güzel. İyi bir plan gibi. Senin ofiste olmamanı nasıl açıklayacağım peki? Sen uğramayınca herkes seni soracak."

"Onlara da oyun oynayacağız. Rozet elimde. Ben rozeti alınca sen de kızıp beni cezalandırdın çünkü Şikago'ya senden izin almadan gittim. Suyu bulandıran her kim olursa olsun gözden çıkarmaya hazır olduğunu göstermiştin zaten."

Ballard aklında olası senaryoyu kurarken durdu.

"Aslında bu işe yarabilir," dedi.

"Bir dakika, Masser haberin olduğunu biliyor," dedi Bosch.

"O burada değil. İlgilenmesi gereken bir şey vardı, gitti."

"O zaman gidelim. Hastings bugün işten çıkacak ve hafta sonuna giriyoruz, peşinde olmak istiyorum."

"Başka bir şey daha var."

"Ne?"

"Hastings'in işin içinde olduğunu fark ettiğimde onu araştırdım. Pearlman'ın yandaşları için kurduğu bir internet sitesi var ve çalışanlarına ilişkin bir bölüm var. Fotoğraflar, kısa özgeçmişler ve görevlerinden bahsediliyor. Hastings'in özgeçmişinde askerlikten malul olduğu yazıyor. Ben de idrardaki kanı ve kanseri düşündüm. Kramer bana Hastings'in seçim kampanyasına katıldığında, askerden yeni geldiğini söyledi."

Bosch, Hastings'i bu davayla ilişkilendirmenin bir yolu olabileceğini düşündü.

"St. Louis'deki askeri arşivlerde çalışan bir adam tanıyorum," dedi. "Hastings'in askeri kayıtlarına ulaşabilir, biz de neler olup olmadığına bakarız."

"Bunu da sen mi yapacaksın?" diye sordu Ballard.

"Hastings ile ilgili her şeyi ofis dışında halletmeliyiz," dedi Bosch.

"Doğru."

"Başka ne var?"

"Bildiğim kadarıyla şimdilik bu kadar."

"Sen Ahmanson'a dön, ben de senden sonra gelirim. İlk olarak St. Louis'yi aramam lazım. Hastings'in doğum tarihini biliyor muyuz?"

"Sana gönderirim. Bugün motorlu araçlar dairesinden ev adresini öğrenmeye çalışırken buldum."

"Smokin satan adam Hastings'in hangi bölükte olduğunu söyledi mi?"

"Ordu dedi ama bunu genel anlamda kullanmış olabilir."

"Başlangıç noktası olarak bunu söyleyebilirim."

Ballard, telefonuna bakıp Hastings'in doğum tarihini bulmaya çalıştı. Bosch'a mesaj attıktan sonra, arabanın ön camından baktı. Terk edilmiş alışveriş merkezine dikti gözlerini.

"Buraya ne oldu?" diye sordu.

"Yirmi küsur yıl önce boşaltıldı," dedi Bosch. "Havacılık şirketlerinin ve Los Angeles Havalimanı'nın buradan taşınmasından sonra zor zamanlar yaşadı. Kapattılar, yıllardır böylece boş duruyor. Artık film çekimlerinde kullanılıyor."

"Böylesine büyük bir alışveriş merkezinin boş durması çok tuhaf."

"Evet."

"Ahmanson'da görüşürüz."

"Görüşürüz."

Aracını vitese taktı ve boş otoparkın ortasında geçip çıkışa yöneldi.

Bosch telefonunu çıkardı ve rehberinden Missouri'deki Ulusal Suç Bilgi Merkezi'nde araştırmacı olan Gary McIntyre'ı aradı. McIntyre ile yıllarca birçok dava için iletişim kurmuştu. Bosch, McIntyre'ın göreve devam ettiği takdirde yardım etmek isteyeceğine emindi.

Telefonu bir kadın yanıtladı.

"Gary McIntyre'yi aramıştım," dedi.

"Gary artık burada değil," dedi kadın. "Dedektif Henic. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Harry Bosch, Los Angeles Polis Departmanı'ndan. Gary ile çalışırdım genelde. İki cinayet vakasında şüpheli kabul ettiğimiz birinin askerlik hizmet dökümünü almak istiyorum."

"Gary uzun zaman önce ayrıldı. Adınız neydi?"

"Harry Bosch."

"Bana bıraktığı rehberde adınız var mı, bir bakayım."

"Orada olması gerekir."

Bosch klavye sesi duydu, sessizlikle geçen birkaç dakikanın ardından Henic bulduğu verileri bildirdi.

"Seni San Fernando Polis Departmanı için çalışıyor diye kaydetmiş."

"Birkaç yıl orada çalıştım, sonra LAPD'ye geri döndüm. Şimdi faili meçhul vakalarla uğraşıyorum."

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Doğum tarihi 16 Mart 1976 olan Nelson Hastings'in askerlik bilgilerini öğrenmek istiyorum."

"Tamam, yazıyorum."

İşin zor kısmı asıl şimdi başlamıştı. Bosch'un bu bilgiye derhal ulaşması lazımdı ve Henic'i zarifçe işbirliği yapmaya ikna etmesi lazımdı.

"Henic mi demiştiniz?" diye sordu. "Rehberimi güncellemek istiyorum."

"Evet, efendim," dedi.

"Adınızı kodlar mısınız? Doğru olduğundan emin olmak istiyorum."

"Hekim-Eko-Nisan-İrlanda-Ceylan."

"Teşekkür ederim. İlk isminiz nedir?"

"Sarah, son harfi h."

"Pekâlâ, Sarah bu konuda ne kadarlık bir zaman diliminden bahsediyoruz? Bu vakada zamanla yarışıyorum."

"Tamam, listede adınız var. Bu tür şeyleri genelde geliş sırasına göre alıyoruz. Ne kadar zamanınız var?"

"Bu adam hakkında yanılmıyorsak, kendisi bir seri katil. Birini daha öldürmeden önce onu yakalamalıyız. Ve bazı yıllarda nerede olduğunu öğrenmek için askerlik geçmişine ihtiyacım var. Bunu öğrenirsek başka birinin daha canını yakmadan önce adamı içeri tıkabiliriz. Kimse vicdan azabı çekmek zorunda kalmaz. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Uzun sessizlikten sonra Henic yanıt verdi.

"Anlıyorum," dedi. "Bana 24 saat verin, size döneceğim. Gary numaranızı ve e-postanızı buraya bırakmış. Hâlâ bunları mı kullanıyorsunuz?"

"Evet, bunları kullanıyorum," dedi Bosch. "Yani... yarın cumartesi. 24 saat dersek pazartesini beklemek mi gerekecek yoksa yarın sizden haber alabilir miyim?

"Yarın görevdeyim. Size haber vereceğim."

"Çok teşekkür ederim, Sarah, h ile."

Bosch telefonunu kapayarak arabasını çalıştırdı. Otoparkın diğer tarafına geçip Ahmanson Merkezi'ne geri döndü.

25

Ballard, çalışma masasında Kramer ile yaptığı görüşmenin notlarını yazarken, Bosch sandalyesinin arkasında belirdi. İçinde rozet bulundan delil zarfını masaya bıraktı.

"Bu nedir?" diye sordu Ballard.

"Delil," dedi Bosch. "Mümkün olduğunca çabuk laboratuvara gitmesi gerekir."

"Bunun ne olduğunu biliyorum," dedi Ballard. "Nasıl aldın?"

"Bürokrasinin işlemesini beklemek istemedim. Şikago'ya gidip aldım."

Ballard sesini yükseltti.

"Şikago'ya mı gittin?"

"Gittiğimi söyledim ya."

Ballard elindeki kalemi masanın üzerine fırlattı. Sesini yükseltmesiyle birlikte çalışma alanında dikkat çekeceği kesin olan bir hareketti.

"Harry, benimle gel."

Ballard kalktı ve baş başa özel bir görüşme yapmak üzere toplantı odasına yürüdü. Bosch da başı aşağı, bir mahkûm gibi

peşinden gitti. İçeri girdiler ve Ballard kapıyı gümbürtüyle kapadı. Hemen ellerini ağzına götürdü ve gülmemek için sıkıca tuttu.

"Çok iyi rol yaptık" dedi. "Hepsi gördü."

"Tamam, o rozeti adli tıbba göndermen gerek," dedi Bosch.

"Göndereceğim. St. Louis'deki adamı aradın mı?"

"Evet ama adamım artık orada değil. Yerinde bir kadın var. Kadınla konuştum ve yirmi dört saat içinde geri döneceğini söyledi. Bekleyeceğiz. Benim adamım her şeyi aktarır bilgileri teyit etmem konusunda bana güvenirdi. Bununla nasıl olacak göreceğiz."

"Tamam, bana da haber verirsin. Oraya geri dönmeye hazır mısın?"

"Evet. Ama bir kez daha sesini yükseltmelisin, değil mi?"

Ballard gülümsedi ve tekrar elini tekrar ağzına götürerek gülmeye başladı. Sonra ellerini indirdi ve kapının ardından duyulacak kadar yüksek sesle konuştu.

"Şimdi evine git!"

Bosch başıyla onayladı ve fısıldadı.

"Bence bu işe yarar."

Bosch kapıyı açıp çıktı, yine bir suçlu gibi başı önündeydi. Ballard, Bosch'un çalışma masasının yanından geçerek doğrudan çıkışa ilerlemesini izledi. Bosch'un kabahatine ne kadar sinirlendirdiğini göstermek istercesine başını iki yana salladı.

Bosch gittikten sonra, Ballard çalışma masasına döndü. Dizüstü bilgisayarını ve delil torbasını sırt çantasına koydu. Colleen Hatteras'ın onu izlediğini fark etti.

"Colleen, beni arayan olursa laboratuvara için şehre gidiyorum," dedi.

"Tamam," dedi Hatteras. "Geri gelecek misin?"

"Muhtemelen dönmem."

"Sana soyağacı hakkında birkaç bir şey söylemek istiyordum."

"Bağlantı mı kurdun?"

"Henüz değil."

"O zaman pazartesi sabahı ne durumda olduğumuza bakarız. Laboratuvara gitmem gerekiyor."

Hatteras kaşlarını çattı. O şimdi anlatmak istiyordu.

"Belki pazartesi sabahına kadar bir şey elde ederiz Colleen," dedi Ballard. "İlk iş pazartesi seninle konuşacağız."

"Tamam," dedi Hatteras. "Bosch'u kovdun mu?"

Son kısmı geveleyerek sormuştu. Ballard çevirdikleri oyununun işe yaradığına sevindi.

"Henüz emin değilim," dedi.

"Bence özünde iyi bir adam," dedi Hatteras. "Hissediyorum."

"İyi bir takım oyuncusu olması gerekiyor, olamazsa gidecek."

"Eminim ki olacaktır. Onun da bunun farkında olduğunu hissediyorum."

"İyi o zaman."

Ballard sırt çantası omzuna attı ve ofistekilere baktı. Hepsi kafalarını aşağı eğmiş ve Bosch'un başına gelenlere kulak vermeden işlerine gömülmüş gibi yapıyorlardı.

"Hey, millet," dedi Ballard. "Bu hafta harcadığınız zaman için teşekkür etmek istiyorum. Anlaştığımızdan daha fazla zaman ayırdınız ve bunu gördüğümü bilmenizi istiyorum. İyi akşamlar hepinize."

Sözünü tamamlayıp arkasını döndü ve çıkışa yöneldi.

26

Bosch, Los Angeles Caddesi'nin Belediye Binası'nın otoparkının çıkış kapısından yarım blok uzaklıkta kaldırım kenarına park etti. Ballard, Nelson Hastings'in araç kayıt bilgilerini de sorguladığı için Hastings'in şahsi araçlarının sicil ve plaka numaralarını da vermişti. Ne yazık ki, Bosch 2020 model siyah bir Tesla 3 arıyordu. Ve aradığı renk, marka ve modelin Los Angeles sokaklarında çok popüler olduğunu iyi biliyordu. Aradığı arabayı plaka numarasıyla kontrol etmeliydi, çoktan iki araba garajdan çıkmıştı. Onları takip edip plakalarını kontrol ettikten sonra eleyecekti.

Saat 18.40'tı. İki saattir bekliyordu ve Hastings'in çıkışını kaçırdığından endişelendi. Telefonunu çıkarıp internette araştırdıktan sonra bir arama yaptı. Bir kadın yanıt verdi.

"Belediye Meclis Üyesi Jake Pearlman'ın ofisi, nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

"Evet, Nelson hâlâ orada mı?" diye sordu Bosch.

Bosch sanki onu tanıyormuş gibi bir izlenim bırakmak istediği için öyle bir ses tonuyla konuşmuştu.

"Burada ama şu anda meclis üyesiyle bir toplantıda," diye cevap verdi kadın. "Adınızı ve bu konuyla ilgili olarak ne sormak istediğinizi söyler misiniz?" dedi kadın.

"Şey, sadece bir sokak lambasında sorun var," dedi Bosch. "Kendisinin bundan haberi var. Pazartesi yeniden arayacağım."

Bosch telefonu kapadı. En azından Hastings'in çıkışını kaçırmadığını biliyordu. Uzun bir bekleyiş için hazırlandı. Gözünü dikiz aynasından ayırmadan, daha önce kendisine park yasağı olan bir bölgede olduğunu ve yoluna devam etmesi gerektiğini söylemiş olan trafik polisine baktı.

20 dakika dükkânı izledikten sonra Bosch'un telefonu çaldı ve alan kodu 208'di Idaho, Coeur d'Alene'e aitti. Telefonu açtı.

"Bosch."

"Dubose ben. Bana bir mesaj bırakmışsınız."

"Evet. Benden önce iki kere de ortağım mesaj bırakmıştı. Eski departmanınızdan gelen aramalara yanıt veremeyecek kadar ne kadar meşgul bir emeklilik hayatınız olduğunu merak ettik."

"Eski departmana sıçayım, Bosch. Benim için hiçbir şey yapmadılar. Aramalara yeni dönüyorum. Ne istiyorsunuz?"

"Laura Wilson davasını çözmek istiyorum."

"Wilson'ı çözüme kovuşturmak için çok uğraştık. Ama bazen işler yolunda gitmez. Davayı çözemedik, defter orada kapandı."

"Ailesi için henüz kapanmadı. Böyle hesaplar öyle şap diye kapanmaz."

"Evet, çok kötü. Ama yaptığımız her şey, cinayet hakkında bildiğimiz her şey dava dosyasında. Ekleyecek bir şeyim yok. Hoşça kalın."

"Kapatma."

"Size yardımcı olamam, Bosch."

"Dinlemeden bilemezsin. Başka bir cinayet daha var."

Dubose hiçbir şey söylemedi ve Bosch bekledi.

"Ne zaman?" dedi Dubose.

"Bundan on bir sene öncesi aslında," dedi Bosch. "DNA yoluyla bağlantı kurduk."

"Nerede?"

"Hollywood Birimi'nde. Wilson gibi tepede öldürüldü."

"Siyahi bir kız mı?"

"Beyaz. Fark eder mi?"

"Hayır, sadece ayrıntıları öğrenmeye çalışıyordum."

"Wilson'ın cinayetinde ırkın bir önemi olduğunu düşündün mü?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır."

"Soruşturmaya bir etkisi oldu mu?"

"Ne demek istiyorsun, Bosch?"

"Hiçbir şey. Sadece soru soruyorum. Soruşturma hakkında cinayet dosyasında olmayan bir şey söyle."

"Hiçbir şey yok."

"Her zaman bir şeyler vardır. Yazılmayan raporlar, açıklanmayan noktalar. Neden idrardaki kanı araştırmadın?"

"Ne?"

"Ne dediğimi duydun. İdrardaki kandan DNA örneği aldın. Bu bir hastalık olduğu anlamına geliyor ama cinayet dosyasında bunun takibiyle ilgili bir şey yok."

"Benimle dalga mı geçiyorsun Bosch? Ne yapacaktık ki? Bunun altından her şey çıkabilirdi. Karnına alacağın sert bir yumruk bile idrarında kan olmasına sebep olabilir. Şehirdeki her hastaneye ve tüm diyaliz merkezlerine gidip 'Bize hastalarınızın listesini verin,' mi diyecektik? Siktir git Bosch. Davayla ilgili gerekli incelemeleri yaptık ve..."

"Nelson Hastings. Bu isimle hiç karşılaştınız mı?"

"Nelson... kim?"

"Hastings. Adı cinayet dosyasında yok. O zamanlar 30 yaşında falandı, ordudan yeni ayrılmıştı. Adı sana tanıdık geliyor mu?"

"Hayır, hiç duymadım."

"Eğer ismi geçseydi hatırlardın değil mi?"

"Geçseydi mutlaka dosyada olurdu. Hiçbir şeyi atlamadık. Bitti mi?"

"Evet, tabii, Dubose. Bitti."

Dubose telefonu kapadı.

Bosch konuşma sırasında gözlerini otoparkın çıkışından ayırmamıştı. Siyah bir Tesla çıktığını görmemişti. Dubose ile konuştuklarını kafasında yeniden tarttı. Emekli dedektifin tüm hastaneleri ve diyaliz merkezlerini kontrol etmekten bahsetmesine bakılırsa Dubose ve ortağı soruşturmada bir gelişme elde edebilecekken atlamışlardı. Bosch'a olan kızgınlığı da böylesi önemli bir ipucunun peşine düşmediği için duyduğu hayal kırıklığından geliyordu. Altına bakılmamış bir taş bulmuştu, Bosch dedektiflerin bu tür suçluluk ve pişmanlık duygusunu mezara kadar taşıdıklarını biliyordu.

Tam Ballard'ı arayıp Dubose ile görüşmesinden bahsedecekti ki belediye binasının otoparkından çıkan bir araç konvoyunu fark etti. Konvoydaki üçüncü araba siyah bir Teslaydı. Bosch telefonunu kapayıp arabasını çalıştırıp peşlerine düştü. 1. Cadde'de kırmızı ışık yanıyordu, trafiğe takıldıkları için arabanın plakasını teyit edebildi. Hastings'in arabasıydı ama cam film kaplı olduğu için belediye meclis üyesinin internet sayfasındaki adam olup olmadığını anlayamadı.

Tesla 1. Cadde'den sağa dönerek kuzeye doğru ilerledi ve şehir merkezinden çıktı. Hollywood Otoyolu'ndaki trafiğe girme-

mek için ara yolları tercih etti. Tek araçla takip etmek her zaman zordu, hele ki altındaki araç otuz yıllık bir Cherokee olunca. Bosch mümkün olduğunca geride kalmaya çalıştı ama bir trafik ışığını kaçırırsa Hastings'ı kolayca kaybedebileceğini biliyordu. Bosch, ev adresini Ballard'dan almıştı ama yol boyunca bir kahve fincanı, yiyecek kâğıdı veya pizza kabuğuna DNA bırakacak sağlayacak bir durak olmasını umuyordu. Dökülen deri hücrelerinden gerekli DNA'yı bulabilirdi. Hastings'in yapması gereken tek şey bir şeyi ellemekti.

Tesla sonunda Sunset Bulvarı'na doğru ilerleyerek güneşin battığı yöne, batıya gitti. Bosch, Ballard'ın gönderdiği verilerden Hastings'in Runyon Canyon Park'ın alt girişine yakın Vista'da yaşadığını biliyordu. Tesla muhtemelen eve doğru ilerleyecekti. Bu da bu gece DNA alamayacağı anlamına geliyordu.

Ancak Tesla, Vista'ya dönmeden geçti. Birkaç blok ileride bir adam arabadan atlayarak hızla Almor Wine & Spirits mağazasına girdi. Bosch, aracını Tesla'nın sürücüsünün görmeyeceği açıdan kaldırıma çekti ve adamın hızla mağazaya girişini izledi. Bosch, bir Dodgers şapkası taktı ve mağazaya girdi. Şapka kamufle olmasını sağlayacaktı. AncakHastings'in onu önceden görmemiş olmasını veya Ballard'dan Faili Meçhul Vakalar Birimi'ne katılan son kişi hakkında herhangi bir dosya almamış olmasını umdu. Eğer bir fotoğrafa bakmışsa o eski bir fotoğraf olacaktı, LAPD dosyasından bir fotoğraf.

Mağazaya girdikten sonra, Bosch sürücünün Hastings olduğuna emin oldu ve onu gözden kaçırmadığı için en azından bir süreliğine rahatladı.

Hastings kırmızı şarap raflarının önündeydi. Bosch mağazaya girdi ve beyaz şarapların bulunduğu rafın yakınında durdu. Rafın üzerinden Hastings'in bir şişe kırmızı şarap aldığını ve arkasındaki etiketini okurken avuçlarında tuttuğunu gördü. Kısa

süre sonra şişeyi rafa geri koydu ve başka bir tane daha aldı. Bu şişenin arkasındaki etiketi de okudu, hoşuna gittiği belliydi. Ardından satın almak için kasaya gitti.

Bosch, Hastings'in elledığı ilk şişenin yerini aklına kazıdı. Sonra gelip şişeyi alacaktı. Ancak şu anda Hastings'i takip etmeye devam etmek istiyordu. Mağazadan çıkıp arabasına döndü.

Bosch, Hastings'in muhtemelen yakınlardaki evine döneceğini ve hafta sonuna bir şişe şarapla başlamayı planladığını düşündü. Ancak onu gözden kaçırma riskini alamazdı. Hafta sonu onunla karşı karşıya gelmek ve hatta tutuklanmasını sağlamak için nerede olduğunu bilmesi önemliydi. Bosch, gözetimi tamamlamak zorundaydı.

Birkaç dakika sonra Hastings şişesiyle marketten çıktı. Bosch'un bulunduğu yöne bakmadı ve arabasına atladı. Bosch mağazanın ön köşesi geçtikten sonra Tesla'nın arka tarafını görebildi. Hastings trafikte ilerleyip gözden kaybolana kadar, Bosch da arabayı sürdü ve takip etmeye devam etti.

Hastings eve gitmedi. Sunset Bulvarı üzerinde batıya doğru devam etti, Fairfax ve Crescent Heights'ı geçti ve ardından Sunset Plaza'ya varıp tekrar kuzeye, dağlara dönene kadar Strip boyunca ilerledi. Kısa süre sonra St. Ives'e dönüp bir evin önüne park etti.

Bosch, St. Ives'ten geçtikten sonra tepedeki evlere doğru ilerleyerek bir U-dönüşü yaptı ve aracını yavaşlatarak indi. Dar ve kısmen korunaklı bir görüş alanına sahip olduğu bir açıda durdu. Tesla'yı ve önünde durduğu evin girişini kısmen görebiliyordu. Bekleyip izledi ancak Hastings arabadan çıkmadı. Bosch, Hastings'in takip edilip edilmediğini anlamak için böyle bir hileye başvurma ihtimalini düşündü

Ancak sonra evin garaj kapısı açılmaya başladı ve Bosch, Sunset Plaza'dan dönüş sinyali veren bir arabanın geldiğini gördü. Hızlıca camını açtı ve önündeki araba geçip St. Ives'e yöne-

lirken elini alnına götürerek gizlendi. Arabanın plakasına odaklandı. Garaja park ederken arabanın plakasını yazdı ve Hastings arabasından çıkıp elinde şarap şişesiyle garaja yürümeye başladı. Hastings içeri girdikten birkaç dakika sonra garaj kapandı.

Bosch hızlıca orta konsoldan bir not defteri ve kalem alıp plaka numarasını yazdı. Daha sonra Ballard'ı aradı.

"Harry."

"Neredesin?"

"Evde. Ne oldu?"

"Bir plaka sorgulayabilir misin? Hastings eve gitmedi. Şarap alıp Sunset Plaza'nın tepelerindeki bir eve gitti. Bir arabanın garaja girdiğini gördüm ve plakasını aldım."

"Söyle plakayı, seni geri arayacağım."

Bosch, not defterinden numarayı okuduktan sonra telefonu kapattı. Evi kontrol etti ve perdeli pencerelerin ardında hiçbir hareketlilik görmedi. İçgüdüleri, Hastings'in birisiyle romantik bir akşam yemek için geldiğini ve muhtemelen bu gece burada kalacağını söylüyordu. Bosch, Ballard'ın sabah ve hafta sonu boyunca gözetimi sürdürmek isteyebileceğini biliyordu.

Hatırladığı kadarıyla Book Soup yakınlarında Sunset bulvarı üstünde bir Midway araba kiralama ofisi vardı. Arayıp bir araba ayırttı. 1992 model yeşil bir Cherokee ile Hastings'i takip etmeye devam etmenin şansını zorlamak olduğunu biliyordu. Değişiklik gerekiyordu.

Midway ile telefondayken Ballard aramıştı ve cevaplayamamıştı. Arabayı ayırttıktan sonra onu geri aradı.

"Bahsettiğin ev St. Ives'te mı?" diye sordu Ballard.

"Evet," dedi Bosch. "Ne buldun?"

"Plaka Rita Ford adına kayıtlı. St. Ives'te yaşıyor. Pearlman'ın siyasi danışmanı. Kısa boylu, uzun koyu saçları olan beyaz bir kadın. O mu?"

"Kadını tam görmedim çünkü garaja girdi. Sadece plakayı aldım."

"Şimdilik ofis içi bir ilişki var gibi görünüyor. Acaba Pearlman biliyor mu? Bir şeyler ters giderse veya kamuoyuna açıklanırsa ona zarar verebilir."

Bosch kendi fikrini söylemedi. Dedikodudan farksız bu mevzu umurunda değildi.

"Hastings'in bu gece kalacağını hissediyorum," dedi. "Daha sonra eve gidebilir ama tahminimce öyle olmayacak. Özellikle de şarap içerlerse."

"Doğru söylüyorsun," dedi Ballard.

"Peki, burada mı kalmamı istiyorsun yoksa yarın mı geleyim? Araba kiraladım. Cherokee ile endişelerin varsa yarın farklı bir arabayla gelebilirim. "

"Mantıklı. Sen karar ver. İstersen gidebilirsin."

"Dükkânda bir şarap şişesini tutarken gördüm. Gidip alabilirim sen de sabah şişenin üstünden avuç izini alabilirsin."

"Olur, tamam. Sen gidip şişeyi al, Harry. Kimse bir daha şişeye el sürmemiştir umarım."

Bosch tereddüt etti ve o sırada düşündüğü başka bir şeyi dile getirdi. "Biliyor musun, aslında o tam buradayken..."

Birden sustu.

"Ne?" diye sordu Ballard.

"Evinden bahsediyorum," dedi Bosch. "Belki oradan bir şeyler çıkar."

"Harry, aklından bile geçirme. Artık özel dedektif değilsin ve bu işi kuralına göre yapmamız lazım. Delil toplamanın kuralları var. Toplanan eşyaların halka açık bir yerden alınması gerekiyor. Adamın evine girme. Sakın."

"Peki, uğrayıp çöplerini kontrol etsem? Mahkeme çöpün yasal olduğuna karar kıldı."

"Eğer halka açık bir sokak çöplüğüyse evet. Adamın evine yaklaşma bile Harry. Evine girmeyeceğini duymak istiyorum."

"Evine yaklaşmayacağım tamam mı? Sadece bir öneride bulundum."

"Kötü bir öneriydi."

"Tamam, evde mi olacaksın? Şarap şişesini alacağım."

"Evdeyim."

Bosch yirmi beş dakika sonra Ballard'ın Los Feliz'deki apartmanının önündeydi. Haber verdiği için Ballard sokakta bekliyordu. Köpeği Pinto da boynunda tasmayla yanındaydı.

Bosch, Portlandia Pinot Noir şişesini pencereden uzattı. Almor Wine & Spirits'in kahverengi bir kâğıt torbasının içindeydi.

"Onlara ön etikette bir avuç izi olabileceğini söyle," dedi. Arkasını okurken elinde tuttu.

"Anladım."

Torbayı açtı, şişenin ağzından tuttu ve ön etiketi inceledi.

"Kaliteli bir şeye benziyor," dedi.

"Öyle olmalı," dedi Bosch. "Ama onun için fazla pahalı. Daha ucuz bir şey seçti."

"Rita Ford iyi şeyleri hak etmiyor demek, bundan haberi var mı dersin."

"Hastings hakkında bilmediği şeyler var."

"Harry, teşekkür ederim. Yarın kim çalışıyor bakıp ilk iş bunu götürürüm. Belki o zamana kadar rozet hakkında bir şeyler çıkar."

"Bana haber ver."

"Bunu senin harcamalarına ekleyeceğim."

Ballard gülümseyince Bosch başıyla onayladı.

"Evet, ekle," dedi.

Ballard geri adım attı, Bosch da hareket etti.

Bosch kızının mahallesindeydi. Hâlâ nöbette olduğunu tahmin etse de kızının evine gitti. Sevgilisiyle kaldığı ev küçük ve karanlıktı. Bosch birkaç dakika oyalandıktan sonra kızını aramak için telefonunu çıkarıp arabayı sürmeye devam etti.

Arama sesli mesaja düştü.

"Selam Mads, Los Angeles'a döndüğümü haber vermek istedim. Bir şeye ihtiyacın olursa, kahve, bira ya da akşam yemeği için buluşmak istersen buralardayım. Kendine iyi bak. Seni seviyorum."

Bosch muhtemelen kızının aramasına dönmeyeceğini ya da teklifi kabul etmeyeceğini bilerek telefonu kapadı. Gece karanlığında ilerlemeye devam etti.

27

Ballard arabasına bindi, camını araladı ve kendini toparladı.

"Siktir," dedi.

Telefonunu çıkarıp Bosch'u aradı. Bosch telefona hemen yanıt verdi, Ballard arkadan gelen trafik keşmekeşini duyabiliyordu.

"Harry, benim. Neredesin?"

"Kiraladığım araçla Belediye Binası'na giden Hastings'in peşindeyim."

"Belediye Binası mı, emin misin? Bugün cumartesi."

"Varıncaya kadar emin olamam ama şehir merkezine gidiyor gibi. Sekiz gibi Rita Ford'un evinden çıktı, evine gitti ve cumartesiye uygun sıradan giysileriyle evden çıktı."

"Bu ne demek?"

"Ceket ve gömlek giydi, kravatsızdı."

"Başka bir yere uğradı mı?"

"Şu ana kadar hayır. Bu hayra alamet değil."

"Rozetten parmak izi çıktı mı?"

"Bir parmak izi var ama Laura Wilson'a ait."

"Anladım. Peki, şarap şişesinden haber var mı? Götür..."

"Bir leke sadece. İşe yaramaz."

"DNA işi ne oldu peki?"

"Şişeyi ve iğneyi serolojiye bıraktım. Darcy orada değildi ama telefon ettim. Bana gelip örnek alacağını söyledi. Ama umutlanma bence. Pencere pervazındaki avuç izi konusunda şanslıydık çünkü adam muhtemelen gerginlikten terlemişti. Hastings'in şarap seçerken terlediğini pek sanmam."

Bosch yanıt vermedi.

"Orada mısın, Harry?"

"Evet, düşünüyorum sadece. Sokakta olmadığı sürece çöpe bakmamı da istemiyorsun. Belki onu ayağımıza getirebiliriz."

"Ne, onu yakalayacak mıyız? Elimizde hiçbir şey yok ki."

"Hayır, Ahmanson'a gelmesini sağla. Bilmiyorum, bir şey uyduralım, haberleri iletmek için gelmesi gerektiğini söyle."

"İzin gününde Westchester'a onca yolu koşa koşa geleceğinden emin misin?"

"Ona meclis üyesi hakkında yüz yüze söylemen gereken önemli bir şey öğrendiğini söyle. Pearlman'ı korumanın bir numaralı önceliği olduğunu biliyoruz. Gelecektir. Ve sonra kolçaklı bir sandalyeye oturturuz böylece kalktığında avuç içinin izini alırız. Bir fincan kahve veririz, masaya atıştırmalık ve sakız koyarız. Okuması için bir belge veririz. Ona bir oyun oynarız ve gittikten sonra elimizde bir DNA örneği olur diye umuyorum."

Ballard bir süre bu fikri değerlendirdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Bosch.

"Bu plan işe yarayabilir ancak aradığımız oysa saçma bir oyun döndürdüğümüzü anlayacaktır," dedi Ballard. "Onu buraya getirecek kadar önemli bir şey bulmamız gerekiyor. Söylediklerimize inanması da lazım."

"Hastings ve smokin satan adamın konuşmadığını söylemiştin, değil mi?" diye sordu Bosch.

"Kramer. Evet, yıllardır konuşmuyorlar. Hastings onu Pearlman'ın dünyasından uzaklaştırmış. Kramer halen öfke dolu."

"Tamam, işte hikâyeyi buradan kurgulayacağız. Sana söylediği bir suçlama ya da Pearlman'a siyasi olarak zarar verecek bir hikâye. Kramer'dan sahte bir ifade."

Bosch ile telefonda konuşmasına rağmen Ballard başıyla onayladı.

"Hastings'in Kramer'ı arayıp bunu kontrol etmesi olası değil çünkü konuşmuyorlar," dedi Ballard. "Kramer'ın o ilk kampanyanın kayıtlarını tuttuğunu ve Laura Wilson ile Pearlman'ı bağlayan bir şeyler olduğunu söyleyebiliriz. Bir not ya da bir telefon mesajı olabilir. Görüşmeden önce düşüneceğiz."

Ballard kontağı çalıştırdı ve 10 numaralı otoyola doğru ilerledi.

"O zaman sen ayarlayacaksın, değil mi?" diye sordu Bosch.

"Bugün onu Ahmanson'a çağırabilirim," dedi Ballard. "Cumartesi olması iyi olacak. Kimse yok etrafta. Ona gizli kalması gerektiğini söyleyeceğim."

"Ama ya senin ona gitmeni isterse? B planımız nedir?"

"Direkt hayır diyeceğim. Belki Pearlman da cumartesi günü oradadır. Yani Ahmanson'da olmak zorunda. Ahmanson konusunda isteksiz davranırsa bir kafe önerip geç gideceğim. Böylece kahvesini içmeye başlayacak ve konuşmamız bittiğinde fincanı alacağım."

"İyi. Şimdi belediyenin garajına girdi. Çıkması ihtimaline karşın bekleyeyim mi?"

"Hayır, Ahmanson'da buluşup hikâyeyi düşünelim. Buluşmayı orada ayarlayabiliriz."

"Sanırım peşinde olduğumu hiç fark etmedi. Ama yine de Hastings'le yapacağımız görüşmeye ben dahil olmasam daha iyi."

"Evet, tedbirli olalım."

"Tamam, orada görüşürüz."

Ballard telefonu kapadı. Şehir merkezinden geçip Westchester'a çıkması kırk dakika sürdü. Nihayet ofise vardı. Colleen Hatteras'ı masasında çalışırken buldu.

"Colleen, bugün cumartesi. Burada ne yapıyorsun?"

"Pazartesi günü gelişmelerden bahsedeceğimiz toplantıdan önce bu iş üzerinde çalışmak istedim."

"Gelişme toplantısı?"

"Pazartesi günü Pearlman-Wilson hakkında yaptığımız gen taramasını konuşacaktık, unuttun mu?"

"Ah, evet."

"Sen burada ne yapıyorsun?"

"Şey... iş. Bu sabah laboratuvara uğramam gerekti. Birkaç rapor yazıp bazı şeyleri kontrol edecektim. Seninle bir kahve içip sonra gen tarama verilerini konuşabiliriz, sen de hafta sonunun tadını çıkarabilirsin."

"Eh, tamam. Pazartesine kadar daha fazla bilgi elde edebilirdim ama şimdi de iyi. Laboratuvar nasıldı? İyi haberler var mı?"

"Hayır, pek sayılmaz. Bu yüzden sendeki verilerin işe yarayacağını umuyorum."

"Harry ne yapıyor? Geri dönecek mi?"

"Aslında, evet. Konuştum ve işlerin nasıl yürüdüğünü anladı. Şimdilik her şey yolunda."

"İyi. Harry'yi sevdim. Ruhu çok güzel."

"Öyle. Hemen geliyorum. Bana göstermek istediğin her şeyi hazırla."

Ballard sırt çantasını sandalyesinin yanına bıraktı ve dinlenme odasına gitti. Kahve yoktu, bu iyi bir işaretti. Hatteras'tan ve

ofisten biraz uzak kalması için iyi bir nedendi. Kahve hazırladı ve sonra telefonunu çıkarıp Bosch'a mesaj attı.

Biraz bekle, Harry. Colleen ofiste.
Onu atlatmaya çalışacağım.
Burası uygun olduğunda sana mesaj atarım.

Cam demlik dolunca Ballard kendine bir fincan doldurdu ve ofise geri döndü. Colleen kendi masasına bir sandalye daha çekmişti, bu sayede Ballard yanına oturup ekranını görebilirdi.

"Bana bir dakika ver," dedi Ballard. "Hızlı bir e-posta yazmam gerekiyor."

Ballard sırt çantasındaki dizüstü bilgisayarını çıkardı ve masasına koydu. Daha sonra Hastings'e yüz yüze bir görüşmesi için yem olarak e-posta yazdı.

Nelson, bir şey bulduk. JP'nin
ilk kampanyasından kayıtlara ulaştım ve
konuşmamız gereken bir
şey var. Belediyeden uzakta
bir yerde ya da Ahmanson'da benimle
buluşabilecek misin? Bana haber ver.
RB

E-postayı tekrar okudu ve Belediye Binası'ndan söz ederek Hastings'in cumartesi günü çalışacağını bildiğini yansıttığını fark etti. E-postayı düzenleyip belediye kısmını çıkardıktan sonra gönderdi. Ardından, Hatteras ile gen tarama verilerini konuş-

mak üzere not defteri ve kalem alarak kalktı. Ancak koltuğundan daha kalkamadan Hastings'ten bir çağrı geldi.

"Dedektif Ballard, e-postanızda ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Telefonda konuşmak istemiyorum," dedi Ballard. "Bugün buluşabilir miyiz?"

"Bugün çalışıyorum. Şehir merkezine gelmeniz gerekecek."

"Hayır, bu konuyu belediye binasında konuşmak istemiyorum. Etrafta başkaları da olabilir ve ben..."

"Anlıyorum. Saat iki gibi ofisten çıkabilirim. Broadway'deki Grand Central Market'i biliyorsunuz, değil mi?"

"Tabii. Orada buluşabiliriz."

"Hill Street tarafındaki girişin hemen orada G&B Coffee var. Saat 14.15'te orada olun."

"Tamam."

"Şu anda telefonda konuşamamız cidden mümkün değil mi?"

"Konuşmamayı tercih ederim. Nedenini anlayacaksınız."

"Peki öyleyse. Saat 14.15'te G&B'de görüşürüz."

Nelson telefonu kapadı. Ballard bir an oturdu ve üç saat içinde Hastings ile yüz yüze buluşma talebinden şüphelenmesine neden olmayacak bir hikâye uydurmak için artan baskıyı hissetti.

"Hazır mısın?" diye sordu Hatteras paravanın arkasından.

"Geliyorum," dedi Ballard, koltuğundan kalkarken.

Yanındaki masanın etrafından dolandı ve dizüstü bilgisayarını 28 inç LG ekrana bağlamış olan Hatteras'ın yanına oturdu. Bu sayede DNA yoluyla elde ettiği soyağaçlarını inceleyerek kişinin kromozomlarının ve tahmini coğrafi soyunun renk kodlu grafikleri arasında geçiş yaparken büyük bir dijital tuval üzerinde çalışabilecekti.

"Gergin görünüyorsun," dedi Hatteras.

"Beni analiz etmeyi kes, Colleen," diye yanıtladı Ballard sinirle. "Hiç havamda değilim. Sadece elindekileri dökül."

Hatteras üzgün bir ifadeyle başıyla onayladı.

"Peki," dedi. "Daha önce gen tarama verilerini temel düzeyde konuşmuştuk, değil mi? Santimorganlar, genetik eşleşmeler, en yakın ortak atalar – DNA örneğinin potansiyel atalarını bulmak için kullandığımız tüm şeyler yani?"

"Evet, hepsini hatırlıyorum. Ama ben bir genetikçi veya soy bilim uzmanı değilim, bu yüzden lütfen basit dille anlat. Şüphelimizin potansiyel akrabalarını daraltıp daraltmadığımızı söyler misin?"

"Eh, baya yaklaştık diyebilirim."

Sonraki yirmi dakika boyunca, Hatteras genetik bulguları ve ne anlama geldiğini anlattı. Sarah Pearlman'ın yatak odasındaki pervazında bulunan avuç içi izinden elde edilen DNA profili, GEDmatch'in veritabanına yüklenmişti. GEDmatch, 23andMe, AncestryDNA ve diğer gen araştırma platformlarına yüklenmiş yüz binlerce kullanıcının ham otozomal DNA veri dosyalarından yola çıkarak karşılaştırmalar yapmıştı.

Şimdiye kadar avuç içi izini bırakan adamla en azından bir miktar DNA paylaşan dört kullanıcıya ulaşılmıştı.

"Yani şu anda şüpheliyle ilgili dört potansiyel ipucumuz var," dedi Hatteras. "Normalde sıradaki adım bu eşleşen kişilerden birinin onunla nasıl bir akrabalıkları olduğunu anlamak için soyağacı oluşturmaya başlamamız gerekiyor. Ama bu kısımda şansımız yaver gitti. Eşleşen bu kişilerden biri zaten bir aile ağacı oluşturmaya başlatmış, dolayısıyla elimizde bir soyağacı mevcut. Üstelik eşleşme yakaladığımız diğer üç kişi de bu ağaçta gibi görünüyor. Bir soyağacı oluşturmaya başladığında bunu gizli tutabilirsin ya da sizi arayan diğer kullanıcıların görebileceği şekilde paylaşabilirsin. Bu ağaçsa herkese açık- şu anda."

Hatteras büyük ekrana işaret etti. Ekrandaki gen ağacı gerçek bir ağaçtan ziyade bir şirket akış şemasını andırıyordu. Ağaç Laughlin Aile Ağacı olarak adlandırılmıştı. Hatteras'ın büyütüp yakınlaştırdığı bölümde isimler, doğum ve ölüm yılları, coğrafi konumlar ve bazı durumlarda küçük resimler vardı ve erkek ve dişi ataların simgelerinden oluşan bir kum saati şeklindeydi. Ağacın uzak dallarındaki akrabalar henüz tanımlanmadığı için bazı simgeler boş görünüyordu. Kesinlikle yeni bağlantıların eksikliği nedeniyle aksamış bir çalışmaydı.

"Bu şema Los Angeles'ta yaşayan kimseyi göstermiyor gibi," dedi Ballard.

"Şanslı olduğumuzu söyledim ama o kadar şanslı değiliz," dedi Hatteras. "Bu ağaç ailenin belirgin bir şekilde Ortabatı'daki yakınlarını gösteriyor. Kansas, Missouri, Ohio bölgelerinde bilinen genetik akrabaları gösteriyor. Ama bekle, henüz bitmiş sayılmaz. Bu insanların paylaştığı sentimorgan sayısına bakarak bunların şüphelimizin ikinci veya üçüncü kuzenleri olduğunu düşünüyorum. Burada gördüğünüz bazı bilinmeyenler, Batı Kıyısı'na yerleşen aile üyeleri olabilir."

"Ama buradan bir eşleşme yakalayamaz mıyız?" dedi Ballard.

"Buralarda yaşayan bir akraba DNA'sını yükleyip GEDmatch ile paylaşmışsa bu mümkün olabilir. DNA platformlarına yüklenmiş olanlar üzerinden çalışabiliriz. Bu yüzden iletişim kurmak önemli. Doğrudan birisiyle bağlantı kurarak büyük bir ebeveyn veya büyük amca gibi birinin buraya taşınması konusunda bir aile efsanesi duyup duymadıklarını sorabilirsiniz."

"Onlarla iletişime geçtin mi?"

"GEDmatch portalı aracılığıyla dört eşleşmeye de mesaj gönderdim ve üçünden yanıt aldım. Bu oldukça iyi çünkü kaç kişinin yanıt vermediğini ya da bir kez yanıt verip sonra da kolluk kuvvetleriyle bağlantılı olduğumuzu öğrenince sizi hayalet

gibi gördüğünü bilseniz şaşırırsınız. Bu biraz ironik, çoğu platformda yetkili aramalarına izin veren bir kutuyu işaretlemen gerekiyor. Ancak sonra isimlere ulaşmaya çalıştığınızda bazıları görmezden geliyor. Yani dörtte üç iyi bir sonuç."

"Peki, yanıt veren üç kişi ne dedi, Batı Yakası hakkında soru sorduğunda yani?"

"Bugün bunun üzerinde çalışıyordum. Şimdiye kadar sadece bir yanıt aldım ve olumsuzdu."

"Bu ne demek oluyor?"

"Los Angeles veya Kaliforniya'da hiçbir akrabasını bilmediği anlamına geliyor. Ancak bulmayı deneyeceğini söyledi."

"Pek de yardımcı olduğu söylenemez."

"Aslında, bir açıdan öyle. Burada elde ettiklerimiz bize bir fikir verebilir. Bu dört DNA akrabası oldukça sıkı bir coğrafi kümelenme içinde. Onlarca yıldır ülke geneline yayılmamışlar ki genellikle böyle olur. Bu yüzden iki cinayetin arasında on bir yıl olduğu için şüphelimiz bir turist değil. Muhtemelen burada yaşayan ancak orta batıda kökleri olan biri."

"Tamam. Eğer sana yanıt veren kişi burada değilse daha fazla bilgi etmek için ne yapacak?"

"Ağaca bakarsan yanıt veren kişi bu kişi. Shannon Laughlin. Gördüğün gibi yaşayan büyük ebeveyni var. Anne tarafından büyükannesi. Edith McGrath. Büyük olasılıkla ona gidecek ve ailesinden biri –bir kardeş, kuzen, kim olursa olsun– batıya taşındı mı diye soracak."

Ballard cebindeki telefonunun titrediğini hissetti.

"Bir saniye," dedi.

Telefonu çıkardı ve mesajı kontrol etti. Mesaj Bosch'tandı.

Geldim. St. Louis'den haber aldım.

Konuşmamız lazım.

Ballard hızlıca yanıtladı.

Üst kattaki dinlenme odasına git.
5 dakika içinde orada buluşalım.

Telefonu cebine koydu ve dikkatini tekrar Hatteras'a verdi.

"Shannon Laughlin'le büyükannesi hakkında konuşacak mısın?"

"Evet, konuşacağım."

Ballard ekrana işaret etti.

"Bu arada kesin olan tek şey, şüphelimizin Orta Batı kökenli olduğu," dedi.

"Doğru," dedi Hatteras. "bu konuda çalışmaya devam edeceğim."

"Peki, bu insanlara kendini nasıl tanıtıyorsun?"

"Polis departmanının faili meçhul davalarına bakan bir gen bilimci olduğumu söylüyorum. Biliyorsun, son yıllarda polis karşıtı bir yaklaşım türedi. Bu yüzden sakin ve nazik adımlarla, güvenlerini kazanarak ilerlemeye çalışıyorum. LAPD'den olduğumu doğrudan söylememek iyi olur diye düşünüyorum."

"Sanırım haklısın. Aslında LAPD'den değilsin biliyorsun. Sivil bir gönüllüsün."

"Biliyorum."

"Pekâlâ, Colleen, güzel iş çıkardın. Çalışmaya devam et ve bir sonraki bağlantıyı kurduğunda bana haber ver."

Hastings ile şehir merkezinde buluşacağından Hatteras'ı binadan uzaklaştırma gereği duymadı. İstediği kadar ofiste çalışabilirdi.

"Tabii, haber veririm," dedi Hatteras. "Bu arada Renée şey?"

"Efendim?" dedi Ballard.

"Ekibin bilmesi gereken bir gelişme mi var? Harry ile ortaokuldaymışız gibi bir olup kendi aranızda kulaktan kulağa fısıldaşmanız biraz tuhaf geliyor. Güya dün kavga ettiniz. Ama daha çok ofistekiler için bir gösteri gibiydi."

"Hayır, Colleen. Bilmeniz gereken bir şey yok. Sadece dava hakkında siyasi ve hassas şeyler var şu an. Ayıca Harry Bosch ile yıllardır birçok davada çalıştım. O yüzden kendimize ait bir dilimiz ve temeli sağlam bir güven bağımız var. Anlıyor musun?"

"Şey, tabii. Sadece merak etmiştim. Niyetim..."

"Tamam, sadece yapman gerekeni yap ve bana sonuçları getir Colleen. Beni gelişmelerden haberdar ettiğin için teşekkür ederim. Artık çıkmam lazım."

"Birkaç rapor hazırlaman gerektiğini sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim. Evde yapacağım. Sen de eve gitmelisin. Hafta sonu Colleen."

Ballard kalktı ve masasına gitti. Dizüstü bilgisayarını çantasına yerleştirdi ve çıkışa yöneldi. Dönüp Hatteras'a bakmadı ama yürüdüğü sırada Hatteras'ın gözlerinin üstünde olduğunu hissedebiliyordu.

28

Ballard ikinci kattaki dinlenme odasına girdiğinde Bosch masada telefonuna bakıyordu. Sessizliği Bosch bozdu.

"Hastings'e olta attın mı? Geliyor mu?"

"Hayır, ikiyi çeyrek geçe şehir merkezinde buluşacağız. Grand Central Market'te. Askeri arşivlerden ne buldun?"

"Sana iki dosya gönderdim. 'St. Louis' adlı olanı aç."

Ballard oturdu ve bilgisayarını açtı. Parolasını girdi ve e-postasını açtığı sırada Bosch, içinde hissettiği coşkuyu bastırmaya çalışarak Henic'in kendisine gönderdiği mesajdan bahsetti.

"St. Louis'teki askeri arşivlerdeki yeni kadın, eskiden orada birlikte çalıştığım adamı aradı," dedi. "Benim iyi bir insan olduğumu söyleyip referans olmuş. Sonuç olarak da Hastings'in tüm askeri siciline kısıtlama olmadan eriştim."

Ballard masanın karşısındaydı ve ekranına bakıyordu.

"Tamam, neye bakacağım?" diye sordu.

"İlk olarak görev yerleri var, sonra dördüncü sayfada bir saha harekât raporu var," dedi Bosch. "Afganistan'da ayağını kaybetmiş. Gazi statüsüne erişmiş. 2004'te onurlu bir şekilde terhis edilmiş."

"Yani Wilson için buradaydı."

"Doğru."

"Ayağı yok..."

"Muhtemelen protez kullanıyor. Dün gece ve bugün gördüğüm kadarıyla topallamıyor."

Ballard ekranına bakarken gözlerini kısıyordu.

"Gözlüğe ihtiyacın var, Renée," dedi Bosch.

"Hayır, yok," dedi Ballard. "Neden olmuş peki, bir mayın patlaması falan mı?"

"Saha harekât raporunda yazmıyor. Vietnam'dayken bazı adamlar savaştan kurtulmak için kendilerini vururlardı."

"Ayaklarına mı sıkıyorlardı?"

"Genellikle."

"Savaştan gerçekten kurtulmaya çalışıyorlarmış desene. Hastings'in de böyle yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Bir fikrim yok. Vietnam'da gördüklerimden bahsettim sadece."

"Hastings bunu yaptı ya da yapmadı Sarah Pearlman ve Laura Wilson'la ne ilgisi var?"

"Hiçbir ilgisi yok. Şimdi ikinci dosyayı aç."

Ballard dosyayı açarken Bosch, ikinci dosyayı nasıl elde ettiğini anlattı.

"Hatırlarsın, askeri dosyasını nasıl aldığımı söylemiştim. Hastings'in Sosyal Güvenlik ve askeri seri numaraları birinci dosyada vardı. Onları kullanarak askeri muharip dosyasına eriştim. Şu an ona bakıyorsun."

"Kahretsin Harry, böyle bir şey yapmamalıydık. Önce bir arama emri almalıydık."

"Kimse bu dosyayı aldığımızı bilmeyecek ve mahkemede hiçbir zaman gündeme gelmeyecek. 2008'e kaydırana kadar dosyayı incele."

"Siktir, bunu yaptığımıza inanamıyorum."

Harry'nin talimatını yapmadan önce son isyanıydı. Bosch kalktı ve Ballard'ın ekranına bakmak için masasına yanaştı.

"Tamam, 2008," dedi Ballard. "İdrar analizi için Westwood'taki bir askeri hastaneye geldiğini söylüyor. Sonuçları okuyamıyorum."

"Bir önemi yok zaten," dedi Bosch. "2008'den beri her yıl idrar testi yaptırıyormuş."

"Böbrek hastalığıyla ilgili mi yani?"

"Böbrek hastalığıyla ilgili."

Bosch, Hastings'in 2008 ziyareti sırasındaki tedavi notlarındaki bir kelimeye işaret ederek Ballard'ın omzunun üzerine eğildi.

"Nefrektomi," dedi Ballard. "Bu ne?"

"Araştırmak zorunda kaldım," dedi Bosch. "Bir böbreğin alınması için uygulanan cerrahi prosedür."

Ballard bakışlarını ekrandan çekip Bosch'a çevirdi.

"Harry," dedi. "Bu o."

29

Ballard, Grand Central Market binasının köşesindeki 1. Cadde'nin kaldırımında durdu. Hastings'in onu göremeyeceği bir noktadaydı. Saat 14.25'i gösteriyordu ve harekete geçmesi için Bosch'tan onay bekliyordu. Bosch önceki mesajında adamın yanında olduğunu ve kahve siparişi veren Hastings'in telefonuna baktığını bildirmişti.

Asıl mesele Hastings'in kahve bardağını alıp çıkmasını engellemekti. DNA'sına ihtiyaçları vardı.

Ballard, Grand Central Market'in otoparkının duvarı yanında küçük bir deseni incelerken planladıkları hikâyeyi tekrar tekrar düşündü. Hastings'in 2008 yılında bir böbreğinin alındığını öğrenmeleri yürüttükleri sessiz soruşturmaya yeni bir ivmeyle kazandırmıştı. Son birkaç saat içinde riskler katlanarak artmıştı ve şimdi bir seri katil ile baş başa kahve içeceğini düşünüyordu. Görüşmede Hastings'te herhangi bir şüphe uyandırmamalı, kaçmasına veya başka bir şekilde hareket etmesine neden olacak bir şey yapmamalıydı.

Saat 14.31'de Bosch'tan onay mesajı geldi.

Kahvesini yarıladı.

Şimdi gelebilirsin.

Telefonunu kapadı ve hemen Hill Caddesi'ne döndü. Koca koca yiyecek ve içecek tezgâhları, kasabın ve diğer dükkânlarının bulunduğu açık giriş solda kalıyordu. Caddenin karşısında, yolcuları Bunker Hill'e çıkaran blok boyunca uzanan Angels Flight'ın füniküleri vardı. Ballard, Hastings'i küçük paslanmaz çelik bir masada sırtı dönük şekilde otururken buldu.

Omuzuna dokundu.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi. "Havaalanı trafiğine takıldım. Başka bir şeyler içmek ister misin?"

Ballard umduğu cevap "hayır" olsa da sormak zorunda kalmıştı.

"Bu saatte kahve içmemem gerekirdi," dedi Hastings. "Gece beni uyutmaz."

"Tamam, hemen geliyorum," dedi Ballard.

Öğleden sonra kahve için sırada kimse yoktu. Ballard hızlıca kasadan filtre kahve sipariş etti. Beklerken rahatça etrafına baktı ve Bosch'u çarşının doğu duvarındaki neon tablonun yanındaki masada gördü. Hastings'in Bosch'u tanıdığına dair hiçbir ihtimal olmamasına rağmen Bosch, Hastings'in görüş açısının dışındaydı.

Ballard kahvesini alıp Hastings'in masasına oturdu. Adamın bardağı neredeyse boştu. Barista karton bardağın yanına "Nelson" yazmıştı, böylece çöpe atarsa kolayca bulabilirdi. Ancak kendi kupası gibi, üzerinde çizgili bir kâğıt kılıf vardı. Fincandan parmak izi toplamak için bir engel oluştursa da Ballard tükürük ve epitel hücreleri aracılığıyla hâlâ Hastings'in DNA'sını alabileceklerini öngörüyordu.

"Bu acele buluşma isteğimi kabul ettiğin için teşekkürler," dedi.

"Problem değil," dedi Hastings. "Peki, sadece yüz yüze söyleyebileceğin kadar önemli olan nedir?"

Ballard başıyla onayladı ve Bosch ile hazırladığı senaryoyu zihninde tekrar geçirmek için sıcak kahveden bir yudum aldı.

"Dediğim gibi hassas bir konu," dedi. "Faili Meçhul Vakalar Birimi'nin sadece Meclis Üyesi Pearlman sayesinde kurulduğunun ve herhangi bir skandalın hem ona hem de birime zarar verebileceğinin farkındayım."

"Ne tür bir skandal, Dedektif?" diye üsteledi Hastings.

"Sandy Kramer ile konuştum. Birbirinizi pek sevmediğiniz aşikâr. Kramer hâlâ Jake Pearlman'a sadık."

"Doğru, pek sevmeyiz. Neden o pislikle konuştun ki?"

"Bir cinayet soruşturmasından bahsediyoruz. Ucu her yere gidebilir."

"Çekmecesinde rozet bulduğunuz kız hakkında mı konuştun onunla?"

"Evet. Laura Wilson."

"Tamam, Kramer ne dedi?"

"Fotoğrafı gösterdiğimde, Laura'yı hatırladığını söyledi."

"Bu kadar mı?"

"Hayır. Gönüllü olduğunu düşündüğünü Jake de tanıdığı için ona sormam gerektiğini söyledi."

Hastings kahvesini bitirmiş gibi fincanını masanın kenarına itti ve başını iki yana salladı. "Bu asla mümkün değil. Şimdi ne durumda bilmiyorum ama o zamanlar Kramer ayyaşın tekiydi. Sonunda Jake siyaset konusunda ciddileşince ayrılmak zorunda kaldı," dedi.

"Nasıl bundan kesinlikle emin olabiliyorsunuz?" diye sordu Ballard. "O zaman orada değildiniz."

"Oradaydım ve size söylüyorum, Laura Wilson diye biri yoktu," dedi Hastings.

"2005 seçimlerinde Pearlman'la çalışmaya başlamadığınızı söylemiştiniz," dedi Ballard.

"Hayır, dediğim, ya da en azından kastettiğim şey, o zamanda başkan yardımcısı olarak orada değildim. Ama o zamanlar ben de ekipteydim. Jake'in şoförüydüm. Askerden yeni gelmiştim ve hayata yeniden başlamam gerekiyordu. Jake de bir şoföre ihtiyacı olduğunu söyledi. İnan bana, Laura Wilson kampanyanın bir parçası olsaydı bilirdim çünkü bir kere çok küçük bir operasyondu ve ikincisi kadın siyahiydi," diye yanıtladı Hastings.

Ballard bir an duraksadı. Bu haftanın başında yaptıkları telefon görüşmesinin harfiyen hatırlayamadı ama Hastings'in ifadesi şu an Kramer'in söylediğiyle örtüşüyordu. Yani kısa süreliğine de olsa listeden çıkıyordu.

"Laura hakkında meclis üyesiyle konuştuğumda onu tanımadığını söyledi," dedi Ballard. "Ama ona fotoğrafını bile göstermeden siyahi olduğunu nasıl bilebildi ki?"

"Ben söyledim" dedi Hastings.

"Tamam, peki ama siz nasıl bildiniz? Size fotoğrafı bile gönderemedim," dedi Ballard.

"Fotoğraf göndermedin ama iyi bir başkan yardımcısı olarak ne yapacağımı biliyorum. Patronumla herhangi bir toplantıya hazırlıksız girmem. Fotoğraf gelmeyince ben de internetten 'Los Angeles'ta Laura Wilson cinayeti' diye arattım. Ve ne buldum? *Times*'ta yayınlanan bir fotoğraf. Zavallı çocuk sonunda bir cinayet kurbanı olarak ünlü oldu. Hakkında koca bir hikâye vardı," diye açıkladı.

Ballard, Laura Wilson'ın cinayet dosyasındaki gazete kupürünü ve fotoğrafı görmüştü. Hastings, şüpheleri üzerine çeken tutarsızlıkların birinden kurtulmuştu. Konunun dağıldığını

hissetti ve Hastings'in istemediği tek şeyi yapmaya başladığını düşündü. Şimdi şüpheli durumuna düşüyordu. Onu savunmaya geçirmek için bir kez daha oynadı.

"Pearlman'ın ilk seçim kampanyasında çalışmaları yöneten biri olup olmadığını sorduğumda bana ismini ve iletişim bilgilerini sağlayacağını söylemiştin," dedi. "Ama bu kişinin Kramer olduğunu biliyordun ve bana söylemedin. Neden peki?"

"Sana zaten nedenini anlattım," dedi Hastings. "Kramer aşağılık herif. Ayyaşın teki. Onu aramızdan çıkardığımız için kin güttüğünden endişeleniyordum. Sonunda endişelerimin doğru olduğu ortaya çıktı. Sana tamamen yanlış bilgi vermiş."

"Sana söyledim, soruşturma her yere gidebilir. Kramer yalan söylüyorsa onun hakkından gelirim."

"Bu buluşmanın altındaki sebep nedir Ballard? Jake'e bir tür oyun mu oynamaya çalışıyorsun? Onu tehdit mi ediyorsun? Bu iş senin başının altından mı çıkıyor yoksa departmanın oyunu mu bu?"

"İnan bana, oyun falan değil. Kimsenin kimseyi tehdit ettiği de yok. Kapsamlı bir şekilde saha araştırması yapıyorum. Taş üstünde taş bırakmamaya çalışıyorum. Neden ekibimden uzakta senin önermediğin bir yerde buluşmak istedim sanıyorsun? Bunu takdir edeceğini sanı..."

"O zaman Sandy Kramer'ın derdi ne?"

Ballard yanıtlayamadan bir adam masaya geldi. Önlüklü ve eldivenliydi, elinde çöp kutusu taşıyordu. Diğer çalışanlar gibi o da maske takmıştı.

"Devam ediyor musunuz beyefendi?"

Hastings'in kahve bardağını işaret etti. Ballard başını kaldırınca maskeli adamın Bosch olduğunu fark etti. Hastings, Bosch'a doğru düzgün bakmadı.

"Alabilirsin," dedi. "Bu kadar yeter."

İkinci cümleyi Ballard'a söylemişti. Bosch eldivenli eliyle kahve bardağını alıp masadan uzaklaştı. Hastings, Ballard'a sert bir bakış attı.

"Biliyor musun?" dedi. "Sandy Kramer'ın ne istediği bile umurumda değil. Jake'in veya benim aleyhime bir şey yapmaya kalkarsan seni de onu da mahvederim. Bu saçmalık ve gidiyorum."

Kalktı ve yürümeye başladı.

"Her şeyi yanlış anladın," diye seslendi Ballard.

Ama Hastings ardına bile bakmadı.

30

Bosch, Ballard'ın Defender aracının arka lastiğinden anahtarı kapıp aracı açtı ve delil torbasını arka koltukların önündeki yere bıraktı. Arabanın kapısını tekrar kilitleyip anahtarı yerine koydu. Markete dönerken Ballard'dan bir telefon aldı.

"Kalktı," dedi. "Neredesin?"

"Arabanın yanındayım," dedi Bosch. "Fincanı arka koltuğun zeminine koydum."

"Senaryodan şaştım. O da çıldırdı. Geri dönüyor. Takip eder misin?"

"Bir dakika."

Bosch yönünü 3.Cadde'ye kırdı. Hill'e çıkmak yerine Broadway'e indi ve Hastings'in blok boyunca uzanan yemek alanlarının güney tarafında belirip belirmeyeceğini görmek için köşede bekledi.

"Onu göremedim," dedi.

"Çıkması gerekiyor," dedi Ballard. "Buradan yürüyerek çıkalı daha bir dakika olmadı."

Bosch çarşıda kestirme yolların olmadığını biliyordu. Kalabalık dükkânlar ve yiyecek tezgâhları labirent gibiydi. Hastings'in

ilerlemek için insanlar arasında dolaşması ve bir koridordan diğerine geçmesi gerekiyordu. Broadway'e varması için yeterli vakit yoktu.

"Ne oldu?" diye sordu Bosch.

"Sonra anlatırım," dedi Ballard. "Bakalım..."

"Onu gördüm."

Hastings pazar yerinden çıkmış ve Broadway'e doğru geçiyordu. Bosch adamın konuştuğunu ve sonra kulağına uzandığını fark etti. Kulaklıklarının takılı olduğunu gören Bosch adamın birisiyle görüştüğünü anladı.

"Telefon görüşmesi yapıyor," dedi Bosch.

"Kramer'a ulaşmaya çalışıyordur," dedi Ballard. "Bir anda işler çığırından çıktı."

"Barut gibi görünüyor."

"Takip edecek misin? Belki Kramer'la kozlarını paylaşmak için bir hamle yapar."

"Arkasındayım. Nereye giderse peşinde olacağım."

"Tamam, arabama atlayıp laboratuvara gideyim. Şanslıysam Darcy'yi oradayken yakalayabilirim. Sen Hastings'le kal, seni arayacağım."

Bosch'un yanıt vermesini beklemeden telefonu kapadı. Bosch, Hastings'i takip ederken neredeyse yarım blokluk mesafeyi koruyordu. Hastings belediyedeki ofisine dönmek için dört blok boyunca yürüyordu. Hastings, 3. Cadde boyunca yürüyüp Spring'e kadar geldi ve sola döndü. Köşeyi döndüğü sırada Bosch adamın tekrar kulaklık taktığını gördü. Biriyle yine telefondaydı.

Bosch köşeye ulaşıncaya kadar hızını artırdı. Ardından köşeyi dönüp Hastings'in telefonda konuşmasına kulak kabartabilecek kadar yaklaştı.

İkinci Cadde kavşağında, Hastings yeşil ışığa takılıp beklemek zorunda kaldı. Belediye binası neredeyse bomboş görünüyordu çünkü hafta sonu olduğu için büroların ve mahkemelerinin tümü kapalıydı. Bosch, Hastings'e yetişip mesafeyi daralttığında ışıkta bekleyen iki yayayı kamufle olarak kullandı.

Hastings sanki birinin konuşmasını bekliyormuş gibi sessizce durdu. Sonra hışımla, öfke kusarak konuşmaya başladı. Diğer yayaların da onunla beklediğinin farkında olduğu için, sesini alçalttı. Bosch hiçbir şey duyamadı. Ancak ışığın rengi değişir değişmez yaya geçidine adım attığı anda sesi keskin bir emir tonuna geri döndü. Bosch neredeyse söylediği her kelimeyi duyabildi.

"Bak sikik yalancı. Kadını arayıp yalan söylediğini söyleyeceksin."

Hastings elini havada savururken bir sessizlik daha oldu.

"Saçmalama, asıl yalancı sensin. Dediklerimi yapmazsan seni mahvederim. Anladın mı, salak?"

Bir süre sessizlikten sonra Hastings tek kelimeyle konuşmayı sonlandırdı.

"Güzel."

Hastings görüşmeyi kapatmak için parmağıyla kulağına dokundu ve Belediye'ye ilerlemeye devam etti. Bosch tekrar geride kaldı ve Hastings'in tarihi binanın taş basamaklarını çıkışını izlerken takibi bıraktı. Görüp duyduklarını rapor etmek için Ballard'ı aradı.

"Belediye'ye geldi," dedi. "Sanırım yolda birinin Kramer'ı arayıp onunla görüşmesini sağlamasını istedi. Hiç adını geçirmedi ama çok sinirliydi ve birine 'kadını tekrar arayıp' hikâyeyi değiştirmesini söyledi."

"Kramer'dı. Beni aradı ve Hastings'le konuştuğunu söyledi. Çıldırmış gibiydi."

"Hastings da öyleydi. Kramer'ı sakinleştirdin mi?"

"Kontrol altında. Sadece Hastings'i kışkırtmaya çalışıyorduk diye açıkladım. Sanırım mesele etmedi. Unutma ki adamdan pek hoşlanmıyor zaten."

"Plandan ne kadar saptın?"

"Laboratuvarın önündeyim ve Darcy Troy beni bekliyor. Şunu teslim edeyim, sonra sana geri dönerim. Ya da istersen başka bir yerde buluşabiliriz."

"Ben açım. Traxx'te buluşalım."

"Orası tekrar açıldı mı?"

"Evet. Sen bir şey istiyor musun?"

"Ben gelince içecek bir şey alırım. Zaten yedim."

Bosch on dakika içinde Union İstasyonu'na vardı ve geniş bekleme salonundaki restorana girdi. Öğle yemeği zamanı geçmişti ve restoran çok kalabalık değildi ancak bekleme salonu pandeminin sona erip ermediğini pek dert etmeyen yolcularla doluydu. Bosch kaşarlı tostunu ve patates kızartmasını yarılamıştı ki Ballard karşısına, pencere kenarına yerleşti. Aynı çevik hareketle Bosch'un tabağından bir patates kızartması aldı. Bosch tabağını ortaya itti.

"Yumul," dedi. "Hepsini bitiremem."

Garson masalarına geldiği sırada Ballard bir patates daha attı ağzına.

"Sadece buzlu çay ve biraz ketçap istiyorum," dedi.

Bosch konuya gitmeden yerleşmesi için biraz zaman tanıdı.

"Peki Darcy kahve bardağını aldı mı?"

"Evet aldı. İşi hızlandıracak. Sanırım üç ay boyunca ona borcumu ödemekle uğraşacağım. Özellikle bugün laboratuvara gelmesini sağladığım için."

"Bu adamın üstüne çöküp onu yakaladığımızda hepsine değecek. Sonuçlar ne zaman çıkar?"

"Dizilimin yarına kadar tamamlanmasını umuyor ardından onu DNA Veritabanı Sistemi'ne yerleştirip eşleşme olup olmadığına bakacak."

"Bizim bardaktan aldığımız örneği, avuç izinden elde ettikleriyle direkt karşılaştıramaz mı?"

Ballard başını iki yana salladı.

"Savcılık tarafından verilen yasal protokol belli," dedi. "Olağan prosedür sınırlarının dışına çıkarsan mahkemede sorgulanması daha zor olur. Prosedürü atlayıp izleri karşılaştırmak işin içinde bir iş varmış gibi algılanmasına sebep olabilir. Kardeşin Mickey gibi bir savunma avukatı bunu mahkemede çürütür."

"Üvey kardeşim. Yani yarın öğreneceğiz."

"Eğer şanslıysak tabii."

Bosch başıyla onaylayıp tostundan bir ısırık daha aldı. Ağzı doluyken konuştu.

"Yani Hastings için kurduğumuz dümenin senaryosunun dışına çıktın."

"Evet. Ona yönelttiğim üç suçlamayı çürütünce mecburen."

"Hangi suçlamalar?"

"Wilson cinayetinin Pearlman ile çalışmaya başlamadan önce olduğunu söylerken neyi kastettiğini açıkladı. Şimdi de başkan yardımcısı olmadan önce demek istediğini iddia ediyor. O zamanlar Pearlman'ın şoförü olduğunu kabul etti. Bu yüzden Wilson'ın siyahi olduğunu nasıl bildiğini sorarak plandan çıkmış oldum."

"Ve?"

"Cevapladı. Fotoğraf göndermediğim için onu araştırmış ve *Times*'ta Wilson'ın cinayetiyle ilgili bir haber bulmuş. Doğru. Aynı haber dosyası cinayet dosyasında da var."

"Bak, böbrek aldırma konusunun yanında bunlar hiç zaten. DNA eşleşmesi çıkacak ve onu indireceğiz."

"Biliyorum, biliyorum ama o da çok sağlam. Konuşmanın akışını değiştirdi, ben de Kramer'a sözü getirdim ve seçim kampanyasını yöneten kişinin adını vermediği için şüphelenmeme sebep olduğunu anlatınca da deliye dönü."

"Evet, Hastings'in ağzından duydum. Kramer sana telefonda ne söyledi?"

"Pearlman'ın Laura Wilson'ı tanıdığını söylemediğini anlatmış ama Hastings ona inanmamış. Sadece bağırıp onu mahvetmekle tehdit etti."

"Sanırım onu araman gerekiyor."

"Kimi?"

"Hastings'i. Kramer'ın seni aradığını ve hikâyesini değiştirdiğini söyle. Belki onu sakinleştiririz. Bu konuda Kramer'ı tehlikeye attık. Hastings bir tehdit olmadığını bilmeli."

"Şimdi mi?"

"Evet, ara, cevap verirse tabii. Kramer'ı korumamız gerekiyor."

Ballard telefonunu çıkarıp Hastings'i aradı. Adam cevap verdi ve Ballard hızla açıklamaya çalıştı. Pearlman'ın Wilson'ı tanıdığı bilgisinin yanlış olduğunu öğrendiğini, bunu ona sormadan önce doğrulamadığı veya çürütmediği için özür dilediğini söyledi. Sonra sessiz kalarak neredeyse bir dakika boyunca Hastings'i dinledi ve Ballard'ın yanıt vermesine fırsat kalmadan adam telefonu kapadı.

"Fena geçmedi sanırım," dedi Bosch.

"Doğru," dedi Ballard. "Sadece pazartesi günü beni kovdurmadan önce DNA sonuçlarını alabilirsek."

Bosch başıyla onayladı.

"Dua edelim de Darcy bir şeyler bulsun," dedi.

Ballard geriye yaslandı ve bekleme salonuna baktı. Union İstasyonu şehrin kalıcı güzelliklerinden biriydi.

"Harry, bu şehre gelen kaç kişi buradan geçti düşünsene," dedi. "Laura Wilson gibi umutla ve hayallerle gelenler."

"Şikago'dan trenle mi gelmiştir?" diye sordu Bosch.

"Not tuttuğu bir günlüğü var. Cinayet dosyasındaydı. Para biriktirmek için trenle gelmiş. İki gün sürmüş. Rocky Dağları'nı görmüş. Sonra buraya gelip cinayete kurban gitmiş. Ne kadar adaletsiz, değil mi?"

"Hangi cinayet adil olabilir ki. Günlüğü okumak istiyorum."

"Ahmanson'daki masamda duruyor."

Bosch da Ballard ile bekleme salonundaki camdan dışarı bakıyordu. Farklı hayatlardan onlarca insan bu yerlerde yürümüş, Los Angeles'tan taşınmış ya da son duraklarına varmışlardı. Ellerinde hayalleri ve valizleriyle. Bosch, Laura Wilson'ın nutku tutulmuş şekilde büyük salona baktığını, ardından melekler şehrine açılan kapıya ilerlediğini gözünde canlandırabiliyordu. Buranın son durağı olduğundan habersizce.

31

Okyanus çarşaf gibi dümdüzdü. Fakat Ballard denizin her türlü moduna hazırlıklı olmak için hem sörf tahtası hem de kürek tahtasını getirmişti. Malibu'daki La Costa Plajı'nın batı kıyısındaki Pasifik Sahil Yolu'na çekmişti. Denize yakın olduğu için bir bakışta kürek sörfü günü olduğunu kestirebiliyordu. Bu iyiye işaretti. Ballard dev dalgalarla boğuşurken Pinto da çadırın direğine bağlı kalmayacak onunla sörf keyfi yapacak demekti.

Pazar günü olmasına rağmen plajın kalabalıklaşması için erken bir saatti. Ballard aracının kapısını açtı. Sörf mayosunu giymekle uğraşırken kaputta oturuyordu. Pinto da taşıma çantasında yanındaydı. Telefonunu su geçirmez kılıfa koymak üzereyken telefonu çalmaya başladı. Darcy Troy arıyordu. Ballard'ın nabzı hızlandı.

"Darcy iyi haberler ver," dedi Ballard.

Sessizlik oldu.

"Darcy orada mısın? Merhaba?"

"Buradayım. Haberler iyi değil Reneé. Bardaktaki örneği aldık ama önceki iki vakanın bulgularıyla eşleşmedi."

Bu sefer sessizliğe bürünen Ballard'dı. Hastings'in aradıkları adam olduğuna inanmıştı.

"Renée, orada mısın?"

"Anlamıyorum. Aradığımız adam oydu. Tek böbreği yok. İfadeleri tutarsız. İnanamıyorum. Emin misin, Darcy? Bir yanlışlık olabilir mi?"

"Hayır, yanlışlık yok. Üzgünüm. Ama 'tek böbreği yok' derken ne demek istiyorsun?"

"Elimizde hastane kayıtları var. Laura Wilson cinayetinden üç yıl sonra, radikal bir nef...bilmem ne ameliyatı geçirmiş."

"Nefrektomi. Böbreğin alınması yani. Ama bu böbrek hastalığı olduğu anlamına gelmez. Bir böbrek bağışlamış olabilir. Yani, tıbbi kayıtlara bakmam gerekiyor ya da daha uzman birini bulmam gerekiyor ama..."

"Ah, siktir. Harry Bosch'u aramam gerekiyor. Darcy, sen bir dâhisin. Sonra ararım seni. Ve sırf bu iş için hafta sonunu ayırdığın için çok teşekkür ederim."

Ballard telefonu kapadı. Hemen Bosch'u aradı ve yanıt vermesini beklerken mayosunu çıkarmaya başladı.

"Ballard. Ne haber?"

"Bir iyi bir kötü haberim var. Hastings'ten alınan DNA, elimizdeki vakalarla eşleşmiyor."

"Bu iyi haber mi kötü haber mi?"

"Kötü haber. İyi haber şu ki bir arkadaşına veya akrabasına kendi böbreğini bağışlamış olabilir. Ve böbrek hastalığı olan bu kişi yeni şüphelimiz olabilir."

Bosch karşılık vermedi.

"Harry orada mısın?"

"Düşünüyordum sadece. Çok seçeneğimiz yok. Hastings ile devam etmemiz lazım."

"Böbreğini takip et."

Ballard gülümsedi ancak Bosch'tan bir tepki gelmedi.

"Gülersin diye düşünmüştüm Harry."

"Evet, farkındayım. Peki, şu an neredesin?"

"Eh, kürek çekmek üzereydim. Malibu'dayım."

"Yarına kadar beklemek ister misin?"

"Pek istemem. Yeni bir ivme yakaladım. Gidip Hastings'i ziyaret edelim."

"Onu bulabilirsek tabii."

"Yaşadığı yeri, işini ve nerede kaldığını biliyoruz. Ayrıca doğrudan arayabilirim de."

"Bence ziyaretimizden haberi olmasa daha iyi olur. Bilirse birine haber verebilir."

"Anlaşıldı."

"Ne zaman gelirsin?"

"Bir saat içinde orada olabilirim. Giyineceğim, köpeği bırakacağım ve seni alacağım. Öğlen gibi diyelim."

"Hazırlanıyorum ben de."

Görüşme sonlandı ve Ballard dalgıç kıyafetini çıkardı. Seyahat çantasındaki Pinto'ya baktı.

"Üzgünüm, oğlum," dedi. "Anne işe gitmek zorunda. Gelecek hafta gelip suyun tadını çıkaracağız. Söz veriyorum."

Dalgıç kıyafetini aracının arka koltuğuna attı ve yeniden giyindi. Denize döndü. Sis tabakasının ardında Santa Catalina Adası'nın silüetini seçebiliyordu. Bulutsuz ve sıcak bir gün olacaktı oysaki.

"Lanet olsun," dedi.

32

Ballard ve Bosch önce Hastings'in evine gittiler ama kimseyi evde bulamadılar. Oradan Sunset Plaza'ya, Rita Ford'un evine gittiler. Bosch'un daha önce takip ettiği siyah Tesla, yine St. Ives'teki kaldırımdaki aynı noktada park etmişti.

"Bingo," dedi Bosch.

Arabayı otoparka çekip park ettiler. Kapıyı Rita Ford açtı.

"Dedektif Ballard, bu ne sürpriz," dedi. "Sizi buraya hangi rüzgâr attı?"

"Nelson Hastings'le görüşmemiz gerekiyor," dedi Ballard.

"Neden burada olacağını düşünüyorsunuz?" diye sordu Ford.

Ballard sokağa işaret etti.

"Çünkü arabası burada ve burada olduğunu biliyoruz," dedi. "Onunla konuşmamız gerekiyor, Rita. Önemli bir konu."

"Bir dakika," dedi Ford.

Kapıyı kapadı. Ballard Bosch'a baktı. Soğuk bir karşılama bekliyorlardı.

Kapıyı bu sefer Hastings açtı.

"Burada ne arıyorsunuz?" diye sordu.

"Yardımına ihtiyacımız var," dedi Ballard.

"Yardımımı mı istiyorsunuz? Yüce tanrım, bir dakika önce beni bir numaralı şüpheli olarak görüyordunuz, şimdi de yardım mı etmemi istiyorsunuz?"

"Senden şüphelendiğimizi nereden çıkardın?"

"Hadi be, Dedektif. Dün Kramer ile ilgili saçma bir hikâye anlatıp güya beni oyuna getirecek ve önceki ifadelerimden beni yalan söylemekle suçlayacaktınız değil mi? Ben aptal değilim. Jake'in çevresinden birinin Laura Wilson ve Sarah Pearlman'ı öldürdüğüne inanıyorsunuz ve bu kişinin ben olduğumu düşünüyorsunuz."

"Pek öyle düşünmüyoruz, Nelson. İçeri girebilir miyiz? Gerçekten bunun için yardımına ihtiyacımız var."

Hastings Bosch'a işaret etti.

"Ve sen, kim olduğunu biliyorum," dedi. "G&B'den beri beni takip ettin. Evet, seni gördüm. Sanırım Bosch'sun. Sen de ona uydun. Yarın ikiniz de kovulmuş olacaksınız."

"Ben sıçtım," dedi Bosch. "Renée değil. Bizi içeriye davet ederseniz her şeyi açıklayabiliriz ve arkadaşınızın kız kardeşinin katilini yakalamamıza yardımcı olabilirsiniz."

Hastings bakışlarını Bosch'tan Ballard'a kaydırdı ama kıpırdamadı. Tek kelime dahi söylemedi. Sonra bakışları yine Bosch'a döndü. Hastings kendi yaptığı şeye inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı ve kapıdan geri çekildi.

"On dakikanız var," dedi. "Sizi kovmamamı ya da dava etmemi önlemek için kısıtlı vaktiniz var."

Bosch neredeyse gönüllü olduğu için kovulamayacağını, kendisini veya Ballard'ı suçlama çabasının gülünç olmaktan öteye gidemeyeceğini söyleyecekti ama bu Hastings'in fikrini değiştirmeyecekti.

Ancak söylemekten vazgeçti. Hastings'in evine girdiler. Onları parlak turuncu ve sarılarla döşenmiş bir oturma odasına götürdü. Rita Ford beyaz ve sarı çizgili döşenmiş kanepede oturuyordu.

"Nelson ile özel olarak konuşmamız gerekiyor," dedi Ballard.

"Tamam," dedi Ford alınmış bir tonla.

Kalktı ve odadan çıktı. Hastings boşalan kanepeye işaret edince Bosch ve Ballard oturdular. Odadaki cam duvar Sunset Bulvarı'ndaki dükkânlara ve Hollywood'un batısına uzanan bir manzaraya bakıyordu.

Hastings kollarını sıkıca göğsünde kavuşturarak ayakta dikildi.

"Yani," dedi. "Şunu açıklığa kavuşturalım ikiniz peşime takılıp beni takip ettiniz ve en iyi arkadaşımın kız kardeşini öldürdüğümden şüphelendiniz. Bunu kabul ediyor musunuz?"

"Bunları nereden bildiğinizi öğrenmek istiyorum," dedi Ballard sakin bir tonla.

"Bunun bir önemi var mı?" dedi Hastings. "Doğru mu, yoksa orada oturup inkâr mı edeceksiniz?"

"Hastings otur ve sakin ol," dedi Bosch.

"Bana ne yapacağımı söyleme ihtiyar," diye karşılık verdi Hastings.

"Bakın, sadece işimizi yaptığımız için size rahatsızlık verdiğimize üzgünüz," dedi Bosch. "Emin olun, sizi mercek altına aldıysak bunun için haklı sebeplerimiz var. Kulak verirseniz anlatabiliriz. Neden oturup bir katili yakalamamıza yardımcı olmuyorsunuz? En iyi arkadaşınız da bunu istemez mi?"

Hastings tartışmayı durdurmak için elini kaldırdı. Kısa süre gözlerini kapadı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. Ardından gözlerini açıp kabarık turuncu minderleri olan bir sandalyeye oturdu.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Bosch, Ballard'a baktı ve ona işaret etti. Konuyu o açacaktı.

"2008 yılında neden bir böbreğinizi aldırdınız?" dedi. "Neden?"

Hastings, sorunun konuyla ne alakası olduğunu anlamamış gibi başını iki yana salladı.

"İlk olarak, bunu nereden öğrendiniz?" diye sordu.

"Biz dedektifiz Bay Hastings," dedi Ballard. "İşimiz bu. Böbreğinizi kaybettiniz. Neden?"

"Peki, tamam, böbreğimi kaybetmedim," dedi Hastings. "Bağışladım."

Ballard başıyla onayladı.

"Üzgünüm, yanlış ifade ettim," dedi Ballard. "Birine böbreğinizi verdiniz. Bu çok özverili bir davranış. Eminim ki size çok yakın birisidir. Aile üyesi mi?"

"Bilmemenize şaşırdım," dedi Hastings. "Ted Rawls'a verdim."

Filmlerde dedektifler her zaman birbirlerine bakarlar ve tanığın açıklamasının önemini vurgularlardı. Ballard ve Bosch da birbirlerine baktıklarında Hastings verdiği ismin önemini anlamış oldu.

"Ne?" dedi Hastings. "Ted'in aradığınız kişi olduğunu mu söylüyorsunuz? İmkânı yok."

"Böyle bir şey demiyoruz," dedi Ballard. "Sadece Ted'in böyle bir sağlık sorunu olduğunu bilmiyordum. Bilseydim, meclis üyesinin neden onu ekibimize yerleştirmek istediğini sorgulardım."

"Hayatı boyunca polis olmak istemiş," dedi Hastings. "LAPD onu kabul etmemiş ama Santa Monica ona kucak açtı. Sonra hastalandı ve seçtiği mesleği bırakmak zorunda kaldı. Yani evet, ona böbreğimin tekini verdim. Bir böbreğim var zaten."

"Ted'in böbreklerindeki hastalık neydi?" diye sordu Ballard.

"Kanser," dedi Hastings. 'İki böbreği ve dalağı alındı. Neredeyse ölüyordu. Ama savaşarak hayata tutundu, küçük bir iş-

letme açtı ve zamanla işleri büyüttü. Muhteşem biri. Ancak bir dedektif olma hayalinden asla vazgeçmedi. Bu yüzden Jake'in faili meçhul vakalar ekibinin yeniden kurulduğunu duyuran basın toplantısını televizyonda gördüğünde bana geldi ve 'Beni de ekibe sok' dedi. Jake ile konuştum ve anlaştık. Jake bu konuyu konuşmak için seni ziyarete gelmişti."

"Rahatlıkla tıbbi geçmişini de gizledi," diye ekledi Ballard. "LAPD'nin buna kabul vermeyeceğini biliyordunuz."

"Jake sana bahane olarak kullanabileceğin bir şey vermek istemedi," dedi Hastings. "Bu yüzden Ted ekibe dahil oldu. Şimdi de onun Sarah ve Wilson olayıyla bir ilgisi olduğunu iddia ediyorsun? Çok saçma."

"Tekrar ediyorum, böyle bir şey söylemiyoruz," dedi Ballard.

"O zaman ne demeye çalışıyorsunuz?" dedi Hastings. "Neden Ted hakkında bu kadar çok soru soruyorsun?"

Ballard bir an duraksadı ve Bosch'a baktı. Hastings'e olanları anlatırsa Jake Pearlman ve Ted Rawls'a her şeyi anlatıp anlatmayacağını kestirmeye çalışıyordu. Bosch işin iç yüzünü bildiği için Ballard'a onay verdi.

"Laura Wilson davasından alınan DNA örneğinin Sarah Pearlman davasıyla eşleştiğini söylemiştim sana," dedi Ballard.

"Evet, hatırlıyorum," dedi Hastings. "Ve Wilson'ın 'JAKE!' rozeti vardı. Çok güçsüz ve zayıf bir bağlantı bu Dedektif Ballard."

"Wilson davasında elde edilen DNA örneği, kadının evindeki tuvalet kapağında rastladığımız idrarda kan çıkınca elde edildi," dedi Ballard. "Kan bize bir şeyi daha verdi. Katilin böbrek hastalığı olduğu sonucuna ulaştık."

Hastings, Rawls'u ne kadar içten savunmuş olsa da duydukları karşısında şaşırmıştı. Birkaç dakika sessiz kaldı ve sonra sakin bir sesle konuştu.

"Yani tek böbreğimin olmadığını öğrendiğinizde..." dedi ve sözü yarım kaldı.

"Üstelik, 2005 seçim kampanyasının senden önce olduğunu söylediğinde yalan söylediğini düşündüm," diye devam etti Ballard.

Hastings başıyla onayladı.

"Ve sen Laura Wilson'ın siyahi olduğunu söylemeden önce ben zaten biliyordum," dedi.

Ballard, Hastings'e bunları sindirmesi için izin verdi ve sonra devam etti.

"Ted Rawls'la en son ne zaman konuştun?" diye sordu.

"Şey, dün," dedi Hastings. "Onu aradım çünkü... görüşmemiz beni sinirlenmişti. Bana senin DNA'mı almak için tuzak kurduğunu söyledi. Bir dakika aklıma geldi de yoksa kupamı alan adam sen miydin?"

Bosch'a baktı ve Bosch başıyla onayladı.

"Sana ihtiyar dediğim için üzgünüm," dedi Hastings. "Hiç hoş değildi."

"Dert etme," dedi Bosch. "Gerçekten de ihtiyarım."

"Ted sana başka ne söyledi?" diye sordu Ballard.

"Gerçekten hatırlamıyorum," dedi Hastings. "'Senin peşinde ve dikkatli olman gerekiyor,' dediğinde öfkeden deliye döndüm."

"Başka hatırlayabildiğin bir şey var mı?" diye sordu Ballard ısrarla.

"Hayır, sadece telefonu kapatmak istedim," dedi Hastings. "Asıl buluşma amacımızı anladığımda çok sinirlendim."

"Başka kimlerle konuştun?" diye sordu Bosch. "Meclis üyesine söyledin mi?"

"Hayır, yarın senin kovulman gerektiğini söylerken bahsedecektim," dedi Hastings. "Rita ile konuştum ama kimseye söylemedi."

Uzunca süre Ballard'ın gözlerine baktı.

"Bu konu hakkında kimseyle konuşamazsın," dedi Ballard. "Ne meclis üyesiyle ne de Ted Rawls ile. Rita dahil."

"Peki biz sessiz kalmaya devam ederken sen ne yapacaksın?" diye sordu Hastings.

"Soruşturmaya devam edeceğim," dedi Ballard. "Çok yakınız ve aradığımız isme ulaştığımızda, meclis üyesi ve sen ilk arayacağımız kişiler olacaksınız."

"Peki ya Ted beni ararsa?" diye sordu Hastings. "Ne söylemeliyim?"

"Sadece açma," dedi Bosch. "Onunla konuşursan bir şeyler bildiğini anlayabilir."

"Aman Tanrım," dedi Hastings. "Buna gerçekten inanamıyorum."

Ballard ayağa kalkınca Bosch da kalktı. Rawls konusunda harekete geçmeleri gerekiyordu- tabii çok geç kalmadılarsa.

Hastings hâlâ oturuyordu ve derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

"Şimdi bir şey fark ettim," dedi.

"Ne?" diye sordu Ballard.

"Yani böbreğimi Sarah'ı öldüren adama verdim," dedi Hastings. "Herif Laura Wilson'ın ve kim bilir daha kimlerin ölümüne neden oldu. O adama hayat verdim."

"Nelson, henüz bundan emin değiliz," dedi Ballard. "Adım adım ilerliyoruz. Çok yardımcı oldun ama çalışmaya devam etmemiz gerekiyor. Seni direkt arayıp bilgi vereceğime söz veriyorum."

Hastings gözlerini boşluğa dikmişti.

"İyi misin Nelson?" diye sordu Ballard.

"Evet," dedi Hastings donuk bir sesle. "İyiyim."

Hastings'i orada düşüncelerinde kaybolmuş bir halde bıraktılar. Bosch evden ayrılırlarken Rita Ford'u aradı ama göremedi. Hastings bir süre yalnız kalacak gibiydi.

33

Bosch ile arabaya atlayıp döndükten sonra Ballard ilk olarak Paul Masser'a telefon açtı.

"Paul, ofise gelmeni istiyorum," dedi Ballard.

"Gerçekten mi?" dedi. "Bugün pazar, bir sorun mu var?"

"Bir arama emri gerekiyor ve sağlam temellere dayanmasını istiyorum. Mahkemede aleyhimize çevirmemeliler."

"Bugün mü ihtiyacın var?"

"On dakika önce falan ortaya çıktı aslında. Gelebilir misin? Senin için taslak hazırlarım. Söz veriyorum, çok vaktini almayacağım."

"E-postayla gönderemez misin? Telefonumdan da bakabilirim."

"Hayır, birlikte yapabilmemiz için ofise gelmen lazım."

"Eh, tamam. Bir saate orada olurum."

"Teşekkür ederim. Paul bu arada ekipten kimsenin kulağına gitmesin, sakın birine söyleme."

Paul neler olduğunu soramadan Ballard telefonu kapadı.

Ballard, tepeden Sunset'e doğru ilerledi.

"Benim orada olmama gerek yok değil mi?" dedi Bosch. "Paul ile halledebilirsiniz."

Ballard Bosch'a doğru baktı.

"Sanırım yok," dedi. "Ama sen Paul ile benim meslek hayatımız boyunca yazdığımızdan daha fazla arama emri yazdın. Bir yere mi gitmen gerekiyor?"

"Arabamı alıp Rawls'un peşine düşerim diye düşündüm," dedi Bosch. "Bulabilirsem tabii"

Ballard onayladı. Yerinde bir düşünceydi.

"İyi fikir," dedi. "Ev adresini ekip kayıtlarından bulabilirim. Ayrıca Santa Monica'daki ilk açtığı dükkân üst katında bir ofisi var. Diğer dükkânların hepsini oradan yönetiyor. Adresini bulabilirsin. Adı *EP Mailboxes and More*."

"Anladım," dedi Bosch. "EP mi?"

"Bir keresinde herkesin içinde EP'nin 'Evden Postala' anlamına geldiğini söyledi ama kimseye söylemiyormuş normalde."

"Güzel. Zekice. Peki, arabası?"

"Ekibe katıldığında doldurduğu tüm belgelerin kopyaları var bende, arabasının modelini ve plakasını Ahmanson'daki güvenlik için yazmıştı."

"Harika, bana da gönder. Beni Sunset'ta bırak, Lyft* ile geri dönerim. Sen de direkt ofise geçersin."

"Emin misin?"

"Arabam Ahmanson'a ters kalıyor. Senin bir an önce gidip taslağı yazmaya başlaman lazım."

Ballard kabul etti ve Sunset Plaza'dan Sunset Bulvarı'na döndü. Bir emlak bürosunun önünde kaldırıma park etti. Bosch, arabadan inmeden işletmenin cam cephesine bakakaldı.

---

* Lyft: Amerika'da yaygın bir ulaşım, taşımacılık hizmeti.

"Ne oldu?" diye sordu Ballard.

"Hiçbir şey," dedi Bosch. "Burası bir zamanlar lüks bir mücevher dükkânıyken bir davayla ilgilendim. İki kardeş arka odasında öldürülmüştü."

"Ah, hatırlıyorum."

"Çürük polislerle de işin içindeydi."

Bosch şehir arabasından indi ve kapıyı kapamadan önce Ballard'a baktı.

"Rawls'u bulunca seni ararım."

"Ok...şey... yani iyi şanslar."

"Son anda kurtardın."

"Az kalsın fark etmeyecektim."

"Arama emrinde bol şans."

Bosch kapıyı kapattı, Ballard da trafiğe karıştı, önünü kestiğini düşünen bir sürücü korna çalarak tepki gösterdi. Ballard dikiz aynasından bakınca Bosch'un kaldırımda telefonuna baktığını gördü. Muhtemelen araç çağırıyordu.

Bir saat sonra Ballard Ahmanson'daki ofisindeydi. Ted Rawls'un ağzından DNA örneği alabilmesi için arama emri dilekçesinde göstereceği sebeplerin üzerinden geçiyordu. Üstünde şort ve şortunun içine soktuğu polo tişört vardı.

"Ah, lanet olsun, golf oyununu mu böldüm?" dedi Ballard.

"Önemli değil," dedi Masser. "Aradığında Wilshire'da on yedinci sahadaydım. Oradan yürümem gerekeceği için son atışımı yaptım, hızlıca duş aldım ve doğrudan buraya geldim."

Golf kıyafetlerini gösterdi.

"Çantamda yedek kıyafet yoktu. Ben de golf mağazasından bunları aldım."

"Peki, olası neden hazır, belgeyi yazdırırım. Sen de hemen başlayabilirsin."

Bir arama emri aslında olası neden beyanı ile ilgiliydi. Bir vatandaşın mülkünün veya üzerinin aranması ya da tutuklanması için yeterli yasal neden olduğuna bir yargıcı ikna etmesi gerekiyordu. Bu kısım dışındaki bölümler arama emrinde hemen hemen standarttı. Yargıç genelde bu kısımların hepsini atlayıp direkt arama emrinin olası sebebine geçerdi.

"Bugün kim var?" diye sordu Masser. "Kontrol ettin mi?"

"Hayır," dedi Ballard. "Sen bakarken ben de yazıcıdan çıktıyı alayım."

Masser ceza mahkemeleri bölümünden hangi yargıcın mesai saatleri dışındaki arama emri taleplerine bakmak üzere nöbetçi olduğunu kontrol etti.

Yargıçlar genelde taraflı bir tutumla karar aldıkları için yargıcın kim olduğu önemliydi. Bazı yargıçlar, hukuka aykırı arama ve el koymalara karşı tedbir alınması konusunda çok katıydı. Bazılarıysa arama emri talebini asla reddetmezlerdi. Ayrıca kararlarının seçim sonuçlarını etkileyebileceğiyle sebebiyle de yargılanıyorlardı. Güçlerini kişisel veya siyasi önyargı gözetmeksizin kullanmaları gerektiği için, verdikleri kararın olası seçim sonuçlarına etkisini düşünerek körü körüne karar veremiyorlardı. Mesela bir cinayet zanlısı olduğundan şüphelenilen eski bir polisten DNA örneği alınmasına izin verip vermeyeceği konusunda.

Ballard çıktıları alıp döndü ve Masser'a iki sayfalık dilekçeyi verdiğinde Masser telefonunu kapadı.

"Yargıç Canterbury var bugün," dedi. "Ve bu hiç iyi değil. Arama ve tutuklama konusunda çok katı."

"Duydum," dedi Ballard. "Başka bir yöntem kullanabilirim."

Genelde dedektifler tutuklama emri için gereken sebeplere olumlu yaklaşacağına güvendikleri bir yargıçla iletişim kurmak isterlerdi. Bu yargıçlar arasındaki bir tür danışıklı dövüştü ama

oldukça yaygın bir tutumdu. Ballard'ın Hollywood Bölgesi'ndeki gece vardiyasında çalıştığı yıllarda bir arama emrini imzalatmak için gecenin bir yarısında uyandırdığı birden fazla isim vardı şüphesiz. Eğer Masser ile Yargıç Canterbury'nin kapısını çalmak istemezlerse arayabilecekleri birkaç kişi vardı.

Ballard, Masser'ın elindeki belgeyi işaret etti.

"Okudukların pek hoşuna gitmeyecek," dedi. "Kimseye hiçbir şey söylemeni istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet, anlaşıldı," dedi Masser. "İyice merakta kaldım."

Ballard kendi işine bakmak için masasına döndü. Masser belgeyi gözden geçirirken Ballard da Pearlman davasının orijinal cinayet dosyalarını açtı ve önceki dedektiflerin yaptığı görüşme kayıtlarını karıştırmaya başladı. Hafızası onu yanıltmıyordu. Nelson Hastings ve Ted Rawls ile yapılan bir görüşme yoktu dosyada. Orijinal laboratuvar raporlarında da kayıtları yoktu. Her ikisinin de avuç izleri Sarah Pearlman'ın yatak odasındaki pencere pervazında bulunan avuç iziyle karşılaştırılmamıştı.

İlk soruşturmada büyük bir eksiklikti bu. Hastings ve Rawls, Jake Pearlman'ın yakın arkadaşlarıydı ve kız kardeşiyle tanışıyorlardı. Nasıl Kramer ile görüşüp parmak izi aldıysalar onlardan da almalıydılar. İfadelerine başvurulmaması Ballard'ın sıkı ve detaylı soruşturma anlayışına ters düşüyordu. Vaka üzerindeki asıl dedektifler artık görevde olmadığından Ballard konuşabileceği tek kişiyi yani Nelson Hastings'i aramaya karar verdi.

"Onu tutukladınız mı?" diye sordu hemen adam.

"Hayır, henüz o kadar ilerlemedik," dedi Ballard. "Dikkatli bir şekilde ilerliyoruz."

"Peki, benden ne istiyorsunuz?" diye sordu Hastings.

"Önceki soruşturmanın görüşme kayıtlarını inceliyorum. Seninle ya da Ted Rawls ile yapılan bir görüşme yok. Bunu an-

lamıyorum. Sen Jake'in arkadaşıydın, yani Sarah'yı tanıdığını varsayıyorum. Bu konuda bir şey hatırlıyor musun? Neden sizinle görüşmediler?"

"Cinayet işlendiğinde ailemle şehir dışındaydım," dedi Hastings. "Ailemle konuşup bunu doğruladılar, bu yüzden benimle konuşmalarına gerek kalmadı. Ted o zamanlar pek etrafımızda değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani ekipteydi ama Jake, Kramer ve benim kadar sıkı fıkı değildi. Aramızdaki yeni çocuktu. Son sınıftaydık ve hepimiz mezun olmak üzereydik. Kabul mektuplarımızı aldık ve üçümüz de UCLA'ya kabul edildik. Sonra o yaz, Ted'in de kabul edildiğini duyduk, o yüzden onu da aramıza almaya başladık. Onu kanatlarımızın altına aldık çünkü üniversiteye birlikte gidecektik. Ama böyle olmadı."

"Neden?"

"Bir kere ben fikrimi değiştirdim, orduya katıldım ve UCLA'ya gitmedim. Ted de gitmedi. Ne olduysa Santa Monica Community College'a gitti ve polis oldu."

"UCLA'ya girme konusunda yalan söylemiş olabilir mi? Sadece size yakın olabilmek için kabul edildiğini söylemiş olabilir mi?"

"Bilmiyorum, belki. Yani, Sarah ve soruşturma hakkında bilgi alabilmek için mi bizimle takıldığını söylüyorsun. Bu hasta bir düşünce."

"Ama mümkün. Cinayet işlendiği sıralarda dedektiflerin onunla konuşmasını gerektireceği kadar yakın değildi Jake ile, öyle mi?"

"Evet, tam olarak öyle."

"Sarah'yı tanıyor muydu?"

"Tanıyor olabilir. Kız okulana gidiyordu, bu yüzden çocuklarla tanışmak için danslarımıza ve etkinliklerimize gelirdi. Jake onu yanında getirirdi. Ted ile tanışıyor olabilirler yani en azından ortamlardan aşinadır."

Ballard, Masser'ın yanına geldiğini fark etti. Arama emri için sunacakları muhtemel sebebin altını çizmişti. Görüşmesinin neredeyse bittiğini anlatmak için tek parmağını kaldırdı.

"Bir sorum daha var," dedi Ballard. "2005'te, Rawls Santa Monica'da polismiş. Pearlman'ın seçim kampanyasına yardımcı olmuyordu yani?"

Hastings yanıt vermeden önce kısa süren sessizlik oldu.

"Kampanya için dağıttığımız rozeti kastediyorsun," dedi Hastings. "Evet, Rawls parti için çalışan bir gönüllüydü. Kramer onu da dahil etmişti. Santa Monica'da vardiyasını tamamlardı ve sonra Greenblatt'ın yerine gelirdi, tüm gönüllüler kapı kapı gezmeye çıkmadan önce toplanırdık. Birkaç kez bize katılıp kapıları dolaştı."

"Yani Laura Wilson'ın kapısını çalıp ona rozeti vermiş olabilir," dedi Ballard.

Sorudan ziyade çıkarımda bulunmuştu.

"Evet," dedi Hastings.

"Vakit ayırdığın için teşekkür ederim," dedi Ballard. "Sana haber vereceğim."

Ballard telefonu kapadı, belgeyi almak için Masser'a elini uzattı.

"Bunun için henüz hazır değilsin, Renée," dedi. "Üzgünüm."

Masser arama emrini destekleyen gerekçelerin etrafını kırmızı kalemle çizmişti.

"Nasıl yani, gerekçeler yetersiz mi?" diye sordu Ballard.

"Zayıf," dedi Masser. "Wilson davasında alınan DNA bulgusu böbrek hastalığını gösteriyor. Rawls, böbrek hastası olduğu için Hastings'ten bir böbrek aldı ama Rawls ile Wilson arasında bir bağlantı yok. Pearlman'ın seçim rozeti bir anlam ifade etmiyor. Tesadüf olabilir. Muhtemelen binlerce rozet yaptırmışlardır. Ve üzülerek söylüyorum ki Canterbury ya da başka bir yargıç da bu açıdan yaklaşır. Adamın DNA'sını almak, evini, arabasını, hatta buradaki masasını aramak istiyorsun. Çok uçuk bir şeyin peşindesin Renée. Hâlâ bir savcı yardımcısı olsaydım bu belgeyle bir yargıcın karşısına çıkmana izin vermezdim."

"İşte tam olarak bu yüzden buradasın."

"Sadece DNA'yı alalım. Gizlice DNA almayı düşündün mü?"

"Rawls da bir polis ve zaten Hastings'e yaptığımız şeyden haberi var. O yüzden artık çok temkinli davranır. Yani mesela masasına bak. Masayı kullanan yokmuş gibi tertemiz. Muhtemelen dün buraya geldi ve Hastings'den DNA aldığımızı öğrendikten sonra temizledi."

"Tüm bunları kafamda birleştirmekte zorlanıyorum. Doğru kişiye odaklandığından emin misin?"

"Şüpheli olduğundan eminiz ve bu yüzden arama emrine ihtiyacımız var. Şüphemizi kanıtlayan veya çürütecek kanıtları toplamak için."

"İhtiyacımız derken?"

"Harry Bosch ile birlikte çalışıyoruz. O şu anda Rawls'un peşinde. Peki... ya..."

Ballard cümlesinin sonunu getiremedi, kafası dur durak demeden çalışıyordu.

"Ne oldu?" dedi Masser.

"Az önce Hastings ile konuşuyordum," dedi Ballard. "Rawls'un 2005'te kampanya için gönüllü olduğunu doğruladı. O da kapı kapı gezip rozet dağıtmış."

"Hastings, Rawls'un Laura Wilson'ın kapısını çaldığını veya dairesine gittiğini doğruladı mı? Rawls'u Wilson'a doğrudan bağlayan bir şey var mı?"

"Hayır, o kadar değil. Jake Pearlman'ın çevresine kız kardeşinin cinayetinden hemen sonra dahil olmuş."

Masser başını iki yana salladı.

"Bunlar fayda sağlar," dedi. "Ancak Canterbury'nin onayından geçmesi için yeterli değil. Onaylayacağını düşündüğün bir yargıç var mı? Benim aklımdaki isim iki yıl önce emekli oldu."

Ballard yanıt vermeden önce bir an düşündü. Aklında bir yargıç vardı ama durum biraz karmaşıktı. Yargıç Charles Rowan, genellikle Ballard'la dedektif kimliğinden ziyade kadın olduğu için ilgilendirirdi. Arama emri imzalatmak için adamın evine gitmek, Ballard'ı hiç hoşlanmadığı ve onurlu bulmadığı bir duruma düşürecekti. Rowan'dan önce böyle bir şeye mahal bırakmayacak bir kadın yargıç vardı. Ancak Carolyn Wickwire suç konusunda zayıf olduğu öne sürülünce popüler bir eski savcıya seçimleri kaybetmişti.

"Sanırım gidebileceğim bir yargıcım var," dedi Ballard sonunda.

"Peki, Hastings'ten öğrendiklerini de ekleyelim ve bunu biraz şişirelim," dedi Masser. "Bakalım, ne olacak."

34

Ted Rawls'un dükkânı EP Santa Monica'da, Montana Caddesi'ndeydi. Bosch dükkânın önünden yavaşça geçerken, içeride bir adamın posta kutusunu açmak için anahtar kullandığını gördü. Bosch dikiz aynasından kontrol ettikten sonra bir süre izlemek için durdu. Ted Rawls'un Harvard Caddesi yakınlarındaki evinin önünden geçmişti ama evde kimseyi görememişti.

EP dükkânı, Montana Shoppes & Suites adı verilen iki katlı binanın zemin katındaydı. Birinci katta yan yana sıralanmış perakende mağazaları ve ikinci katta küçük ofisler vardı. Doğu ve batı uçlarındaki merdivenler, ofislerin önündeki ana yürüyüş yoluna erişim sağlıyordu.

EP dükkânı iki bölüme ayrılmıştı. Ön tarafta camekânlı vitrinin arkasında özel posta kutularının bulunduğu bir alan vardı, müşteriler ön kapıdan kart ile yedi gün yirmi dört saat girebiliyorlardı. Posta kutularının olduğu odanın ilerisinde birçok karton kutu ve nakliye malzemelerinin bulunduğu bir bankoda kargo paketleme merkezi vardı.

Bosch, adamın posta kutusundan küçük bir paket alıp kapattıktan sonra gidişini izledi. Daha sonra işyerinin arka tarafından bir adamın belirdiğini ve bankonun arkasına oturduğunu gördü.

Adam Ted Rawls değildi ama bu Rawls'un orada ya da dükkânın hemen üstündeki ofisinde olmadığı anlamına gelmiyordu.

Bosch tekrar dolaşmaya başladı ve 16. Cadde'den sola döndü. Sonra bir kez daha sola dönerek alışveriş merkezinin arkasındaki ara sokağa girdi. Yavaşça ilerledi ve arka kapılarda yazılı olan işyerlerinin isimlerini okudu. Ara sokakta hiç araba yoktu ve her elli metrede bir Park Edilmez levhaları ve işyerlerinin arka duvarlarına yaslanmış çöp bidonları vardı. Bosch güvenlik kameralarını kontrol etti ama arka tarafta hiç kamera göremedi.

EP işaretli kapıya geldiğinde daha da yavaşladı ve ikinci kattaki ofisin pencerelerine baktı. Rawls'un içeride olup olmadığını anlayamıyordu. Camların arkasındaki jaluziler tamamen kapalıydı.

Hızını artırdı ve 17. Cadde'deki sokağın sonuna kadar devam etti, sonra sola döndü ve Montana'ya geri döndü. Cadde kenarında bir park yeri açıldığını gördü ve Cherokee'yi küçük bir minibüsün arkasına yanaştırıp park etti. Park yerinden dükkânlar ve ikinci kattaki ofislere giden yürüyüş yolu çok iyi gözüküyordu. Şu an için yapabileceğinin en iyisinin bu olduğuna karar verdi. Rawls onu tanıyordu. Adam kendini ifşa etmeden EP şubesine ya da ofisine giremezdi. Ballard'dan arama emri aldığını ve bir sonraki hamlesinin ne olması gerektiğini öğrenene kadar beklemeye karar verdi.

Radyoda KKJZ'yi açtı ve eski Shirley Horn şarkısı "Here's to Life"ın Ed Reed yorumuna denk geldi. Reed şarkıyı yavaşça söylüyordu, sesi yılların deneyimini taşıyordu.

Telefonu titriyordu, arayan Ballard'dı hemen radyoyu kıstı.

"Harry, ne yaptın?" diye sordu.

"Rawls'u henüz görmedim," dedi Bosch. "Evi bomboş görünüyordu. Arabası ya da herhangi bir yaşam belirtisi yoktu. Şimdi Montana'daki ofisini izliyorum. Ne Rawls'u ne arabasını gördüm. Sen ne durumdasın? Araba kullanıyor gibisin."

"Brentwood'a gidiyorum."

"Brentwood mı, niye?"

"Charlie Rowan. Arama emri çıkarmam lazım. Masser ile yazdık."

Bosch, Los Angeles Bölgesi Yüksek Mahkemesi Yargıcı Charles Rowan'dan bahsettiğini anladı.

"Nöbetçi mi yoksa aranın iyi olduğu yargıç o mu?" diye sordu.

"Benim acil durumlarda kapısını çaldığım yargıç," dedi Ballard. "Masser arama izni almamızın zor olacağını düşünüyor ve umarım cazibemi kullanarak Rowan'a bunu hallettirebilirim."

"Evet, popülerliğini eskilerden hatırlıyorum. Seninle gelmemi ister misin?"

"Teşekkürler Harry, ama babam değilsin. Rowan gibi adamlarla ilk defa uğraşmıyorum. Başa çıkabilirim."

"Özür dilerim sorduğum için."

"Sonra sana gelebilirim. Brentwood sana yakın."

"Rawls'un burada olup olmadığını anlamamız gerekiyor. Hastings'in ona söylediklerinden ona ulaşmamıza sadece birkaç hamle uzakta olduğumuzu anlamış olabilir."

"Bence de. İmzalattırdıktan sonra kapısını çalıp kaçtı mı kaçmadı mı öğreneceğiz."

"Tamam, ben buradayım."

Telefonu kapattılar. Bosch, karşıdaki EP şubesine baktı. Ön camdan kargo bankosunu izleyebileceği şekilde konumlanmıştı. Görevli bir sonraki müşteriyi beklerken kitap okumaya dalmıştı.

Bosch görüş açısı bu kadar avantajlı bir noktada olduğu için sevinmişti. Binanın etrafını turlarsa park yerini kaybetme riski vardı. Montana büyük bir alışveriş bölgesiydi ve park yerleri uzun süre boş kalmazdı. Fakat binanın arka kapısı onu rahat-

sız etmişti. Dükkân ile üst kattaki ofisi birbirine bağlayan bir iç merdiven olup olmadığını merak etti. Her halükârda, işletmeyi ve ofisi tam olarak izlemek için bir çift gözün yeterli olmadığı açıktı. Ballard'ın imzalı bir arama emriyle yanına gelmesini umuyordu.

35

Yargıç Charles Rowan, Ballard'ı kapısında görünce gözleri ışıldadı.

"Renée! Melekler Şehri'nin en sevdiğim dedektifi. Nasılsın, canım?"

"İyiyim, Yargıç. Siz nasılsınız?"

"Seni gördüğüme çok sevindim. Hangi rüzgâr attı bakayım buraya seni?"

Yargıç Ballard'ı iyice süzebilmek için geriye çekildi. Bakışları gereğinden uzun süre Ballard'ın üstünde gezdi. Ballard ne kadar rahatsız da olsa yine de işine odaklandı.

"Biliyor olma ihtimalimiz var," dedi. "Şu anda devam eden bir dava için arama emri çıkaracağız. Bu konu hakkında biraz konuşabilir miyiz?"

"Tabii," dedi Rowan. "İçeri gel, içeri gel."

Rowan bir adım daha geri çekildi ve kapıyı yalnızca Ballard yakınından geçebilecek kadar açtı. Ballard şimdi daha da rahatsız olmuştu.

Rowan altmışlı yaşlarının sonundaydı, Ballard'dan rahatlıkla yirmi yaş büyüktü. Saçı ve sakalı kırlaşmıştı. Kulaklarındaki gür kıllar da bembeyazdı.

Rowan'ın evine daha önce de gelmişti, adamın birkaç başarısız evlilikten sonra yalnız yaşadığını biliyordu. Ayrıca deneyimlerinden oturma odasına geçerse yargıcın koltukta yanına sokulacağını da biliyordu, bunun için sağa, yemek odasına döndü.

"Oturma odasında daha rahat etmez miyiz?" diye sordu Rowan.

Fakat Ballard çoktan yemek odasına girmişti.

"Masada da gayet rahat, Yargıç," dedi. "Ortağım sahada birini gözlüyor, onu çok bekletmek istemiyorum. Hayatını tehlikeye atamam. Yani eğer arama emrini hızlıca gözden geçirebilirseniz hemen yanına dönebilirim."

"Tabii," dedi Rowan. "Ama her şey sırayla. Sana ne ikram edebilirim? Bir bardak buzlu çay, Chardonnay, ne alırsın?"

"Gerçekten Yargıç, tek istediğim emri gözden geçirip okumanız ve her şeyin prosedüre uygun olduğunu söylemeniz."

Ballard bu koşullar altında elinden geldiği kadarıyla en sahici gülümsemesini takındı. Ardından, arama emri dilekçesini masaya bıraktı ve yargıcın oturması için sandalyeyi çekti. Kendisi ayakta kalmaya karar vermişti.

Rowan, Ballard'a bir bakış attı. Bunun pek samimi bir ziyarete dönüşmeyeceğine dair mesajı almış gibiydi. Sandalyeye doğru ilerleyip oturdu.

"Bir bakalım ne getirdin bana," dedi.

"Özet geçebilirim," dedi Ballard. "Ama sadece okumak isterseniz, her şey yazılı."

"Bölge Savcılığı'na götürdün mü bunu?"

"Aslında şöyle. Şu anda faili meçhul davalar birimini yönetiyorum, Sayın Yargıç. Ve birimimize atanmış emekli bir savcı yardımcısı var. Emekli savcı yardımcısı, arama emrini inceleyerek talebi yazıya dökmemizde yardımcı oldu. Zamanla yarıştığımızı bildiğinden bugün sırf bunun için evinden kalktı geldi."

"Öyle mi? Adı ne demiştin?"

"Paul Masser. Bölge Savcılığı'nda Nitelikli Suçlar biriminde çalışıyordu."

"Onu tanıyorum. Yetenekli bir savcı."

"Evet, öyle."

"Peki... Görelim."

Yargıç ilk sayfayı okumaya başladığında Ballard'ın stresten midesi bulanmaya başlamıştı. Dilekçenin ilk dört sayfasında hemen hemen her arama emrinde neredeyse aynı olan standart kalıplaşmış yasal ifadeler vardı. Rowan bu sayfaları atlayıp başvurunun özüne –dava özetine ve muhtemel arama gerekçesinin ifade edildiği kısma– geçebilirdi ancak inatla her satırı okuyordu. Ballard gelişini daha samimi bir havaya taşımamasından kaynaklandığını biliyordu.

Buna rağmen yargıcı öfkelendirebileceği ve emri reddetmesine neden olabileceği korkusuyla ağzını açmadı. Sadece vücut ağırlığını tek ayağından diğerine kaydırıp öylece durdu.

Rowan üçüncü sayfaya gelinceye kadar sessizliğini korudu ve belgeden başını kaldırmadan konuştu.

"Bir şey içmek istemediğine emin misin, Renée?"

"Evet, Sayın Yargıç, teşekkür ederim. Ortağım bekliyor."

"Anlıyorum. Elimden geldiğince hızlı okuyorum. İyice incelemem lazım. İmzalamaya ve devam etmenize karar verirsem bu emrin temyiz mahkemesinde başıma dert olmasını istemiyorum."

"Tabii, efendim."

"Charlie diyebilirsin. Biz eski arkadaşız, Renée."

"Charlie... öyleyse."

Yargıç sonunda davayla ilgili olayların anlatıldığı ve ardından arama emrinin gerekçelendirildiği kısma geldi. Ballard

saate baktı. Bosch onu Montana Caddesi'nde beklerken acaba her şey yolunda mı diye endişelendi.

"Saatine bakıp durarak işimi kolaylaştırmıyorsun," dedi Rowan. "Acelen olabilir ama ben bundan daha hızlı olamam. Bir adamı, mülkünü, tutuklanmasına izin veren arama emrini onaylarken aceleci olamam."

"Anlıyorum, efendim," dedi Ballard. "Yani, Charlie."

Artık Rowan'ı reddettiği için arama emrinin de reddedeceğinden emindi. Ballard bir seri katilin peşindeyken yargıcın teki sırf gururu incindiği için tüm çabalarına gölge düşürecek kadar aşağılık biriydi. Ballard keşke şansımı Yargıç Centurbury ile deneseydim diye düşündü.

"Renée, oturma odasına gidebilir misin?" diye sordu Rowan aniden.

"Şey neden, Charlie?" diye sordu Ballard.

"Çünkü oturma odasından ofisime açılan bir kapı var. Masada mührümü ve mürekkep takımını göreceksin. Arama emrini imzalayıp mühürlemem için gidip getirebilir misin?"

"Tabii."

Ballard'a şaşkınlıkla beraber derin bir oh çekti. Hızla hole yöneldi ve oturma odasından geçerek ofise açılan kapıdan girdi. Yüksek mahkemenin mührünü taşıyan damga, masadaki mürekkep takımının içindeydi.

Yemek odasına geri dönerken telefonunun çaldığını duydu. Bosch'tu. Açmadı. Arama emrini imzalatıp mühürletmek ve olabildiğinde çabuk yargıçtan uzaklaşmak istiyordu. Bosch'a sonra dönecekti.

36

KJAZZ sunucusu geçtiğimiz hafta New York'taki Carnegie Hall'da Ron Carter'ın 85. doğum gününün kutlandığını söyleyip en iyi dileklerini iletti. Ardından Carter'ın 59 yaşındayken yayınlanan *At His Best* albümünden bir yorum olan "A Song for You" şarkısını çaldı.

Şarkı sekiz dakika sürdü ve bitince Bosch, Ballard'ı arayıp Montana Caddesi'ne yola koyulup koyulmadığını öğrenmek için radyoyu kapadı. Ancak EP şubesinin ışığının değiştiğini gördü. Kargoların sıralandığı bankonun orada kısa süren bir aydınlanma oldu. Bosch dükkânın arka kapısının açıldığını tahmin etti. Hemen kontağı çalıştırdı ve çok memnun olduğu park yerinden çıktı.

Bu kez içeri sapmak yerine batı girişinden arka sokağa baktı. Bu şekilde yolun aşağısına doğru net bir görüş açısı yakaladı. Arabanın EP dükkânına yakın bir yerde park ettiğini gördü. Arabanın bagajı açıktı, bu yüzden Bosch ne plakayı ne de adamın Rawls olup olmadığını gördü.

Idaho Caddesi'ne doğru ilerleyip bir mahalleden sola döndü ve 17. Cadde'ye kadar devam edip sokağın diğer ucuna çıktı. Bu defa dikkat çeken BMW logosunu ve kaput üzerindeki metalik

mavi boyayı görebildi. Ballard öncesinde arabanın nasıl olduğunu anlatan bir mesaj yollamıştı. EP1 plakalı 2021 model mavi bir BMW 5 serisiydi. Ön tampondaki plakayı okuyamayacağı kadar uzak olsa da üç haneli olduğunu seçebildi. Artık Bosch Rawls'un ofisinde olduğundan ve bunun onun BMW'si olduğundan emindi.

BMW doğuya dönük olduğundan, Rawls'un işten çıkıp doğu yönünden arka sokağa sapacağını düşündü. Arabasını geri vitese aldı ve 17. Cadde'ye yöneldi ve arka sokaktan dolanarak güney cephesindeki ilk evin önüne çekti. Bu noktadan sokağın çıkışına hâkimdi.

Arabayı park ederken Ballard aradı.

"Rawls burada," dedi. "Arabası EP dükkânın arkasındaki ara sokakta ve çıkmak üzere bence. Neredesin? Emri imzalattın mı?"

"İmzalattım," dedi Ballard. "Şimdi çıkıyorum."

"Kaçırırsam tek arabayla muhtemelen zorlu bir kedi fare oyunu olur."

"Anladım. Yoldayım." dedi.

Bosch telefonu kapadı ve dikkatini ara sokağın çıkışına verdi. BMW'yi doğrudan görememek tatsızdı. Ancak aracından çıkıp Rawls 'un onu fark etmesi riskini almak ya da aracından çıktığı anda onu gözden kaçırmak istemedi.

Ön camdan sağına baktığı için bir adamın soldan yaklaşıp arabasının tavanına yumruk attığını görmedi. Bosch irkilerek döndü.

"Sizi korkutmak istemedim," dedi adam. "Ama burada ne aradığınızı söyler misininiz?"

"Şey, birini bekliyorum," dedi Bosch.

Bosch bakışlarını adamdan ayırıp sokak arasına baktı, sonra yeniden adama döndü.

"Bu mahallede yaşayan biri mi?" diye sordu adam.

"Bu gerçekten sizi ilgilendirmez," dedi Bosch.

"Eh, öyle bir ilgilendirir ki. Evimin önündesin ve burada ne aradığınızı bilmek istiyorum."

"Özür dilerim, tamam gidiyorum buradan."

Bosch arabanın motorunu çalıştırdı.

"Böyle paçayı sıyıramazsın," dedi adam. "Buralarda dolanıyorsan, nedenini bilmem gerekiyor yoksa polisi arayacağım."

"Beyefendi, ben polisim," dedi Bosch.

Bosch adama dönüp arabayı vitese attı. Arabayı caddeye sürüp sağa döndü. Yavaşça ilerlerken BMW'nin olduğu yöne baktı. Araba orada değildi. Bir araba 16. Cadde'ye dönerken ara sokağın uzak ucunda yanan fren lambalarına takıldı gözleri.

"Lanet olsun," dedi Bosch.

Gaza basıp Montana'ya ilerledi. Dur işaretinde arabasını kavşağa doğru sürüp sola baktı. Mavi BMW'nin Montana'ya çıkıp batıya yöneldiğini gördü. Bosch da arkasından ilerledi ve BMW ile arasında buçuk blokluk mesefeti koruyarak takip etmeye devam etti. Rawls'un Lincoln Bulvarı'na gideceğini ve ardından nereye gitmek istediğine bağlı olarak 10 numaralı otoyola sapacağını tahmin etti.

Tekrar Ballard'ı aradı.

"Harekete geçti," dedi. "Sanırım otoyola doğru ilerliyor."

"Nereye geleyim?"

"10. Otoyol'a girerse, 4. Otoyol'a doğru gidiyor demektir."

"Ben şu anda 4 numaralı otoyolun yakınlarındayım."

"O zaman sen de hemen güneye doğru git. Yaklaşırken tekrar seni ararım. Planladığımız gibi giderse sen devam edersin. Bence beni fark etti."

"Nereden anladın?"

"Benim yanımdan geçmemek için ara sokaktan geri döndü."

"Lanet olsun."

"Tek araçla takip bu kadar oluyor, ne diyebilirim ki."

"Biliyorum, benim hatam."

"Hayır, senin hatan değil. Olan oldu artık."

"Ya sadece eve gidiyorsa?"

"Çok güzel olurdu ama sanmıyorum. Üniversiteye caddeleri buranın doğusunda. Oraya gidiyorsa yolu çok uzattı demek olur bu."

İlerlerken Rawls tahmin edildiği gibi Lincoln Caddesi'nden güneye döndü. Bosch da kavşağa varıp döndü ancak ortada BMW falan göremedi. Bir sonraki kavşaktan geçerken yavaşladı ve hızlıca sağla sola bakındı. BMW falan yoktu hiçbir yerde.

"Kahretsin," dedi. "Sanırım onu kaçırdım."

"Ne?" diye sordu Ballard. "Nerede?"

"Lincoln Caddesi'ne döndü. Peşindeydim ama birden ortadan kayboldu. Ara sokaklara bakıyorum ama arabasını hiçbir yerde göremiyorum."

"O DNA örneğini almamız lazım."

"Biliyorum. İşte şimdi suç benim."

"Seni suçlamıyorum, Harry. Sadece sinirlendim. Nereye gitti sence?"

"Otoyola, oradan da kim bilir nereye? Belki havaalanına gidiyordur, güneye Meksika'ya ya da kuzeye Kanada'ya gidiyor olabilir."

Bosch üç kavşaktan geçti ama mavi BMW'yi görmemişti.

"Şimdi nereye gitmeliyim?" diye sordu Ballard.

"Dört-Beş numaralı otoyola doğru devam et ve güneye git. Ben de..."

Cümlesini tamamlayamadı. Telefonu elinden fırladığı anda arabanın arkasına süratle bir araç çarptı. Aniden saat yönünün tersine dönmeye başladı. Cherokee kavşaktan yan kayarak park halindeki bir araca çarparak durdu.

Bosch afallamıştı ve sonra sislerin ardından sağ dizinin ağrısı tüm keskinliğiyle hissedilir hale geldi. Dizini tuttu ve etrafına bakındı, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Camdan bakınca aradığı mavi BMW'yi gördü. Lincoln'ün ortasındaydı, ön yolcu tarafındaki farı çarpmanın etkisiyle paramparçaydı.

Bosch çok geçmeden neler döndüğünü anladı. Rawls arabasına pit manevrası yaparak arkadan çarpmıştı, bu aracın arkasından hareketin yönünü değiştirip kontrolsüz bir savrulma yaparak hedefteki arabayı döndürmeyi amaçlayan bir takip taktiğiydi.

Hafif hasar alan BMW hareket etmedi. Sürücü kapısı aniden açılıp Rawls dışarı çıkana kadar sokak ortasında hareketsizce durdu. Rawls arabanın önünden dolaştı ve Bosch önce Rawls'un arabanın hasarını kontrol edeceğini düşündü. Ancak BMW'nin ön kısmına bile bakmadı. Bunun yerine sakin bir şekilde Bosch'un arabasına doğru yürümeye başladı.

Bosch, Rawls'un yanında bir silah taşıdığını görebiliyordu.

"Şaka yapıyorsun," dedi Bosch.

Bosch eğildiğinde kaburgalarındaki acıyı hissetti. Torpidoyu açtı ve silahını kavradı. Koltuğuna yaslandığında silahını uyluğunun üzerinde tuttu. Nasıl bir yüzleşme olacak hiçbir fikri yoktu.

Rawls yürümeye devam etti ve gittikçe yaklaşırken silahını ateşlemeye hazır bir pozisyondaydı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," dedi Bosch.

Bosch silahını hedefe doğrulttu ama ilk ateş eden Rawls oldu ve Bosch, beyninde şiddetli bir acının kıvılcımlandığını hissetti.

37

Bosch'un sesi şiddetli bir çarpışma sesiyle kesildi, ardından lastiklerin asfaltta çıkardığı cızırtı ve metalin çarpışma sesi duyuldu.

"Harry!" diye bağırdı Ballard telefona.

Sessizlik.

"Harry? Orada mısın?"

Yine yanıt gelmedi derken Bosch'un sesini duydu ama sesi boğuk ve uzaktı. Söyledikleri anlaşılmıyordu.

"Harry? Beni duyabiliyor musun?"

Birden söylediklerini net bir şekilde duydu ama anlaşıldığı kadarıyla Bosch'un konuştuğu kişi Ballard değildi.

"Hayır, hayır, hayır, hayır..."

Ve sonra ateş sesleri geldi. Keskin ve net vuruşlar. Önce bir el ateş, ardından cam kırıklarının sesi sonra ardı ardına silah sesi. Birkaç saniye içinde sayamayacağı kadar fazla ses cümbüşü. Sonra bir el ateş daha, diğerlerinden o kadar uzaktan ve boğuk gelmişti ki ölümcül vuruş olduğu barizdi.

"Harry!" diye bağırdı Ballard.

Aracının direksiyonunu U dönüşü yapacak şekilde döndürdü. Arabasının önünde duran sirene ve acil durum ışıklarına basarak Santa Monica'ya doğru hızlandı.

BÖLÜM 2

KUTSAL TOPRAK

38

Bosch muayene odasında sedyenin üstünde yarı oturur vaziyetteydi, sere serpe uzanmamaya çalışıyordu çünkü onu müşahede altına alırlarsa geceyi hastanede geçirmesi gerekebilirdi. Bosch ise olabildiğinde çabuk gitme niyetindeydi. Santa Monica'nın en iyi hastanesinde olsa da kendi evine kendi yatağına kavuşmak istiyordu.

Kızını araması lazımdı ama telefonu yoktu. Arabasına arkadan çarpıldığı sırada elinden fırlamıştı. Acil servis doktorunun perdeden içeri girmesini bekledi, son bir kontrol edip reçete yazıp eve yollamasını umuyordu.

Yaraları ciddi değildi ancak silahla vurulmuştu. Kaburgaları zedelenmiş, dizini çarpmış ve etrafa savrulan camlardan birkaç küçük kesikle atlatmıştı. Bir kurşun sol kulağının üst kıvrımını sıyırmıştı. Öyle mucizevi bir şekilde ıskalamıştı ki. Kurşun hedeflendiği yere birkaç santim daha yaklaşsaydı geceyi morgda geçirecekti. Bunun için şükretse de hissetikleri büyük oranda üzüntüydü. Rawls ölmüştü ve sakladığı tüm sırlar da muhtemelen onunla gömülecekti.

Acil servis doktoru yaraya pansuman yapıp dikiş atmıştı. Bir de durduk yere hiç gereği yokken Bosch'a o kulağının üstüne

yatmamasını tembihliyordu. Bosch perdelerle bölünmüş diğer acil müdahale gören hastaların konuşmalarını duyabiliyordu. Ancak yirmi dakikadır onunla ilgilenmeye gelen yoktu. On beş dakika daha bekleyip perdeyi aralayacak ve nöbetçi hemşireye gitmesi gerektiğini söyleyecekti.

Ancak düşündüğü gibi olmadı. Kendine biçtiği süre dolmadan beş dakika önce perde açıldı ve Maddie üstünde üniformasıyla içeri girdi. Aklını kaçırmış gibiydi.

"Baba!"

Maddie ona bir hışımla yaklaşırken Bosch ayağa kalktı. Bir yandan yaralı kulağını korumaya çalışırken sıkıca sarıldılar.

"İyi misin? Renée aradı."

"İyiyim. Her şey yolunda. Gerçekten."

Maddie geri çekildi ve önce babasının yüzüne, sonra kulağına baktı.

"Canın yanıyordur."

"Eh, başta biraz yansa da şimdi iyiyim. Doktor, o kısımda çok fazla sinir ucu olmadığını söyledi."

Doktor böyle bir şey söylememişti ama Bosch kızının endişelenmesini istemiyordu.

"Peki ya adam, öldü mü?" diye sordu kızı.

"Ne yazık ki evet," dedi Bosch. "Onunla konuşmak istiyorduk ama şimdi..."

"Tamam ama bu senin hatan değil. ŞİSAB ile konuştun mu?"

Olay Santa Monica şehrinde olmasına rağmen Los Angeles Polis Departmanı'nın Şiddet Suçlarını Soruşturma Birimi, Bosch'un başına gelenleri soruşturacaktı. SMPD da kendi soruşturmasını yürütecekti.

"Olay yerinde kısa bir ifade verdim," dedi Bosch. "Ama daha fazlasını araştıracaklarını biliyorum. Muhtemelen hâlâ olay yerindeler, tanıkları ve kameraları inceliyorlar."

"Gece burada kalman gerekiyor mu?" diye sordu Maddie.

"Yok, doktorun gelip beni taburcu etmesini bekliyordum. Doktor gelir gelmez buradan çıkacağım. Senin Hollywood'da devriyede olman gerekmiyor mu?"

"Teğmen olanları öğrenince izin verdi. Şükürler olsun ki iyisin."

"Teşekkürler, Mads. Bak ne diyeceğim, arabam hâlâ olay yerinde ve bir süreliğine geri alabileceğimi sanmıyorum. Buradan çıkabilirsem beni eve bırakabilir misin?"

"Tabii, ama Renée bekleme odasında ve benden sonra seninle konuşması gerektiğini söyledi. Dava ile ilgiliymiş."

"Tamam, o zaman beni bırakmasını söylerim ve arabada konuşuruz."

"Emin misin?"

"Evet, endişelenme. İşine dönmen gerekiyorsa sonra konuşuruz."

"Sana uğrarım."

"Pazar günleri çalıştığını bile bilmiyordum."

"Evet, artık perşembeden pazara işbaşı yapıyorum."

"Güzel. Belki yarın veya salı günü öğle yemeği yiyebiliriz. Dizimdeki ağrı bir masada oturmama izin vermeyecek kadar şiddetlenecek gibi geliyor."

"Eh, evet."

Maddie söz vermekte tereddüt etmiş gibiydi.

"Son zamanlarda seni pek göremedim," dedi Bosch.

"Biliyorum," dedi Maddie. "Ve benim hatam. Çok meşgulüm. Ama evet, öğle yemeği yiyebiliriz. Sabah sana uğrarım ve dizin çok ağrırsa salı günü yaparız."

"Çok sevinirim, Maddie."

"Hoşça kal, baba. Seni seviyorum. İyi olmana çok sevindim."

Maddie tekrar babasını kucakladı.

"Ben de seni seviyorum," dedi Bosch.

"Renée'yi bulup müsait olduğunu söyleyeceğim," dedi.

Ve sonra gitti.

Bosch şimdi hem doktoru hem de Ballard'ı bekliyordu. Kulağına zarar vermeden büküp bükemeyeceğini görmek için tereddütle bir parmağını kulağına götürdü.

"Kulağına dokunma."

Bosch döndüğünde acil servis doktorunun girdiğini döndü. Doktor lavaboya giderek ellerini yıkadı ve ardından Bosch'un yanına geldi. Bosch'un kulağındaki dikişlere göz attı.

"Bir süre böyle oldukça kötü görünecek ama bana kalırsa bunu pek dert edecekmişsin gibi durmuyor," dedi.

"Şu anda umursadığım tek şey buradan çıkmak," diye yanıtladı Bosch.

"Peki, gidebilirsiniz. Sizin için yazdığım reçeteyi hastanenin eczanesinden alabilirsiniz. Sadece ağrınız olursa kullanın. Ağrınız yoksa kullanmayın. Dikkatli olun."

"Anladım. Çok teşekkürler, Doktor. Yaptıklarınız için"

"Sadece işimi yapıyorum, tıpkı sizin gibi. Ama birkaç gün içinde tekrar gel muayene edelim. Enfeksiyon riski var."

"Tabii ki. Teşekkür ederim. Peki dikişler?"

"Ona sonra bakacağız ama muhtemelen bir süre dikişleri almayacağız. Kulağının köpeğiminki gibi sallanmasını istemezsin."

"Haklısınız."

On dakika sonra Bosch, Ballard'ın arabasındaydı. Ve acil servis girişi dışındaki acilin araç park alanından çıkıyorlardı.

Reçeteyi almamaya karar vermişti ve ağrıyı reçetesiz satılan önlemlerle idare edecekti.

"Hadi eve gidelim," dedi Ballard.

"Önce olay yerine uğrayalım," dedi Bosch. "Bir bakmak istiyorum."

"Harry, oraya dönmen hoşlarına gitmeyecektir."

"Sadece yanından geçelim. En fazla beş dakikamızı alır."

"Tamam. Ama durmak yok."

"Şiddet Suçları Birimi ya da Santa Monica Polis Departmanı seninle konuşmak istemiyor mu?"

"Zaten konuştular. Yarın daha fazla detay istiyorlar ama gitmeme izin verdiler."

"Maddie konuşmak istediğin bir şey olduğunu söyledi."

"Evet, kutu hakkında."

"Hangi kutu?"

"BMW'nin bagajında bir kutu vardı."

"Arabayı ara sokakta gördüğümde bagajı açıktı. İçinde kutu olsa da ben görmedim. Ne kadar büyük?"

"16x16x6 sanırım. Kutunun üzerinde yazıyordu. Rawls'un dükkânında sattıkları kargo kutularından."

"O kadar büyüklüğü gözden kaçırmış olamam. İçinde ne var?"

"Hatıralarla dolu. Öldürdüğü insanlardan kalanlar. Muhtemelen Pearlman ve Wilson arasında daha fazla kişinin canına kıydı. Sayamayacağım kadar çok kişinin ve belli ki bu kutuyu uzun süre inceleyeceğiz."

"Kahretsin."

"Ve muhtemelen bu yüzden sonunda kendini öldürdü."

"Bekle bir dakika, ne?"

"Kendini öldürdü."

"Hayır, onu vurdum. Gözlerimle gördüm."

"Evet, ama ölümcül bir şekilde değildi. Sen onu arabana doğru düşürdün. Ama sonra silahı kendi ağzına dayadı. Son kurşunu buydu."

Bosch açılan ateşleri düşündü. O kadar hızlı ve şiddetli olmuştu ki her detayı hatırlamakta zorlanıyordu. İlk atışın Rawls'tan geldiğini ve camdan geçip kulağına isabet ettiğini hatırlıyordu. Yarım şarjör boşaltarak karşılık vermişti. Cam paramparça olmuştu ve geriye kalan atışları doğru düzgün yapabilmesine olanak vermişti. Çünkü Rawls ilerlemeye ve geri ateş etmeye devam etmişti. Bir kurşun Rawls'un sağ omzuna isabet edip görüş alanından çıkmıştı ve intihar ettiğini görmemişti.

Bosch kapısını açıp yere yuvarlanmıştı. Başından kanlar akınca Rawls'tan daha ciddi bir şekilde yaralandığını düşünmüştü. Yaralı bacağıyla topallayarak ve şarjöründeki mermilerin ne kadar kaldığını bilmeden, arabasının etrafında dikkatle hareket edip yolcu tarafından ön kısımda durmuştu. Rawls'un cansız yattığını görünce onu öldürdüğünü düşünmüştü.

"Şiddet Suçları Birimi'ndekiler bana bunu söylemedi," dedi.

"Evet, bana söyledikleri bu," dedi Ballard.

Bosch sessiz kaldı ve Ballard araba kullanırken camdan dışarı baktı. Ballard bir süre sonra endişelenmeye başladı.

"İyi misin Harry?" diye sordu. "Arabamda fenalaşma sakın."

"Merak etme," dedi Bosch.

"O dükkânı ve Rawls'un sahip olduğu diğer dükkânları düşünüyordum."

"Neden ki?"

"Polisliği bırakıp böbrek naklinden sonra yeni bir hayat kurduğunu ve sonra bu işe başladığını biliyoruz değil mi?"

"Doğru."

"Peki, neden bu iş? Aslında yaptığı şeyle bunun ne alakası var?"

"Bu işin ona bir şekilde yardım ettiğini mi düşünüyorsun? Kurban bulması mesela?"

"Bilmiyorum ama deşmeliyiz. İnsanlar bu özel posta kutularını kiralıyorlar ve çoğu yasal ama bazılarının illegal olduğuna bahse girerim. İnsanlar genelde gizli saklı işlerini veya en azından karanlık kısımlarını saklamak için yapıyor. Bazı şeyleri özel olarak göndermek istersin hani. Eşinin görmesini istemediğin şeyleri. "

"Rawls'un hepsine erişimi vardı," dedi Ballard.

"Ben de bunu düşünüyordum. Özel posta kutularının diğer tarafındaydı ve herkesin neler çevirdiğini görebiliyordu. Kadınları hedef aldığını, kendi karanlık tarafını gizleme konusunda ona yardımcı olup olmadığını bilmiyorum ve sanırım öldüğü için bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz."

"Diğer kurbanların kimliklerini tespit etmeye başladığımızda öğreneceğiz. Ve öldüğü için üzgün olduğumu söyleyemem. Biliyorum, insanlar bu kadar uzun süre her şeyden paçayı sıyırıp bu şekilde kurtuldu, adalet nerede diye düşünecekler. Ama bence dışarıda hayatı kurtulmuş birçok insan var."

"Galiba haklısın."

"Varsayım değil bu, Harry. Gerçek bu."

Lincoln Caddesi'ne vardılar ve çatışmanın yaşandığı kavşak trafik polisleri tarafından barikat altına alınmıştı. Bosch yeşil Cherokee'sinin bir polis otoparkına götürülmek üzere çekiciye yüklendiğini gördü. Bildiği kadarıyla telefonu hâlâ arabadaydı.

Trafik polisleri tarafından bir yan sokağa yönlendirildiler ve Bosch'un turuncu bariyerlerin ardında neler olup bittiğini görebilecek kadar yaklaşamadılar. Ballard ilerledi.

"Meclis üyesiyle konuştun mu?" diye sordu Bosch.

"Hastings'le konuştum," dedi Ballard, "neler olup bitti anlatmak için. Ama Rawls ile DNA eşleşmesi olana kadar Pearlman ile konuşmak istemiyorum. Laura Wilson'ın annesi için de bekliyorum. Sabah adli tabibe gidip kan örneğini ve parmak izlerini alacağım, sonra laboratuvara gideceğim. Darcy Troy DNA için hazırda bekliyor. Gizli izler konusunda pek tecrübem yok, o yüzden ne olacağını göreceğiz."

"Peki ya amirlerin? Bu adamı Faili Meçhul Vakalar Birimi'nde çalıştırdığın için seni mi suçlayacaklar?"

"Hayır, tabii ki hayır. Beni suçlamaya kalkarlarsa Hastings'in Rawls'u kadroya almamı açıkça söylediği e-postalar duruyor. Bu konuda bir endişem yok. Ben daha çok senin için endişeleniyorum, Harry."

"Benim için mi? Neden?"

"Seni ekibe aldım ve olanlara bak? Sadece bir hafta bile geçmeden vuruldun, yaralandın, üstelik araban hurdaya döndü."

"Hurda olduğu falan yok, tank gibi bir şey o."

"Pekâlâ, ama umarım yeni ve uygun bir ön cam bulunur."

"Yedek parça satan yer çok."

"O zaman harika. Araban sana çok yakışıyor, Harry. Sanki bir karenin içine sığmayan daire gibisin."

Bosch bunu biraz düşündü, sonra planını Ballard'a anlattı.

"Birkaç gün izin alacağım. Dizime mümkün olduğunca az yüklenmeye çalışacağım. Sonra Gallagher'a dönmek istiyorum."

"İyi düşünmüşsün."

39

Ballard otuz beş dakika bekleme odasında bekletildi, sonra nihayet meclis üyesinin hazır olduğunu söylediler. Salı öğleden sonraydı ve Rawls olayı pazar gecesinden beri gündemde yerini koruyordu. Haberin gündemde kalmasının nedeni gizemdi. LAPD, Rawls ile Sarah Pearlman ve Laura Wilson cinayetleri arasındaki DNA'nın doğrulanması bekleniyordu bu yüzden çok az ayrıntı halka sızmıştı. Haberlerde şu an için Faili Meçhul Cinayetler Birimi'ndeki bir dedektifin katil zanlısıyla silahlı çatışmaya girdiği ve bir adamın ölü, diğerinin ise yaralı olduğu bahsediliyordu. Henüz hiçbir isim açıklanmamış ya da sızdırılmamıştı. Ancak birkaç saat içinde Polis İdaresi Binası, önündeki meydanda basın toplantısı düzenleyecek ve her şey değişecekti. Ballard'ın görevi meclis üyesine amirin ne açıklayacağı konusunda bilgi vermekti.

Ballard, Pearlman'ın ofisine girdiğinde meclis üyesinin Nelson Hastings ve Rita Ford ile beklediğini gördü. Meclis üyesi büyük masasının sağındaydı, oturma alanında karşılıklı duran iki kanepe ve aralarında cam bir sehpa vardı. Pearlman ve Hastings bir kanepenin iki ucundaydı. Ford diğer kanepenin kö-

şesinde oturuyordu. Oturması için Ballard'a kalan köşeyi işaret ettiler.

"Dedektif Ballard sizden son gelişmeleri duymak istiyordum," dedi Pearlman. "Neler oldu?"

"Zaman ayırıp benimle görüştüğünüz için teşekkürler, Bay Pearlman," diye başladı Ballard. "Bu öğleden sonra dörtte, Polis Şefi basın toplantısı düzenleyecek. Ted Rawls'un DNA'sı ile avuç içi izinin, kız kardeşiniz ve Laura Wilson'ın cinayetleriyle eşleştirildiğini açıklayacak. Böylece davalar kapanmış olacak ancak Rawls'un arabasından ve diğer bulgulardan toplanan deliller üzerinde soruşturma devam ediyor. Başka davalarla da bağlantılı olması mümkün."

Pearlman başını iki yana salladı.

"Aman Tanrım," dedi. "Vay canına. Gerçekten bitti mi?"

"Evet, efendim, kız kardeşinizin davasıyla ilgili kısım en azından," dedi Ballard. "Savcı davayı kapatma talebimizi gözden geçirip onaylayacak. Sizler için böyle bir şeyin kapanmasının mümkün olmadığını biliyorum ama belki bir nebze de olsa size huzur verir."

"Diğer dava ne durumda?" diye sordu Pearlman. "Rawls o kızı tanıyormuymuş yoksa benim seçim kampanyam için kapı kapı gezerken mi denk gelmiş?

"İkinci ihtimal gibi görünüyor," dedi Ballard

Kısa süren sessizlikten sonra Hastings konuştu.

"Bu meclis üyesini imajını zedelememeli," dedi.

"Ne demek istediğini anlayamadım," dedi Ballard.

"Son kısımdan bahsediyorum, Dedektif," dedi Hastings. "Rawls'un Laura Wilson ile tanışmasının sebebinin Bay Pearlman'ın seçim kampanyası olduğuna dair kanıtınız yok. Kadın seçim rozetini herhangi bir yerden almış olabilir. Yani bu

varsayım medyaya yansımasın. Amiriniz bunu yapmayı seçerse artık desteğimizi geri çekeceğimizi bilmelisiniz."

"Mesajınızı medya ile ilişkiler ekibine ileteceğim," dedi Ballard. "Polis Şefi konuştuktan sonra basın bülteni yayınlayacaklar."

"Rawls'un Faili Meçhul Vakalar Birimi'ne katılması konusunda ne diyeceksiniz?" diye sordu Hastings.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Ballard.

"Muhtemelen birkaç zeki muhabirin Rawls'un ekibe nasıl katıldığını soracaklarını tahmin ediyorsunuzdur," dedi. "Ve ardından adamın geçmişinin nasıl araştırılmadığını soracaklardır."

"Bu tarz bir sorunun geleceğini sanmıyorum," dedi Ballard. "Ama olur da gelirse medyaya ya da başkalarına yalan söylemeyeceğim. Bana meclis üyesinin onu ekibimde istediğini söylediniz. Polis Şefi ile konuştum ve bizden istenileni yaptık. Gelen e-postalar hâlâ duruyor."

Hastings'e kendisini ya da LAPD'yi tehlikeye atacak bir hamle yaparsa bunun ters tepeceğini ima etmeye çalışıyordu.

"Evet, benim yolladığım e-postalar," dedi Hastings. "Onu ekibe almanızı söyledim. Meclis üyesi değil. Gerçek bundan ibaret ve sorulduğunda açıklamanız gereken tek şey de bu."

Hastings, Pearlman'ı korumak için kendini feda etmeye hazırdı. Ballard, politikacıda nadir bulunan bir cesaret olduğunu gördü. O an Hastings'e olan saygısı arttı.

"Anlaşıldı," dedi Ballard.

"Polis Şefi basın toplantısını ne zaman yapacak?" diye sordu Ford.

"Dörtte," dedi Ballard.

"Biz de hemen ardından kendi basın toplantımızı düzenlemeliyiz," dedi Ford. "Aynı haber kuşağında oluruz."

"Mükemmel fikir," dedi Hastings. "Dedektif, size bir sorum var. Meclis üyesinin yanında durup onun Faili Meçhul

Cinayetler Birimi'nin yeniden açılmasına vesile olmasının, katilin kimliğinin ortaya çıkmasına ve bu iki davanın çözülmesine katkıda bulunduğunu söylemek ister misiniz?"

"Departmanın onayı almak zorundayım," dedi Ballard.

"Onayı alın lütfen," dedi Hastings. "Sizi aramızda görmekten mutluluk duyarız ve eminim birimin tekrar faaliyete geçirilmesine öncülük eden kişiye için saygınızı göstermek istersiniz."

"Teğmenimle konuşup size haber vereceğim," dedi Ballard.

Ballard toplantının sona erdiğini hissedince ayaklandı. Pearlman da sanki bir uykudan uyanmış gibiydi, ayağa kalktı. Ballard o an adamın yüzünden süzülen gözyaşlarını fark etti. Hastings ve Ford ile çekişirken, Pearlman görünüşe göre kaybettiği kız kardeşini ve onun canına kıyanın en yakın arkadaşı olduğunu kabullenmekte güçlük çekiyordu.

"Dedektif, teşekkür ederim," dedi. "Birimin yeniden faaliyete geçirilmesi için baskı yaparken aslında kız kardeşimin davasının unutulmamasını istiyordum. Davanın çözüldüğünü bilmek, birimin önemi hakkında söylediğim her şeyi doğruluyor. Basın toplantısında kesinlikle bundan bahsedeceğim. Size ne kadar teşekkür etsem azdır, bunu da ekleyeceğim. Umarım bizimle olursunuz siz de."

Elini uzattı ve Ballard ile tokalaştılar.

"Teşekkürler, efendim," dedi Ballard.

Belediye Binası'ndan çıkıp Spring Caddesi'nden yarım blok ileriye yürürken görüşmede verdiği cevapları gözden geçirdi ve kendini iyi savunduğuna kanaat getirdi. Pearlman'la bir basın toplantısında yan yana durmak için izin istemeye hiç niyeti yoktu- her ne kadar birimi ve kendisini öveceğini söylese de. Bu siyasetin ve polis departmanının birbirine karıştırıldığı mesajını verirdi ve nihayetinde felaketten başka bir şey de getirmezdi. O yüzden toplantıda onlara katılmayı istemiyordu.

Polis İdaresi Binası'na vardığında, üzerinde altın renkli büyük bir LAPD amblemi olan bir kürsünün önünde bir avuç basın görevlisinin beklediğini gördü. Rozetin üzerinde, Ballard'ın az önce çıktığı ikonik Belediye Binası simgesi vardı. Kent Merkezi sakinleri tarafından "Eski Sadık" olarak adlandırılırdı. Polis Şefi basın toplantısı için kürsüyü çıktığında yirmi yedi katlı kule arkasındaki binanın cam cephesine yansıyacaktı. Yani siyasetin ve polis departmanının asla ayrılamayacağını hatırlatacaktı.

Ballard binaya giriş kartıyla girdi ve asansörle onuncu kata çıktı. Teğmen'in ofisinin hemen yanındaki basınla ilişkiler ofisinde basın toplantısı öncesi bir toplantı yapılacaktı.

Departmanın baş sözcüsü, sivil bir personel olan ve eski Kanal 5 Haber muhabiri Ramon Rivera'ydı. Ballard'ı ofisine davet etti. Ballard, Polis Şefi'nin de orada oturduğunu görünce şaşırdı. Polis Şefi basın toplantısında okuyacağı açıklamayı gözden geçiriyordu.. Açıklamanın bir kopyası muhabirlere dağıtılacaktı.

Ballard oturdu ve Rivera ona okuması için bir kopya verdi. Açıklama, Ballard'ın daha önceki bir telefon görüşmesinde Rivera'ya anlattığı dava detaylarını içeriyordu. Davanın tüm detaylarını bütün çıplaklığıyla anlatan bir açıklamaydı. Basın toplantısının en kolay kısmı buydu. Asıl zorlu kısımsa hangi soruların sorulacağını öngörmek ve onlara nasıl cevap verileceğine karar vermekti.

Polis Şefi bir yıl önce Ballard'ın istifa ettiği dönemde onun departmana geri dönmesi için ısrar etmişti. Yeniden faaliyete geçen Faili Meçhul Vakalar Birimi'ni başına geçmesini sağlayan, ona kendi seçtiği görevi verme sözü olmuştu. Polis Şefi de açıklamayı okuduktan sonra kendisine yöneltilebilecek soruları Ballard'a sordu.

"Bosch neden tek başına Rawls'u tek başına takip ediyordu?" diye sordu.

"Aslında onu takip etmeyi planlamamıştık," dedi Ballard. "Ama başka bir şansı kalmadı. Bosch, Rawls'un arabasını onun işyerinin dışında görmüş. Ben arama emri imzalatmak için yargıca gittim o da sadece binayı izliyordu. Rawls ben oraya varamadan önce dükkândan çıktığı için Bosch'un tek araçla takip etmeye çalışmaktan başka çaresi kalmadı. Rawls'un başından beri izlendiğini bilip bilmediği ya da yolda Bosch'un arabasını fark edip etmediği bilmiyoruz."

"Ve Faili Meçhul Vakalar Birimi için Bosch'u işe sen mi dahil ettin?"

"Evet, ben teklif ettim. O, ekibin en deneyimli dedektifi."

"Departmanla geçmişte yaşadığı sorunları biliyor muydunuz?"

"Sorunlar mı, efendim?"

"Birkaç silahlı olaya karışmış. Departmandan pek iyi bir şekilde ayrılmadı. Bazıları, departman onu emekli etmeden önce emekli olduğunu söyleyebilir."

"Bazılarını biliyordum evet. Ama olabilecek en iyi gönüllü ekibi bir araya getirmek istedim ve Bosch da listenin başındaydı. Bu davayı büyük ölçüde onun katkıları sayesinde çözdük."

"Eğer onu ekipten çıkarmak zorunda kalsaydık peki?"

"Anlamıyorum. Bizi Rawls'a götüren onun çalışmalarıydı ve şimdi onu kapı dışarı etmemi mi istiyorsunuz?"

"Öyle demedim. En azından şimdilik. Ama biriminizde sizin seçtiğiniz isimlerden birinin katil olduğu ortaya çıktığında algı yaratmaya çalışacaklar. İyi bir izlenim yaratmayacağını kabul edeceğinizi düşünüyorum, Dedektif Ballard. Ve acaba baştan mı başlamalıyız diye düşünüyorum."

"Yani ekibi dağıtmamı mı istiyorsunuz?"

"Daha iyi bir terim bulamadım."

"Öncelikle Rawls'u ben seçmedim. Bunu belediye meclisi üyesinin ofisi dayattı. Rawls'u istemiyordum ama Belediye Meclisi Üyesi Pearlman'ın kalem müdürü beni onu almaya zorladı. Şefim Gandle ile konuştum ve meclis üyesinin desteğini sürdürmek için onu ekibe dahil etmeyi kabul ettik. Ama yine de bunun ekibi dağıtmam anlamına geldiğine inanamıyorum. İyi bir ekibimiz var. Eski bir savcı yardımcısı olan hukuki danışmanımız, bir genetik uzmanı ve Harry Bosch'un da aralarında olduğu yetenekli dedektiflerimiz var."

"Peki, şimdilik bunu bir kenara bırakalım ve basınla konuşmaya gidelim. Herhangi bir karar vermeden önce işler nasıl gidecek bir bakalım."

Ballard bir şekilde bu kararın çoktan verildiğini hissetti. Şef ve Rivera ayağa kalktı.

"Yazıcıdan basın açıklamasını alayım," dedi Rivera.

Rivera odadan çıktıktan sonra, Ballard ayağa kalktı ve Polis Şefi'ne döndü.

"Efendim, eğer birimin baştan kurulmasına gerektiğine karar verirseniz, bunu ben olmadan yapmak zorunda kalacaksınız. Eğer Harry Bosch giderse, ben de giderim."

Şef cevap vermeden önce uzun bir süre Ballard'a dikti gözlerini.

"Dedektif Ballard, beni tehdit mi ediyorsunuz?" dedi.

"Ben öyle demezdim," dedi Ballard. "Sadece gerçekleri söylüyorum, efendim. Eğer Bosch yoksa ben de yokum."

"Anlaşıldı. Ama adım adım ilerleyelim. Bu durumun nasıl gittiğini görelim ve sonra ne yapacağımıza karar verelim."

"Evet, efendim."

40

LAPD basın toplantısı, KCAL'nin 16.00 haber bülteninde canlı olarak yayınlandı. Bosch yayını evinden izledi ve Şef'in Ted Rawls'un hikâyesini nasıl bu kadar hâkimiyetle ama yine de hikâyenin pek çok önemli ayrıntısını eksik anlattığını hayretle izledi. Yeni kurulan Faili Meçhul Vakalar Birimi üyeleri tarafından DNA yoluyla kimliği tespit edilen bir seri katilin hikâyesini anlattı. Ve ardından ekip üyelerinden birinin onun peşindeyken intihar ettiğini açıkladı. Açıklamadığı şeyler ise katilin birimin üyesi olduğu ve Belediye Meclisi Üyesi Jake Pearlman'ın yakın dostu olarak bu birime katılmasıydı. Rawls, sadece butik işletmeler zinciriyle geçinen bir adam olarak tanımlandı. Faili Meçhul Vakalar Birim'inin üyelerinin isimleri anılmadı ve kürsüde Şefin arkasında duran Renée Ballard, konuşmaya çağrılmadı. Önceden hazırlanmış açıklamayı beş dakikada okudu ve birimi ve birimi yöneten Ballard'ı öve öve bitiremedi. Tüm bunların özü, Faili Meçhul Vakalar Birimi ekibinin sıkı çalışması ve adanmışlığı sayesinde bir seri katilin daha oyun dışı bırakılması ve birimin yeniden kurulmasını öngören yöneticilerin öngörüsüydü.

Gerçekleri üstü kapalı bir şekilde anlatmakta hiçbir sakınca görmeyen Şef kendine güvenerek birkaç soru alacağını söyle-

di. İşte bu noktada işler sarpa sarmaya başladı. İlk soru, Faili Meçhul Vakalar Birimi'ni neden yeniden başlatmaya karar verdiği hakkında çerez bir soruydu. Ama ikinci soru, tam isabetti.

"Kaynaklardan aldığım duyuma göre, Rawls kendini öldürmeden önce onunla çatışan soruşturmacı Harry Bosch. Bosch, departmandan emekli olmadan önce birçok silahlı çatışmaya karışmıştı. Şimdi göreve geri döndü ve sorum şu, Bosch'un ekibe katılması için size danışıldı mı ve siz de onayladınız mı?"

Soruyu soran kadın, kamera kürsüye ve Polis Şefi'ne odaklandığı için görünmüyordu. Ama Bosch, bu belli belirsiz Karayip aksanını tanıdığını düşündü.

Polis Şefi konuyu geçiştirmeye çalıştı.

"Açıklamamda da belirttiğim gibi, soruşturmada henüz tam olarak sonlanmadı. Sonlanmayan kısımlardan biri de memurumuzun dahil olduğu silahlı saldırı ve şu anda devam eden bir soruşturma ve personel meselesi hakkında yorum yapmayacağım. Bu konuda bir yorum belirtmem uygun değil. Şunu da eklemeliyim ki bu soruşturma da tüm memurun dahil olduğu silahlı saldırı olaylarında olduğu gibi, tamamen ve bağımsız bir şekilde Bölge Savcılığı tarafından incelenecektir."

Polis Şefi başka bir muhabire işaret etmek için kolunu kaldırırken, az önceki soruyu yönelten kadın yüksek sesle bir soru daha ekledi.

"Harry Bosch daha önceki çatışmalara dair mahkeme belgelerinde 'silahşör' olarak tanımlanıyor. Bu durumu onu bu birime alma kararınızda göz önünde bulundurdunuz mu?"

Silahşor kelimesi Polis Şefini gafil avladı.

"Imm, bu konuda bir bilgim yok," dedi. "Dediğim gibi, şu anda memurumuzun karıştığı silahlı saldırı hakkında hiçbir yorum yapamam. Ve bugünlük bu kadar yeter."

Hışımla kürsüden inip güvenliğe doğru yürüdü. Ardından bağır çağır sorulan sorulara ne cevap verdi ne de dikkate aldı. Ballard ve basınla ilişkiler uzmanları peşinden gitti. Bosch, müdürün peşinden giderken kameraya yakalanan Ballard'ı izledi. Yüzüne yerleşen korku açıkça görülüyordu.

Basın toplantısından sonra yayın Rawls'un olay mahallinden canlı bir habere geçti. Kadın muhabir, normalde sakin olan mahalledeki sakinlerle yapılan kaydedilmiş röportajları aktardı. Tamamen vakit doldurma amaçlıydı ancak sonunda muhabir, Belediye Meclisi Üyesi Pearlman'ın davayla ilgili olarak saat 5'te bir basın toplantısı düzenlemeyi planladığını söyledi.

KCAL saat beş gibi haber yayını yapmayı bıraktığı için KNBC'ye geçti. Sunucu hemen Belediye Meclisi Üyesi Pearlman'ın, şehrin logosuyla süslenmiş bir kürsünün arkasında, Belediye Binası'nın granit merdivenlerinde durduğu anları ekrana getirdi.

Pearlman kısa konuşmasında Faili Meçhul Vakalar Birimi'nin çalışmalarından övgüyle bahsetti ve makamının birimin yeniden faaliyete geçmesinde kilit rol oynadığını ekledi. Ayrıca, Rawls'un kız kardeşi ve Laura Wilson'ın katili olarak belirlenmesinin ailesine teselli etmese de en azından gerçeği bilmenin geçmişin yaralarını sarmak için iyi geleceğini vurguladı.

Tıpkı Polis Şefi gibi birçok detayı atladı. Kendisi ve kalem müdürü, Rawls'u tüm gerçekleri ortaya çıkaran birime yerleştirmişlerdi. Bunun lafı bile geçmemişti. Rawls'un muhtemelen Pearlman'ın 2005'teki ilk seçim kampanyası süresince kapıları tek tek çalarken Laura Wilson'ı kurban olarak seçtiği de dillendirilmemişti.

Meclis üyesi kısa açıklamasını, soru almayacağını ve hem kendisinin hem de ailesinin mahremiyetinin saygıyla karşılanması gerektiğini söyleyerek bitirdi. Bosch bu son kısmın siyasi

imajlarına zarar verebilecek soruları önlemek için kurgulandığı nı görünce tiksindi.

Bosch televizyonu kapadı, güç sahibi olanların gerçeği her zaman nasıl manipüle ettiğini düşündü. Gizli tutulmaması gereken şeyleri bilmek onu rahatsız ediyordu.

Ballard'ın yüzündeki korkuyu düşündü. Müdürünün yanında durmak ve manipülasyonun bir parçası olmak için zorlanıp zorlanmadığını merak etti. En azından kendisini arayıp önceden haberdar etmesini isterdi.

Belki de Ballard aramıştı ancak bundan haberdar olamayacağını fark etti. Çünkü telefonu ya doğrudan polisin elindeydi ya da Rawls aracına çarptıktan sonra Cherokee'sinde bir yerlere düşmüştü. Cherokee muhtemelen bir polis deposundaydı.

Bosch kalkıp mutfağa gitti. Cep telefonunu arayıp mesajları kontrol etmek için ev telefonunu kullandı. İki mesajı vardı. İlk mesaj 14.00'da Ballard'dan gelmişti, iki basın toplantısının saatini hatırlatmıştı. İkincisi de sadece on dakika önce Şikago'daki Juanita Wilson'dan gelmişti. Bosch ile konuşmak istiyordu. Mutfak çekmecesinden bir kalem ve yapışkan not çıkarıp kadının numarasını yazdı.

Ev telefonu kablosuzdu. Telefonu alıp evin arka balkonuna çıktı.

"Bayan Wilson?"

"Dedektif Bosch, sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm. Bana bu kadar çabuk geri döndüğünüz için teşekkür ederim."

"Ne rahatsızlığı. Dedektif Ballard sizi aradı mı?"

"Aradı. Bana olanları anlattı, Laura'mı öldüren adamın öldüğünü söyledi."

"Evet, onu tam yakalayacaktık ki kendini öldürdü. Üzgünüm. Aslında istemiştim ki... Adamı canlı yakalamayı ve cezalandırılmasını istemiştik."

"Üzülmeyin. Cezalandırıldığını düşünüyorum. Cehenneme gitti.."

"Evet, hanımefendi."

"Juanita deyin bana."

"Juanita."

"Yaptıklarınız için, teşekkür etmek için aradım. Dedektif Ballard bana olanları anlattı. Umarım iyisinizdir ve çabucak iyileşirsiniz."

"İyiyim, Juanita."

"Ve cevap için size teşekkür ederim. Bu sorunun cevabı için dayandığımı söylemiştim."

"Anlıyorum."

"Siz ve Dedektif Ballard sayesinde artık pes edebilirim... ve Laura ve kocamla buluşabilirim."

Bosch ne diyeceğini bilemedi. Neredeyse herkesin bir şeye inandığını, sonunda sadece hiçlik olmadığı konusunda umut taşıdığını biliyordu.

"Anlıyorum," dedi.

Cahuenga Geçidi'den Hollywood tabelasını yandan göre manazaraya baktı. Kadına doğru düzgün bir yanıt veremediğini düşündü.

"Sizi daha fazla tutmayayım," dedi Juanita. "Tekrar teşekkür ederim, Dedektif Bosch."

"Harry."

"Teşekkürler, Harry. Hoşça kal."

"Hoşça kal, Juanita."

Bosch elinde telefonu sıkıca tutarken Juanita'nın kızını kimin öldürdüğü sorusunun cevabını yıllarca beklediğini ve onca zaman sonra bile gerçekleri çıplaklığıyla öğrenemediğini düşündü. İçinde derin bir öfke kabarmaya başladı.

Bosch, topallayarak eve girdi ve dizüstü bilgisayarından bir telefon numarası bulmaya çalıştı. Numarayı çevirdi ve LAPD basın toplantısında sesini duyduğu muhabirin ismini söyleyip istedi. Telefonun aktarılmasını beklerken tekrar balkona çıktı. Manzarayı izlerken belli belirsiz Karayip aksanlı sesi kulağında duydu.

"Keisha Russell, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Canlı yayında bana silahşor dedin."

"Harry Bosch. Uzun zaman oldu."

Kadının ismini nasıl telaffuz ettiğini hatırladı. Kütür kütür bir elmayı ısırıyormuşçasına söylüyordu ismini.

"Washington'da siyaset haberleri yapıyordun galiba."

"Washington'ın kışlarından bıktım. Ayrıca, geçen yıl Kongre Binası'nda neredeyse öldürülüyordum. İlk aşkıma, suç haberlerine geri dönmenin zamanının geldiğine karar verdim."

"Siyaset haberleri yapmanın suç haberleri yapmaktan farksız olduğunu düşünüyordum."

"Tuhaf. Beni araman da tuhaf. Sana telefon açmak istedim ama etrafta bana numaranı verecek kimseyi bulamadım. Sadece şikâyet etmek için mi aradın, yoksa söylemek istediğin bir şey mi var?"

Bosch kendini tutsa mı diye bir kez daha kararsız kaldı ancak hemen davadan hatırladığı görüntüler geldi gözünün önüne –Sarah Pearlman, Laura Wilson ve hatta Juanita Wilson– kararsızlık falan kalmadı ortada.

"Maşa gibi kullanılıyorsun," dedi. "Eskiden daha akıllıydın."

"Gerçekten mi?" dedi Russell. "Kim kullanıyormuş beni?"

"Tetiği çekenin ben olduğumu söyleyen kaynak. Sana benim hakkımda bir şeyler anlatmışlar ama hikâyenin kalanını anlatmamışlar. Benden kurtulmayı, gerçeği olduğu gibi anlatmaktan daha çok önemsiyorlar."

"Konuşma kayıt altında mı?"

"Henüz değil."

"O zaman gitmem gerekecek. Bir dosya yetiştirmem lazım. Dosyamı sunduktan sonra buluşmak istersen, kesinlikle müsaidim. Uzun zaman oldu. Belki bir içki içeriz ve bana akkoyun karakoyun kim anlatırsın."

Eski bir LAPD deyimiydi. 3 kodlu bir telsiz çağrısına cevap verirken –ışıklar ve siren onaylı– olduğu kadar, departman politikasının uçurumuna dalarken de yararlı olan bir uyarı. Birinci adım değerlendirmeydi: Akkoyun karakoyun kim.

"Sular biraz durulduktan sonra," dedi Bosch. "Eğer hâlâ buradaysam tabii."

"Hiç sanmam," dedi Russell. "Silahşor olsan da olmasan da dokuz canlı falansın. Haberi yazmadan önce gerçekten bilmem gereken bir şey var mı?"

"Şu an sadece hikâyenin yarısını biliyorsun."

"O zaman bilmediğim diğer yarısını anlat."

"Benim görevim değil."

"Silahşorlük kısmını es geçsem ve pazar günü olanlar üzerinde durmaya çalışsam? Sana bu iyiliği yaparım, sen bana ne verebilirsin?"

"Sahi bu nereden çıktı?"

"'Silahşor' mü? Derinlere kazmak zorunda kaldım. Honey Chandler'ın doksanlarda verdiği bir dilekçeden alıntıydı. Hatırladın mı kadını? Asıl alıntı şuydu: 'Bosch önce ateş eden ve sonra sorular soran bir silahşordur.' Ayrıca dilekçede sana kovboy da demişti. Buna bayıldım ve kesinlikle haberimde kullanacağım."

Bosch, sivil haklar avukatının kendisini etkilemeye çalışan biri tarafından öldürülmeden önceki halini anımsadı. Honey

Chandler Bosch'un baş düşmanıydı ve belgelerinden birinde, hatta mahkemede onu silahşor olarak nitelendireceğinden hiç şüphesi yoktu ama nihayetinde ona saygı duymuştu.

Bosch, bakışlarını geçidin altındaki otoyola indirdi. Tam iş çıkış saatiydi.

"Evet," dedi. "Chandler'ı hatırlıyorum. Tıpkı senin her zaman ilk haberi yapmak için ve bunu yine de doğrulardan şaşmadan yapmaya can atan bir muhabir olduğunu da hatırladığım gibi."

"Belden aşağı vuruyorsun, Harry. Elçiye zeval olmamalı. Ama senden doğru anlamama yardım etmeni istiyorum. Sen de yardımcı olmayacaksan kim yapar?"

Bosch bir anlığına tereddüt etti.

"Kümeste bir tilki vardı, Keisha."

Russell uzun süre sessiz kaldı ardından konuştu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Bunu benden duymadın," dedi Bosch. "Başka bir yerden onayla. Rawls tilkiydi."

"Bilmece gibi konuşuyorsun. Ne kümesinden bahsediyoruz?"

"Rawls, birimde gönüllüydü. Pearlman ve Wilson vakaları üzerinde çalışıyordu. Bizimle."

"Faili Meçhul Vakalar Birimi'nde... şaka yapıyorsun?"

"Keşke."

"Rezil olmamak için bunu örtbas etmeye mi çalışıyorlar?"

"Kim akkoyun kim karakoyun bilmek istemiştin."

"Doğru mu anladım? Renée Ballard, kendi Faili Meçhul Vakalar ekibine bir seri katil soktu."

"Hayır. Onun kararı değildi. Adamı o seçmedi."

"Öyleyse kim?"

"Bence meclis üyesinin ofisinden Nelson Hastings'i aramalı ve bu soruyu ona sormalısın."

Bosch, Russell'ın telefonun ahizesini eliyle kapamasına rağmen boğuk kıkırdayışını duyabiliyordu. Sonra sesi yine netlik kazandı.

"Bu gerçekten çok iyi," dedi.

"Unutma, kendin doğrula," dedi Bosch. "Benden duymadın."

"Merak etme, Harry. Teyit edeceğim. Bana güveniyor musun? Eskiden güvenirdin."

"O günler mazide kaldı. Yarın gazeteyi okuduğumda sana güvenmeli miyim güvenmemeli miyim anlayacağım."

"Saat onda internette görürsün."

"Abone değilim."

"O zaman yarını bekle. Ama bir ara bir şeyler içelim."

"Bu işi kuralına göre yaparsan, içkiler benden."

"Anlaştık. Şimdi kapatmam lazım. Haberi bir saat içinde teslim etmem lazım ve sayende hâlâ yapmam gereken çok iş var."

"Bol şans."

Bosch telefonu kapadı ve tekrar geçide baktı. Trafik felçti. Şehrin atardamarları tıkanmıştı.

41

Ballard ofise ilk giden kişi olmak istiyordu ama arşiv odasına girdiğinde, fotokopiden gelen ritmik mekanik seslere bakılırsa çok sayfalı bir dosya yazdırılıyordu. İçeriye bakınca Bosch'un belgelerin bir kısmını 3 büyük klasöre paylaştırdığını fark etti, daha fazlası da basılıyordu.

"Harry, burada ne yapıyorsun?"

Bosch uzun süre Ballard'a bakakaldı, sonra hemen yanıt verdi.

"Hmm, çalışıyorum. Tabii ki bana haber vermeden beni işten çıkarmadılarsa."

"Hayır, demek istediğim, biraz kendine zaman ayırırsın diye düşünmüştüm. İyileşmek için."

"İki gün yetti. İyiyim. Sorun yok."

"Son gördüğümde dizin sendeliyormuş gibi görünüyordu."

"Dizliklerden aldım. Epey iş görüyor. Ama bacağımdaki izi görmelisin."

Ballard içeriye girip klasöre bakti. Apaçık bir cinayet dosyası hazırlıyordu.

"Bu ne?" diye sordu.

"Gallagher Ailesi davası hakkında elimde olmayan dosyaları kopyalıyorum," dedi. "O davaya döneceğim."

"Dosya kopyalamak konusunda anlaştığımızı düşünmüştüm ama seni bulduğum hale bak."

Bosch belgelerin bir yığınını orijinal cinayet dosyalarından birine geri koyarken sessizliğini korudu. Ballard, Bosch'un istiflemekte olduğu klasörün yanındaki masaya taşıdığı kutuyu bıraktı.

"Konuşsana, Harry. Ne dönüyor?"

"Bak, bu departmana geleli çok olmadı ama bir şeyleri öngörmekte hâlâ iyiyim. Sana benden kurtulmanı söyleyecekler. Ve bu iyi bir şey. Başına yeterince dert açtım. Ama gittiğimde, kim bunun için didinecek?"

Masada davaya ait duran yedi dosyayı işaret etti.

"Ben de bunu yanımda götürebileceğimi düşündüm," dedi. "Ve üzerinde çalışmaya devam edeceğim. McShane'i bulduğumda sana haber vereceğim."

"Harry, sana yalan söyleyip her şeyin yolunda olduğunu söylemeyeceğim," dedi Ballard. "Ama Polis Şefi'ne seni gönderirlerse beni de kaybedeceklerini söyledim direkt."

Bosch başıyla onayladı.

"Bunun için minnettarım," dedi. "Sahiden. Ama bunu yapmamalıydın. Çünkü kafalarına koyduklarından caymayacaklar."

"Göreceğiz," dedi Ballard.

"Göreceğiz ve belli ki çok yakında öğreneceğiz bunu."

"Bugün *Times*'ta çıkan haber de yangına körükle gitmekten başka bir işe yaramadı. Okudun mu?"

"*Times*'ı okumuyorum."

"Polis Şefi'nin basın toplantısında söylemediği birçok ayrıntıyı yazmışlar."

"İşleri bu."

"Keisha Russell, muhabir, onu tanıyor musun?"

"Imm, evet ama en son Washington'a gittiğini duymuştum. Yani uzun zaman önceydi tabii. Hâlâ bu işlerin peşinde olduğuna şaşırdım."

"Ya öyle, şimdi Los Angeles'ta ve herkesin ipliğini pazara çıkarmış. Rawls'un ekipten olduğunu, belediye meclis üyesinin onu ekibe dahil ettiğini. Sırf bu yüzden erkenden geldim, Nelson Hastings sabahın altısında beni aradı."

"Eminim sinirden küplere binmiştir. Bu Rawls'un arabasındaki kutu mu?"

"Baya sinirliydi, hâlâ da öyle. Ve konuyu değiştirme. Russell'a bu hikâyeyi kim anlattıysa benim başıma bela açtı."

Fotokopi makinesi durmuş ve oda sessizliğe bürünmüştü.

"Üzüldüm," dedi Bosch. "Haberde kimsenin adını vermiş mi?"

"'Kaynaklara göre' diye atıfta bulunmuş sadece," dedi Ballard. "Ve Nelson da benim bu kaynaklardan biri olduğumu düşünüyor. Yani evet, Rusell beni aradı. Üç kere hem de. Ama onunla konuşmadım, aramalarına dönmedim bile. Numaramı nasıl bulduğunu dahi sormadım, hiçbir şey demedim. Yapmadığım bir şey için suçlanmak kadar kötü bir şey yok."

"Bu duyguyu çok iyi biliyorum. Üzgünüm. Ama belki de bunun ortaya çıkması, halkın bunu bilmesi iyi bir şeydir. Sence de öyle değil mi?"

"Birimi yeniden kapayacaklarsa hayır. Pearlman ne verdiyse hepsini geri alabilir. Ona ne engel olabilir? Kız kardeşinin davası çözüldü. Zaten istediğini aldı."

"Rawls yüzünden birimi kapatabileceklerini gerçekten düşünüyor musun?"

"İkimiz de bir sürü kötü karara şahit olduk. O yüzden şu an Gallagher davasını kenara kaldırsan iyi olur."

"Ne demek istiyorsun?"

Ballard yine kutuyu aldı ve kapıya yöneldi.

"Rawls halen birinci önceliğimiz," dedi. "Onu diğer vakalarla ilişkilendirirsek ve ortaya çıkarmaya başlarsak, belki bizi gözden çıkarmazlar. Bunu deneseler bile belki biri bunu Keisha Russell'a sızdırır. Sonra kötü görünür ve geri adım atmak zorunda kalırlar."

Ballard odadan çıkarak Bosch'u yalnız bıraktı. Ballard'ın *Times*'da yayınlanan haberin arkasında Bosch'un olduğu konusunda en ufak bir şüphesi yoktu. Hastings'in saat 6'da telefonda azarladığı muhabirin adını bilmediğini fark edince *Times*'ın internet sitesinde Russell'ın daha önceki haberlerini araştırmış ve 90'larda polis karakolunu kapsayan birkaç haberinin Dedektif Harry Bosch'un ilgilendiği davalar olduğunu görmüştü. Bosch'a sinirlendi. Bunları sızdırdığı için değil- olanların tamamını şeffaf bir şekilde açıklamanın departmanın en başta yapması gereken şey olduğunu kabul etmek zorundaydı. Sadece keşke önceden ona gidip birlikte planlasalardı. Üstüne üstlük, haberdeki payını itiraf etmesini istemişti. Ballard, Bosch'un ona yeterince güvenmediğini hissetti.

Kutuyu toplantı odasına götürdü. Diğer soruşturmacıların ofise gelmesine yaklaşık bir saat vardı. O zamana kadar Ballard kendi yerindeydi ve Bosch'un da kendi yerinde olduğunu biliyordu, başını öne eğmişti. Colleen Hatteras diğerlerinden önce işe koyulmuştu. Ballard ve Bosch'a Rawls olayı ve çatışma dahil olmak üzere davanın diğer yönleri hakkında sorular sordu. O da *Times* haberinden bahsetti ancak soruları genellikle pazar

günkü çatışmadan bu yana Ballard ve Bosch'u ilk kez yakalama fırsatı ele geçirdiği içindi. Bosch izinliydi ve Ballard pazartesi ve salı günleri için diğer ekipten bir masa ödünç almıştı böylece Nitelikli Suçlar Departmanı'ndan dedektiflerle basınla ilişkiler uzmanlarına yakın temasta olabilmeyi planlamıştı.

"Colleen, bekle bir saniye," dedi Ballard. "Diğerleri gelinceye kadar bekleyelim çünkü aynı soruyu defalarca cevaplamak istemiyorum. O yüzden herkesin gelmesini bekleyelim ve sonra herkese bildiklerimi anlatıp bu hafta ne üzerinde çalışmanız gerektiğini anlatacağım. Anlaştık mı?"

"Tamam," dedi Hatteras. "Anladım. Ama bilin diye söylüyorum Ted Rawls'tan iyi bir izlenim almamıştım. Başta sırf iş arkadaşımız diye bir şey söylemek istemedim ama buraya geldiği ilk dakika çok karanlık bir enerjisi olduğunu hemen fark ettim. İtiraf etmeliyim ki başta Harry'den kaynaklandığını sanmıştım ama şimdi anlıyorum. Ted'di."

"Tanrıya şükür," dedi Bosch. "Enerjimin kapkara olmadığını bilmek içimi rahatlattı."

Ballard, Bosch'un sözlerini duydu ama paravan nedeniyle yüzünü göremedi. Hatteras'ın bu cevap karşısında gülümsediğini görmemesi için masasının üzerine eğildi. Sonra hemen kendini toparladı.

"Bak ne diyeceğim Colleen?" dedi Ballard. "Rawls ve sonrasında yaşananlarla ilgili olay raporu yazmak zorundayım. O yüzden seni de işinden alıkoymayayım. Araştırmaya devam et ve genetik bağlantılar bulursan bana haber ver. Eğer bu davada bunun ne denli önemli olduğunu kanıtlarsak sanırım bu şekilde uzun süre devam edebileceğiz."

"Tamamdır patron," dedi Hatteras. "Artık Rawls'un Los Angeles'taki soyağacını bildiğimize göre diğer taraflara da odaklanabilirim."

"Güzel Colleen. Her şeyi toparladığında bana haber ver."

"Oki."

Ballard gözlerini devirdi. Anlaşıldı kelimesini bu şekilde duymak en irrite olduğu şey haline gelmişti.

Saat sekiz buçuğu gösterdiğinde, Masser, Laffont ve Aghzafi ofise gelmişlerdi ve Ballard diğerlerinin de onu görebilmesi için ayağa kalktı.

"Tamam, arkadaşlar, dinleyin," diye başladı. "Öncelikle tüm ekibe kısa sürede burada olduğunuz için teşekkür ederim, bu konuda tüm ekibe ihtiyacımız var. Ted Rawls davasıyla işimiz henüz bitmedi. Pazar günü intihar ettiğinde –aslında bunu yapma nedenlerinden biri de olabilir– arabasının bagajında bir kutu vardı. Onu aldık ve içinde diğer kurbanlara ait olabilecek kişisel eşyalar var. Takılar, saç fırçaları, makyaj malzemeleri, küçük heykeller ve süs eşyaları- türlü türlü şey."

"Hatıra eşyaları," dedi Hatteras, bariz olanı söylerek.

"Evet, hatıra eşyaları," dedi Ballard. "Ve hepimizin bu eşyaları diğer kurbanlarla ilişkilendirmek için ne yapabileceğimize bakmamızı istiyorum. Tek bildiğimiz şey, 1994'te Sarah Pearlman'ı ve 2005'te Laura Wilson'ı öldürdüğü. Arada öyle uzun bir zaman var ki. Ve 2005'ten bu pazar gününe, yani Harry Bosch'un yardımıyla Rawls'un devre dışı bırakıldığı tarihe kadar da uzun bir zaman var."

"Haydi! Haydi!" dedi Masser.

Ayağa kalktı ve paravanın üzerinden elini kaldırarak Bosch'a çak yapmaya kalkıştı. Bosch adama uydu ama bu Ballard'a isteksiz ve gönülsüz bir girişim gibi gelmişti.

"Hepinizin görebilmesi için eşyaları toplantı odasındaki masaya yaydım," diye devam etti Ballard. "İçeri gidip eşyaları bir inceleyelim, birkaç parça seçelim ve çalışmaya başlayalım.

Olasılık çok düşük olsa da bu eşyaları bazı dosyalarla eşleştirebilir miyiz, görelim."

Çözülmeyen tüm davaların tutulduğu arşiv raflarını işaret etti.

"Her şeyden önce cevap bekleyen pek çok aile olduğunu biliyoruz," dedi Ballard. "Herkesin farklı bir bakış açısı olabilir ancak ben olsam Pearlman ve Wilson arasındaki yıllara odaklanırdım. Rawls, Wilson'dan sonra hastalandı, böbrek nakli oldu ve ardından bu işlerden biraz uzaklaşmış olabilir. Ancak ben onun bu iki cinayet arasındaki yıllarda da aktif olduğunu düşünüyorum. Meclis Üyesi Pearlman'ı buraya kardeşine ait bir şey tanımlayabileceği için davet ettim ancak bu teklifimi kabul edip etmeyeceğini bilmiyorum. Bu arada, dün laboratuvarda örnek alınıp parmak izi arandıktan sonra her şeyi tek tek poşetledim. Masanın üzerindekiler adli takibi mümkün olmayan eşyalar. Herhangi bir sorunuz var mı?"

Laffont sınıftaki bir öğrenci gibi elini kaldırdı.

"Tom?" dedi Ballard.

"Ev ve ofisiyle ilgili ne var?" diye sordu Laffont. "Orada bir şey bulundu mu?"

"İyi bir soru," dedi Ballard. "Hırsızlık-Cinayet Birimi'nden dedektifler pazartesi günü neredeyse tüm gün evini, ofisini ve kiraladığı depoyu aradılar. Kanıt değeri taşıyan hiçbir şey bulamadılar. Çoğunuzun bildiği gibi evliydi ve genç bir kızı vardı ve görünüşe göre hayatının bu kısmını ayrı tutmuş. Söylemeye gerek yok, hepiniz öğrendikleri karşısında ne kadar şaşırdıklarını tahmin edersiniz. Görünüşe göre Rawls hatıra eşyalarını Santa Monica'daki ofisinde saklıyordu ve pazar günü de bu yüzden oradaydı; onları alıp gitmek için. Arabasında bir valiz bulundu. Kaçmak üzereydi."

"Nereye gitmek üzere olduğu hakkında bir fikir var mı?" diye sordu Aghzafi.

"Şu anda yok," dedi Ballard. "Telefonunda, cebinde veya arabasında gideceği yer hakkında bir ipucu yoktu. Pasaportu cebindeydi, yani muhtemelen Meksika'ya veya Kanada'ya gidiyordu. Peşinde olduğumuzu anladıktan sonra kaçmaya çalıştığını düşünüyoruz."

Ballard daha fazla soru bekleyerek herkese baktı.

"Eğer bittiyse, hadi başlayalım," dedi. "Kimsenin dillendiremediği şey Ralws'un aramızdan biri olduğu ve bunun iyi bir imaj yaratmadığı. O yüzden hadi bunun üzerinde çalışalım ve daha fazla dava kapatarak imajımızı düzeltelim. Değerimizi gösterelim."

Diğerleri toplantı odasına gitmek için kalkarken Ballard oturdu. Bosch hariç hepsi. Diğerleri hatıra eşyalarına bakmak için odaya girene kadar bekledi ve sonra paravanın diğer tarafından Ballard'a seslendi.

"Basın toplantısında bana silahşor diyen Keisha Russell'di," dedi. "Ben de onu aradım. Şehre ve polis muhabirliğine geri döndüğünü bilmiyordum ve sonra sırf Polis Şefi'ni kızdırmak için bana silahşor diyen sesini duydum. Sonra... kendimi tutamadım. Kümeste bir tilki olduğunu söyledim çünkü o basın toplantısında ne yapacaklarını biliyordum. Her zaman yaptıkları gibi bu pisliği halının altına süpüreceklerdi ve... böyle olacağını düşünmemiştim, Renée. Bunun senin üzerine yıkılacağını bilmeliydim ve her şeyi berbat ettim. Özür dilerim."

Ballard usulca başıyla onayladı. Bosch zaten bildiği şeyleri doğruladığı için değil, olanları açık yüreklilikle itiraf ettiği için onun güvenini geri kazandığını düşündü.

"Sorun değil, Harry," dedi. "Şimdi içeri gir ve bize bir davayı kapatabileceğimiz bir şeyler bul."

"Tamam, patron," dedi.

Ballard gülümsedi.

42

Bosch ayağa kalkıp Ballard'ın paravanının üzerinden baktı. Bilgisayarında çalışıyordu, parmakları inanılmaz bir hızla hareket ediyordu ancak ne yaptığını göremiyordu. Ballard gözlerini işinden ayırmadan, artık ne işle meşgulse, konuştu.

"Çalışacak bir şey buldun mu?" diye sordu.

"Hayır, henüz değil" dedi Bosch. "Diğerleri hâlâ içeride. Sonra bakacağım, bakalım ne kalmış. Önce Santa Monica'ya gitmeyi düşünüyordum."

"Telefonda bir tür nakliye programı hakkında konuştuğunu duydum. Bunun için mi?"

"Evet. Rawls'un pazar günkü hareketlerinde beni rahatsız eden bir şey var."

Ballard ekrandan başını kaldırdı.

"Ne?" diye sordu.

"Peki, şöyle düşünsene," dedi Bosch. "pazar günü aracımın bulunduğu ara sokaktan geçerken, dükkânın arkasındaki arabasını gördüm ve bagajı açıktı ve onu ortalarda göremedim."

"Evet, ofisindeydi, kurbanların anılarını topluyordu."

"Doğru, başından beri öyle düşünüyoruz. Ve çatışmadan sonra, kurbanların anılarının bulunduğu kutusu arabasının bagajındaydı ve yanında bir valiz de vardı."

"Evet, arka koltuktaydı."

"Tamam, o zaman dükkâna girmeden önce neden bagajı açtı?"

Ballard omuz silkti.

"Çünkü kutuyu çıkaracaktı," dedi Ballard.

"Ama içeri girmeden önce mi bagajı açarsın?" dedi Bosch. "Ya da içeri girip kutuyu aldıktan sonra mı açarsın? Yani demek istediğim kutu iki elle taşınmasını gerektirecek kadar büyük değildi."

"Bilmiyorum, Harry. Bence fazla düşünüp kuruyorsun."

"Belki. Ama bugün kutuyla seni görünce aklıma geldi. Kutu çok rahatlıkla bavulun içine sığabilir ya da yanındaki yolcu koltuğuna sığabilecek türdendi. Neden bagaja koydu ki?"

"Ne fark eder ki? Asla peşine düşüp öğrenemeyeceğimiz şeylerden biri de bu. Bilinen bilinmezlik. Her davada olan türden."

"Evet ama ya bir şeyleri çıkardığı için bagajı açtıysa? Ya bir şeylerden kurtulamaya çalışıyorsa? Kanıt ya da anılardan. Hepsini evinden ya da depodan aldı ya da artık nereden aldıysa aldı ve bagaja koydu, dükkâna geldi. Dükkânın arkasındaki sokağın oradaki çöplüklerin orada durdu. Belki de onu görmemin sebebi görüş açımın çöp konteynırları nedeniyle engellenmiş olmasıydı."

"Çöp boşaltma saatlerine bakmak lazım. Çöp konteynırları bu hafta boşaltıldı mı?"

"Yarın alacaklar."

"Yani çöp kutularını karıştırmaya gideceksin."

"Yapmazsam zihnimi kurcalamaya devam edecek."

"Şu e-postayı yazayım seninle geleceğim. O kaburga ve dizle konteynırlara giremezsin. OYT'ler arabamda." Bosch,

Ballard'ın olay yeri inceleme tulumlarını kastettiğini anlamıştı. Çoğu dedektif postallarını ve tulumlarını olay yerini inceleyebilmek için bagajında taşırdı.

"Kaburgam ve dizim iyi," dedi Bosch. "Ama konteynıra kim girerse girse basamaklı tabureye ve merdivene ihtiyacımız olacak."

"Gidip bina görevlilerden ödünç alabileceğimiz bir şey var mı bir bak," dedi Ballard. "Şu e-postayı gönderip seninle arabamda buluşalım."

"Anlaştık."

43

Montana Shoppes&Suites'in arkasındaki ara sokakta beş çöp konteynırından dördüncüsünü arıyorlardı. Aramaya sokağın batı ucunda başlamışlar ve doğuya doğru ilerlemişlerdi. İlk üç aramada Rawls veya davayla ilgili herhangi bir şey çıkmamıştı. Ballard lastik çizmeler ve lacivert tulum giymiş, bir kadın giyim mağazasının arkasındaki yeşil bir çöp konteynırının içindeydi. Bu atıkların çoğunlukla zararsız ve kuru olduğu anlamına geliyordu. İlk aradıkları çöp konteynırı, plazanın batı ucunda olan ve genelde kahvaltı servis eden bir kafenin kahve atıkları ve diğer çöpleriyle doluydu.

Her çöp konteynırının aranması Rawls'un pazar günü attığı şeyleri aradıkları için üç günlük çöpün olduğu anlamına geliyordu.

"Burada hiçbir şey yok," dedi Ballard.

Alt tabakayı araştırmak için bir süpürge sapını kullanıyordu. Bosch bina görevlilerinden merdiven ödünç alırken süpürge de istemişti.

"Peki, hadi gel çık oradan," dedi Bosch.

Elini uzattı. Ballard iş eldivenini çıkardı, elini Bosch'a uzattı ve merdivene doğru geçti. Bosch inmesine yardım etti.

"Senin için yaptıklarıma bak Harry," dedi.

"Hey, buraya gelmeni ben istemedim. Eğer daha iyi hissedeceksen sonuncusunu ben ararım," dedi Bosch.

"Hayır, üstünü başını kirleteceksin. Sadece şu ana kadar bir bok bulamadığımız için sana takılıyorum ve bu tulumun içinde cehennemde gibiyim," diye cevap verdi Ballard.

Bosch merdivenden iner inmez, çıkardıkları çöp torbalarını ve diğer çöpleri çöp kutusuna geri attı.

Merdiveni yanına alarak Ballard son çöp konteynerine yöneldi. Ağır plastik kapağı açtıktan sonra üstteki torbaları ve kutuları çıkarmaya başladı. Doğu tarafında büyük bir ev dekorasyon mağazası vardı. Lambalar, sanat eserleri ve mumlar gibi daha küçük mobilyalar satıyordu. Buradaki çöp ıslak değildi, özellikle kötü kokmuyordu ve içindekileri kolayca görebiliyorlardı. Genellikle özel şekilli köpük ambalaj ve pat pat ile doldurulmuş nakliye kutuları doluydu. Ayrıca parçalanmış ahşap kasa parçaları da vardı.

Bosch da Ballard'a yardım etti ve hızlıca üst yarısını boşalttılar ve çıkardıkları her şeyi sokağın asfaltına koydular.

"Kimsenin çıkıp ne halt karıştırdığımızı sormadığına inanamıyorum," dedi Ballard.

"Belki 17. Cadde'deki kızgın ev sahibi yanımıza gelir," dedi Bosch.

"Kim?"

"Arka mahallede yaşayan bir adam. Pazar günü Rawls'un harekete geçmesini beklerken evinin önünde durdum. Dışarı çıktı ve bana Bayan Kravitz gibi davrandı."

"Bayan Kravitz mi?"

"60 yıllardaki Bewitched dizisindeki işgüzar komşu hani. Çocukken tekrarlarını izlemedin mi?"

"Ben yetişemedim sanırım."

"Vay canına, baya ihtiyarlamışım."

İlk çöp katmanını çıkardıktan sonra Ballard merdivene çıktı, eldivenli ellerini destek için çöp kutusunun kenarına koydu, bacaklarını ustalıkla kenardan aşağı sallandırıp çöp kutusunun içine atladı.

"Bu işte gittikçe ustalaşıyorsun," dedi Bosch. "Birkaç yıl içinde Olimpiyatlar burada olacak. Sen cinayet masasının Simone Biles'isin."

"Komik bir adamsın, Harry," dedi Ballard. "Umarım bir daha ihtiyacım olmayacak yeteneklerimden biridir."

İçindeki kutuları Bosch'a uzattı, Bosch da onlar için yerde yer buldu ve daha ağır çöpleri kaldırmak için iyice tutundu.

Sonunda çöp konteynerinin zeminine ayakları değdi ve daha ağır molozları kaldırmak için kendini daha iyice destekleyebildi. Köşedeki açık bir kasaya odaklandı. İçinde, sıva üzerinde bir santimlik bir çatlağı olan bir kadın ve çocuk heykeli vardı. Kaldırmaya çalıştı ama Bosch'a çok ağır olacağını fark etti. Bunun yerine, biraz kaldırdı ve soluna doğru sallayarak yeniden konumlandırdı. Köşeye döndüğünde, heykel kasasının altında ezilmiş bir karton kutu gördü.

"Harry," dedi. "Şuna bir bak."

Merdiven basamaklarındaki Bosch'un ayak seslerini duydu ve sonra aşağı sarktığını gördü.

"Dizine dikkat et," dedi.

Köşedeki ezilmiş kutuyu işaret etti.

"BMW bagajındakiyle aynı boyutlarda bir kutu," dedi.

Ballard ellerindeki eldivenleri çıkardı ve bir kolunun altına sıkıştırdı. Sonra tulumunun fermuarlı cebinden telefonunu çıkardı ve kamerayı açtı. Farklı açılardan üç fotoğraf çekti, önce bir yöne eğilip sonra diğer yöne eğilerek. Ardından video kamerayı açtı ve telefonu Bosch'a uzattı.

"Ben açacağım," dedi. "Sen videoyu çek."

"Anladım," dedi Bosch.

Ballard eldivenlerini tekrar taktı ve Bosch telefonun kayıt düğmesine bastığında ezilmiş kutunun yanına çömeldi.

Boyutları 16 x 16 x 6 yazılı olan kutu, Rawls'un BMW'sinden çıkarılan kutuyla aynı görünüyordu ama üzerinde hiçbir şey yazmıyordu. Kutu açılmamıştı ancak üst tarafı ezilmişti ve Ballard bu yüzden kenarlarını yırtarak açmak zorunda kaldı. Kutunun içinde katlanmış kıyafetler vardı. Ballard, Bosch'un net bir görüntü alabilmesi için geriye doğru eğildi.

"Bir gecelik gibi görünüyor," dedi. "İçine bakmadan önce buradan çıkaralım. Videoyu kapatabilirsin."

Bosch videoyu kapattı ve telefonu Ballard'a verdi. Ballard da kutuyu alıp Bosch'a verdi.

"Çöpte başka bir şey var mı bir bakacağım," dedi Ballard.

Bosch kutuyu Ballard'ın arabasının kaputuna koydu.

Ballard, Rawls başka bir şey atmış mı diye anlamak için beş dakika boyunca çöpleri karıştırdı. Kenara çıkıp sonra aşağı indi ve Bosch'a çıkardıkları çöpleri geri koymasında yardım etti.

İş eldivenlerini çıkardı ve tulumunun arka ceplerine koydu. Daha sonra ön cebinden bir çift lateks eldiven çıkarıp arabasına doğru yürürken eldivenleri giydi. Çöp konteynerinden çıkardığı kutuyu Bosch'a verdiği sırada üstte katlanmış olan kıyafetlerin altında ağır bir şey olduğunu hissetmişti.

Bosch arabasına kadar Ballard'ı takip etti.

"Burada mı incelemek istersin yoksa bekleyelim mi?" diye sordu.

"Hızlıca bir göz atmak istiyorum," dedi Ballard. "Bakalım neler varmış."

Kutunun içinden çıkan diğer şeyleri kaydedebilmesi için telefonunu Bosch'a geri verdi. Giysiyi kaldırdı ve yakasında ve manşetlerinde işlemeli bir püskül olan beyaz bir flanel uzun kollu gece elbisesi olduğu anlaşıldı. Yakasında etiket ya da ayırt edici hiçbir

şey yoktu. Temiz görünüyordu. Üzerinde kan lekesi falan da yoktu. Ballard kutuya bakmak için pozisyonunu değiştirdi.

"Harry, bunu al," dedi. Bosch,

Ballard'ın yanına geldi ve kamerayı kutuya odakladı. Kutunun altında, burunları büyük ayak parmaklarının ucunda olan tavşan pelüşleri gibi görünen pembe terlikler vardı. Ballard tek eliyle gece elbisesini tutarken diğer eliyle tavşan pelüşleri çıkardı. Kutunun altında cilalı bir ahşap sapı olan paslanmaz çelik bir çekiç duruyordu.

İkisi de uzun süre sessizce kutuya baktılar.

"Cinayet silahı mı?" dedi Bosch.

"Ben de aynısını düşündüm," dedi Ballard.

"Belki. Şimdi sadece olayı bulmamız gerekiyor."

Ballard çekice dokunmadı çünkü sapında parmak izi; çelik kafa kısmında ve pençesinde DNA olabileceğini biliyordu. Terlikleri dikkatlice çekicin üstüne, eski yerlerine koydu, sonra iki eliyle geceliği omuzlarından tuttu ve boydan boya katladı. Bunu yaparken, sağ kolunun üzerine sallandı ve işlemeli bir manşetten daha sert bir şeyin ağırlığını hissetti.

Tek eliyle giysinin kolunu yokladı ve bilek kısmında sıkışan bir şey hissetti. Parmaklarını manşetin içine sokarak içindeki bilekliği çıkardı. Kalın örgülü metal bir banttı ve üzerinde bir ressam paleti, paletin kenarında altı küçük renk noktası ve merkezinde 'GO' yazısı vardı.

"Kimlik bilekliği," dedi Ballard. "Muhtemelen bir erkek arkadaşına aitti ve bileğine çok büyük geliyordu. Geceliğini çıkardığında düşmüş olmalı."

"Ya da başkası çıkarırken," diye sordu Bosch.

"Bakalım. Sence 'go' mu yoksa 'G-O' mu?"

"Oyma mı? Okuyamayacağım kadar küçük."

"Evet, G-O. Ne anlama geldiğini merak ettim."

"Bunu bir davayla ilişkilendirdiğinde anlayacaksın."

Ballard başıyla onayladı ve EP şubesinin arka kapısına doğru baktı.

"Yani arabasını oraya park ediyor, kutuyu buraya en uzaktaki çöp kutusuna taşıyor ve atıyor," dedi. "Ancak daha sonra diğer hatıra eşyalarını BMW'sinde bırakıp ayrılıyor. Bu mantıklı geliyor mu sana?"

"Hayır," dedi Bosch. "Ama ben de bunu düşünüyorum."

"Ve?"

"Buraya gel."

Bosch arabadan uzaklaşıp sokağın sonuna doğru yirmi adım ilerledi. Ballard geceliği kutuya geri koyup bilekliği üzerine bıraktı. Ardından Bosch'a yetişti. Sonuna geldiklerinde Bosch Montana alışveriş bölgesinin arkasındaki 1950'lerin 17. Cadde'desindeki evlerin bulunduğu yerdeki bir evi işaret etti.

"Rawls'un arabasını gördükten sonra geri geri girdiğim araba yolu burası," dedi. "Arabası doğuya doğru bakıyordu, bu yüzden bu taraftan çıkacağını ve çıktığını görünce peşine takılabilirim düşündüm."

"Bayan Kravitz'in sana çıkıştığı yer orası mı?" diye sordu Ballard.

"Evet. Adam benim yanıma gelip arabamın tavanına yumruk attığında sokağa doğru bakıyordum ve gelip bana bağırmaya başladı. Dikkatimi dağıttı ve ona bakabilmek için gözlerimi sokaktan ayırdım. Kendi çöplüğünde öttüğü için oldukça yüksek sesle konuşuyordu ve orada durmamı istemediğini söylüyordu. O yüzden düşünüyordum ki... Belki Rawls kutunun birisini çöp kutusuna götürdü ve sonra adamın bana bağırışlarını duydu."

"Neler olduğunu anlamak istedi, seni gördü ve hemen topuklaması gerektiğini düşündü."

"Doğru, bu yüzden arabasına koşup yönünü çevirdi ve gazladı. Ama diğer kutudaki şey hâlâ bagajında kaldı. Arabayı çalıştırdım ve sokağı turlayınca diğer uçtan çıktığında onu gördüm."

Sessizce Bosch'un arabasına geri yürüdüler. Ballard, düşündükleri senaryoyu değerlendirdi, mantık hatası bulmaya çalıştı.

"Bir şeyler bir yerde tam olarak uymuyormuş gibi hissediyorum," dedi Bosch nihayet. "Eksik bir şey var. Neden işletmesinin arkasındaki çöp kutularını kullansın ki? Hiç akıllıca değil. Buraya gelmesinin başka bir nedeni olmalı."

"Şöyle bir şey oldu," dedi Ballard. "Sana söylemedim ama Hırsızlık-Cinayet Birimi pazar günü dükkânda çalışan adamı sorguladı. Adam, Rawls'un arka kapıdan girdiğini, merhaba dediğini ve hemen tüm dükkânların yedek nakit para saklamak için kullandığı arka odadaki kasaya gittiğini söyledi. Çalışan, Rawls'un tüm parayı aldığını söyledi. Rawls'un cebinde olanın 900 dolar olduğunu biliyoruz."

"Kaçmak için aldığı parası."

"Doğru. Ama çalışanına anlattığı hikâye, satın aldığı bir arabanın peşinatı için paraya ihtiyacı olduğuydu. Bu yüzden kasada ne varsa almış ve ardından arka kapıdan çıktı."

"Bu bilgi işimize yarar. Parayı almak ve anıların olduğu kutuları boşaltmak için oraya gitti. Arabasını park etti, bagajı açtı ama önce parayı almak için dükkâna girdi. İşte o sırada ben geçerken açık olan bagajı gördüm ama Rawls görünürlerde yoktu. Sonra bloğun etrafından dolaşıp aynı yere geldim. Rawls da dükkânında çıktı ve ilk kutuyu dükkânından uzakta olduğu için o çöp kutusuna attı. Ama kutuyu boşalttıktan sonra tartıştığım adamın bağırışlarını duydu. Rawls beni görünce olup biteni anladı ve arabasına doğru hızla koştu."

"U dönüşü yaptı ve onu göremeyesin diye sokağın diğer tarafından çıktı. Bu epey mantıklı bir hikâye ama asla tam anlamıyla emin olamayacağız. İkinci kutuyu başka bir çöp kutusuna mı atacaktı? Neden ikisini birden aynı çöp kutusuna atmadı? Bu konuda sonsuz ihtimal var."

"Bilinen bilinmezlerden biri," dedi Bosch.

"Tam olarak öyle."

"Peki şimdi ne olacak?"

Ballard arabasının ön kaputunda duran kutuya işaret etti.

"Bu kutuyu Ahmanson'a götürüp bileklik üzerinde çalışmaya başlamak istiyorum," dedi. "Ve çekici adli tıbba götüreceğim."

"Çekiçle ilgili bir davam vardı. Cinayet aletiydi ve L.A. Nehri'nde, kanalda cidden su bulunan bir yerde bulmuştuk. Yaklaşık otuz altı saat boyunca orada kalmasına rağmen halen tertemiz görünüyordu. Ama kurbanın kanı çeliğin başına bağlandığı yerdeki ahşapta bulundu. Davayı çözdük."

"Belki bu sefer de şansımız yaver gider ve bunu bir kurbanla bağlarız. Hadi geri dönelim."

Ballard kutuyu aldı ve bagaja doğru yöneldi.

"Ahmanson'a geri döndüğümüzde ben çıkacağım," dedi Bosch.

Ballard bagajı açtı ve kutuyu yerleştirdi. Kapattı ve sürücü koltuğundaki kapıya doğru ilerledi. Arabanın tavanı üzerinden Bosch'a baktı.

"Nereye?" diye sordu.

"Sheila Walsh yeterince kendi kendine kaldı," dedi Bosch. "Onu görmemin vakti geldi."

"Peki Rawls ne olacak?"

"Rawls'u senin halledeceğini düşünüyorum. Diğer herkes buna çalışıyor."

"Walsh'u tek başına mı göreceksin?"

"Evet, daha önce olduğu gibi. Böylesi daha iyi."

Bosch kapısını açtı ve arabaya bindi. Ballard da bindi.

"Ya oğlu da oradaysa?"

"Sorun değil. Benden korkuyor," dedi Bosch.

"Muhtemelen geçerli bir sebebi vardır."

44

Bosch salı günü bir araba kiralamış kızıyla Sunset'teki bir vejetaryen restoranda öğle yemeği yedikten sonra Midway'den aracı teslim almıştı. Daha önce kendi aracını polis garajında sorgulamıştı ancak Şiddet Suçları Soruşturma dedektiflerinin henüz arabasını teslim etmediklerini öğrenmişti. Yardımsever garaj görevlisi ayrıca arabanın Rawls ile yaşanan çatışmadan sonra çalışmadığını söylemişti. Bosch, Ballard'a eski Cherokee'nin yenilmez olduğunu kabul ettirmeye çalışsa da artık muhtemelen arabasıyla vedalaşmak zorunda olduğunu biliyordu.

Kiraladığı araçla Sheila Walsh'ın evinin önünde durdu. Eğer Bosch'u bekliyorsa muhtemelen arabayı tanımayacaktı. Bir dakika oturup zihnindeki düşüncelerini toparladı. Bu durumu nasıl yönetmesi gerektiğine karar verdi. Walsh bundan yaklaşık bir hafta önce ona sinirlenmiş, kendisini ve oğlunu rahat bırakmasını söylemişti. Bosch ise Finbar McShane hakkında ağzındaki baklayı çıkarana kadar onları rahat bırakmayacağını anlamasını istiyordu.

Araçtan indi ve taş yoldan ön kapıya yürüdü. Kapıyı sertçe vurdu, içeridekileri ürkütecek bir şekilde vurmuştu. Hiçbir hareket olmadı. Ceketinin cebine uzanıp hazırlıklı olmak için belge yığınını çıkardı.

Tekrar kapıya yumruk atmaya hazırlanırken Sheila Walsh'un sesini duydu.

"Git buradan. İçeri giremezsiniz."

"Bayan Walsh... Sheila, kapıyı aç. Arama emrim var."

"Umurumda değil. Lanet arama izninle başka bir yere git."

"İşler dediğiniz gibi yürümüyor. Kapıyı açmazsanız içeri zorla gireceğim."

"Evet, senin gibi yaşlı bir adamın yapabileceği bir şey ya. Hadi dene bakalım. Kapı kilitli."

"Kırk yıldır kaç kapı tekmeledim Sheila. Güçle ilgili değil, doğru basıncı uygulamakla ilgili. Bize öğretilen ilk şeylerden biri hatta. Doğru yere vurursan kilit kapı kanadını kırar. Sonra kilidi onarmanın maliyeti üç ya da dört yüz dolara patlar ve tamir edilinceye kadar evini nasıl güvence altına alacağını düşünmek zorunda kalırsın. Herkesin bildiği bir şey değil. Televizyon programlarında bundan bahsetmezler."

Uzun bir sessizlik oldu.

Bosch tekme atmaya hazırlanır gibi geri çekildi. Kadının kapıdaki bir gözetleme deliğinden onu izlediğini biliyordu çünkü.

"Geri çekil," dedi. "Sizi incitmek istemiyorum."

Tam bacağını kaldırıp tekme atmak için geri çekileceği sırada Walsh'un sesi yeniden duyuldu.

"Tamam, tamam! Kapımı tekmeleme."

Bosch öylece bekledi ve kapının kilitlerinin açıldığını duydu. Kapı açılınca Sheila Walsh'un nefret dolu bakışlarla kapıda beklediğini gördü.

"Akıllıca bir karar," dedi Bosch.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Walsh.

"Dürüst olmak gerekirse evini aramaktan ziyade konuşmayı tercih ederim. Arama günün kalanını alır, oysa basit bir konuşmayla bu konuyu açıklığa kavuşturabiliriz," dedi Bosch.

Walsh kıpırdamadı.

"Ne hakkında konuşacaktık?" diye sordu.

"Komşularınızın önünde mi konuşalım bu konuyu?" diye sordu Bosch. "Yoksa içeride konuşabilir miyiz?"

Kadın geri çekilip Bosch'un içeri girmesine müsaade etti. Bosch aslında yalan söylememişti. Aslında elinde bir arama emri vardı ama bu başka bir davaya ait bir arama emrinin kopyasıydı ve yıllar önce, artık çoktan emekli olmuş bir yargıç tarafından imzalanmıştı.

"Buraya," diyerek yönlendirdi Walsh.

Bosch'u bu kez mutfak yerine yemek odasına götürdü. Ekranı açık bir dizüstü bilgisayar vardı ve kâğıtlar masanın her yerine yayılmıştı. Sol tarafındaki gök mavisi duvara birkaç broşür ve uçak biletleri yapıştırılmıştı. Bosch Karayipler ve Meksika Körfezi gibi yerlerin haritalarını, yolcu gemilerinin fotoğraflarını, devlet dairelerinin planlarını ve tüm güverte şemalarını gördü. Yemek odası, online seyahat ajansının merkeziydi.

"Tek bir kelime etmeden önce oğlumun peşini bırakacağına dair sözünü duymak istiyorum," dedi Walsh. "Yeterince sıkıntı çekti ve hiçbir şeyle ilgisi yok."

"Böyle bir söz veremem," dedi Bosch. "Dört kişi öldü Sheila. Koca bir aile. Ve ben bu işi yapan adamı bulacağım. Eğer bu sonuca varmak için senin oğlunu kullanmam gerekiyorsa öyle yapacağım. Ama bu senin elinde. Bizimle işbirliği yaparsan oğluna baskı yapmama veya işverenlerine bu işteki rolünden bahsetmeme gerek kalmaz."

"Bu doğru değil. O bu işin içinde değil!"

"Bütün Gallagher ailesinin çölde bir çukura gömülmesi adil mi sence?"

"Tabii ki hayır. Ama benim hiçbir alakam yoktu! Sen bu olayın ne kadar vahim olduğunu fark etmediğimi mi düşünüyorsun? Bunu biliyorum. Her gün bu olayı hatırlayarak yaşıyorum."

"Finbar ne istiyordu?"

Bosch'un bu kadar dolambaçsız konuşmasına şaşıran Walsh başını geriye salladı.

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi.

"Hadi ama Sheila," dedi Bosch. "Neden bahsettiğimi biliyorsun. Evine girip hırsızlık yapan oğlundu. McShane'in parmak izi bulunduğunda şanslıydın ve her şeyin onun üstüne yıkabildin. Ama bu işi senin oğlun yaptı, Finbar değildi. Ama McShane'in senin evine en azından bir kez geldiğini biliyoruz. Bunun sebebini öğrenmek istiyorum."

"Sen delirmişsin. Bu işin peşini bırakmayacaksın değil mi ve bu tacize giriyor. Senin hakkında şikâyette bulunabilirim."

"Edebilirsin. Ama eğer bunun taciz olduğunu düşünüyorsan henüz hiçbir şey görmedin demektir. Buraya gelmekten asla vazgeçmeyeceğim. Ta ki sen bana bildiklerini anlatana kadar."

Sheila başını iki yana salladı ve sonra dirseklerini masanın üzerine koyup yüzünü avuçlarının içine aldı.

"Aman Tanrım, ne yapacağım?" dedi. "Senin hiç durmaya niyetin yok."

Bosch getirdiği belgelerden bir yığın çıkardı. Belgeler uzunlamasına katlanmıştı. Son sayfayı ayırdı ve masanın üstünden kadına doğru itti.

"Gözlerini aç, Sheila, bak bakalım bu ne," dedi Bosch. "Doğru şeyi yapmana yardımcı olacak bence."

Sheila ellerini masaya bıraktı.

"Doğru şey mi?" diye itiraz etti. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Şuna bir bak," dedi Bosch.

Sheila kâğıdı başparmaklarıyla masaya tutturdu ve üzerine eğilerek okumaya başladı. Kısa süre sonra başını iki yana sallamaya başladı.

"Yardım et bana," dedi. "Bu nedir?"

"Kaliforniya Ceza Kanununun 32. maddesi," dedi Bosch. "Cinayete yardım ve yataklık suçuyla alakalı."

"Ne?"

Soru sormuyor daha çok çığlık atıyor gibiydi.

"Ah Tanrım," diye devam etti. "Ne yaptı...?"

"Son satırına bak," dedi Bosch. "Oku."

"Okudum. Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Benden ne istediğini bilmiyorum."

"Bir cinayete yardım ve yataklık suçuyla yargılama için üç yıllık zaman aşımı kararı," dedi Bosch. "Bu sana şunu söylüyor, Sheila. Ne yaptığın önemli değil, artık ucu sana dokunmaz."

"O insanların ölümüyle bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun? O güzelim çocukların? Aklını mı kaçırdın? Çık, evimden defol!"

Sheila yerinden kalkarken kapıya doğru işaret etti.

"Otur yerine, Sheila," dedi Bosch sakin bir şekilde. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Kadın hareket etmedi. Kolunu kaldırdı, parmağı kapıya doğru işaret ediyordu.

"*Otur* dedim!" diye bağırdı Bosch.

Bosch'un ses tonu onu korkutmuştu. Panikle tekrar oturdu, gözleri korkuyla dört açıldı.

"Beni dinle," dedi Bosch, sesi tekrar monoton bir tona döndü. "Sekiz yıl önce seni kontrol ettim. Gallagher'ların kaybolduğu tarihi öğrendikten sonra senin Cozumel'deki bir tekneye bindiğini teyit ettim. Fotoğraflarını aldım, tanık ifadelerini, kredi kartı hesaplarını, her şeyi doğruladım. McShane planını uygulayabilmek için senin ortalarda olmadığın zamanı bekledi, böylece hiçbir şahit olmayacak ve kimse polisi aramayacaktı. Ama sen biliyorsun Sheila. Bir şey biliyorsun ve şimdi bunu söyleme zamanı geldi. Yasal olarak masumsun. Bu yüzden vicdanını da temizlemenin zamanı geldi. Bana anlat Sheila. Bunu yaparsan, seni ve oğlunu rahat bırakırım. Hayatınızdan sonsuza kadar çıkarım."

Dirseklerini masaya dayadı, ellerini yüzünün önünde kavradı ve kâğıda baktı. Çok geçmeden Bosch gözyaşlarının kâğıda damladığını gördü.

"Doğru olanı yapma zamanı," dedi Bosch. "O güzel çocukları düşün ve her şeyi anlat. McShane'in burada ne işi vardı?"

Kadın parmaklarını kenetledi ve sonra parmak eklemlerinin üzerinden Bosch'a baktı. Bosch ilk kez kadını bir şeyin rahatsız ettiğini gördü. Kadının içinde taşıdığı bir şey.

"Buradaydı," dedi. "Beni görmeye geldi."

Bosch başıyla onayladı. Teşekkür etmek istemişti. Şimdi tüm hikâyeyi anlatmanın zamanı gelmişti.

"Ne zaman?" diye sordu.

"Bana söz ver," dedi Walsh. "Oğlumun peşini bırakacaksın."

"Söz verdim zaten. McShane hakkında bana bilgi verirsen seni ve oğlunu rahat bırakırım. Söz."

Walsh başıyla onayladı ancak kafasını toparlayıp hikâyeyi anlatabilmek için bir süre bekledi.

"Para istediği için geldi," dedi sonunda. "Yanlış bir yatırım yapıp tüm parasını kaybettiğini söyledi. Beni tehdit etti. İstediğini verdim ve gitti."

"Nasıl tehdit etti?"

"Yemin ederim Stephen ve ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Onlara ne olduğunu yani. Ama habersizce ortadan kayboldukları sene Fin'in işletmeye ne yaptığını anladım."

"Bozgunculuk mu?"

"Efendim?"

"Yani ekipmanları satıp daha fazla yeni sipariş vermesinden bahsediyorum. Sonunda işletme iflas etmiş. Ama önce McShane kaçmış."

"Adı artık her neyse ben ne dolaplar çevirdiğini biliyordum. Shamrock'ta baştan beri oradaydım ve defterleri okumayı biliyordum. O zamanlar, Stephen'ın başına ne geldiğini bilmiyorduk ama işletmenin ayakta kalamayacağını görebiliyordum. Oğlumun geleceğini düşünmem gerekiyordu. Yani... Fin'e payımı istediğimi söyledim."

"Payına düşen neydi peki?"

"Her şeyden haberim vardı çünkü gelen siparişleri görmüştüm ve müşterilerimize birkaç telefon açarak ne sattığını öğrendim. Ne yaptığını bildiğimi ve hepsini hesapladığımı söyledim ve yarısını istedim. Dört yüz bin dolar, yoksa hapishaneye giderdi. İstediğimi vermek zorunda kaldı."

Bosch kadının konuşmaya devam edeceğini umarak sessizliğini korudu.

"Ama sonra... onları buldular," dedi. "Orada, Mojave'de. Ve Fin ortalardan kayboldu. Bu durumun dışarıdan nasıl görüneceğini biliyordum. Sanki ben de bunun bir parçasıymışım gibi. Ne bildiğimi sana söyleyemezdim. Kimseye söyleyemezdim çünkü suçlu görünürdüm."

Bosch, hikâyenin bir kısmı yıllar sonra bir araya geldikçe başıyla onayladı. Sheila'yı son ziyaretinde kadının ahlaki evrenin yayından bahsettiğini hatırladı. O zaman yayın kendisini gösterdiğini farkında mıydı acaba diye düşündü.

"Parayı almak için geri geldiğini söyledin," dedi Bosch. "Ne kadar verdin?"

"Dört yüz bin doların hepsini," dedi Sheila. "Kuruşu kuruşuna. Ama ne işler çevirdiğini öğrendikten sonra paraya dokunmamıştım."

"Tam olarak ne zaman oldu bu ziyaret? İhbar ettiğin hırsızlıktan ne kadar önce?"

"Birkaç hafta. Belki bir ay."

"Az önce tehdit ettiğini söylemiştin. Tam olarak neyle tehdit etti?"

"Parayı vermezsem oğlumun kafasına sıkacağını ve onu bir sonraki sefere cenaze arabasında göreceğimi söyledi. Polise paranın yeri hakkında ipucu vereceğini ve beni tutuklattıracağını söyledi. Zaman aşımı denen şeyden falan da haberim yoktu. Ama oğlumun o zamanlar da bana ihtiyacı vardı. Buna göz yumamazdım"

Bosch başıyla onayladı ve sessiz kaldı.

"Ama bana tehdit savurmasına gerek yoktu," dedi Walsh. "Benim derdim para değildi. Mojave'den sonra para istemedim."

Bosch tekrar başıyla onayladı ama bu sefer sessizliği bozdu.

"Hırsızlık sonrası polisi niçin aradın?" diye sordu. "Oğlunun yaptığını biliyordun."

"Bilmiyordum!" dedi Sheila. "Hiçbir fikrim yoktu. Kendi oğlumu polise mi teslim ederim sanıyorsun? Jonathan söylediğinde öğrendim. Polisi aradığımı öğrendiğinde bana söyledi ve onu korumam gerektiğini söyledi. Polis evde McShane'in parmak izlerini bulup onun hakkında sorular sorunca ne yapmam gerektiğini anladım. Suçu onun üzerine attım."

"Sheila, o nerede?"

"Oğlum mu? Nerede olduğunu biliyorsun."

"Hayır, McShane. Nerede?"

"Bilmiyorum, nasıl bilebilirim ki?"

"Yatağının altında dört yüz bin dolar nakit vardı ve hepsini öylece alıp gitti mi? Bir tür transfer olması gerekiyor."

"Para Bitcoin'deydi. O nasıl bana verdiyse öyle tuttum. Dizüstü bilgisayarım üzerinden tekrar ona transfer yaptım. Burada yaptım. O sırada kâğıt tutacağımı eline aldı."

Bosch bu tür bir transferin izini sürmenin neredeyse imkânsız olacağını ve fiziksel bir konuma ulaşmayacağını biliyordu.

"Hangi işe yatırım yaptı da yarısını kaybetti?" diye sordu. "Sana bir şey söyledi mi?"

"'Hiçbir zaman bir bara yatırım yapma' dedi. Bunu hatırlıyorum, o kadar."

"Barın adı neydi?"

"Söylemedi."

"Neredeydi?"

"Söylüyorum ya söylemedi. Ve gerçekten öğrenmekle de ilgilenmedim. Sadece gitmesini istiyordum."

Bosch adını sanını bilmediği ve altı yıl önce iflas etmiş bir barın izini sürmenin, Bitcoin izini sürmek kadar imkânsız olduğunu biliyordu. Şimdi elinde tam anlamıyla bir hikâye vardı ama Finbar McShane'e pek yaklaşmış sayılmazdı. Masadaki arama emrine baktı ve yeniden dosyaya koydu.

"Sana yardımcı olabilecek bir şey söyledi," dedi Sheila.

Bosch gözlerini kadının gözlerine kenetledi.

"Ama hiçbir şeyi bana veya oğluma karşı kullanmayacağın konusunda güvence istiyorum," dedi. "Ve Jonathan ne yaptığımı asla bilmeyecek."

Kadın yine ağlıyordu ama bu kez eliyle saklamaya gerek duymadı. Bosch başıyla onayladı.

"Etik değerler, Sheila," dedi. "McShane bana yardımcı olacak ne söyledi?"

Kadın başıyla onayladı ve yanaklarındaki gözyaşlarını elleriyle sildi.

"Duvarımdaki broşürlerime baktı ve 'Dünyada şafak vakti günbatımını görebileceğiniz tek bir yer var' gibi bir cümle söyledi."

Bosch duvara baktı ama bağlantıyı kuramadı.

"Anlamadım," dedi. "Bu ne demek?"

"*Şafak* adında bir gemi var," dedi. "Norveç hattında ilerler. Tampa, Florida'da demir atıyor ve her hafta Key West'e gidiyor, bir gün duruyor ve sonra Bahamalar'a yola çıkıp geri dönüyor. Baya tercih edilen bir tur gemisi. Bu tekneye birçok gezi sattım ve pek çok komisyon kazandım. O yüzden o cümleyi kurduğunda ne demek istediğini anladım. Seyahat pazarlarken kullandığımız bir cümle. Key West'te harika gün batımları yaşanır. Özellikle *Şafak* gemisinin güvertesinden izlenince."

Bosch duvara tutturulmuş broşürlere baktı ve *Norveç Şafak*'ını gördü.

Sheila masanın yanındaki broşür yığınlarından birine uzandı, bir tane seçti ve Bosch'a uzattı.

"İşte," dedi. "Al."

"Teşekkürler," dedi Bosch.

Bosch broşürünü incelemek için açtı. Broşürde geminin havuzunda eğlenen mutlu insanlar veya güvertede renkli tekne kıyafetleriyle dolaşan insanlar gösteriliyordu. Hatta güvertede sıraya girmiş insanların günbatımını izledikleri bir fotoğraf bile vardı. Key West, diye düşündü Bosch. Artık Finbar McShane'i nerede arayacağını biliyordu.

45

Ballard rafları, içeri girip 2002 dava dosyalarına ilerleyebileceği kadar araladı. Parmağını cinayet dosyalarının sırtlarındaki dava numaralarında gezdirdi ve aradığı davayı bulup aldı.

Ofise döndüğünde Colleen Hatteras'ın kendisini beklerken buldu.

"Ne var ne yok Colleen?"

"Pek bir şey yok. Yardıma ihtiyacın var mı diye merak ettim."

Hatteras, Ballard'ın masasındaki kutuya işaret etti. Ted Rawls'un Santa Monica'daki işyerinin arka sokağındaki çöp kutusunda bulunan kutudan bahsediyordu.

"Sanırım hallettim," dedi Ballard. "Henüz bu konuda bir soyağacı araştırmasına gerek yok."

"Arama yapabilirim, istersen," dedi Hatteras.

"Henüz yapılacak bir arama yok. Bu yedi olası davadan yedincisi. İlk altısı uyumlu değil- tabii bence."

"Tam olarak ne arıyorsun?"

"Kayıp beyaz bir gecelik, tavşan terlikleri ve bir bileklikle uyuşan bir dava. Ayrıca muhtemelen ölüm nedeni keskin bir darbe."

Ballard oturup aldığı cinayet dosyasını açtı. Ardından içindekiler sayfasını bulup ilk olay raporunu açtı.

"Benim de göz gezdirmemi ister misin?" dedi Hatteras. "Gerçekten pek işim yok. Rawls konusunda soyağacı konusu halledildi. Şimdi cevap bekliyorum. Önceden üzerinde çalıştığım konuya geri dönebilirim ama Rawls hakkında birçok cevapsız soru varken Rawls'u böyle bırakırsam kendimi kötü hissedeceğim."

"Peki ya kurbanlardan kalan eşyalar? Onlar üzerinde çalışmıyor musun?"

"Onları inceledim ama duvara çarptım diyebilirim. Faili meçhul herhangi bir davayla bir bağlantısını bulamadım."

Ballard, Hatteras'a uğraşacağı bir şeyler vermezse muhtemelen bütün gün başının etini yiyeceğini biliyordu.

"Bak ne diyeceğim," dedi. "Ben son dava dosyasını incelerken sen bunu al ve ne bulabilirsin bakalım."

Ballard bir yandan karton kutuya uzandı ve geceliğin kolundaki bilekliği aldı. Plastik bir delil poşetine koymuştu. Bilekliği Hatteras'a uzattı.

"Tabii," dedi Hatteras. "Neye bakmamı istiyorsun?"

"Her şeye," dedi Ballard. "Bilekliği kim yapmış? Nereden alınmış? Takıda bazı harfler var. En azından ben baş harf olduğunu düşünüyorum. Gravürü kimin yaptığını ve harflerin kime ait olduğunu bilmek işimize yarardı. Dijitalleştirilmiş mülk raporlarına bile baktım ama sonuç alamadım. Bu yüzden yapmamız gereken nereden geldiğini öğrenmeye çalışmak. Biliyorum, çok şansımız yok ama denemeye değer, olur mu?"

"Anladım."

"Teşekkürler."

Ballard bu işten bir şey çıkaramayacağına inansa da Hatteras eline kemik geçirmiş bir köpeğin hevesiyle işe koyuldu. En azından Hatteras'ı biraz uzak tutmak ve tüm ihtimalleri değerlendirmek konusunda işe yarayacak, diye düşündü Ballard.

Ballard arşivden aldığı 2002 tarihli davanın özet raporunu okudu. Kurbanın adı Belinda King'di. Öldürüldüğünde henüz yirmi yaşındaydı. Çıplak bedeni Venice'de Oakwood bölgesindeki bir apartmanının banyosunun zemininde bulunmuştu. Yakınlardaki Santa Monica Community College'da yaratıcı yazarlık okuyordu. Ballard, Rawls'un da aynı okula gittiğini hatırladı. Muhtemelen Belinda King'den sadece birkaç dönem büyüktü. Ama tesadüften ibaret olabilirdi.

Belinda King, Ballard'ın dijital kayıtlar arasında aradığı tüm parametrelerle eşleşiyordu. Bu kriterleri çöp kutusunda bulunan eşyalardan ve Ted Rawls'un cinayet işleme stilinden elde edilen unsurlara göre belirlemişti. Ballard kimliği belirsiz ve arkasında DNA bırakmayan bir saldırgan tarafından kendi evinde saldırıya uğrayan genç bir kadın profili arıyordu. Rawls geceliği aldığı için kurban da çıplak bulunmuş olmalıydı ve ölüm nedeni büyük olasılıkla çekiç darbelerinden kaynaklanıyordu. Kurbanın ayrıca bir erkek arkadaşı veya nişanlısı da olabilirdi. Bu şans bilekliği onun hediyesi olmalıydı. Ballard'ın arama protokolünde kontrol etmek için son kriteri de davanın faili meçhul ve nihayete ermemiş olmasıydı.

Bu kriterlerle yaptığı aramada yedi sonuç almıştı ve King davası Ballard'ın incelediği yedinci cinayet dosyasıydı. İlk altı dosyayı tamamen ihtimal dışı bırakmasa da birkaç sebepten Ballard'a pek uyuyormuş gibi gelmemişti. Ballard yedinci vakanın kesin bir sonuç olmasını umdu ancak yazılı özetten suç mahalli fotoğraflarına geçerken, bu cinayetin Ted Rawls cinayeti olarak sınıflandırılamayacağını düşündü. Kurban çıplak bulunmuş ve dövülerek öldürülmüştü ancak Ballard kadının cüssesine

bakınca buldukları geceliğe kolayca sığamayacağını düşündü. Ayrıca elde edilen bulgularca soruşturmacılar kadının katilini tanıdığına ve olayın içine şiddet girmeden önce onunla rızasıyla cinsel ilişki yaşadığına kanaat getirmişlerdi. Cinsel saldırı belirtileri yoktu.

Ballard hayal kırıklığına uğramış halde sandalyesine yaslandı. Cinayet dosyasını kapayıp incelediği diğer dosyaların arasına koydu. Yine de dosyaları arşive geri götürmemeye karar verdi. Cinayet masası dedektifi olarak uzun yıllara dayanan tecrübesiyle Harry Bosch'un, her biri hakkında vardığı sonuçları doğrulaması ya da reddetmesi için vakaları incelemesini isteyecekti.

Boşa harcanmış bir günün hayal kırıklığını bir kenara bıraktı ve departmanın dijital suç verileri üzerinden bir kez daha geçmeye karar verdi. Bu sefer eşleştirme filtrelerinden birini kaldırarak daha fazla eşleşen vaka çıkacak mı görmek istedi.

Kaldırdığı etiketle faili meçhul ve sonuca ermemiş vakaların da dışına çıkmıştı. "Tüm Vakalar" kutusunu işaretleyerek yeni bir arama yaptı ve dokuz benzer cinayet dosyası özeti daha listelendi. Ahmanson arşivinde yalnızca çözümlenememiş vakaların cinayet dosyaları olduğu için Ballard dijital vakaları incelemeye devam etti. Daha kapsamlı bir inceleme gerektiğini düşündüğü kurban isimlerini ve dosya numaralarını not aldı. Bu titiz inceleme sonuçlandırıldığı düşünülen cinayet dosyalarının alınıp ifadelerin incelenmesi için davalarla ilgilenen asıl soruşturmacıların kapısını çalması gerekecekti.

Ballard dokuz dosyanın özetinin üzerinden hızlıca geçti ve defterine tek bir çizik dahi atmadı. Sarah Pearlman ve Laura Wilson cinayetlerine benzese de bir şekilde hepsi jüri kararıyla ya da iki celse sonunda suçlunun itirafıyla sonuçlanan davalardı. Ballard, bu davaların herhangi birinin yanlış bir mahkûmiyete veya hatta sahte bir itiraf düzenlemesine neden olabileceğini

biliyordu ancak kısa özetlere bakarak bu davaların şüpheli olduğunu söylemek imkânsızdı. Formda hepsi kesin bir şekilde açıklanmış dava özetleri ve tutuklama fotoğrafları vardı. Başka bir şey yoktu.

Ballard veritabanından çıktı ve gün boyunca boşa zaman harcadığını düşünerek hayal kırıklığına uğradı. Harry Bosch'un destek dolu sözlerine ihtiyacı olduğunu hissetti. Zamanını boşa harcaması konusunda Bosch'a dert yanarsa karşılığında son derece cesaret verici ve bilgelik dolu laflarla karşılaşacağına emindi. Ballard da bir cinayet soruşturmasında birden fazla yol ayrımının olduğunu ve bu yolların çok farklı yollara çıkabileceğini hatırlatacaktı. Ona göre bu işin temelinde bir denklem yatıyordu. Bir zamanlar bu işin beyzbola benzediğini söylemişti hatta. En iyi vurucular atışlarının yarısından fazlasında başarısız olurlar. Cinayet işinde de ipuçlarını takip etmek de böyleydi.

Ballard telefonunu çıkarıp Bosch'u aradı ancak çağrı doğrudan sesli mesaja düştü.

"Harry, benim. Müsait olduğunda beni ara. O kadar kötü bir gün geçirdim ki mutlaka konuşmalıyız. Görüşürüz."

Yerinden kalkıp telefonu cebine koydu. Yanına bakınca Hatteras'ı masasının üzerine eğilmiş halde gördü.

"Colleen," dedi, "kafamı toplamak için yürüyüşe çıkacağım ve sonra yukarıdan kahve alacağım. Bir şey istiyor musun?"

"Yok, teşekkür ederim," dedi Hatteras. "Bunun bir charm olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Ballard soruyu duyduğunda tam kapıya yaklaşmıştı. Dönüp Hatteras'a yürüdü.

"Anlamadım?" diye sordu.

"Charm," dedi Hatteras. "Bir kapağı var. Açılıyor ve içinde küçük bir fotoğraf var."

Ballard Hatteras'ın omzunun üzerine eğildi ve gerçekten de ressam paleti formundaki charm'ın bir kapağı vardı. Kocaman bir gülümsemesi olan, siyah saçlı ve tuhaf bıyıklı bir gencin yüzüyle karşılaştılar.

"Bunu delil torbasından çıkarmamalıydın," dedi Ballard.

"Çıkarmak zorunda kaldım," dedi Hatteras. "Plastik torbada olsaydı açamazdım."

"Biliyorum ama parmak izi ve DNA testleri için incelemeden geçmemişti."

"Çok özür dilerim. Hepsinin incelendiğini söylediğini düşündüm."

"Ama o değil. Onu daha bugün bulduk."

Hatteras bilekliği masanın üstüne öyle bir bıraktı ki sanki bileklik kor alevdendi.

"Ama artık önemi yok," dedi Ballard. "Dokundun bile."

Ballard küçük fotoğrafa bakıyordu. Daha önce bir yerlerde bu adamı görmüş gibi hissetti, onu tanımaya çalışıyordu ama tam olarak anımsayamıyordu."

"Acaba büyütecin var mı, Colleen?"

"Hayır, ama Harry'nin var. Birkaç gün önce onu kullanırken görmüştüm."

Ballard masaların etrafından dolaşıp Bosch'un masasına gitti. Yazdırdığı birkaç kâğıdın üzerinde küçük bir büyüteç vardı. Alıp Hatteras'ın masasına döndü.

"Bir bakayım," dedi.

Hatteras ayağa kalktı, Ballard oturdu. Charm'daki fotoğrafa daha iyi bakabilmek için büyüteci kullandı.

"Bu G-O olmalı," dedi Hatteras. "Sence de öyle değil mi?"

Ballard sessizdi. Baktığı fotoğraftaki genç adam bariz bir şekilde Latin kökenliydi, kahverengi tenli, koyu gözlü ve geriye taranmış siyah saçlıydı. Bu adamı gözünün nereden ısırdığını fark etti. Sadece birkaç dakika önce o yüzün bir versiyonunu görmüştü.

"Galiba bu adamı tanıyorum," dedi.

Kalktı ve geçerken Hatteras'a büyüteci uzattı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Hatteras.

"Sanırım az önce onu gördüm," dedi Ballard.

Oturdu ve hızlıca bölümün suç veritabanına yeniden girdi. Son aramayı açtı ve az önce incelediği dosya özetlerini hızlıca taradı. Her dosyanın hüküm giyen sanığının fotoğraflarına gitti. Yedinci dosyada 2009'da kız arkadaşını öldürmekten suçlu bulunan bir adamın fotoğrafını buldu.

"Charm'ı ve büyüteci bana ver," dedi.

"Dokunabilir miyim?" diye sordu Hatteras.

"Zaten dokundun. Getir."

Hatteras ikisini de Ballard'a verdi. Ballard büyüteçle tekrar charm'ın içindeki fotoğrafa yakından baktı ve ardından karşılaştırma yapmak için bilgisayara geri döndü.

Farklı fotoğraflarını gördüğü bu genç adamın aynı kişi olduğuna emindi. Bir fotoğrafta gülüyor, diğerinde kasvetli bir ifadeyle bakıyordu. Kalktı ve Hatteras'a koltuğuna geçmesini işaret etti. Büyüteci uzattı.

"Hatteras, ekrandaki sanığın fotoğrafına bak ve kolyedeki fotoğraf ile karşılaştır," dedi Ballard. "Aynı adam olduğunu söyle."

Hatteras, üç kez bir bilgisayar ekranına bir charm'a baktı ve sonra bir karar verdi.

"Aynılar," dedi. "Kesinlikle."

"Tamam, bilgisayarın başına geçeyim," dedi Ballard.

Hatteras ayağa kalktı ve Ballard hızla yerine geri oturdu.

Ekranındaki fotoğrafa tıklayıp suçlu hakkındaki detayları açtı. Adı Jorge Ochoa, otuz altı yaşında ve sevgilisi Olga Reyes'i öldürdüğü için müebbet hapis cezası almıştı.

"Jorge Ochoa," dedi Ballard. "Adını Amerikanlaştırmıştır belki. George adını kullanmış olabilir."

"G-O," dedi Hatteras. "Haklısın sanırım."

Ballard dosya numarasını ve kurban ile şüphelinin isimlerini not etti. Ayrıca özette Valley Village'daki Riverside Sokağı'ndaki suç mahalli de dahil olmak üzere birkaç lokasyon da vardı. Dava, Kuzey Hollywood Birimi'nin kapsamına giriyordu.

Özette olay yeri fotoğrafları yoktu ve ayrıntılar sınırlıydı. Kurbanın ölüm nedeni şiddetli darbe travması olarak yazıyordu ancak bu ucu çok açık bir ifadeydi. Ballard çöpe atılan kutuda bulunanların bu olayla bağlantılı olup olmadığını doğrulamak için cinayet dosyasını incelemek zorundaydı.

"Colleen, Valley'e bu dava dosyasını almak için gidiyorum," dedi Ballard. "Bugün geri dönmem."

"Ben de seninle gelebilir miyim?" dedi Hatteras. "Bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Yaptın zaten. İyi iş çıkardın. Ama bu saha çalışması ve senin görevin soy araştırması yapmak. Yarın görüşürüz, geliyorsan ta bii. O zaman sana olanları anlatırım."

"Geleceğim."

"Tamam, güzel. Harika iş çıkardın Colleen. Teşekkür ederim."

Ballard hızlıca dizüstü bilgisayarını, dosyalarını sırt çantasına yerleştirdi ve Van Heusen ceketini sandalyesinin arkasından alıp çıkışa doğru ilerlerken Hatteras arkasından öylece ona bakıyordu.

Ballard otoparka vardığında telefonunu çıkardı ve Harry Bosch'u tekrar aradı. Yine sesli mesaj bırakmasını söyleyen otomatik mesajı duydu.

"Harry, yine ben. Neredesin? Beyaz geceliğin kimin olduğunu buldum. Mesajı alır almaz bana geri dön lütfen."

Telefonu kapayıp arabasına atladı.

46

Dört saattir Miami'den Key West'e giden yol Overseas Otoyolu'nda ilerliyordu. Yolda genellikle küçük moteller, restoranlar, terlik fabrikaları ve baskı tişört ve hediyelik eşya dükkânları vardı. Dükkânlar turkuvaz rengi suların üzerindeki uzun köprüyle bölünmüştü. Güneş ışınları suyun üzerinde elmas gibi parlıyordu. Bosch önceki gece Miami'ye geç gelmiş, bir kiralık araba almış ve Key Largo'ya varmadan önce "boş oda mevcut" tabelası olan bir motele girip geceyi burada geçirmişti.

Gün ağarmıştı ve planı öğle saatlerinde Key West'e varıp Finbar McShane'i aramaktı. Başlangıç noktası Key West Polis Departmanı olacaktı. Önceden arayıp randevu almadı. Habersizce uğrama fikri hoşuna gitmişti.

Marathon'u geçtikten hemen sonra Seven Mile Köprüsü'nde yaşanan bir kazanın neden olduğu trafik sıkışıklığı, varış süresine neredeyse bir saat geciktirdi. KWPD otoparkına girdiğinde saat biri geçmişti. Kiralık arabasından inerken pedala basmaktan yorgun düşen bacağı kaskatı kesilmiş ve ağrıyordu. Araba kullanırken uyanık kalmak istediği için ağrı kesici ilaç almamıştı ama şimdi bagajı açtı, Los Angeles'ta hazırladığı spor çantasının fer

muarını açtı ve iki tablet Advil aldı. Advil'in kısa sürede ağrıyı azaltacak kadar güçlü olacağını umuyordu.

Polis merkezi pembe ve turuncu tonlarında boyanmıştı. Danışma aslında dışarıya açılan bir pencereden ibaretti. Camın arkasında bir polis memuru oturuyordu. Bosch bir bisiklet hırsızlığını nasıl bildireceğini soran bir adamın arkasında bekliyordu, güneşin alnında kalmıştı. Nemli hava tenine nüfuz ediyordu. Ciğerlerine dolan havayı hissedebiliyordu. Sonunda sıra ona geldi ve pencereye yaklaşırken kimliğini uzattı. Camda bir hoparlör ve mikrofon seti vardı.

"Merhaba," dedi. "Los Angeles Polis Departmanı Faili Meçhul Vakalar Birimi'nde çalışıyorum. Bir dava sebebiyle buradayım ve kayıp kişilerle ilgilenen biriyle konuşmak istiyorum."

Cam neredeyse bir limuzinin arka camı kadar koyu renkti. Bosch karşısındaki kişiyi ana hatlarıyla görebiliyordu ama erkek mi yoksa kadın mı olduğunu anlayamıyordu.

Hoparlörden bir erkek sesi geldi.

"Kayıp bir kişiyle ilgili faili meçhul bir dava mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Bosch. "Ama burada izini sürdüğüm kişiyi bulmama yardımcı olacak kayıp kişilerle ilgilenen bir dedektif vardır sanırım."

"Adınız neydi?"

"Harry Bosch."

"O rozette emekli mi yazıyor?"

"Evet, emekli olduktan sonra gönüllü araştırmacı olarak çalışıyorum. Daha önce de departmandayken faili meçhul davalarla ilgileniyordum ve emekli olduktan sonra geri dönmemi istediler."

"Peki, tamam sizinle ilgileneceğim. Dilerseniz pencereden uzaklaşın ki diğerleri de ön tarafa gelebilsin."

"Sorun değil."

Bosch pencereden uzaklaştı ve sol tarafta durdu. Etrafa bakındı ve öne gelmek için bekleyen kimse olmadığını gördü. Beş dakika beş saat gibi geçmişti. Bedeninin ağırlığını dizinden almak için pencerenin yanındaki duvara yaslandı. İçtiği haplar hâlâ ağrısını azaltmamıştı. Kimse pencereye yaklaşmadı ve arkasındaki adam Bosch'a hiçbir bilgi vermedi. Bosch terlemeye başladığını hissetti. Ceketini çıkardı ve kolunun üzerine aldı. Sonunda ağır bir kapının metal çıtırtısını duydu ve bir adamın kapıdan çıktığını gördü. Adam kapıyı açık tuttu. Kemerindeki silahı ve rozeti hemen belli oluyordu.

"LAPD'den mi?" dedi adam.

"Evet," dedi Bosch.

"Gelin içeri."

"Teşekkür ederim."

Bosch kapıya yaklaşırken elini uzattı.

"Kent Osborne."

Bosch adamın elini sıktı.

"Harry Bosch," dedi. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"LAPD'ye zaman ayırmak önemli," dedi Osborne. "Genişçe bir zaman hem de."

Bosch yarım yamalak gülümsedi. Osborne'un sesindeki alaycı tondan rahatsız olmuştu.

Osborne, Bosch'u bir dedektif bürosuna götürdü. Büroda on altı dedektif masası vardı. Hangi suç birimleriyle ilgilendiklerini gösteren bir ipucu yoktu. Masalar da yarısı kadın yarısı erkek dedektiflerle doluydu ve çoğu Bosch'a bakıyordu.

Osborne'un masası ilk sıradaydı. Adam boş bir masadan sandalye çekip önüne getirdi.

"Buyurun, oturun. Yaralandınız mı? Topallıyorsunuz."

"Pazar günü bir kaza geçirdim. Dizimi sakatladım."

"Kulağın da pek iyi görünmüyor."

"Evet."

İkisi de oturdu. Osborne masaüstü bilgisayarının ekranında bir şeyler kontrol etti ve ardından Bosch'a baktı.

"Peki LAPD için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Pencerenin arkasındaki adamın size bir şeyler anlatıp anlatmadığını bilmiyorum ama faili meçhul cinayetlerle ilgileniyorum," diye yanıtladı Bosch. "Dört kişilik bir aile, çivi tabancasıyla öldürüldü ve ardından çöle gömüldü."

"Canları baya yanmıştır herhalde," dedi Osborne.

Bosch, böylesi bir kara mizah karşısında tepkisiz kaldı.

"Olay neredeyse dokuz yıllık. Davayı yakın zamanda tekrar açtık ve elimizde bir şüpheli var. Sağlam bir tanık yakaladık ve şüpheliyi burada gördüğünü iddia ediyor ama yaklaşık altı yıl öncenin mevzusu."

Osborne kaşlarını çattı.

"Altı yıl, Key West'te uzun bir süre," dedi. "Bu şehirde her şey hızlı değişir. İnsanlar gelir, geçer. Kayıp kişilerle ilgilenen dedektifimizle* görüşmek istemenizin nedenini öğrenebilir miyim?"

Bosch dedektifler arasında uzun zamandır böyle bir lakabın kullanılmadığını sanıyordu ve aslında günlük hayatta bunu hiç duymamıştı.

"Los Angeles'taki suçlardan dolayı," dedi. "Bu adam uzun vadeli bir dümen çevirdi. Bir işe girdi, yıllar içinde yükseldi, değerli bir çalışan haline geldi, ardından patronunu ve ailesini öldürdü. Ardından klasik bir iflas planıyla şirketi yağmaladı. Tahminimce aynı planı yeniden uygulamak için buraya geldi."

"Bildiğim kadarıyla burada herhangi bir aile öldürülmedi."

---

* Orijinal metinde geçen İngilizce kelime "dick". Penis anlamına gelen kelime aynı zamanda, dedektif, polis hafiyesi gibi anlamlar da taşıyor. (e.n.)

"Los Angeles'taki tanığım, Key West'te bir bara yatırım yaptığını, sonra barın battığını söyledi. Eğer buradaysa başka bir işe girişmiştir."

"Kayıp kişiler birimi sana nasıl yardımda bulanabilir ki?"

"Kaybolan önemli bir kişi –mesela bir işletme sahibi– ile ilgili bir dava var mı?"

Osborne, soruyu düşünürken koltuğuna yaslandı ve ileri geri sallandı.

"Bildiğim kadarıyla böyle bir şey yok. Vakalarımız genellikle Miami'ye giden sıkılmış gençler, Sloppy Joe'da çok sarhoş olan turistlerle ilgili. Kaybolan tanınmış bir vatandaş aklıma gelmiyor."

"Altı ya da yedi yıl önce batan bir bar hakkında bir şey bilmiyor musunuz?"

Osborne güldü.

"Bardan bol bir şey yok," dedi.

"Aklınıza gelen bir şey yok mu?" diye üsteledi Bosch. "Ciddi bir şeyden bahsediyorum. Bahsettiğim adam bu işe dört yüz bin dolar yatırmış ve kaybetmiş."

"Sana şu kadarını söyleyeyim, Chart Room'da Tommy ile konuşman gerekiyor."

"Chart Room. Bar mı?"

"Pier House'ta."

"Pier House mu?"

"Hiçbir bok bildiğin yok, değil mi LAPD? Duval'ın sonunda bir otel. Chart Room'a girmek için orada kalmak zorundasın. Eskiden batakhaneydi. Şimdi, ayak takımını dışarıda tutuyorlar."

"Peki, Tommy?"

"Kırk yılı aşkın süredir orada içki satıyor. Buralardaki lokal barlara herkesten daha hâkim."

Bosch başıyla onayladı. Sonra ceketini tek eliyle kaldırarak bir cebine uzandı ve Gallagher Ailesi'ne ait cinayet dosyasından kopyaladığı belgeyi çıkardı. Bunun bir arama ilanı olduğunu söyleyerek belgeyi Osborne'a uzattı. Belgede Finbar McShane'in Kaliforniya eyaletinden aldığı ehliyetindeki fotoğraf basılıydı. Alında da kaçtıktan sonra McShane'in benimseyebileceği dört farklı görünümü gösteren bir polis sanatçısı tarafından değiştirilmiş dört küçük robot resim vardı. Değiştirilmiş fotoğraflarda McShane sırasıyla sakallı, keçi sakallı, uzun saçlı veya kazınmış kafalı olarak görünüyordu. Bosch bu olaya ilk atandığında McShane'in arama ilanını çıkarmıştı. Çizimlerin neredeyse sekiz yıllık olması güvenilirliklerini sorgulatıyordu. Ama ellerinde olan tek şey buydu.

"Adamımız bu mu?" diye sordu Osborne.

"Evet," dedi Bosch. "Tanıdık mı? Etrafta gördünüz mü?"

"Sanırım görmedim. Bu çizimler kaç yıllık?"

"Sekiz yıldan biraz fazla. Şimdi kırk dört yaşında olmalı."

"O zaman epeyce eski. Yeni bir şeyler bulamadılar mı?"

"Üzerinde çalışıyorlar. Buradaki ekiplere bunu göstermeye ne dersiniz? Sokakta görev alanlardan biri onu gördü mü diye kontrol edelim."

"Sanırım yapabilirim. Ama bu çok düşük bir ihtimal."

"Evet ama minnettar olurum."

Osborne defterini kaparak Bosch'un önüne koydu.

"Telefon numaranızı yazın, bir şey bulursam sizi ararım."

"Telefonum yok. Kaybettim ve bugün almam gerekiyor. Ayrıca yarın da otelden arayabilirim."

Osborne cep telefonu olmayan kim kaldı ki diye sorarcasına yüzünü ekşitti.

"Hangi otel?" diye sordu.

"Sanırım Pier House'da bir oda var mı diye bakacağım."

"LAPD'nin güzel bir otel bütçesi olmalı. Bu dönemde orada gece başı en az beş yüz dolara kalırsınız."

Bosch başıyla onayladı.

"Yardımınız için teşekkür ederim," dedi. "Ve resimleri sorduracağınız için."

"Sorun değil," dedi Osborne. "İyi olduğuna emin misin LAPD?"

"Evet. Neden?"

"Bilmiyorum. Biraz titriyor gibisiniz."

"Nemden dolayı. Hiç alışık değilim."

"Evet, burada hep olur."

Bosch otoparkta arabasına binmeden önce adanın üstünde hareket eden bir dizi kümülüs bulutuna bakmak için bir an durdu. Bosch, ışığın Kaliforniya'daki kadar yumuşak olmadığını hissetti. Keskin bir parlaklığı vardı.

Arabaya binip Osborne'ü düşündü, ona güvenip güvenemeyeceğini sorguladı. Emin değildi. Arabayı çalıştırıp hareket etti.

47

Ballard bir elinde rozetini tutarken diğer eliyle kapıyı çaldı. Jorge Ochoa ile aynı ten renginde ve yüz hatları olan kısa boylu bir kadın kapıyı açtı.

"Bayan Ochoa mı?" diye sordu Ballard.

"*Sí*," dedi kadın.

Ballard keşke yanında İspanyolca konuşan bir polis memuru olsa diye düşündü. Kuzey Hollywood Bölgesi'ni arayıp uygun biri olup olmadığını öğrenebilirdi ama devam etti. Rozetini gösterdi.

"*La policía. Habla inglés*?"*

Kadın kaşlarını çattı, sonra kapıya doğru döndü ve hızlıca İspanyolca bir şeyler bağırdı. Ballard, sadece *policía* kelimesini seçebildi. Kadın daha sonra problemi çözmüş gibi başıyla onayladı ve tekrar Ballard'a döndü. Bir dakikalık garip bir sessizliğin ardından siyah saçları uykudan dağılmış genç bir adam kadının arkasında belirdi. Ballard'ın okuduğu cinayet dosyasındaki Jorge Ochoa'nın sabıka fotoğraflarının neredeyse birebir aynısıydı.

"Ne?" dedi adam.

* (İsp.) "Polis. İngilizce konuşabilir misiniz?" (ç.n.)

Neredeyse öğlen olmasına rağmen erken uyandırılmaktan rahatsız olduğu belliydi. Ballard hızlıca VB dövmelerine göz gezdirdi, Vineland Boyz sokak çetesi üyesi olduğunun işaretiydi. Bir gangsterin günü genellikle akşam saatlerinde başlardı. Adam için henüz erkendi.

"Oscar'sın değil mi?" dedi Ballard. "Kardeşin hakkında annenle konuşmak istiyorum."

"Kardeşim yok," dedi Oscar. "Ve biz polisle konuşmayız. *Adiós, puta.*"

Kapıyı kapatmaya yeltendi ancak Ballard elini uzatarak durdurdu.

"Sen kardeşine yardım etmek isteyen birine fahişe diye mi hitap ediyorsun?"

"Ona yardım etmek mi? Lanet olsun. Masum olduğunu söylediğinde ona yardım edebilirdiniz. Ama hayır, tek yaptığınız kapıyı üzerine kilitlemek oldu."

"Annene göstermek istediğim bir şey var. Jorge'u hapishaneden kurtaracak şey olabilir. Eğer gitmemi istersen giderim. Ama kardeşini bir daha ziyaret ettiğinde buraya geldiğimi ve beni kapı dışarı ettiğini söylersin."

Oscar ne kapıyı kapatmaya yeltendi ne de konuştu. Ardından annesi fısıltıyla bir şeyler söyledi. Ballard kendini idare edecek kadar İspanyolca bilirdi ki kadının oğluna, "Kadın ne istiyor?" diye sorduğunu biliyordu. Bayan Ochoa, Jorge'un adının geçtiğini duymuştu.

Oscar ona cevap vermedi. Ballard'a döndü ve içeri girmesi için yol verdi.

"Anneme göster," dedi.

Ballard içeri girdi. Önceki geceyi Kuzey Hollywood merkezinden aldığı cinayet dosyasını inceleyerek geçirmişti. Sabah ilk

iş Olga Reyes'in ailesini bulmaya çalışmıştı. Ancak aile cinayetten sonra Los Angeles'tan taşınmıştı ve Ballard henüz yerlerini bulamamıştı. Ancak ailenin Texas'a gittiğini düşünen bir komşuya kadar yaklaşabilmişti.

Geriye denklemin Jorge Ochoa tarafı kalmıştı ve işte adamın annesinin burada İkinci Dünya Savaşı sonrası basmakalıp inşa edilen Sunland'deki evindeydi.

Ballard küçük, mütevazı bir şekilde döşenmiş oturma odasına götürüldü ve burada hemen doğru yolda olduğuna dair işaretler gördü. Duvarlarda hapishane sanatı tarzında birkaç çerçeveli resim ve eskiz asılıydı. Tüm resimler kese kâğıdı üzerine yapılmış ve imzalanmıştı.

"Jorge sanatçı mı olmak istiyordu?" diye sordu.

"O zaten bir sanatçı," dedi Oscar. "Anneme ne getirdiğini göster ve git."

Ballard soruyu sormadan önce dikkatlice düşünmediği için kendine kızdı.

"Peki," dedi. "Annenize bir mücevherin fotoğrafını göstereceğim ve daha önce görmüş mü bilmek istiyorum."

Oscar çeviriyi yaparken, Ballard çantasını omuzundan çıkarıp yerde açtı. Ressam paleti figürlü bilekliğin 8x10 ebadında renkli bir çıktısının olduğu klasörü çıkardı. Sabah evden çıkmadan önce çıktı almıştı. Dosyayı Oscar'a verip annesine göstermesini istedi. Onu da bu işe dahil etmek istedi.

Oscar dosyayı açtı ve annesiyle birlikte fotoğrafa baktı. Ballard kadının gözlerinden bu bilekliği hatırladığını anladı.

"Önceden görmüş" dedi Ballard hızlıca.

Oscar ve annesi kendi aralarında biraz konuştular. Oscar aralarındaki konuşmayı tercüme etti.

"Kardeşimin olduğunu söyledi. Bunu sevgilisi Olga'ya vermiş. Nerede buldun?"

Ballard bu soruyu aslında annenin sormadığına emindi.

"Şimdilik söyleyemem," dedi Ballard. "Ama sanırım kardeşin bu şey sayesinde hapisten çıkacak."

"Nasıl?"

"Olga'yı bir başkasının öldürdüğünü kanıtlayabileceğimi düşünüyorum."

Aniden Oscar yumuşadı ve Ballard gencin gözlerinde umut ve korku gördü. Oscar hemen dönüp annesine çevirdi.

"*Dios mío,*" dedi kadın. "*Dios mío.*"

Elini uzatıp Ballard'ın elini tuttu.

"Lütfen," dedi.

Oscar ters tarafını gösterdi yine.

"Bizimle taşak geçmezsen iyi edersin," dedi.

"Ciddiyim," dedi Ballard. "Annen Jorge'un bilekliği nereden aldığını biliyormuymuş sor."

Hızlıca bir şeyler konuştular aralarında.

"Bilmiyor," dedi Oscar.

"Peki ya charm?" diye sordu Ballard.

Bunun tercüme edilmesine gerek dahi yoktu. Kadın başını sağa sola salladı. Ballard Oscar'a baktı.

"Peki sen?" diye sordu Ballard.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Oscar.

"Kardeşin Vineland Boyz'a üye miydi?"

"Hayır, ama duruşmada siz onu öyle göstermeye çalıştınız."

"Aslında sormak istediğim şey, Vineland Boyz zincirleri nereden alıyor?"

---

* (İsp.) Tanrım. (ç.n.)

Oscar cevap vermedi, polise çete hakkında bilgi sızdırmanın çete kurallarında katı yaptırımları olması tereddüt etmesine sebep olmuştu. Bu ölümüne sebep olabilirdi.

"*Menşe* ne demek biliyor musun?" diye sordu Ballard. "Annenin bu bilekliği kardeşine ait olduğunu teşhis etmesinin yanı sıra, Jorge'un bilekliği nereden aldığını bulmam gerekebilir. Böylece Bölge Savcılığı'na gittiğimde elimde iki kanıt olur."

"Abim bir çete üyesi değildi," dedi Oscar. "O bir sanatçıydı."

Ballard dosyayı incelediği için Jorge Ochoa'ya atfedilen sokak sanatı fotoğraflarının mahkemeye sunulduğunu ve bununla çete üyesi olduğunun ima edildiğini biliyordu. Jürinin Ochoa'ya bakış açısını değiştirmenin sinsice bir yoluydu.

"Kartvizitimi bırakacağım," dedi Ballard. "Jorge'un bilekliği nereden alabileceği hakkında herhangi bir şey aklınıza gelirse, belki yerel bir mağazadır, beni arayın."

"Ben *policía* ile konuşmam," dedi Oscar.

"Abinin Olga'yı öldürmediğini kanıtlamasına yardımcı olsa bile mi?" diye sordu Ballard. Oscar bu soruya sessiz kaldı. Ballard annesine baktı.

"*Gracias, señora*," dedi." "*Estaré en contacto*."

Ballard arabasına biner binmez telefonunu çıkarıp Harry Bosch'u aradı. Jorge Ochoa'nın annesinin bilekliği hatırladığı andan itibaren damarlarında adrenalin dolanmaya başlamıştı. Olanlardan birine bahsetmesi gerekiyordu ve Bosch aklına ilk gelen kişiydi.

Ama çağrı bir kez daha doğrudan sesli mesaja düştü.

"Harry, yine benim. Hangi cehennemdesin? Olaylar çok hızlı gelişiyor ve Rawls konusunda sana ihtiyacım var. Başka bir davayı onunla ilişkilendirdim ve şunu dinle, Rawls'un işlediği

bir cinayet yüzünden hapiste biri var. Bundan eminim. Mesajımı alır almaz beni ara."

Telefonunu kapadı ve hayal kırıklığıyla içini çekti. Ancak çok geçmeden kızgınlığı endişeye dönüştü. Bosch yaşlıydı ve sağlık durumu pek iyi değildi. Pazar günkü kazadan sonra aldığı yaraların dışında sanki bir şeyler değişmişti.

Ballard rehberi açtı ve Bosch'un kızını aradı. Daha önce Maddie'nin gece nöbetinde çalıştığını söylemişti, bu yüzden kızın uyumadığını ya da şu anda işte olmayacağını düşünmüştü.

Maddie Bosch hemen yanıt verdi.

"Maddie, benim Renée Ballard," dedi.

"Hey, n'aber?"

"Baban ile son zamanlarda konuştun mu? Bir şey üzerinde çalışmamız gerekiyor ve ona ulaşamıyorum."

"Şey, salı günü onunla öğle yemeği yedik ve sonra kiralık bir araba alması için onu bıraktım. Ancak o zamandan beri onunla konuşmadım. Ne..."

"Her şeyin yolunda olduğundan eminim ama gerçekten onunla konuşmam gerekiyor. Bir şey isteyebilir miyim senden? Bana bir zamanlar birbirinizin telefonlarını takip ettiğinizi söylemişti. Hâlâ öyle mi?"

"Evet. Yani, babamın nerede olduğuna bakmamı mı istiyorsun?"

"Sakıncası yoksa bunun yardımı olur. Üzerinde çalıştığım bir davada ona gerçekten ihtiyacım var."

"Tamam, bekle."

Maddie telefonundan babasının cep telefonunun konumunu kontrol etti.

"Şey...tamam, konum Batı Büro'daki polis otoparkında gözüküyor. Hayır, bekle, bu eski. Telefonu kapalı veya şarjı bitmiş olmalı. Bu pazar akşamı kaydedilen son konum."

Ballard ne olduğunu anladı. Pazar günü Rawls olayından sonra Bosch'un arabasını polis garajına almış olmalılardı.

"Telefonu arabasında," dedi. "Rawls çarptığı sırada benimle konuşuyordu, telefonu fırladı sanırım. Telefon hâlâ arabada olmalı, şarjı muhtemelen pazar gecesi bitmiştir."

"Peki o zaman babam nerede?" diye endişeyle sordu Maddie.

Ballard'ın düşünceleri endişe ve panik arasındaki noktaya saplanmıştı.

"Bilmiyorum," dedi Ballard. "Evinde hâlâ sabit bir hat var mı?"

"Var," dedi Maddie. "Ben arayayım babam ya da ben seni geri ararız."

Görüşmeyi sonlandırdılar ve Ballard arabada beklerken bir sonraki hamlesinin telefonun kimden geleceğine bağlı olacağını biliyordu.

Bir dakika sonra Maddie aradı.

"Cevap vermedi. Bir mesaj bıraktım ama çok endişeliyim."

"Bugün ne zaman işe gidiyorsun?"

"Bugün aslında izinliyim."

"Harry'nin evinin anahtarı var mı? Kontrol etmeliyiz diye düşünüyorum."

"Var. Ne zaman gidelim?"

"Ben Valley'deyim. En iyi ihtimalle otuz dakikada orada olabilirim."

"Tamam, ben de aynı sürede gelebilirim. Orada buluşuruz."

"Tamam. Sen önce varırsan içeri girmeden beni bekle."

"Bakarım."

"Pekâlâ, yola çıktım."

Telefonu kapadılar, Ballard arabayı çalıştırdı. Lastikleri asfaltta ses çıkararak hareket etti, Harry'nin kızından önce eve gitmek istiyordu.

48

Bosch sakat bacağını yukarı kaldırmış, yatakta oturuyordu. Dizinde buz torbası vardı ve iki doz Advil ağrısını hafifletmişti. Pier House'daki odasındaydı ve girişteki görevliden aldığı Old Town turistik haritasını inceliyordu. Haritada günbatımı izleme noktaları ve yolcu gemilerinin yanaştığı rıhtımlar net bir şekilde işaretlenmişti. Finbar McShane'i ararken bu yerleri kontrol etmeyi planlıyordu, samanlıkta iğne aramaktan farksızdı.

Odasının küçük bir balkonu vardı ve turkuvaz sulara bakıyordu. Gözleri mavi-siyah Pasifik suyuna alışkın olduğu için gözleri bu manzaraya takılmıştı. Derken gözleri yavaşça seyreden bir katamarana takıldı, güvertelerin her santiminde bir yolcu dikiliyordu. Geminin yan kısmında bir günbatımı gezisine yer ayırtmak için telefon numarası yazılıydı.

Odadan çıkmadan önce, otele kayıt sırasında kendisine verilen tatil köyü haritasını kullanarak Chart Room'u bulmuştu. Mekânın beşte açıldığını öğrenmişti. Bar kalabalıklaşmadan önce orada olup barmenle konuşmayı umuyordu.

Bir saat beklemesi gerekiyordu, bu yüzden arama ilanıyla Finbar McShane'in muhtemel eşkâlini göstererek Old Town'da yürüyüş yapmaya karar verdi. Kalkıp buz torbasını banyo lava

bosuna koydu. Buz ve ağrı kesici birleşince dizini bir süreliğine kullanılabilir hale getirmişti.

Otelden çıkıp Duval Caddesi'nde ilerlemeye başladı. Sloppy Joe's ve diğer barlarda durarak robot resimlerden tanıdıkları bir sima olup olmadığını sordu barmenlere.

Kimse adamı çıkaramadı. Ancak broşürü gösterdiği barmen ve garsonların çoğunun Key West'e gelmeden önce bir şeylerden kaçtıkları fikrine kapılmıştı. Kötü bir yaşam, toksik bir ilişki, korkunç bir suç- her ne olursa kaçak bir yolcuyu ele vermekten kaçınıyorlardı.

Bosch konuştuğu hiç kimseye broşürdeki adamın, bir ailenin öldürülmesindeki tek şüpheli olduğunu söylemedi. Geçmişlerinden kaçan bu insanların dünyasında kötü bir iz bırakmak istemedi.

Saat beşe gelmeden Pierre House'a döndü ve doğrudan otelin birinci katındaki koridorda olan Chart Room'a gitti. Beyaz saçlarını at kuyruğu yapmış bir adam kapıyı açtı.

Adam içeri girdi, Bosch da onu takip etti. Bar küçüktü, otel odası büyüklüğündeydi ki belli ki bir zamanlar öyleydi. Sol tarafta altı sandalyeli bir bar, sağda da birkaç küçük masa ve oturma alanı vardı. Bosch'a göre bu yerin dolup taşması için 20 kişi yeterdi.

Bosch ilk tabureye yerleşti ve saçı at kuyruklu adamın bara gelmesini bekledi. Tüm mobilyalar koyu ahşaptandı üç katlı içki şişelerinin altındaki ışıklar kehribar rengi bir parıltı yayıyordu. Duvarlara sararmış birçok fotoğraf asılmıştı. Pencereden deniz manzarası görülmüyordu. Burası günbatımını izlemek için değil, alkole tapınmak için gelinecek mekânlardandı.

"Canın acıyor gibi görünüyor," dedi barmen.

Bosch'un kulağını işaret etti.

"O kadar kötü değil," dedi Bosch.

"Olta mı geldi?" diye sordu barmen.

"Keşke öyle olsaydı," dedi Bosch.

"Kurşun o zaman."

"Nasıl anladın?"

"Balık oltalarını Key West'ten, kurşunları da Vietnam'dan bilirim."

"Doğru. Savaşta hangi birlikteydin?"

"Denizciler Bir-Dokuz."

"Yaşayan ölüler."

Bosch yaşayan ölüler hakkında bilgi sahibiydi. Birinci Tabur, 9. Deniz Piyadesi, savaş sırasında herhangi bir birimden daha fazla kayıp verdiği için böyle bir isimle anılmışlardı.

"Ya sen?" diye sordu barmen.

"Ordudaydım," dedi Bosch. "Mühendis taburu, Birinci Piyade."

"Tünellerde yani."

"Evet."

Barmen başıyla onayladı. O da tünelleri biliyordu.

"Otelde mi kalıyorsun?" diye sordu.

"Oda 202," dedi Bosch.

"Pek turiste benzemiyorsun."

"Sanırım bir şort, sandalet ve belki Hawai gömleği almam gerekiyor."

"İş görür."

"Tommy sen misin?"

Barmen gece için hazırlıklarını yapmayı bıraktı ve doğrudan Bosch'a baktı.

"Sizi tanıyor muyum?" diye sordu.

"Hayır, ilk kez Key West'e geliyorum," dedi Bosch. "Polis merkezinde konuşmam gereken adamın sen olduğunu söylediler."

"Ne hakkında konuşacaktık?"

"Key West'teki bar ticareti hakkında. Altı, belki yedi yıl önce kapanan bir barı bulmaya çalışıyorum."

"Adı neydi?"

"İşte mesele de burada. Elimde bir isim yok."

"Biraz karışık görünüyor. Polis misin?"

"Öyleydim. Şimdi sadece Los Angeles'tan buraya yatırım yapmak için gelen ve her şeyini kaybeden bir adamı bulmaya çalışıyorum. Adım Harry, bu arada."

Adam bar tezgâhının üstünden elini uzattı. Tommy elini bir havluyla silip tokalaştı.

"Burada ne kadar süredir çalışıyorsun, Tommy?" diye sordu Bosch.

"Şöyle söyleyeyim, herkesten daha uzun süredir," dedi Tommy. "Aradığın adamın ismini biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, ama adını buralarda kullanmıyor gibi görünüyor. Finbar McShane. İrlandalı."

Bosch adamın ismi tanıyıp tanımadığını görmek için Tommy'nin gözlerine baktı. Böyle bir ifade gördü.

"Irish Galleon," dedi Tommy.

"O ne?" diye sordu Bosch.

"Barın adıydı. Yaklaşık sekiz yıl önce iki İrlandalı adam açtı. Aslında önce biri açtı ama sonra diğeri gelip ortak oldu. Sanki Key Westte başka bir İrlanda barına ihtiyacımız varmış gibi. Dışını İspanyol kalyonu gibi görünecek şekilde düzenlediler, anlatabiliyor muyum? Mekân birkaç yıl dayandı ve sonra

kapandı. Dibine kadar borca battılar, arkalarından bir sürü borç bıraktılar."

Bosch devlete bağlı yerel kurumların takibine giren içki satma ruhsatının kaydının ya da bir iflas ilanının olabileceğini düşündü. Barın adını öğrenerek iyi bir ipucu elde etmişti.

"Ortakları tanıyor muydun?" diye sordu.

"Hayır, yerli değillerdi. Yabancılardı," dedi Tommy.

"Peki, isimlerini biliyor musun?"

"Hayır, adamların isimlerini bilmiyorum sanırım."

"Kim bilebilir peki?"

"Güzel soru. Düşüneyim. İçecek alır mısın, yoksa sadece soru mu soracaksın?"

"Bourbon alırım."

"Michter's, Colonel Taylor ve biraz Blanton's var."

"Blanton's olsun, sek."

"Güzel, çünkü buzlarım hâlâ gelmedi."

Tommy el beziyle bir bardağı parlatıp elini korkak alıştırmadan Blanton's doldurdu. Şişeye bakılırsa bir viski bardağını dolduracak kadar çıkardı.

"Slainte*," dedi.

"Şerefe," dedi Bosch.

Elinde buz dolu paslanmaz çelikten büyük bir kova taşıyan bir adam bara girdi. Bar masasının üstünden Tommy'ye uzattı. Tommy de boşalttıktan sonra kovayı geri verdi.

"Teşekkürler, Rico."

Tommy, Bosch'a baktı ve buz kutusuna işaret etti.

"Böyle iyi," dedi Bosch.

---

* (İrlanda Gal dili) Sağlığına. (ç.n.)

Tommy yeni bir fikir üzerinde düşünürken her şeyi durdurmak ister gibi bir parmağını kaldırdı

"Sana yardım edebilecek için birini tanıyorum," dedi. "Bunun karşılığında beni göreceksin, değil mi?"

"Evet," dedi Bosch.

Tommy tezgâhın altından bir telefon çıkarıp bir numara çevirirken izledi. Daha sonra Tommy'nin kısa konuşmasına kulak misafiri oldu.

"Hey, Irish Galleon'u hatırlıyor musun? İki adam vardı hani, onlara ne oldu?"

Bosch telefonu alıp soruları sormak istese de bu muhtemelen görüşmenin ve Tommy'nin işbirliğinin dibine kibrit suyu dökmekten öteye geçmeyecekti.

"Ah, evet, doğru, sanırım onun hakkında bir şeyler duydum," dedi Tommy. "İsimleri neydi?"

Bosch başıyla onayladı. Tommy'yi yönlendirmesine gerek olmadığı barizdi.

"Peki, Davy nereye gitti?" diye sordu Tommy.

Birkaç saniye sonra arama sona erdi ve Tommy, Bosch'a baktı ama duyduklarını anlatmadı. Bosch mesajı aldı ve cebine uzandı. Önceki gün havalimanında ATM'den dört yüz dolar çekmişti. Para elli ve yirmi dolarlık banknotlar halinde gelmişti. Şimdi dört elliliği kâğıt para destesinden çıkarıp barın üstüne bıraktı.

"Asıl sahibi Dan Cassidy'di," dedi Tommy. "Ama bar kapandıktan sonra adadan ayrıldı."

"Nereye gitti?" diye sordu Bosch.

"Benim adamım bilmiyor. İrlandalı bir arkadaşı vardı ve Davy Byrne ile ortaktılar ama herkes bunun ne kadar saçma sapan olduğunun farkındaydı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunun bir lakap olduğu barizdi. Davy Byrne's, Joyce'un Dublin hakkındaki romanı *Ulysses*'teki bir barın adıydı. Bugün halen işletilen gerçek bir yerdi güya. Bu yüzden buradaki insanlar, adam buraya geldikten sonra adını değiştirdiği için İrlanda'da barınamayan bir tür IRA üyesi olduğunu düşünmüşler."

Bosch, sorunların çoğunun Dublin'de değil, Kuzey İrlanda'da olduğunu söylemedi.

"Adamla tanışıp tanışmadığından bahsetti mi?" diye sordu. "Sence fotoğraftan onu tanıyabilir mi?"

"Söylemedi ama tanışmadıklarını düşünüyorum," dedi Tommy. "Monroe Kasabası'nın tümüne Bud birası distribütörlüğü yapıyor. Yani Keys'teki tüm barlarda neler olduğunu biliyor ama kendisi yıllardır teslimata çıkmıyor. Bu adamlar mekânı kapadıktan sonra ona birkaç bin dolarlık bira borcu çıkardılar."

"Cep telefonun var mı?"

"Tabii."

"Bunu çekip arkadaşına gönderebilir misin? Hiçbir şey kaybetmezsin."

Bosch, arama ilanını bar tezgâhının üstünde açtı. Tommy uzun uzun baktı. Daha sonra bir cep telefonu çıkardı ve afişin fotoğrafını çekti. Bosch'a geri verdi.

"Los Angeles Polis Departmanı," dedi. "Artık polis olmadığını sanıyordum."

"Değilim," dedi Bosch. "Görevde kaldığım zamanlardan kalma eski bir şey."

"Elinden falan mı kaçtı? Beyaz balina, 'İshmael deyin bana' gibi bir şey mi?"

"*Moby-Dick*, değil mi?"

"Evet. Kitabın ilk cümlesi."

Bosch başıyla onayladı. Kitabı hiç okumamıştı ama kimin yazdığını ve Moby Dick'in orijinal beyaz balina olduğunu biliyordu. Joyce ve Melville'e yapılan göndermelere bakınca Key West'in en entelektüel barmeniyle konuştuğunu düşündü.

Tommy sanki Bosch'un aklından geçenleri okumuş gibiydi.

"İşler yavaş olduğunda kitap okurum," dedi. "Peki, ne yaptı? Beyaz balinanız."

"Dört kişilik bir aileyi öldürdü," dedi Bosch.

"Lanet olsun."

"Çivi tabancasıyla. Kız dokuz yaşındaydı ve erkek on üç. Sonra onları çölde bir çukura gömdü."

"Ah Tanrım."

Tommy elini elliliklerin üzerine koydu ve bar tezgâhının üzerinden Bosch'a geri kaydırdı.

"Böyle bir şey için paranızı alamam."

"Bana yardım ediyorsun."

"Bu adamı yakalaman için kimse size para vermiyordur eminim."

Bosch başıyla onayladı. Adamın ne demek istediğini anladı. Ardından en can alıcı soruyu sordu.

"Bira tedarikçisi arkadaşın Davy Byrne'un adanın hâlâ adada olup olmadığını söyledi mi?"

"Birkaç yıl önce son duyduğuna göre Davy eski tekne kiralama rıhtımlarında çalışıyormuş. Ama nerede olduğunu söylemedi."

"Eski tekne kiralama rıhtımları nerede?"

"Palm Avenue Causeway'in hemen altında. Araban var mı?"

"Var."

Tommy barın arkasını işaret etti.

"En kolay yol Old Town'dan Front Caddesi'ne çıkıp Eaton'a gitmek," dedi. "Eaton da Palm Avenue'ye çıkıyor. Köprüden geçip marinayı göreceksin. Görmemen mümkün değil."

"Orada kaç tekne oluyor?" diye sordu Bosch.

"Çok sayıda tekne var. Arkadaşım bu adamın hangi teknede çalıştığını bilmiyordu."

"Tamam."

"Ve yerinde olsaydım şimdi yola çıkardım. Birazdan şehrin bu kısmı günbatımını izlemeye gelenlerle dolacak. Trafik felç olacak ve buradan çıkmak imkânsız hale gelecek."

Bosch bardağı kaldırdı ve tek yudumda bitirdi. Bourbon dilinde tatlı ama boğazında ateş gibi bir tat bırakmıştı. Muhtemelen daha kolay içilebilecek bir şey, örneğin porto veya cabernet sipariş etmeliydi.

"Yardımın için teşekkür ederim, Tommy," dedi. "*Semper fi**."

"*Semper fi*," dedi Tommy. Denizci olmayan birinden gelen denizci selamını kabul etmişti. "O tüneller, ah... Ne korkunçtu."

Bosch başıyla onayladı.

"Ne kadar korkunç bir dünya," dedi.

"Öfke dolu bir dünya," dedi Tommy. "İnsanlar akla sığmayacak şeyler yapıyorlar."

Bosch 50 dolarlık iki banknotu tezgâhın üstünden alıp cebine koydu. Diğer ikisini Tommy'ye geri uzattı.

"Blanton's'u bitir benim için," dedi.

"Memnuniyetle," dedi Tommy.

Bosch çıkarken sandaletli ve Hawai gömlekli bir çifte kapıyı tuttu.

---

* (Askeri) Amerikan deniz piyadelerinin kendi aralarında sadakat göstermek için kullandıkları "daima sadık" anlamına gelen selamlaşma. (ç.n.)

49

Ballard, Bosch'un evinin önündeki arabasına yaslanmış, son konuşmalarını düşünüyordu. Bosch, Gallagher davasıyla ilgili Sheila Walsh ile bir daha görüşmesi gerektiğini söylemişti. Finbar McShane hakkında bildiklerini anlatması karşılığında oğlunu korumayı teklif edecekti. Ballard gün sonuna kadar Bosch'u bulamazsa o zaman Sheila Walsh'ı da bulup ziyaret edecekti.

Maddie Bosch'un arabası virajı döndü ve boş otoparka girdi. Ballard onu ön kapıda karşıladı.

"Kapıyı çaldım," dedi Ballard. "Açan yok."

"O zaman sanırım içeride değil," dedi Maddie.

"Sen gelmeden önce hızlı bir tur yapmama izin verir misin?"

"Ben çocuk değilim, Renée."

"Sadece sormak istedim."

"Anladım. Teşekkür ederim."

Maddie cebinden birkaç anahtar çıkardı ve kapıyı açtı. Tereddüt etmeden iterek açtı ve Ballard'dan önce içeri girdi.

"Baba?"

Yine yanıt gelmedi. Ballard etrafına bakınarak oturma odası-

na adım attı ve her şeyi yerli yerinde durup durmadığını kontrol etti. Bosch'un müzik setini kontrol etti ve pikapta çalan plağın bir hafta önce Bosch'u almaya geldiğinde çalan King Curtis albümü olduğunu gördü. Faili meçhul vakalar ekibine katıldığından beri eskisi gibi müzik dinlemeye vakti olmadığını fark etti.

"Baba, burada mısın?"

Ses seda gelmedi.

"Ben arka tarafı kontrol edeceğim," dedi Maddie.

Maddie koridorda kayboldu, Ballard ise evde olup olmadığını gösteren bir şey olup olmadığına bakmak için mutfak lavabosunu ve çöp kutusunu kontrol etmek için içeri girdi. Kimse yoktu ve tertemizdi. Ballard oturma odasına geri döndü ve yemek odasına girdi, burada masanın üzerinde iki belge yığını vardı. Arkasına geçip Bosch'un burada son olarak ne üzerinde çalıştığına bakmak için eğildi. Maddie'nin ahşap zemindeki adımlarını duyabiliyordu ve babasının evde olmadığı açıktı.

Kısa süre sonra Maddie evin yatak odasından çıktı.

"Burada değil," dedi.

"Mutfak temiz ve çöp kutusu boş," dedi Ballard. "Ev kokmasın diye hiçbir şey bırakmamış."

"Ama nereye gidebilir ki?"

"İşte mesele de bu. Valizi nasıl bir şey biliyor musun?"

"Şey, evet. Bir valizi var. Eski ve yıpranmış, tekerleri zar zor dönüyor."

"Valizini alıp almadığına baksana?"

"Dolabına bakacağım."

Maddie koridora geri döndü ve Ballard masa üzerindeki belge yığınlarından birine göz attı. Bunlar Gallagher Ailesi davasına ait belgelerdi.

Ballard masanın çekmecelerinin olduğunu fark etti, muhtemelen yemek masası olarak kullanıldığı zamanlarda çatal, kaşık veya peçete saklamak amacıyla tasarlanmıştı. Eğildi ve çekmeceyi açtı. Genellikle sipariş yemeklerin yanında gelen plastik çatal, kaşık ve bıçakların yanı sıra kalem, ataç ve yapışkan kâğıtlara yazılı notlar vardı. Ayrıca çekmecede etrafa saçılmış birkaç hap ve *Maddie* yazan bir zarf vardı. Merakla zarfı aldı ve kapalı olduğunu gördü. Ardından bir hap aldı. Açık mavi ve yuvarlaktı. Üzerinde bir marka damgası veya başka bir şey yazmıyordu, sadece üzerinde 30 sayısı vardı. Hapın 30 miligram dozda olduğu anlamına geldiğini tahmin etti.

Koridorda ilerleyen Maddie'nin adımlarını duydu.

Ballard hemen hapı avuçladı ve Maddie odaya girerken çekmeceyi kapadı.

"Valiz orada," dedi Maddie. "Ama kısa seyahatlere çıkarken aldığı bir spor çantası da vardı. O yok. Nereye gittiğini söylemeden yola çıkmış."

"Genelde yapar mı böyle?" diye sordu Ballard.

"Yani bilmiyorum. Geçen hafta sadece bir gece için Şikago'ya giderken aradı beni. Ama kim bilir bana söylemeden kaç kez böyle yaptı. Hepsini bilmem mümkün değil."

"Doğru."

"Ama şu anda babanın mahremiyetine müdahale ettiğimiz için kötü hissediyorum. Gitmemiz gerek bence."

"Tabii. Benim de şehir merkezinde gitmem gereken bir randevum var."

Maddie anahtarlarını çıkardı ve kapıyı kilitlemeden önce Ballard'ın çıkmasına izin verdi. Dışarıdayken Ballard tekrar Maddie'ye döndü.

"Üzgünüm Maddie, aşırı tepki göstermişsem yani. Sadece bir dava üzerindeyiz ve babanın pazar günü yaşanan olaydan sonra tek kelime söylemeden ortadan kaybolması beni biraz endişelendirdi. Ama eminim bir şekilde ortaya çıkacak."

Maddie başıyla onayladı.

"Eminim," dedi ama pek ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Salı günü öğle yemeği için görüştüğünüzde nasıldı?" diye sordu Ballard.

"Eh, iyi. Normal. Kaza sonrası hâlâ canı yanıyor gibiydi, dizi ağrıyordu ama her zamanki babamdı. Bir dava üzerinde çalışmaya geri dönmek istediğinden bahsetti. Onun için normal şeyler."

"O zamandan beri konuşmadınız mı?"

"Hayır. Endişelenmeli miyim, Renée?"

"Gerçekten bilmiyorum. Son konuştuğumuzda daha önce konuştuğu bir tanığa gidecekti ama onu görmekten pek hoşlanmayacak biri diyebilirim. Ben de bu kadarını biliyorum."

"Belki de bahsettiğin tanıkla konuşmalıyız."

"Birlikte mi?"

"Bugün izinliyim. Ama polisim ve babam söz konusu. Tanık kimdi?"

"Bekle bir dakika. Hemen karar vermeyelim. Belki de..."

"Hemen karar vermeyelim mi? Bir tanığa gideceğini söyledin... Cinayet soruşturmasıyla ilgili olduğunu varsayıyorum. Ve babamdan haber alamıyoruz. Sence bu işte bir terslik yok mu?"

"Tamam, bak, benim şehir merkezinde Bölge Savcısının ofisinde bir toplantım var. Onu halledeyim, ardından bahsettiğim tanığa uğrayacağım. O saate kadar baban gelmezse bu akşam onu ziyaret ederiz," dedi Ballard.

Maddie sessizliğini korudu, Ballard onu hayal kırıklığına uğrattığını anlamıştı.

"Şu an yapman gereken," dedi Ballard, "içeriye girip babana eve geldiğinde seni aramasını söyleyen bir not bırakmak. Sadece cep telefonunu yanında olmadan dışarıda bir yerlerde ve biz gereksiz yere endişeleniyor olabiliriz. Anlaştık mı?"

"Peki," dedi Maddie somurtarak.

"Tamam, ben gidiyorum, haberleşelim. Sen iyisin, değil mi?"

"İyiyim."

"Harika. Eminim bir sorun yoktur. Sonra görüşürüz."

Ayrıldılar, Ballard arabasına ve Maddie eve girdi.

Ballard tepeye doğru sürdü ve Hollywood Otoyolu'na çıktı. Şehir merkezine doğru, güneye yol aldı.

Kontrol panelindeki saate baktı. Olay yeri inceleme laboratuvarına randevusundan önce yetişebileceğini gördü. Bosch'un çalışma masasının çekmecesinde bulduğu hapların ne olduğunu ve onları neden kullandığını merak ediyordu. Bosch'un mahremiyetine, kızının az önce karşı çıktığından çok ciddi bir ihlalde bulunduğunun farkındaydı. Ama Bosch bir şeyler saklıyordu ve bunun ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

50

Kiralık tekne limanının park yeri bomboştu. Gün boyunca süren hareketlilik sona ermiş çoğu tekne gece için köşesine çekilmişti. Bosch tekne isimlerini, iletişim bilgilerini ve kiralama olanaklarını gösteren tabelaları okuyarak deniz kıyısı boyunca yürüdü. Tekneler on metrelik açık balıkçı teknelerinden birden fazla güvertesi, kamarası ve gözetleme kuleleri olan derin deniz kruvazörlerine kadar çeşitlilik gösteriyordu.

Sıranın sonunda, balık avı için büyükçe yeri olan bir kruvazörün güvertesini temizleyen bir adam gördü. Sular alçalmıştı, dolayısıyla tekne ve adam Bosch'un ve dalgakıranın seviyesini altındaydı. Sonunda adam başını kaldırıp Bosch'a baktı. Üzerinde Güverte Doktoru yazan bir beyzbol şapkası takıyordu. Elindeki hortumun takılı olduğu musluğa işaret etti.

"Hey, dostum, suyu kapatabilir misin?" diye seslendi.

Bosch gidip suyu kapadı.

"Geç mi döndün?" diye sordu Bosch rahat bir şekilde. "Herkes gitmiş."

"Ben dışarı çıkmam," dedi adam. "Sadece tekne temizlerim."

"Anladım. Güverte Doktoru. Davy Bryan'ın teknesini temizliyor musun?"

Adam başını sağa sola salladı.

"Şey, onun teknesi yok," dedi. "*The CJ,* Henry Jordan'ın."

"*The CJ,*" dedi Bosch. "Hangisi o?"

"Üç veya dört metre kadar geride. Onun yanından geçmiş olmalısın. *Calamity Jane*."

"Ah, doğru, gördüm."

"Davy turistlere sanki kendininmiş gibi davranabilir ama hisselerin çoğunu Henry'de. Buna eminim."

"Yani Davy sadece bir yatırımcı?"

"Daha çok çalışan gibi. Ama döndüğünde Henry'ye sormanız gerekecek."

"Nereden dönecek?"

"Hiçbir fikrim yok. Şarj kablosunu uzatabilir misin?"

Bosch etrafına baktı ve çelik bir kirişe bağlı bir kanca üzerinde bırakılmış kalın sarı bir elektrik kablosu gördü. Kirişler, dizi dizi tekneler boyunca uzanan yapıyı destekliyordu. Kablonun bir ucu yüksek gerilimli bir prize bağlıydı. Bosch bobini çözdü, birazını dışarı çıkardı ve geri kalanını Güverte Doktoru'na uzattı. Adam tekneyi çalıştırdı. Bosch, teknenin bataryalarını ve diğer elektrikli cihazlarını şarj edeceğini varsaydı.

"Yani," dedi Bosch. "Henry ne kadar süredir yok?"

"Tahminen bir yıldan fazla," dedi Güverte Doktoru. "Byrne'ın parasını aldı ve kaçtı. Karısıyla birlikte dünya turuna çıktı ve Davy'yi teknenin sorumluluklarıyla, şamandıra gibi bıraktı. Bana sorarsan nefis bir anlaşma ama beni ilgilendirmez."

"Şamandıra derken?"

"Yüzen ev. Köprü yolunun öte tarafında Garrison Bight limanı var. Tüm botlar orada, Henry'ninki dahil. Buradaki adamların çoğu bu teknelerde yaşıyor, işe yürüyerek gidebiliyorlar anlayacağın."

Bosch başıyla onayladı.

"Harika," dedi. "Henry'ninki hangisi bilmiyorsun, değil mi?"

"Adresini mi soruyorsun? Hayır," dedi Güverte Doktoru. "Ama çatısında gülümseyen bir korsan varsa onunkidir."

Bosch bunun ne anlama geldiğinden emin değildi ancak hiçbir şey sormadı. "Gördüğünde anlarsın," dedi Güverte Doktoru.

"Sen polis falan mısın?"

"Sayılır," dedi Bosch. "Ne kadar zamandır teknelerle çalışıyorsun?"

"Tüm hayatım bu işte geçti diyebilirim, hesaplaması uzun sürer. Ancak buradaki temizlik işine sekiz sene önce girdim."

"Davy Byrne ne kadar süredir burada?"

"Ne kadardır dersin? Kesinlikle benden sonra geldi. Belki altı yıl falan olmuştur. Net hatırlıyorum çünkü yaşlı Henry bir ortak arıyordu ve ben de para biriktirmeye çalışıyordum. Ancak o zaman Davy Byrne gelip beni geçti. Hâlâ nasıl olduğunu anlamıyorum. Buraya gelmeden önce işlettiği barı batırdı diyorlar."

"Ben de öyle duydum."

"Evet, bir barı ayakta tutmayı başaramayıp buraya geldi ve balıkçılıkla, teknelerle ilgili her şeye hakimiyet kurdu."

Bosch başıyla onayladı. Artık Güverte Doktoru'nun kıskançlığının altındaki sebebi anlıyordu.

"Peki, Henry neredeyse bir yıldır yokmuş, doğru mu?" diye sordu Bosch.

"Bilmiyorum, nereden baksan en az sekiz dokuz aydır ortalarda yok," dedi Güverte Doktoru. "Ama Davy Byrne'a göre yedi kıtayı dolaşacaklarmış."

"Dinlediğin için teşekkür ederim. Bana bir iyilik yapabilir misin? Eğer Davy'yi görürsen benden bahsetme."

"Dert etme. O adamla konuşmam."

Bosch arabasına doğru yürüdü. Güneşin alçaldığını fark etti. Gün batmak üzereydi.

Key West'in ikonikleşmiş günbatımını görmek için Mallory iskelesine gitmek istemişti ama Finbar McShane'nin yerini bulabileceği düşüncesiyle heyecanlanmıştı.

Yarın başka bir günbatımı daha olacaktı. Hâlâ burada olursa görebilirdi.

Park yeri tek yönlüydü. Köprünün altında bir tur atıp başka bir marinaya açılan bir girişe çıktı.

Bot rampalarını ve onların ötesinde, su üzerinde bir köy gibi gruplanmış ev botlarını gördü.

Çoğunun arkasında dıştan monte motorlar olan küçük tekneler doluydu. Yüzen evler iki katlı ve pastel renklerle boyanmışlardı. Bir arada durmaları için birbirlerine bağlanmışlardı.

Bosch'un görüş açısından bakınca Garrison Bight'a doğru uzanan sekiz yüzen ev vardı. İkinci sıradaki evin eğimli gri bir çatısı vardı ve üzerinde sarı, büyük bir gülümseyen yüz duruyordu. Gözünde bir yama, kafasında da kafatası ve kemik haçlı deseni olan kırmızı bir korsan bandanası vardı. Yüzer evin yanında küçük tekne bağlıydı.

Yüzer evlerin önündeki otopark kalabalıktı. Bosch bir sonraki otoparka park etmek zorunda kaldı ve geri yürüdü. Dizindeki ağrı tekrar başlamıştı ama Advil şişesini otel odasında bırakmıştı. Yüzen evlere inen rampaya geldiğinde yavaşça korkulukları tutarak rampadan aşağı indi ve suyun üstündeki tüm tekneleri birbirine bağlayan geniş ve düz beton iskeleye çıktı.

Turist gibi davranmaya karar verdi, bu yüzen mahalleye hayranlıkla izler gibi iskeleyi boyunca yürümeye devam etti. Yürürken iskelenin her iki tarafındaki tekneleri tek tek inceledi. Sondaki sarı tekne evin ikinci katındaki sürgülü kapının açık olduğunu gördü. Ama perdenin kapalı olduğunu fark etti. İçeriden gelen müziği duyabiliyordu. Reggae ritmiydi ama şarkıyı çıkaramadı.

Bosch sakatlığını avantaja çevirdi. Yürümeyi bırakıp bir lamba direğine yaslandı. Ayağını sallayarak sol bacağını kaldırdı. O sırada sarı tekneyi inceledi. Sağda, evin altından arka güverteye uzanan dar bir güverte olduğunu fark etti. Ayrıca ön kapıdaki çift kilit de dikkatini çekmişti.

Bosch öğrendiklerinden memnundu, geldiği yoldan geri döndü. Yeterli bilgiyi topladığını düşündü. Yıllardır peşinde olduğu adamın sarı evin içinde olduğuna inanıyordu. Otel odasına dönmeliydi. Birkaç tane Advil almalı ve gece karanlığında yeniden gelmek için plan yapmalıydı.

51

Ballard'ın dörtte Vickie Blodget ile randevusu vardı ve on dakika geç kalmıştı. Blodget birimdeki davalardan sorumlu savcıydı. İletişimleri sorunsuz ve samimiydi ancak Ballard bu kez davanın genel özetini anlatırken biraz dalgındı, ayrıntıları atlıyordu ve kronolojiyi karıştırıyordu. Laboratuvardan çıktığından beri düşünceleri pusluydu. Olga Reyes davası, Harry Bosch'u bulma kaygısından ikinci plana düşmüştü.

"Bu olayların sıralamasını anlamam lazım," dedi Blodget. "Bosch, Rawls'un kutuyu çöp kutusuna attığını gördü ama sonra üç günün ardından gidip kutuyu almaya karar verdiniz. Neden?"

"Hayır, hayır, kastettiğim bu değildi ve eğer kafanızı karıştırdıysam özür dilerim," dedi Ballard. "Bosch, kutuyu attığını görmedi. Rawls'un Bosch'u görüp kaçmaya karar verdiğinde kanıtları atıyor olabileceği daha sonra aklına geldi. Yani başka bir deyişle kutuyu attı, Bosch'u gördü, ardından arabasına koşup kaçtı."

"Ama neden üç gün beklediniz?" diye sordu Blodget. "Bak, bu bir sorun. Eğer Rawls'un kutuyu çöpe attığını görmediyse, olayları birbirine bağlamakta zorlanacağız."

"Yani çöp başka kimin olabilir ki? Çöp kutusu seri katilin işyerinin arka kapısından tam olarak on sekiz metre uzakta. Pazar günkü olayda Bosch oldukça kötü yaralandı. Çarpışmada dizleri ve kaburgaları ağır hasar aldı, üstelik başını sıyıran kurşundan bahsetmiyorum bile. Yaşananları toparlaması bu kafa karışıklığıyla birkaç gününü aldı ve sonra çöpleri karıştırdık."

Blodget kâğıda not alırken başıyla onayladı.

"Mesele de bu zaten," dedi. "O üç gün. Kutuyu herhangi biri atmış olabilir. Bildiğiniz gibi, Rawls ile çıkan çatışma medyada çok büyük yankı uyandırdı. Birisi haberleri gördükten sonra kutuyu çöpe atıp Rawls ile ilişkilendirilmesine sebep olmuş olabilir."

Ballard'ın dalgınlığı geçmeye başlamıştı. Ballard şaşkınlıkla Blodget'a baktı.

"Şaka yapıyorsunuz, değil mi?" dedi. "Neden bahsediyorsunuz? Bu çocuk on üç yıldır hapiste. Yani artık bir çocuk bile değil. Oraya ait değil."

"Bu konuda yüzde yüz emin misin?" diye sordu Blodget.

"Evet, eminim. Jorge Ochoa masum."

"DNA eşleşmesi bulundu."

"Evet, kız arkadaşıydı. Savunması da buydu zaten. O gece seviştiler, sonra evine gitti. Peşinden de geldi. Ve şimdi bu ifadenin gerçek olduğunu biliyoruz. Katil Ochoa değil, Rawls'tu. Cinayet silahı kutunun içindeydi. Otopsi raporu önünüzde duruyor. Kafa travması, kafatasında üç santim çapında dairesel izler saptandı. Bunlar çekiç darbeleriydi, Vickie. Apaçık ortada."

"Bunları biliyorum, Renée. Ama konu bu değil. Rawls ile bağlantı kurmamız gerekiyor. Kutuda parmak izi var mıydı? İçeriğiyle veya kendisiyle doğrudan ona bağlayan bir şey var mıydı?"

"İncelettim. Rawls'a ait parmak izi, doku ya da herhangi bir DNA yok. Ama unutma ki o kutudan kurtulmaya çalışıyor-

du. Tabii ki kutuda iz bırakmayacak kadar temiz çalışır. Plandaki tek kusur bizim peşinde olmamız ve Bosch'un onu izlemesiydi. Bosch'u fark edip kaçmaya çalışana kadar bunu hesaba katmamıştı."

"Çok fazla boşluk var. Şimdilik bunu sırtlanamam. Daha fazla delil toplaman lazım," dedi Blodget.

Blodget'ın ofisi şehir merkezindeki ceza mahkemesinin tam karşısındaki Adalet Sarayı'ndaydı. Bölge Savcısı'nın ofisi de altıncı kattaydı.

"Bosch'un o mahallede bir sakinle tartıştığını söyledin," dedi Blodget. "Bu adamla konuştun mu? Rawls'un kutuyu attığını görmüş mü?"

"Sanmıyorum, bir katkısı olacağını düşünmüyorum," dedi Ballard. "Ama hayır, onunla konuşmadık. Her şey çok açık olduğu için gerekli olduğunu düşünmedim."

"Peki, evde ya da toplanan delillerde olaya ilişkin bir şeye rastlanmadı mı?"

"Hayır. Ochoa son temyiz başvurusunu kaybettikten sonra mahkeme tarafından kanıtın imha edilmesi kararı çıktı. Önünde gördüğün şeyler dışında hiçbir şey yok. Geri dönülecek bir suç mahalli yok, Rawls'a ait fotoğrafları gösterecek tanıklar yok. Sadece kutu var."

Blodget başıyla onaylayıp bir şeyler yazdı.

"Şimdilik yapabileceğimiz bir şey yok," dedi. "Üzgünüm, Renée."

"Referandumdan dolayı değil mi?" dedi Ballard.

Bölge savcısı, suçluların cezaevine gönderilmesini zorlaştıran liberal politikalarının Los Angeles Eyaleti genelinde suç istatistiklerinde artışa yol açması nedeniyle referandumla karşı karşıyaydı. Buna göre çoğu suç için kefalet uygulaması, silah-

la işlenen suçlarda cezanın artırılması gibi yaptırımlar kalkmış, hatta daha hafif suçları içeren davaların duruşmaları ertelenmişi. Medya, kefaletle serbest bırakılan veya hiç suçlanmadan serbest bırakılan şüpheliler hakkında rutin olarak haberler yapıyordu ve ardından aynı tür suçlar yine vuku bulurdu. Kimi zaman bu saatler içinde yaşanırdı. Savcı bunu pandemiye ve kriz sırasında hapishanelerdeki kalabalığı azaltma ihtiyacına bağlamaya çalışsa da eyaletteki adalet kurumlarını desteğini ve önemli bir halk kesimini kaybetmişti. Önemli ölçüde desteklenen bir referandum kampanyası başlamıştı. Mevcut savcının seçilmesinden önce olsa bile masum bir adamın hapishaneye girdiği haberi işlerini daha da çıkmaza sokardı.

"Bu olanların gerçekliğini inkâr etmeyeceğim," dedi Blodget. "Ancak nasıl sonuçlanacağını biliyorum. Bu dava ile oraya gidersem reddedecekler ve Ochoa asla özgür kalamayacak."

"Yani bana referandumun geçmesini beklememi söylüyorsun," dedi Ballard. "Jorge Ochoa'ya, yapmadığı bir şey için Corcoran'da altı ay daha yatsın. Zaten orada çürüttüğü yıllar kimin umurunda."

"Bak bu olayı gündeme getirirsem reddedilecek ve bir daha ikinci kez gündeme getirilmesine izin vermeyecekler. 16 numaralı ofiste kimin olduğunun hiçbir önemi olmayacak."

Ballard başıyla onayladı, diline hâkim oldu. Blodget'in düşman olmadığını biliyordu. Durum buydu ve Blodget'in gelecekte sallantıda olan sorunlu vakalarda yine yanında tutması gerekiyordu.

Ballard ayrıca bu davayı götürebileceği başka bir yer olduğunu da biliyordu. Eğer isteseydi Jorge Ochoa'yı serbest bırakmanın alternatif bir yolu vardı ama bu riski göze almak istemiyordu.

"Tamam," dedi. "Beni dinlediğin için teşekkürler. Ama zamanı geldiğince ve delilleri topladığımda bu davayı sana geri getireceğim."

"Umarım getirirsin, Renée," dedi Blodget.

Ballard gitmek için kalktı.

Nitelikli Suçlar Birimi'nden ayrılırken Jorge Ochoa'nın büyüdüğü evdeki görüşmeyi düşündükçe yanakları utançla kızardı. Jorge'un kardeşinin polise ve adalet sistemine güvensizliği doğrulanmıştı. Ballard, Jorge'un annesine ve kardeşine haber vereceğine dair söz vermişi ancak şimdi hangi yüzle onlarla görüşebileceğini bilmiyordu.

Ballard asansörü beklerken telefonunu kontrol etti, telefon çekmiyordu. Şaşırmadı. Nitelikli Suçlar Birimi Adalet Sarayı'nın tepesindeki eski cezaevi vardı. Yıllardır ofis olarak kullanılıyor olsalar da zemin ve duvarlar mahkûmların kaçışlarını önlemek için çelikle güçlendirilmiş betondandı. Dolayısıyla cep telefonlarının çekmemesiyle de nam salmış bir yer haline gelmişti. Ballard zemin kattaki asansörden çıkıncaya kadar gelen mesaj ve sesli mesajları fark etmedi. Maddie Bosch'tan birkaç mesaj gelmişti.

Beni ara.

ACİLEN konuşmamız gerekiyor.

Neredesin?

İki adet sesli mesaj daha vardı ama Ballard mesajları dinlemeye gerek görmeden geri aradı ve hızla Spring Caddesi'ne ilerlemeye başladı. Maddie hemen telefonu açtı ve sanki zaten görüşmelerine kaldıkları yerden devam ediyorlarmış gibi konuştu.

"Çok tuhaf, Renée. Babama not yazmak için eve geri döndüğümde çekmecede adımın yazılı olduğu bir zarf buldum. O yüzden açtım ve içinde bana ne kadar iyi bir insan ve ne kadar güçlü bir kadın olduğumu ve ileride ne kadar iyi bir polis olacağımı yazan uzun bir mektup vardı. Öldükten sonra bilinmesini istediği şeylerden bahsetmiş anlıyor musun?"

Ballard bu notun ne amaçla yazıldığını biliyordu ama Maddie'yi daha da üzmemek için fazla soru sormak istemedi.

"Şey, Maddie," dedi. "Belki de sadece..."

"Üstüne babamdan gelen bir aramayı kaçırdım," diyerek araya girdi Maddie. "Bu not yüzünden stresliydim ve seni arayamamıştım, o yüzden merkezde antrenman yaptım ve sonra duş alırken beni aramış."

"Mesaj bırakmış mı?"

"Evet. Key West'teymiş. Sesi iyiydi. Ama biraz tuhaftı."

"Ne demek istiyorsun? Nasıl tuhaftı?"

"İşte, normal değildi. İyi olduğunu, bir dava üzerinde çalıştığını ve beni çok sevdiğini söylüyordu. Ama bir terslik var gibi. Hayatındaki en iyi şeyin ben olduğumu söyledi. Ve sonra da bulduğum notla birleştirince... Bilmiyorum. Gerçekten endişeliyim."

"Seni aradığı numara duruyor mu?"

"Evet, mesajı duyar duymaz geri aradım. Key West'teki bir otel çıktı ve Harry Bosch'un odasını istedim ve beni bağladılar. Ama cevap vermedi. Üç kez aradım ama yanıt vermedi."

"Otelin adı ne?"

"Pier House."

"Tamam, ilgileniyorum Maddie. Bir şey öğrenir öğrenmez hemen sana geri döneceğim."

"Bak, babamın durumunu iyice tuhaflaştıran bir şey daha var."

"Nedir?"

"Bir not yazmak için kâğıt arıyordum ve çalışma masasının çekmecesini açtım. Orada bana yazılmış notu bulduğum yerde birkaç hap vardı. Şu anda olduğum birimden dolayı sahte fentanil gördüğümde tanıyabileceğim kadar narkotik operasyonuna destek verdik. Nereden aldığını veya niçin aldığını bilmiyorum, ama o çekmecedekiler fentanil."

Böylece Ballard'ın laboratuvardan aldığı bilgiyi doğrulanmış oldu.

"Tamam, Maddie, sakin olmaya çalış," dedi Ballard. "Bunun bir açıklaması olmalı. Ve onu bulduğumuzda bize anlatacak. Yani şimdilik onu buluncaya kadar sakinliğimizi koruyalım."

"Tamam, deneyeceğim," dedi Maddie. "Ama lütfen onu bul. Yardımcı olabileceğim bir şey varsa bana haber ver, lütfen."

"Anlıyorum. Merak etme."

Ballard telefonunu kapadıktan hemen sonra telefonundan Key West Polis Departmanı'nı internette arattı. Merkez numarasını aradı, kendisini tanıttı ve amiri istedi. Burke adında bir amire Pier House'daki bir misafirin acil sağlık kontrolüne ihtiyacı olduğunu söyledi. Ona Bosch'un bilgilerini verdi ve kontrol edilir edilmez geri aramasını istedi.

KWPD'nin ne kadar sürede harekete geçeceğini kestiremediği için sonraki adım olarak Pier House'u aradı ve otelin güvenlik sorumlusuyla konuştu. Durumu açıkladı ve Bosch'un odasına acil bir sağlık kontrolü yapmasını istedi. Güvenlik görevlisi de politikalarının, polis olmadan muhtemelen dolu olan bir misafir odasına zorla girmelerine izin vermediğini açıkladı.

"Peki, polis yolda," dedi Ballard.

Ballard telefonu kapadı ve beş bin kilometre uzaktaki insanlardan haber beklemenin ne kadar işe yaramaz hissettirdiğini fark etti. Telefonunda yeni bir sekme açtı ve Key West'e en hızlı nasıl gidebileceğini bulmaya çalıştı. On beş dakika sonra Miami'ye sabahın erken saatlerinde bir uçuş ayarladı ve araba kiraladı. O sırada 786 alan kodlu bir arama geldi.

"Bob Burke, KWPD'den," dedi telefonun diğer ucundaki ses.

"Odasına baktınız mı?"

"Evet, ama boştu. Bosch orada değil ve herhangi bir soruna dair hiçbir işaret yok. Dolapta iki gömlek askısı, bir diş fırçası, bir de çanta var. Cüzdanı yatağın yanındaki bir çekmecede. Adamlarımdan biri soruşturup Chart Room'daki barmen Bosch'un orada olduğunu ve pahalı bir viski içtiğini söyledi. İrlandalı Davy Byrne hakkında sorular sorduğunu söyledi. Size tanıdık geliyor mu?"

Ballard tereddüt etti. Bosch'un Finbar McShane'i ya da adı artık her neyse katil zanlısına yaklaştığını düşündü.

"Ama aradığı kişinin adı bu değil," dedi. "Ama biz burada Faili Meçhul Vakalar Birimi olarak peşine düştüğümüz davanın takibi için bir şüpheliyi izliyorduk. Şüpheli İrlandalı."

"Belki onu bulmuştur," dedi Burke. "Ama odasında herhangi bir suç belirtisi yok. Burada biraz araştırma yapacağım, gündüz vardiyasındaki meslektaşlarımızla konuşup bir şeyler öğrenmeye çalışırım."

"Lütfen, bir şeyler öğrendiğinde beni ara. Bu gece uçakla Miami'ye gidiyorum ve sabaha karşı inmiş olurum."

"Tamam, anladım. Bu arada unutmadan odada başka bir şey daha vardı. Masanın üzerinde bir zarf vardı. Mühürlüydüler ve birinin üstünde Reneé yazıyordu. Bu ne anlama geliyor olabilir?"

"Reneé benim. Neden benim için bir notu bıraktı ki? Ben Los Angeles'tayım."

"Bilmiyorum. Belki uçacağınızı biliyordu."

Bu öneri Ballard'ı duraksattı. Bosch beş bin kilometre öteden onu mu manipüle ediyordu?

"Hiç mantıklı gelmiyor," dedi. "Bir de neden cüzdanını almadan çıksın? Çok saçma."

"Çekmecedeymiş. Belki unuttu. Belki kaybetmekten çekindi.

Her iki ihtimal de Ballard için inandırıcı görünmüyordu. Bosch hakkındaki endişesi artıyordu.

"Lütfen, benim adıma yazılmış zarfı açıp içindekileri kontrol eder misin?" diye sordu.

"Maalesef bir gerekçe göstermeden bunu yapamam," diye cevap verdi Burke. "Şu anda suç veya suç delili yok. Halihazırda yaptığımız sağlık kontrolünün ötesine geçemeyiz. Yasalar ve yasadışı arama ve el koyma konularında sana nutuk çekmemin gereği yok sanıyorum."

"Gerek yok, Komiser. Sadece..."

"Gündüz ekibinden bir şey öğrenir öğrenmez size haber veririm. Olur mu Dedektif?"

"Tamam. Teşekkür ederim."

Ballard telefonu kapayıp saate baktı. Gece yarısı uçuşu dört saat içinde kalkacaktı. Bu, Sheila Walsh'u bulup Bosch'u Key West'e gönderen şeyin ne olduğunu öğrenmek için yeterli vakti olduğu anlamına geliyordu.

52

Bosch, Garrison Bight'taki otoparkta oturdu ve karanlıkta yüzen evleri izledi. Dolunay suyun üstünde sarı bir çizgi gibi dalgalanarak çatısında sırıtan korsan olan eve uzanan bir patikayı andırıyordu. Bosch, evlerin ışıkları birer birer sönerken izledi. Davy Byrne'un yaşadığı ev en son karanlığa bürünen evdi.

Bosch bir saat daha oyalandı, önceki saatlerde içtiği viski hâlâ boğazında ateş gibi yanıyordu. Planını ve beraberindeki riskleri düşündü, Stephen Gallagher, eşi ve küçük çocukları için gün ağarmadan bir şekilde adaleti sağlayacaktı.

Sonunda, saat 3'te arabasından çıktı ve yüzen evlere doğru giden iskeleye yürüdü. Kıyafetleri gökyüzü kadar karanlıktı. Ellerinde eldiven vardı ve Pier House'ın karşısındaki Front Caddesi'nden aldığı bir tornavida tutuyordu.

İskele gece boyunca düşen sıcaklık nedeniyle nemle kaygan-laşmıştı. Demir korkuluklara sıkıca tutunarak yavaş ve dikkatli bir şekilde aşağıya indi, yanlış adım attığı takdirde dizinde şiddetli bir ağrı hissedeceğini biliyordu. Yeni aldığı ağrı kesiciyle şimdilik idare ediyordu.

Beton iskeleye çıktığında evlerdeki sensörlü ışıkların dikkatleri üzerine çekeceğini düşündü ancak ışık yanmadı. Yüzen ev-

lerin denizde hafif sallanmalarından sürekli ışıkların yandığını ve bu yüzden de bu ışıkların kullanımının yasaklandığını varsaydı.

Sondan ikinci eve vardığında tereddüt etmeden iskeleden ön güverteye geçti. Durdu, bekledi ve birinin onu fark edip etmediğini anlamaya çalıştı.

Hiçbir şey olmadı ve arka tarafa giden yan güverteye geçti. Vidanjör anahtarını getirmişti, bu yüzden arka güverteye açılan sürgülü kapının kilidini açabilirdi. Ancak arkaya gittiğinde sürgülü kapının aralık bırakıldığını ve sineklik kapılı olduğunu gördü. Sineklik kapısı kilitliydi ancak vidanjör anahtarını kullanarak kolayca bir delik açtı. Ardından parmaklarıyla büyük deliği yırttı. İçeri uzanarak kapıyı açtı, sonra dikkatli ve sessizce kaydırdı.

Evin içine girdi. Ay ışığı gidince karanlıkta kaldı. Gözleri alışana kadar birkaç dakika bekledi. Duvara monte edilmiş büyük bir TV ve karşı duvara dayanmış bir kanepe ve önünde düşük bir masa gördü. Durduğu odanın ilerisinde bir yemek odası ve bir mutfak için bir pencereli geçiş vardı. Mikrodalga fırının üzerindeki dijital saat 3.10'u gösteriyordu.

Sağ taraftan ikinci kat çıkan beton merdivenlerle karşılaştı. Merdivene doğru adım attığı sırada arkasından bir ses duydu.

"Kıpırdayayım deme lan," diye bağırdı ses.

Bosch donup kalmıştı. Arkasında bir ışık yanmıştı. Ellerini omuz hizasında kaldırdı ve yavaşça döndü. Bu sırada tornavidayı gizledi.

Bir adam kapının yanındaki köşedeki bir koltukta oturuyordu. Bosch karanlıkta içeri girdiğinde hemen yanından geçmişti. Adam Bosch'un göğsüne doğru bir silah doğrulttu.

Bu Finbar McShane'di. Bosch, cebindeki arama ilanındaki fotoğraftan hemen tanımıştı. McShane'in sakalları kırdı artık,

saçlarıysa tıraşlıydı, Calamity Jane'deki açık deniz yolculuklarından bronzlaşmıştı. Besbelli ki Bosch'u beklemişti ama Bosch bunun sebebini anlayamıyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu McShane.

"Benim kim olduğum önemli değil," dedi Bosch. "Buraya geleceğimi kim söyledi sana?"

Bosch, bunu yetiştirenin barmen Tommy olduğunu düşündü.

"Kimse söylemedi. Seni bugün gördüm, polis kıyafetinle turist gibi görünmeye çalışıyordun. Turistleri ve polisleri tanırım," diye cevapladı McShane.

"Artık polis değilim. Arkadaşlarım var ve burada olduğumu biliyorlar. Sen bittin McShane," dedi Bosch.

Gerçek adını kullanması McShane'in gözlerinde endişe kıvılcımlarının çakmasına neden oldu ama silahının getirdiği üstünlükle kendini toparladı hemen.

"Yavaşça arkanı dön," dedi McShane.

Bosch siyah bir pantolon ve bordo bir gömlek giyiyordu. Gece operasyonuna çıkacağını düşünmediği için ona göre hazırlanmamıştı. Silahsız olduğunu göstermek için ellerini yukarı kaldırıp döndü. McShane ile göz göze geldiler.

"Ayak bileklerini göster," dedi McShane.

Bosch başıyla onayladı. McShane akıllıca davranıyordu, Bosch'a yaklaşmadan önce gizli bir silah olup olmadığını kontrol ediyordu. Bosch pantolon paçalarını kaldırırken cebindeki tornavidayı düşürmemek için gayret etti. Ayak bileğinde bir şey yoktu."

"Silahın yok," dedi McShane. "Beni öldürmeye silahsız mı geldin?"

"Seni öldürmeye gelmedim," dedi Bosch.

"Peki, ne için buradasın?"

"İtiraf etmeni istiyorum."

"Ne söyleyeyim lanet olası? Bana laf cambazlığı yapmayı kes."

"Gallagher ailesini katlettiğini söyle."

"Tanrı aşkına... Sen L.A.'den geliyorsun. Uzun bir yola çıkmışsın ihtiyar. Senin sonun da on iki metre derinlikte çapa zincire bağlanıp suya atılmak olacak."

"Henry Jordan ve eşine de mi öyle yaptın? Zincirlere sarıp sulara mı attın onları? Ya Dan Cassidy? O da suyun dibinde mi?"

Bosch, McShane'in yüzünde kısa süreli şaşkınlık ifadesi gördü.

"Dediğim gibi, senin hakkında her şeyi bilen insanlar var," dedi Bosch. "Ve hemen arkamdan geliyorlar. Bu kez kurtulamayacaksın."

"Gerçekten mi? Böyle mi sanıyorsun?"

"Biliyorum. Öyleyse bir seçim yapman gerekiyor. Bana Gallaghers hakkında bildiklerini anlat ve Los Angeles'a geri dönelim. Ya da en iyi hamleni yap ve kaçmaya çalış."

McShane güldü.

"Dostum aptal olmam gerekir desene," dedi.

"Marathon'dan daha ileriye gidebileceğini sanmıyorum," dedi Bosch.

"Öyle mi? Peki ihtiyar, taşaklı adammışsın, hakkını vereyim. Ama şunu da söyleyeyim, geri dönmüyorum. Hem buradan adım atacağımı sana düşündüren ne ki?"

"Çünkü buraya gelmeden önce tekneni ziyaret ettim. *Calamity Jane*? Yakıt tanklarında su varken hiçbir yere gitmiyor."

"Bana blöf yapma sikik herif."

"Sanırım uçağı da tercih edebilirsin ama o çok kolay takip edilir. Denizyolu da senin için en makul seçenek ama uzun bir yolculuk demek aynı zamanda. Anakaraya varmadan seni yakalarlar."

"Her şeyi çözdün, değil mi?"

Bosch yanıt vermedi. Silahı gözüne kestirdi hazırdı, sona hazırdı. McShane kalktı, kalbini hedef alarak nişan aldı.

"Demek dinleme cihazı takıyorsun? İtiraf etmem için mi gönderildin? Aç şu lanet gömleğini."

Bosch sağ elini indirdi ve gömleğini açmaya başladı.

"Hayır, dinleme cihazı yok," dedi gömleğini açarken. "Sadece sen ve ben. Anlatmanı istiyorum. Sonra yapman gerekeni yapmanı."

McShane bir adım daha yaklaştı.

"Sana istediğini vereceğim, ihtiyar. Her şeyi anlatacağım. Ama bu hayata veda ederken duyacağın son sözler bunlar olacak."

"Uykuda mıydılar?"

"Ne?"

"Emma ve Stephen. Çocuklar. Onları öldürdüğünde uyuyorlar mıydı? Yoksa başlarına neyin geleceğini biliyorlar mıydı?"

"Eğer uyuyorlarsa, bilmiyorlarsa senin için daha mı iyi olur?"

"Uyuyorlar mıydı?"

"Hayır, dizlerinin üzerindeydiler. Ve onları neyin beklediğini biliyorlardı. Tam olarak aileleri gibi. Mutlu oldun mu?"

McShane'in gözleri anılarla parlıyordu ve karanlık göz bebeklerinde insanlıktan nasibi almamış derin bir boşluk seçiliyordu. Emma ve Stephen'ın fotoğraflarını bir zamanlar taşıdığı aklına geldi ve ruhunun en derinlerinden adalet için bir ilkel çığlık yükseldi.

McShane, olacakları hissetmiş gibi görünüyordu ve Bosch'a eğilerek silahın namlusunu yüzüne doğru kaldırdı.

"Dön. Sıçtığımın duvarına yaslan."

Bosch buna hazırdı. Ellerini serbest bıraktı ve sağ omzunu sağa doğru eğip dönecekmiş gibi göründü. Ancak sonra soluna doğru yarım adım geri attı, tornavidayı kolunun üzerinden kaydırıp eline aldı.

McShane yaklaştığında Bosch sağ elini silahı yakalamak ve hedefini yukarı doğru yöneltmek için uzattı. Aynı anda sol kolunu yukarı kaldırdı ve tornavidayı McShane'in kaburgalarına sapladı.

McShane'in vücudu darbenin etkisiyle gerildi ve inledi. Bosch adama yakın durdu, tornavidayı geri çekti ve sonra yeni bir açıdan ve yukarı doğru şiddetle soktu. Tüm ağırlığını McShane'e verdi ve onu dört adım arkaya sürükledi ve duvara yapıştırdı.

McShane'i olduğu yere sabitledi, silahı tutan elini yukarıya kaldırıp tornavidayı iyice ittirdi. Tornavidayı kavrayan elinde McShane'in kanının sıcaklığını hissedebiliyordu.

Bosch adama iyice yaslandı, artık onun çaresizce sarf ettiği son nefeslerini yüzünde hissedecek kadar yakındı. Elli yıl önceki tünellerden beri bir adamı bu kadar yakından öldürmemişti. Vücudundaki gerginliğin ve gücün zayıfladığını ve ölümün üzerine yerleştiğini hissederken Bosch gözlerini kaçırmadı.

McShane yavaşça silahını gevşetti ve sonunda silah boşa çıktı. Önce Bosch'un omuzuna çarptı ve yere düştü. Sonra McShane gözlerindeki şaşkın ifadeyle duvardan aşağı kaymaya başladı.

Bosch adamı serbest bıraktığında oturur pozisyonda, tornavida saplı bir şekilde duvara yaslanarak yere yığıldı. Adamın vücudundan boşalan kanlar hızla yerde göl oluşturmaya başladı.

Bosch silaha tekme savurup uzaklaştırdı ve geri çekildi. McShane'in kan kaybedip gözlerinin ferinin gidişine, boşluğa odaklanışına, can verişine şahit oldu.

53

Ballard sabah 6'da Miami Uluslararası Havaalanına iniş yaptı. Bir saat içinde kiralık arabasıyla Key West'e doğru yola çıktı, büyük bir bardak kahve almıştı. Şu anda en büyük endişesi dört saatlik yolculuk boyunca tetikte kalmak ve kiralık arabayı Overseas Otoyolu'nda kendi şeridinde sürebilmekti. Los Angeles uçağı tıka basa doluydu ve son koltuklardan birini ayırtmıştı. Ekonomi sınıfına orta koltuk rastlayınca uçuş süresince uykuya dalmakta zorlanmadan horul horul uyuyan iki erkek arasında sıkışıp kalmıştı. Gözünü bile yumamamıştı.

O da kalan tüm vaktini Harry Bosch'a ne olduğu ve evinden kilometrelerce uzakta ne yapıyor olabileceğini düşündü.

Varış noktasına yaklaştığı sırada Miami radyo istasyonlarının menziline girdi çıktı ve kendini aynı haberi on beş dakikada bir tekrarlayan Florida Keys hava durumu istasyonunu dinlerken buldu. Afrika kıyıları açıklarında olağanüstü bir kasırganın habercisi olan fırtınanın bölgeyi esir aldığını ve Karayipler'e doğru ilerlediği bildiriliyordu. Marathon'daki hava durumu istasyonundaki sunucu bu gelişmeyi yakından izlediklerini söyledi.

Key West'e on altı kilometreden az kalmıştı ve KWPD'yi aramak üzereyken telefonu çaldı. Los Angeles'tan aranıyordu. Orada saat daha 8'e bile gelmemişti. Yanıtladı.

"Ben Renée Ballard."

"Mick Haller. Dün gece bana bir mesaj bırakmışsınız."

"Evet, doğru."

"Direksiyondasınız sanırım. Konuşabilecek misiniz?"

"Konuşabilirim. LAPD'de dedektifim. Harry Bosch ile çalışıyorum."

"Yalnızca babalarımız bir. Tamam, seni tanıyorum, Ballard. Harry ile mi ilgili? İyi mi?"

Bosch'un tehlikede olabileceğinden bahsetmedi.

"Savunabileceğini düşündüğüm bir vaka hakkında," dedi.

"Doğrudan bir polis tarafından önerilmek biraz tuhaf," dedi Haller. "Ama neyse anlat bakalım."

"Ben sana referans olmuyorum bunu baştan netleştirelim. Sana bu davadan bahsettiğimi kimseye söyleme."

"Anladım."

"Söz verir misin?"

"Bana referans olmuyorsun ve konuştuklarımız aramızda kalacak, kimseye bahsetmeyeceğim. Oldu mu?"

"Güzel."

"O zaman ağzındaki baklayı çıkar hadi. Mahkemeye hazırlanmam gerekiyor."

"Olga Reyes. LAPD dava numarası sıfır-dokuz-defter-sıfır-dört-bir-sekiz. Not etsen iyi olur. 2009'da öldürüldü. Erkek arkadaşı Jorge Ochoa hatalı bir şekilde cinayetle suçlandı ve mahkûm oldu."

"Bir ihzar emri olayı. İhzar emri olan vakaların ne kadar içinden çıkılmaz olduğunu bilirsin."

"Ama pek çok suçsuz adamı dışarı çıkardın. Harry anlatmıştı."

"Evet, çok nadir de olsa doğru."

"O zaman yine bir mucize gerçekleştireceksin. Ochoa masum ve LAPD ile bölge savcısı da bu durumdan haberdar. Ancak referandum seçimi nedeniyle sessiz kalmayı tercih ediyorlar."

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu.

"Orada mısın?" diye sordu Ballard.

"Buradayım," dedi Haller. "Devam et."

"Faili Meçhul Vakalar Birimi'nin başındayım. Ted Rawls olayını duymuşsundur."

"Tabii. Ayrıca silahlı çatışmaya giren polisin Harry olduğundan da haberdarım. Ona bu hafta beş mesaj bıraktım ama bana geri dönmedi."

"Muhtemelen mesajlarını almamıştır. Telefonunu delil olarak aldılar. Neyse, Ochoa kız arkadaşını öldürmekten suçlu bulundu. Güya DNA testleriyle sonucu kesinleştirdiler. Ancak aslında kız arkadaşını öldüren Rawls'tu."

"Yani kısacası sen Rawls'u Olga Reyes olayına bağlayan delilleri saptadın ve bölge savcısı buna sessiz kalıyor."

"Aynen öyle."

"Harika, sinirimden öleceğim. Bu Jorge şu anda nerede?"

"Corcoran'da."

"Tamam, neyi mahkemeye getireceğim? Kimi mahkemeye çağırmalıyım?"

"Beni ve Olga Reyes davasıyla ilgili tüm delilleri mahkemeye çıkar. Numarayı sana verdim. Reyes'in suç mahallinde eksik olan delilleri Rawls'un işyerinin çöp kutusunda bulduk.

Harry'nin onu izlediğini fark edince hepsini attı. Geri kalanı haberlerden biliyorsun zaten."

Haller hafif bir ıslık sesi çıkardı, sonra konuştu.

"Delil derken neyden bahsediyoruz?"

"Gece elbisesi ve Jorge'un ona verdiği bileklik. Çocuğun annesine gittim ve bilekliği doğruladı."

"Tamam, ben de buradan yürürüm. Çocuğun annesiyle görüşüp onu konuşturuyorum ve gerisini hallediyorum. Kimse bunları senden duyduğumu anlayamaz."

"Sana çok minnettarım. Ayrıca cinayet silahımız bir çekiç. Rawls hepsini saklamış. Otopsi raporuyla çekici eşleştirebilirsin."

"Orası çok kolay. Annenin adı ve adresi hazır mı?"

"Varır varmaz sana göndereceğim."

"Tamam, o zaman. İşime dönsem iyi olur."

"Bunun için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk, Dedektif Ballard. Seni arayacağım. Ve olayı mahkemeye taşıyıp seni tanık kürsüsüne çıkarırsam bu telefon görüşmesi başına dert olabilir."

"Bundan endişelenmiyorum. Eğer beni karşıt görüşlü bir tanık olarak gösterirsen güzel kamufle ederiz. Ama aynı zamanda Harry Bosch'u da arayacaksın. O da benimle çalıştı."

"Zamanı gelince düşünürüz."

Ballard telefonu kapadıktan sonra Key West Polis Departmanı'ndan bir polisle görüşme ayarladı böylece Bosch'un Piere House'taki odasını açtırabilecekti. Bosch'un kendisine yazdığı mühürlü notu okumak istiyordu. Bosch'un nerede olduğu ve ne yaptığı hakkında fikir edinebilmek için okuması gerektiğini düşünüyordu.

On beş dakika sonra Pier House'a vardığında bir polis arabası otoparkta onu bekliyordu. Ballard da arabasını aracın yanına park etti. Lobide üniformalı iki polis ve otelin güvenlik sorumlusu onu bekliyordu. Kimliğini ve görev belgelerini gösterdiğinde otelin güvenlik görevlisi Munoz, Bosch'un odasına giriş için hazır bir anahtar kartı olduğunu söyledi. Hep beraber lobinin arka kapısından çıktılar. Yemyeşil ağaçların ve bitkilerin oluşturduğu labirenti andıran bir patika boyunca ilerlediler. Havuzun etrafından geçerek dört katlı odaları olan bir binaya doğru yürüdüler.

Güvenlik görevlisi 202 numaralı odaya merdivenlerden gitmek yerine asansörü kullanmanın yolu daha kısaltacağını söylediği için herkes daracık asansöre doluştu.

Odanın kapısına geldiler. Güvenlik görevlisi kapıyı çaldı ve kulağını kapı pervazına dayayarak dinledi.

"Güvenlik," diye seslendi. "Bay Bosch? Güvenlik."

Birkaç saniye bekledi ve tekrar çaldı. Kapının kilidini açmak için cebinden bir giriş kardı çıkardı.

"Güvenlik," diye ikazda bulundu. "Kapıyı açıyoruz."

54

Bosch o kadar derin bir uykudaydı ki, kapının çalınmasıyla tünellerde geçen rüyasından sıyrılamadı. Başı ve sonu olmayan dar ve karanlık bir alanda durmadan hareket halindeydi.

Kapı ikinci kez çalınınca gözlerini açtı. Tuhaf bir odada yatıyordu. Perdeler çekilmiş, karanlıktı banyodan gelen ışık dışında. Odanın kapısından gelen tıkırtıyı duydu ve doğrulup oturdu.

"Ateş etmeyin!" diye seslendi. "Ateş etmeyin!"

Kapı açıldı. Ballard ve yanındaki bir adam takım elbiseli iki polis memuruyla birlikte girdi.

"Harry," dedi Ballard. "İyi misin?"

"Renée," dedi Bosch. "Sen... Sen miydin?"

Ballard yanıt vermedi. Arkasındaki adamlara elini kaldırarak geri durmalarını işaret etti.

"Arkadaşım iyi," dedi. "Yanlış alarm. Her şey yolunda. Gidebilirsiniz..."

"Emin misiniz hanımefendi?" diye sordu takım elbiseli adam. "Beyefendinin kafası karışık görünüyor."

"Beni uykumda uyandırdınız," dedi Bosch. "Evet, kafam karışık."

Ellerini ve kıyafetlerini kan lekesi olup olmadığına bakarcasına kontrol etti ama bir şey yoktu. Kıyafetleriyle uyuyakalmıştı. Saçları uzun bir gece duşunun ardından nemli kalmıştı.

İki polis memurundan yaşça büyük olanı Ballard'ın önünden geçip yatak odasına girdi. Yan masadaki lambayı açtı ve Bosch'a baktı. Yatağın kenarında oturuyordu. Bosch'un ayakları çıplaktı. Üstünde temiz bir uzun kollu gömlek ve pantolon vardı. Pijama getirmemişti.

"Beyefendi, iyi misiniz?" diye sordu polis memuru.

"İyiyim," dedi Bosch. "Sadece insanların gecenin bir vakti odama girmesine alışık değilim."

"Beyefendi, neredeyse öğlen oldu. Herhangi bir ilaç veya alkol aldınız mı?"

"Hayır, hiçbir şey almadım. İyiyim. Sadece... yorgunum. Geç saatlere kadar uyumadım."

"Tıbbi yardım istiyor musunuz?"

"Hayır, tıbbi yardım istemiyorum."

"Kendinize veya başkalarına zarar vermeyi mi planlıyorsunuz?"

Bosch zoraki bir gülümsemeyle başını sağa sola salladı.

"Şaka mı yapıyorsunuz? Hayır, kimseye, kendim dahil kimseye zarar verme planım yok."

"Peki, bayım, sizi meslektaşınızla baş başa bırakacağız. Sizin için de uygunsa tabii?"

"Tabii ki, sevinirim."

"Peki, bayım, iyi günler. "

"Teşekkür ederim. Olanlar için özür dilerim. Sadece top atsanız uyanmayan türdenim sanırım."

Polis memuru kapıya yönelirken ortağı da peşinden gitti. Omzunda bir telsiz mikrofonu vardı. Ağzını mikrofona doğru çevirdi ve olay yerini vukuatsıza işi hallettiklerini bildirdi. Takım elbiseli adam da polisleri takip ederek dışarı çıktı.

"Teşekkürler, beyler," diye seslendi Ballard arkalarından. "Yanlış alarma geçirdiğim için özür dilerim."

Bosch kapının kapandığını duydu. Ballard'ın konuşmasını bekledi.

"Harry, ne oluyor?"

"Ne? Burada ne yapıyorsun?"

"Onlar gibi, senin iyiliğinden emin olmak için geldim."

"Benim iyi olup olmadığımı anlamak için eyalet mi değiştirdin?"

"Senin de bunu istediğini sandım. Sheila Walsh ile konuşman. Maddie ile yaptığın telefon görüşmesi. Ardında bir sürü ekmek kırıntısı bıraktın."

"Öyle mi dersin."

Bosch ayağa kalktı. Çoraplarını ve ayakkabılarını aramaya başladı. Köşede bir sandalyenin yanındaydılar. Yaklaştı, oturdu ve giymeye başladı.

"McShane'i buldun, değil mi?"

Bosch sessiz kaldı. Ayakkabı bağlarını bağlamakla meşguldü. Daha sonra ayağa kalktı ve perdeyi açtı. Gözlerini kısarak güneşe baktı.

"Bana bıraktığın not nerede?" diye sordu Ballard.

Bosch ona döndü. Koridorda, kapının önündeydi. Sanki tamamen içeri girmek istemiyordu.

"Ne notu?" dedi Bosch.

"Odana ilk gelişimiz değil, Harry. Dün gece de geldiler. Sen yoktun ama cüzdanın çekmecedeydi ve masada benim adıma bir zarf vardı. Ekmek kırıntıları bıraktın derken bundan bahsediyorum."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Eminim biliyorsun."

"Not falan yok, Renée."

Ballard sessiz kaldı. Bosch, her şeyi anladığını biliyordu.

"O zaman sanırım onu buldun. Ne oldu?"

Bosch denize çevirdi yüzünü.

"Sadece şunu söyleyelim, dava kapandı." dedi. "Ve bundan böyle artık bu davadan bahsetmeyelim."

"Harry," dedi Ballard. "Ne yaptın?"

"Dava kapandı. Bilmen gereken tek şey bu. Bazen..."

"Bazen ne?"

"Bazen doğru bir şey yapmak için yanlış bir hamle yaparsın. Bu davada da bu anlardan biri yaşandı."

"Ah, Harry..."

Bosch, Ballard'ın adını söyleyişindeki hayal kırıklığını ve acıyı okudu. Hâlâ yüzünü ona dönemiyordu.

"Sana başka bir seçeneğim olmadığını söylemem işine yarar mı?" diye sordu.

"Hayır, pek değil," dedi Ballard. "Ne olduysa, nasıl olduysa, oyunu sen başlattın."

Bosch başıyla onayladı. Bunu o da biliyordu.

"Bu konuyu değiştirelim," dedi Bosch.

"Ne hakkında konuşalım?" dedi Ballard. "Küçük mavi hapların hakkında mı?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Evde çekmece de bulduğum sahte fentanil. Kızın da fark etti."

Bosch manzaradan uzaklaştı ve yüzünü Ballard'a çevirdi.

"Evime mi girdiniz?"

"Kayıptın. Endişelendim. Maddie de öyle. Hapları ve bıraktığın notu buldu."

"Lanet olsun, o aylardır orada duruyordu."

"Mektubu okudu ve haklı olarak çok üzgün. İlaçların üstüne bir de veda mektubu. Sana neler oluyor, Harry?"

"Maddie ile konuşacağım. O notu birkaç ay sonra bulmalıydı."

"Bu ne anlama geliyor?"

Bosch yatağın ucuna oturdu.

"Ekibin medyumu Colleen. Haklıydı."

"Neden bahsediyorsun?"

"İlk başta benden geldiğini düşündüğü karanlık bir auradan bahsetmişti ya doğruydu."

"Neden bahsediyorsun Harry?"

"Sana kayıp sezyumu bulduğum davadan bahsetmiş miydim?"

"Evet."

"Evet, işte şimdi geri döndü. Bana verdikleri ilaçlar sadece zamanı geciktirdi. Sezyum artık iliklerimde."

Ballard'ın bir tepki göstermesi için uzun süre bekledi.

"Üzgünüm, Harry. Tedavi görüyor musun?"

"Biraz radyasyon aldım, evet."

"Teşhis ne peki? Ne kadar süre önce..."

"Bilmiyorum, öğrenmek istemiyorum. Bu hapları çekmeceye koydum."

"Harry, yapamazsın. Maddie bunların hiçbirini bilmiyor mu?"

"Hayır, ona söylemek istemedim."

Bosch omuzundan Ballard'a baktı.

"Tamam," dedi Ballard. "Ama ona söylemen gerekiyor. Aslında, seni bulduğumu ve senin iyi olduğunu söylemek için hemen şimdi onu aramamız gerekiyor."

"Arayabiliriz ama diğer şeyleri bilmesine gerek yok," dedi Bosch. "Hayata atılıyor ve benim için endişelenmesini istemiyorum."

"Bu çok boktan."

"Olay bu işte. Her sabah çekmeceden o ilaçları alıyorum. Ardından günün sonunda geri koyuyorum. Doğru zaman geldiğinde kullanacağım."

"Bunu yapamazsın, Harry."

"Yapmazsam işler karışacak. Böyle olmasını istemiyorum. Maddie'nin hayaletlerin olmadığı bir evi ve hayatı olsun istiyorum."

"Ama ona bir hayalet bırakacaksın."

"Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum, Renée. Los Angeles'a döndüğümde Maddie ile konuşacağım. Şimdi bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor."

"Kimi arayacaksın?"

"İrlanda'daki Stephen Gallagher'ın kız kardeşini."

"Ona ne söyleyeceksin?"

"Pek bir şey değil. Sadece adaletin yerini bulduğunu söyleyeceğim. Bizden beş saat ileriler sanırım. Fazla oyalanmak istemiyorum. Aradığımda gün ağarmış olsun istiyorum."

"Sonra ne yapacaksın?"

"Sonra Miami'ye geri dönüp eve giden bir uçağa yetişmeye çalışacağım."

"En azından kızına bir mesaj atıp iyi olduğunu söyleyemez misin?"

"Telefonum yok. Sen mesaj at, yarın konuşacağımı söyle. Ne söyleyeceğimi düşünmem gerekiyor."

"Tamam, Harry. Atarım."

"Teşekkür ederim. Peki, sen ne yapacaksın? Yeni geldin. Benimle geri dönmek mi istiyorsun?"

Ballard, Bosch'un arkasından denize bakarak konuştu.

"Güneşin batışını izlemeyi düşünüyordum burada kalıp," dedi. "Çok güzel bir manzara olduğunu söylüyorlar."

Bosch başıyla onayladı.

"Ben de öyle duydum," dedi.

"Bana tek bir şeyi açıkla," dedi Ballard. "Buradan dışarı çıkmayacak."

"Pekâlâ."

"Buraya onu öldürmeye mi geldin?"

Bosch yanıt vermeden uzunca bir süre sessiz kalmayı seçti.

"Hayır," dedi sonunda. "Yola çıkarken planım bu değildi."

SON

Önceden de anlaştıkları gibi Bosch kiraladığı arabayla daha fazla kilometre yapmak istemediği için arabayı Ballard kullandı. Altıda Bosch'u aldı ve saatte 140 kilometre hızda gitmesi sayesinde sekize doğru Eski İspanyol Yolu'na vardılar.

Bosch, Gallagher ailesinin küllerini taşıyan ahşap kutuyla arabadan indi. Yıllar önce, Siobhan Gallagher, kardeşinin ve ailesinin küllerini İrlanda'ya gönderilmesini istememişti, bunun yerine Bosch'tan külleri saçmasını rica etmişti. Çünkü Stephen'ın uzun zaman önce arkasında bıraktığı yere küllerini serpmek doğru gelmemişti. Bosch ricasını yerine getireceğine söz vermişti ancak aile için adalet sağlayana kadar son görevi ertelemeye karar vermişti.

Artık zamanı gelmişti.

Çalılıkların arasından geçerek mesquite ağacının yanında duran üst üste dizilmiş kaya parçalarından oluşan mezar taşlarına doğru yürüdüler. Bosch'un son ziyaretinden bu yana bozulmamışlardı. Babayı, anneyi, oğlu ve kızı temsil eden farklı yüksekliklerde dört sağlam kulenin yan yana dizildikleri yerde durdular.

Ballard ve Bosch yol boyunca pek konuşmadılar. Key West'ten beri çok az konuşuyorlardı. Ancak çöle külleri serpmeye gideceğini söylerken katılmak ister mi diye sormuştu. Sonunda çölde, Bosch'un hırsla davayı nihayete taşımaya ant içtiği yere gelmiştiler.

Kayaların önünde durdular, Bosch kutuyu iki eliyle tutuyordu. Kuzeyden kuru bir rüzgâr esti, ayaklarının altındaki çiçeklerin yapraklarını hafifçe hareketlendi. Ballard kolay bir soru ile başladı.

"Maddie ile görüşmen nasıldı?"

Bosch konuşmadan önce söyleyeceklerini toparlıyor gibiydi.

"Konuştuk ve başıma gelenlerden haberdar. Olanları saklamamdan pek memnun olmadı ama neden yaptığımı anlıyor gibi. Bana bakmak için eve taşınmak istedi ama kabul etmedim. Kendi hayatı var. Görev başındayken dikkatini dağıtacak bir şey yapmak istemiyorum."

Ballard başıyla onayladı.

"O iyi bir polis," dedi. "Bence sorun olmayacak."

Bosch başka bir şey söylemedi. Ballard çömeldi ve küçük beyaz çiçeklerden birini seçti. Sapı başparmağı ve işaret parmağı arasında tutarak çevirdi.

"McShane neden bu yeri seçti?" diye sordu. "Rasgele miydi?"

"Büyük olasılıkla öyle," dedi Bosch. "Ama asla öğrenemeyeceğiz."

"Sana söylemiş olabileceğini düşündüm."

Bosch gözlerini taşlardan çevirerek Ballard'a baktı.

"Hayır, söylemedi," dedi.

"Çok üzücü," dedi Ballard "Herhangi bir şey itiraf etti mi?"

Bosch, Ballard'ın yanında durdu ve başıyla onayladı.

"Evet. Her şeyi. İtiraf etti."

"Onu zorladın mı?"

Bosch alaycı bir tavırla güldü.

"Onda silah vardı, bende yoktu."

Ballard olayların nasıl geliştiğini anladı.

"Aslında şöyle oldu değil mi? Sen itiraf ettirmek için gittin oraya. Kendi canını feda edebilirdin, bana bir sürü ipucu bıraktın. Birisi izleri takip eder diye düşündün. Kendini feda etmeye hazırdın. En azından seni ararken onu bulacaktık. Ama sonra bir şey oldu ve fikrini değiştirdin."

Bosch hemen hemen bir dakika sessiz kaldı. Daha sonra üst üste dizilmiş taşlardan oluşan kaya mezar taşlarından kısa olan ikisine baktı.

"İki çocuk da öldürülürken uyanıkmış, her şeyin farkındalarmış... Bu düşünce hiç peşimi bırakmadı ve bu soruyla yaşamaya çalışmak beni çok yordu."

Duraksadı ama Ballard hiçbir şey söylemedi.

"Dünya korkunç bir yer," dedi Bosch. "İnsanlar akla gelmeyecek şeyler yapıyorlar. Böyle bir şey yapabileceklerini kendileri dahi bilmiyor."

Ballard başıyla onayladı.

"Anlıyorum."

"Hayır. Umarım asla anlamazsın."

Sessizlik oldu. Ballard etrafına bakındı. Ardından gözlerini ayaklarındaki çiçeklere çevirdi.

"Çölün ortasında böyle güzellikler olabileceğini göz ardı etmek ne kolay," dedi.

Bosch hak verdi.

"Bu çiçekler mesela. Harikalar," dedi Ballard.

"Çöl yıldızı," dedi Bosch. "Bir adam tanıyorum, bu çiçeklerin bu harika dünyada tanrının bir işareti olduklarını söylüyor. Sıcağa, soğuğa, onları durdurmaya çalışan her şeye karşı acımasız ve dirençlidirler."

Ballard başıyla onayladı.

"Senin gibi," diye ekledi Bosch.

Ballard ona baktı. Tek kelime etmedi. Konuşacak gücü toplaması zaman aldı.

"Teşekkür ederim, Harry," dedi. "Bana gerçekleri söylediğin için."

Bosch uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra kararını bildirdi.

"Ekibe geri dönmeyeceğim, biliyorsun değil mi?"

"Evet, biliyorum."

Ahşap kutunun kapağını açtı ve mezar taşlarına yaklaştı. Elini kutuya soktu ve gri tozdan bir avuç aldı. Parmaklarını aralayıp avuçlarının arasından yavaş yavaş bıraktı. Üç kere daha serptikten sonra kutunun içindeki kalan tozu serpti. Tozlar rüzgâra kapılıp savruldu.

"Topraktan gelen toprağa gider," dedi. "Böyle deniyor, değil mi?"

Sonra kutuyu kapattı, dönüp arabaya yürümeye başladı.

"Hazırım," dedi.

Ballard takip etti.

Arabaya bindiler ve şehre doğru yola çıktılar.

TEŞEKKÜRLER

Yazar, bu romanına yardımcı olan ve katkıda bulunan birçok kişiye teşekkürlerini sunuyor. Bunlar arasında Asya Muchnick, Emad Akhtar, Bill Massey, Pamela Marshall, Mitzi Roberts, Rick Jackson, Tim Marcia, David Lambkin, Dennis Wojciechowski, Jane Davis, Heather Rizzo, Henrik Bastin, Linda Connelly, Paul Connelly, Terrill Lee Lankford, Shannon Byrne ve William Ahmanson bulunuyor. Siyaset, bürokrasi, adli tıp, nefroloji, coğrafya, botanik ve adli genetik soy bilimindeki herhangi hata tamamen yazarın sorumluluğundadır.

Nemesis Kitap YouTube kanalımızı yukarıdaki
QR kodunu okutarak ziyaret edebilirsiniz.

"Ya Herkes Önemlidir ya da Hiç Kimse"

Belediye Meclis Üyesi, yıllar önce vahşice öldürülen kız kardeşinin katilinin bulunması için LAPD'ye baskı yapınca Faili Meçhul Vakalar Birimi tekrar faaliyete geçer. Çözülemeden rafa kaldırılmış onlarca dosya tekrar gündeme gelir. Birimin yönetimi Renée Ballard'dadır. Ekip gönüllülerden oluşacaktır ve Ballard'ın aklındaki ilk isim tabii ki Harry Bosch'tur.

Ballard, Bosch'un yıllar önce çözemediği Gallagher Ailesi Davası'nı götürerek onu ekibe katmaya çalışır. Araları bir yıldır limoni olsa da Bosch, LAPD'nin kaynaklarını arkasına alarak meslek hayatının en önemli davalarından birini çözme fırsatını reddedemez. Dört kişilik bir aileyi katledip çöle gömen acımasız bir katilin peşindedir ve bu defa katili yakalamaya yeminlidir.

Ekibin önceliği birimin geleceğini belirleyecek davadır. Ballard ile Bosch keşfettikleri bir ipucuyla katile adım adım yaklaşırlar. Beklenmedik gelişmeler bu kovalamacayı tehlikeli bir yola sokar.

-

"... adını küçük, zor şartlara göğüs geren bir çiçekten alan 'Çöl Yıldızı' nefes kesen bir macera ve Bosch ile Ballard'ın dönüm noktalarını anlatan, etkileyici bir roman."
Colette Bancroft, Tampa Bay Times

"Politika, yolsuzluk, vahşi ölümler ve son teknoloji adli tıp, tüm bunlar kitabı gerçek bir suç belgeseli gibi hissettiriyor ve gerilim dolu bir başyapıt haline getiriyor."
Alex Gordon, Peterborough Telegraph (İngiltere)

MASAL PERESTnora
nemesiskitap.com nemesiskitap | nora | masalperest
9 786256 947566
KDV'den muaftır.